

TÖBB MINT 10 MILLIÓ PÉLDÁNYBAN ELADVA

LESLEY PEARSE

AZ ERDEI REMETENŐ

*A tizenöt éves ikrek, Maisy és Duncan Mitcham
egész életükben elválaszthatatlanok voltak.
Míg nem egy baljós napon az erdőben...*

A tizenöt éves ikrek, Maisy és Duncan Mitcham egész életükben elválaszthatatlanok voltak. Míg nem egy baljós napon az erdőben...

Egy éjszaka, 1960-ban az ikrek arra ébrednek, hogy az apjuk sikoltozó anyjukat kifelé rángatja a házból. Az asszonyra elmegyógyintézet vár. Apjuk váltig állítja, hogy a saját érdekében viszik oda.

Hamarosan őket is eltávolítják londoni házukból, és letoloncolják Nightingalesbe – egy hatalmas házba a New Forest mélyén –, ahol hidegszívű nagyanyjuk, Mrs. Mitcham felügyelete alá kerülnek. Ugyan a két gyerek úgy érzi, magukra maradtak, és senki sem szereti őket, legalább kaptak cserébe valamit, amit eddig sosem élvezhettek: szabadságot.

Az ikrek mostantól bármit megtehetnek, felfedezhetik a környéket, új barátokra lelhetnek, és megtapasztalhatják az első szerelmet is. Ám egy napon Duncan nem megy haza vacsorára. És másnap sem tér vissza. Sem harmadnap.

Amikor a környező településeken kamasz fiúk holtteste kerül elő, a rendőrség mintha feladná a reményt, hogy Duncant élve megtalálják. Mrs. Mitcham kevés érdeklődést mutat unokája eltűnése iránt, ezért Maisyre vár, hogy kiderítse az igazat. És pontosan tudja, hol kell kezdenie. Az erdőben egyedül élő nőnél, akiről számtalan pletyka kering a környéken. Grace Deville-nél.

Az erdei remetenő erőteljes, szenvedéllyel teli, komor történet egy fiatal lány bátorságáról, eltökéltségéről és a barátságról.

LESLEY
PEARSE

Az erdei
remetenő

GABO

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Lesley Pearse: The Woman in the Wood
Michael Joseph, an imprint of Penguin Books, Great Britain, 2017

Fordította: Weisz Böbe

Könyvterv: Gelányi Mariann
Borítóterv: Malum Stúdió | Szabó Vince

Copyright © Lesley Pearse, 2017
Hungarian translation © Weisz Böbe, 2018
Hungarian edition © GABO Kiadó, 2018

A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

**Gyönyörű unokámnak, Alicia Rose McDonaldnak,
aki 2016. december 30-án jött világra,
Harley és Sienna kishúgaként.**

1.

Nyugat-London, 1960

MAISY VELŐTRÁZÓ SIKOLYRA ébredt. Riadtan ült fel az ágyában, feltételezve, hogy az utcáról jött a hang. Ám ekkor másodjára is felhangzott a sikoltás, és rájött, hogy a házban üvölt valaki. Az édesanyja volt az.

Odarohant a hálósobája ajtajához, majd ki a lépcsőfordulóba, ahol megtorpant, amikor meghallotta az alattuk lévő emeletről az apja hangját.

– Maradj csöndben, Lily! Felébresztetted a gyerekeket, és még megijednek. Csak a te érdekedben teszem.

Maisy ikertestvére, Duncan is kijött a szobájából, és megállt mellette a lépcső tetején.

– Mi folyik odalent? – kérdezte a fiú suttogva.

Maisy az ajkára tette az ujját, hogy csendre intse, majd megfogta bátyja karját, hogy le ne rohanjon a lépcsőn. Az apjuk, Alastair Mitcham szigorú ember volt, aki nem tűrte, ha beleavatkoznak a dolgába.

– Nem akarok odamenni! Itthon hamarabb meggyógyulok – kiáltotta Lily Mitcham. – Ne vigyél oda, Alastair!

A száналmas könnyörgés könnyeket csalt Maisy és Duncan szemébe, de még csak tizenöt évesek voltak, egy kicsit féltek is az apjuktól, és fogalmuk sem volt róla, mit tehetnének.

– Hányszor próbáltam már szakszerű segítséget szerezni neked? Minden egyes alkalommal ugyanúgy viselkedsz – mondta Alastair. A gyerekek kihallották hangjából az

elgyötörtséget, és aggódón egymásra néztek. – Az állapotod nem javul, sőt évről évre rosszabbodik. Legutoljára mikor voltál hajlandó kimenni a házból? Szerintem két nyárral ezelőtt. Egy éve, hogy még a földszintre sem mégy le.

– De a hátam meg a lábam... – panaszkolta Lily.

Alastair a szavába vágott.

– Nincs semmi baja sem a hátadnak, sem a lábadnak, és ezt te is pontosan tudod. Nem bújhatsz örökre egy tizenkét évvel ezelőtt történt lovasbaleset mögé! Elegem van ebből, Lily. Csak úgy szembesíthetlek azzal, hogy mi az igazi bajod, hogy elviszlek erre a helyre. Most pedig nyugodj meg, különben behívom a nővért, aki odakint vár a mentőautóban, és beadatok neked valamit.

Maisy eleget hallott. Ugyan tartott az apjától, és nem szívesen rángatta bele a fivérét egy veszekedésbe, mégis megfogta a fiú kezét, és maga után húzta le a lépcsőn. Duncan felbátorodott Maisy merészségétől, és nem ellenkezett.

– Apám, miért küldi el anyánkat? – kérdezte Maisy, amikor már csak pár lépcsőfok választotta el az első emeleti lépcsőfordulótól.

Az apja megpördült. Öltönyt viselt, és szemmel láthatóan nem hallotta meg a mezítláb közeledő gyerekeket.

– Ez nem tartozik rátok – rivallt rájuk. – Menjetek vissza az ágyatokba, mindketten!

– De ő az anyánk, ezért igenis ránk tartozik – felelt Maisy. – Hova küldi? És miért pont az éjszaka közepén? Hogy a szomszédok meg ne tudják? Vagy azt remélte, hogy nem ébredünk fel, és aztán azt hazudhatja, hogy anyánk egy rokonunkhoz ment pihenni?

Ez volt az első eset, hogy Maisy szembeszállt az apjával. A férfi nem volt erőszakos, de olyan szigorúan és ellentmondást nem tűrően fogta a gyerekeket, hogy azok mindig

engedelmeskedtek. Maisy szíve hevesen vert, egész testében remegett, de eltökélte, hogy kiáll az anyja mellett.

– Ne engedjétek, hogy diliházba küldjön... – nyöszörgött az anyjuk. – Kegyetlen, borzalmas hely. Itt akarok maradni.

Maisy döbbsen fogadta apja tervét, de amikor az anyjára nézett, azonnal megértette, hogy miért szánta el magát a férfi erre a drasztikus lépésre. Mivel hetek óta nem látta az édesanyja arcát rendes megvilágításban, nem is sejtette, mennyit romlott az állapota. Anyja szeme szinte kiugrott a helyéről, olyan sovány volt, mintha sárgás bőrét úgy feszítették volna rá az arccsontjára, a kék erek kidagadtak a homlokán, mintha vastag zsírkretával rajzolták volna oda. Barna haja zsíros csomókban lógott, és a hálóinge kifejezetten piszkos volt. Egyértelműen segítségre szorult.

Egészen kicsi koruk óta megszokták, hogy az anyjuk az idő nagy részét ágyban tölti. Mindig valaki más kíséretében mentek iskolába, és az anyjuk sosem vitte el őket a tengerpartra, sem piknikezni, sem a parkba sétálni. De ez volt az ő világuk, és így el is fogadták édesanyjuk állítását, hogy egy lovasbaleset mindennek az oka.

– Apám, ne tegye! – kérte Duncan.

A férfi még mindig szorosan fogta a felesége karját, úgy fordult feléjük.

– Muszáj. Beteg. Nem akartam, hogy megtudjátok, de az állapota fokozatosan romlik, és attól félek, hogy kárt tesz magában. Pár nappal ezelőtt megpróbált mérget inni. Szerencsére Betty rajtakapta, mielőtt lenyelte volna, így megmentette az életét. De rágondolni sem merek, mi minden történhetett volna.

Édesanyjuk közben próbált kiszabadulni a férje szorításából, az arca olyan volt, mint egy vicsorgó vadállaté. Maisy ösztönösen hátrált egy lépést, és Duncan megfogta a

kezét.

– Rendben, apám – mondta a fiú, és riadtan nézett az anyja felé. – Kimenjek, és megkérjem a nővért, hogy jöjjön be segíteni?

– Köszönöm, fiam, ez lenne a legjobb. Maisy, ideadnád édesanyád köntösét és papucsát? Annyira vergődött, hogy nem tudtam a kezemben tartani a holmiját.

Pár perccel később az ikrek már riadtan figyelték, ahogy a megtermett, középkorú ápolónő, aki egész addig odakint várakozott a privát mentőautóban, nyugtató injekciót ad az anyjuknak.

A hatás szinte azonnali volt. Lily abbahagyta a vergődést, ellazult, és tekintete a semmibe révedt. Alastair felsegítette feleségére a köntösöt, és a papucsot is a lábára adta.

– Így máris jobb – mondta, majd megcsókolta az asszony arcát. Ez a gesztus megnyugtatta az ikreket, hogy apjuk csakugyan az anyjuk érdekét keresi. – Most pedig, gyerekek, miért nem kívántok jó éjt édesanyátoknak, és mentek vissza aludni? Bármit is mondott, tisztességesen fognak gondoskodni róla, efelől biztosíthatlak benneteket. Egy magánklinikáról van szó, amely a lehető legjobb ellátást nyújtja. Most pedig beülök a kocsiba, a mentő után megyek, és valószínűleg csak órák múlva jövök haza. De ne aggódjatok, Betty itt lesz a reggeli idejére, mint mindig.

A gyerekek a nappali ablakából figyelték, ahogy a nővér besegíti anyjukat a mentőautóba. Az apjuk beindította az autójuk motorját, és úgy várta, hogy a mentő elinduljon.

Az ikrek egy darabig egy szót sem szóltak, csak álltak az ablaknál a sötét szobában, akár két szobor.

Habár soha senki nem mondta ki nyíltan, hogy az édesanyjuk elméje megbomlott, az utóbbi időben az ikrek gyanítani kezdték, hogy több is van a rejtélyes betegség

mögött, mint egy réges-régi lovasbaleset. Náluk minden másképp volt. A szüleik külön szobában aludtak, az anyjuk mindig a szobájában evett, és időnként tányértörés hangja és kiabálás hallatszott ki tőle. Betty, a házvezetőnő, ilyenkor mindig azt mondta, hogy az anyjuk csak elejtett valamit – minden furcsa zajt azzal magyarázott, hogy édesanyjukat fájdalmak gyötrik. Most azonban kezdett összeállni a kép.

– Ez borzalmas volt – mondta végül Duncan remegő hangon. – Nemcsak anyánknak, hanem apánknak is. De azt hiszem, így lesz jobb. Melegítsünk egy kis tejet, és feküdjünk vissza aludni. Még csak éjjel fél három van.

– Nem is tudtam, hogy ilyen rossz a helyzet – jegyezte meg Maisy, ahogy mentek le a konyhába. – Úgy értem, tudom, hogy anyánk mindig gyengélkedett, és kicsit furcsa is volt, de sosem gondoltam volna, hogy... – elhallgatott.

– Hogy bolond? – kérdezte Duncan. – Azt én sem, de ebben nőttünk fel, nem igaz? Biztosan meggyógyítják, és minden rendbe jön.

Maisy tejet töltött egy lábasba, és meggyújtotta alatta a gázt. Mindig is a bátyja volt az optimista, gondolta magában. Ő inkább az ellenkező irányba hajlott.

Annyiban hasonlítottak egymásra, hogy mindkettejüknek szőke haja volt, és mélykék szeme. Duncan azonban magasabb volt, talán már százhetven centiméter is, míg Maisy alig százhatvan. A fiú arca szögletes, az állkapcsa erős, míg Maisynek szív alakú, gödröcskés arca volt. A lány nyaranta hamar aranybarnára sült, míg Duncan arcára szeplőket csalt a napsütés.

Tágas, négyszintes, alagsoros ikerházuk a londoni Holland Parkban állt. Utoljára Edward korabeli stílusban rendezték be, amely akkoriban bájosan festett, de az évek során nagyon megkopott, ráadásul a háború után csak nagy

nehézségek árán lehetett házfelújításhoz való alapanyagokhoz jutni. Maisy Bettytől hallotta, hogy az apjuk a ház eladását tervezi, mivel túl nagy, és drága a fenntartása. A házvezetőnő hozzátette, szerinte okosabb lenne különálló lakásokat kialakítani az épületben, ahogyan a környéken annyi nagy házban tettek. Bettynek mindenről volt véleménye, többek között azt is kijelentette, hogy a gyerekek édesanyja csak fel akarja magára hívni a figyelmet.

Mivel ilyen nyugtalanító volt otthon a légkör, sem Duncan, sem Maisy nem próbált barátokat hívni vendégségbe. Tudták, hogy csak feszengének, amiért az anyjuk állandóan az ágyban fekszik, az apjuk pedig, már ha egyáltalán épp otthon tartózkodik, úgylis bezárkózna a dolgozó-szobájába. Ennek következményeként őket is ritkán hívták meg vendégségbe. Nagyon szűkre szabott volt a világuk. A park túloldalán levő magániskolában tanultak, könyvtárba jártak, és időnként mozival vigasztalódtak. Szerencsére meghitt volt a kapcsolatuk, és úgy gondolták, nincs is szükségük senki másra.

Mindössze egyetlen közeli rokonukat ismerték, apai nagyanyjukat, Violet Mitchamet, aki a New Forestben élt.

Az asszony évekkel korábban megözvegyült, és épp olyan hűvös természetű volt, mint a fia. Csak pár évente látogatta meg őket Londonban. Betty szerint az asszony sosem nézte Lilyt jó szemmel, mondván, a menyé „gyenge jellem.”

Az ikreknek Goldney nagymamáról, Lily édesanyjáról azonban csupa kellemes emlékeik voltak. 1945. január 6-án születtek a nagyanyjuk kenti házában, Tenterdenben, ahol az édesanyjuk élt a háború nagy részében. Betty is annak a városnak szülötte, és amikor a család visszatért Londonba, Betty is velük tartott házvezetőnői minőségben. A gyerekek minden augusztust Tenterdenben töltöttek, ám nyolcéves

korukban Goldie nagymama, ahogyan ők nevezték, váratlanul meghalt tüdőgyulladásban.

Az apjuk egész életében a Külügyminisztériumban dolgozott. A háború alatt kiemelt foglalkozásúnak számított, így nem sorozták be, de így is sokat kellett távol lennie az otthonától, ezért töltött Lily annyi időt Kernben, és az ikrek is azért születtek ott. A férfi sosem beszélt arról, pontosan mit is fed a munkája, és ugyan Duncan szeretett úgy tenni, mintha az apjuk kém lenne, Betty ilyenkor legyintett, és közölte, hogy Alastair csak irodai munkát végez.

– Szerinted ezek után mi lesz? – kérdezte Duncan. A felforni készülő tejre mutatott, és ezzel visszarántotta Maisyt a jelenbe. – Szerinted minden marad a régiben?

– Miért ne maradna? – kérdezte Maisy. Nem akart érzéketlen lenni az anyjukkal kapcsolatban, de igazság szerint nem sok szerepet játszott az életükben. – Hetek óta valahányszor bementünk hozzá, aludt. Így visszagondolva az is lehet, hogy csak tettette az alvást, mert nem akart velünk beszélni.

– De miért? És ha így van, szerinted mitől lett ilyen?

– Azt hiszem, ha olyan férfi felesége lennék, mint apánk, én inkább elbujdosnék – mondta Maisy félig komolyan. – Nézzünk szembe a tényekkel, nem valami vidám társaság. Hallottad valaha is nevetni? Előfordult egyszer is, hogy fütyörészett, táncolt vagy viccelődött?

– Most, hogy mondod, nem. De most már feküdjünk le. Holnap ugyanúgy suliba kell mennünk.

– Miért nem lógunk most az egyszer? – vetette fel Maisy. – Felmehetnénk a West Endre, körbejárhatnánk az üzleteket, sőt délután még egy moziba is beülhetnénk, és megnézhetnénk valamit, amit apánk ellenezne.

– Azt mondta, hazajön, miután anyánkat elvitte arra a

helyre. Lehet, hogy utána nem megy be dolgozni. Szerintem ne lógjunk.

Maisy lebiggyesztette az ajkát.

– Olyan jófiú vagy. Vigyázz, mert a végén még olyan leszel, mint ő!

– Szóval mégiscsak elvitte oda, mi? – szegezte nekik Betty a kérdést a reggeli mellett. Az ikreknek nem is kellett beszámolniuk az éjszaka történeteiről, mert az apjuk hagyott a házvezetőnőnek egy üzenetet, amelyben mindent leírt. – Hónapok óta mondogatom, hogy Lilynek igazi segítségre van szüksége, de apátok nem hallgatott rám egészen addig a szörnyű esetig a méreggel.

Az ikreknek vegyes érzéseik voltak Bettyvel kapcsolatban. A csinos, teltkarcsú nő a negyvenes évei elején járt, és a haja vörös volt, mint az őszi avar. Világos arcbőréen sehol egy ránc, még a szeme körül sem. Mivel amióta az eszüket tudták, Betty az életük szerves része volt, inkább nagynéninek, mint házvezetőnőnek tekintették, ám az utóbbi pár évben Betty mintha a fejébe vette volna, hogy ő a ház igazi úrnője. Önállósította magát. Rajtakapták, hogy az édesanyjuk ruháit viseli, ráadásul úgy utasítgatta Maisyt és Duncant, mintha a saját gyerekei lettek volna, és egyre többször bizalmaskodott az apjukkal. Maisy fejében az is megfordult, hogy tervei vannak az apjukkal kapcsolatban, és ezért tűnik olyan elégedettnek, hogy az édesanyjukat végre bedugták ebbe az otthonba, azonban ezt a gondolatot nem akarta megosztani Duncannel. Csak felzaklatná vele.

Ennek ellenére nem bírt ellenállni a kísértésnek, hogy sunyin oda ne szúrjon Bettynek.

– Most már sokkal kevesebb dolga lesz, nem igaz? Habár anyánk állapotából ítélve, mostanában nem sokat nézett rá...

– Szemtelen fruska! – csattant fel Betty. – Nagy ez a ház, nehéz rendben tartani, csak a főzés, mosás és vasalás két gyerekre és Mr. Mitchamre teljes embert kíván. Nem kényszeríthetem anyátokat arra, hogy egyen, vagy megmosakodjon, és lecserélje a hálóingét. Fogalmatok sincs, milyen nehéz eset tud lenni.

– Akkor jobb is, hogy olyan helyre került, ahol a személyzet megszokta az ilyen problémákat – vetette oda Maisy foghegyről. – Ha már itt tartunk, ez véletlenül nem anyánk kardigánja?

Betty válaszát meg sem várva kivonult a konyhából. Azt tervezte, hogy este említést tesz erről az apjuknak, aki biztosan egyenesen az irodájába ment reggel, mivel nem tért haza. Maisy úgy döntött, inkább felmegy az emeletre, és megint megpróbálja meggyőzni Duncant, hogy aznap ne menjenek iskolába.

Az ezt követő napokban mintha minden kissé kibillent volna a megszokott egyensúlyából. A hangulat nyugodtabb lett, és az édesapjuk is figyelmesebb volt velük, olyannyira, hogy naponta kérdezgette őket az iskolai haladásukról. Betty vidámabban tett-vett, különleges ételeket készített, és a változatosság kedvéért semmi miatt nem panaszkodott. Ám a felszín alatt mindenki feszült volt, mintha bármelyik napon valami szörnyűség következhetne be.

Két héttel később, péntek délután az ikrek arra értek haza az iskolából, hogy az apjuk már otthon van, épp telefonál a dolgozószobájában, és két koffer várakozik az előtérben.

– Igen, már itt is vannak. Indulunk, amint levették az iskolai egyenruhát, és meguzsonnáztak. Legkésőbb nyolcra ott is leszek – hallották.

A tavaszi szünet csak a következő héten kezdődött, ezért a két gyerek meglepetten nézett egymásra. Úgy tűnt, az apjuk

elviszi őket valahova.

A férfi letette a kagylót, és kijött az előtérbe.

– Gondolom, hallottátok, mit mondtam a telefonba. Leviszlek benneteket Nightingalesbe, szóval csipkedjétek magatokat! Indulás!

Az ikrek nem siettek. Nem töltötte el őket különösebb örömmel a gondolat, hogy Nightingalesbe, Mitcham nagyanyjukhoz kell menniük. Maisy és Duncan öt- vagy hatéves koruk óta nem is jártak nála, és csak egyetlen emlékük élt a helyről: ott lakik egy mogorva öregasszony, aki a háta közepére kívánja őket.

– Talán most jobb lesz, hogy nagyobbak vagyunk – mondta Duncan, az örök optimista.

– Majd ha piros hó esik! – vágta rá Maisy. – De miért kell két koffer, ha csak rövid látogatásra megyünk?

– Lehet, hogy örökre ott maradunk – mondta Duncan komisz vigyorral.

Az apjuk akkor szólalt meg újra, amikor már mindketten bent kókadoztak a kocsiban, és maguk mögött hagyták Londont.

– Úgy döntöttem, hogy átmenetileg a nagyanyátnál fogtok lakni. Nem nyugózott le a Holland Park-i iskola, ezért azt tervezem, hogy keresek egy jobb intézményt a nagyanyátok közelében. Egy kis ideig eltarthat, úgyhogy egy darabig nem jártok iskolába. Nemcsak az oktatásotok okoz fejtörést, mert szeretném eladni a házat is, és egy kisebbet venni. Ha megtalálom a megfelelő iskolát, ahol jók a tanárok, akkor mindketten egyetemre fogtok készülni.

Az ikrek riadtan néztek össze. Az egész úgy hangzott, mintha kitoloncolták volna őket, ugyanúgy, ahogy az édesanyjukat.

– Tisztában vagyok azzal, hogy anyám nem szokott a

gyerekekhez, és esetleg azt hihetitek, hogy rossz dolgok lesz – tette hozzá ezúttal gyengédebb hangon, mintha észlelte volna a gyerekek ijedtségét. – De erről szó sincs. A házvezetőnő, Janice gondjaira bízlak titeket, és higgyétek el, hogy kedves, jóra való asszony. Ráadásul Nightingales gyönyörű hely, felfedezhetitek a New Forestet, és megismerkedhettek más fiatalokkal. Szerintem sokkal boldogabbak lehettek ott, mint voltatok Londonban.

Amikor az ikrek nem válaszoltak, a férfi folytatta: – Tudom, hogy kisebb sokkot okozott édesanyátok állapota, és ez az út is váratlan fejlemény. De nagyon igyekszem a legjobbat tenni az érdeketekben, úgyhogy legalább adjatok ennek egy esélyt.

– Igen, apa – mondták egyszerre az ikrek kötelességtudóan, de nem túl nagy meggyőződéssel.

Nem sokkal ez után eleredt az eső, és az ég elsötétült. Az ikrek szundikáltak egy kicsit, és csak akkor ébredtek fel teljesen, amikor az autó egyenetlen talajra ért, és zötykölődni kezdett. Túl sötét volt már ahhoz, hogy lássák, merre járnak.

– Ott vagyunk már? – kérdezte Duncan.

– Igen, ez az út vezet a nagyanyátok házához. Ideje lenne leaszfaltozni. És közvilágítás sincs...

Az autó fényszórója megvillant a léckerítésben folytatódó, fából készült kapun levő Nightingales feliraton. A kaputól húsz-harminc méternyire volt a ház, de a sötétben csak egy jól kivilágított verandát láttak, és mindkét oldalán két-két ablakot.

– Nos, megérkeztünk – jelentette be az apjuk. – Ügyet se vessetek arra, ha nagyanyátok kissé nyers. És kérlek, legyetek udvariasak, és fogadjatok szót.

Ahogy apjuk betelerelte őket a tágas, kényelmes nappaliba,

Maisy első benyomása az volt, hogy a nagymamájuk igencsak goromba. Még csak fel sem állt a székből, hogy üdvözlje őket, el sem mosolyodott, nem hívta őket közelebb, hogy jobban megnézhesse rég nem látott unokáit. Maisy Bettytől tudta, hogy az asszony csak hetvenéves, annyira nem agg, hogy a viselkedését azzal menthetné. Elegáns, púderrózsaszín, kétrészes kötött kosztümöt és gyöngysort viselt.

– Nos, anyám, feltételezem, sokat nőttek a gyerekek a legutolsó találkozásuk óta – mondta az apjuk.

Maisy a férfit pillantott, meglepte a már-már hízelgő hanghordozás.

– Ó, Alastair, a gyerekek dolga az, hogy nőjenek – érkezett a felelet. – Remélem, figyelmeztetted őket, hogy nem tűrök semmi pimaszságot, rendetlenkedést és zajongást. A konyhában fognak étkezni Janice-szel, és ide csak akkor jöhetnek be, ha én hívatom őket.

Maisynek elszorult a szíve. Duncanre lesett, és látta, hogy ő is ugyanúgy elkámpicsorodott.

Az idős asszony felemelt egy kis csengettyűt, és megrázta. Pár másodperc múlva egy barna hajú, negyven év körüli, kedves, szelíd arcú nő lépett be, és ragyogó mosollyal nézett a két gyerekre.

– Hozz teát nekem és a fiamnak, Janice! – utasította az asszony. – A gyerekeket vidd magaddal, adj nekik vacsorát, és mutasd meg nekik a szobájukat.

Janice kérdően nézett az apára.

– Szeretne egy szendvicset, levest, esetleg felvágottat, Mr. Mitcham? Hosszú utat tettek meg, és ha jól értem, még ma este vissza kell térnie.

– Így van, Janice. Egy szendvics nagyon jólesne, és ha van, akkor egy szelet a felejthetetlen gyümölcskenyéréből is.

– Épp tegnap sütöttem egyet – mosolygott Janice. – Sonkás

szendvics jó lesz?

A férfi bólintott, majd odalépett a gyerekekhez, és zavartan megpaskolta a vállukat.

– Most elbúcsúzom. Legyetek jók nagyanymatoknak, és minden héten írjatok!

Janice végigvezette az ikreket a széles, kövezett előtéren, el egy hatalmas, sötét fából faragott oszlop és egy hangosan ketyegő állóóra mellett.

– Várjatok, míg egészet üt... – mondta Janice kuncogva. – Még a halottak is feltámadnának tőle.

Amikor beléptek a ház hátsó traktusában levő konyhába, a következőt kérdezte tőlük:

– Nem emlékeztek a házra? Tudom, hogy csak hatévesek voltatok, amikor utoljára itt jártatok, de a gyerekek általában emlékezni szoktak erre-arra.

– Nekem rémlik egy kis tó aranyhalakkal – mondta Duncan.

Janice elmosolyodott.

– Nos, igazad van. Gondolom, a kert is ismerős lesz, amint újra látod. A legutolsó látogatásotok idején szinte egész végig kint játszottatok.

A helyiség közepén álló, sokat látott faasztal már vacsorára volt terítve, az egyik tálon gyümölcskenyér, a másikon lekváros piskótaszeletek várták az éhes vendégeket.

– Amint megtudtam, hogy jöttök, össze is ütöttem a piskótát – szólalt meg Janice. – Nem minden gyerek szereti a gyümölcskenyeret.

– Mi mindent megeszünk – mondta Duncan. – Betty, a házvezetőnőnk szerint két lábon járó szemetesládák vagyunk.

Janice felnevetett, és szeretettel megpaskolta a fiú arcát.

– Máris megkedveltelek titeket. Gondoltam, először jöhet

egy jó tányér zöldségleves, szóval üljetek le, és amíg esztek, elkészítem Mrs. Mitchamnek és édesapátoknak a teát.

Körülbelül egy órával később hallották, hogy az apjuk távozik. A férfi nem jött be a konyhába elbúcsúzni, és pár perccel később hallották, hogy a nagyanyjuk felmegy az elülső lépcsőn, hogy nyugovóra térjen.

Janice melegsége és vidámsága azonban feledtette velük a mellőzöttséget. Az ízletes leves, a sonkás szendvics és a sütemény elfogyasztása után felkísérte őket a konyhából nyíló hátsó lépcsőn, és megmutatta nekik a szobájukat.

Mindkettő kissé kopottas volt. Janice elmesélte, hogy a háború alatt katonatiszteket szállásoltak el itt, de az ikreket ez nem zavarta. Csak örültek a tudatnak, hogy a ház túlsó végében aludhatnak, a nagyanyjuktól távol, és saját lépcsőjük van, így messziről elkerülhetik az öreg hölgyet.

Janice próbálta megnyugtatóni őket, hogy az asszony nem olyan ellenséges és nyers, mint amilyennek tűnik, végül hozzátette: – Jó, hogy végre vannak gyerekek a házban, így kicsit vidámabb lesz minden.

Maisy azonban gyanította, hogy ezt csak kedvességből jegyezte meg. Ám Duncannel mindketten megkedvelték Janice-t, aki gyengéd anyáskodással vette őket körül, jóízűeket nevetett, és úgy látszott, őszintén örül, hogy gondoskodhat róluk.

– Imádok főzni, de nem sok örömem telik benne, ha egy madárétkű idősödő hölgyet kell etetnem. Amikor szegény megboldogult Mr. Mitcham még élt, de már sokat gyengélkedett, rengeteg segítségre volt szüksége. Volt, hogy egyetlen szabad percem sem maradt, de azóta túl sok az időm, és ez kezd kissé unalmassá válni.

Elmondta nekik, hogy a fészerben van két kerékpár, és

majd megkéri Mr. Pike-ot, a kertészt, hogy hozza rendbe nekik. Busszal bármikor bemehetnek Lyndhurstbe, vagy akár el egészen Southamptonig vagy Bournemouthig, ha ahhoz van kedvük, és biztosan akad pár fiatal a faluban, akik szívesen barátkoznának velük.

– Képzeljétek, a faluban még egy igazi boszorkány is lakik! – tette hozzá. – A neve Sybil Leek. Nagyon híres, mert könyveket ír a boszorkányságról, és a rádióban is szokott szerepelni. Biztos látni fogjátok, ha elmentek Burley-be: hosszú, fekete köpönyegben jár, a vállán pedig ott ül egy csóka, a neve Lóhalál Jackson.

Az ikrek tátott szájjal, döbbenten hallgatták, Janice felnevetett.

– Pedig igaz! Nem csak kitaláltam, esküszöm. Szerintem ez az erdő vonzza a különc alakokat. Ami azt illeti, él itt egy másik nő is, akiről több tucat történet kering, és sokkal izgalmasabbak, mint amik Sybilről szólnak. A neve Grace Deville, és egy kis kunyhóban, az erdő egy eldugott szegletében lakik. Az emberek csak úgy emlegetik, hogy az erdei remetenő. Mindig férfinadrágban jár, és nem szereti a látogatókat. Ha valaki véletlenül a kunyhójánál köt ki, azt Grace a puskájával zavarja el. Micsoda dolgokat mesélnek róla! Például azt, hogy örült, megölte a saját gyerekeit, és megmérgezett tizenöt embert. Valószínűleg az egész üres szóbeszéd. De persze az emberek Sybilt sem kedvelik túlságosan, mert furcsa, boszorkányhívó embereket vonz a faluba.

– Szent ég! – Nézett nagyot Maisy. – És mi még azt hittük, minden cirkusz Londonban történik.

– Holnap mindennek utána is járhattok – mondta Janice. – Most pedig ideje lefeküdnötök. A takaró alá meleg vizes palackot is tettem. – Mindkettőnek csókot lehelt az arcára. –

Szép álmokat!

2.

DUNCAN OLYAN ERŐVEL fékezett, hogy a biciklije kipördült a poros erdei ösvényen.

– Szerintem az lesz ott – kiáltott hátra Maisynek, és a fák fölött göndörödő füstcsíkra mutatott. – Janice mondta, hogy a kunyhóban mindig ég a tűz.

Alig több mint egy hetet töltöttek el Nightingales-ben, és annak dacára, hogy a nagyanyjuk tüntetőén nem foglalkozott velük, az ikrek meglepetten tapasztalták, hogy egész boldogok itt. Már meglesték a Sybil Leek nevű boszorkányt, ahogy sétál házi csókájával a vállán, sőt az ablakán is bekukucskáltak, hátha látnak egy-két üstöt és varázsigés könyvet. De most Grace Deville-re, az erdei remetenőre voltak kíváncsiak. Mivel Mr. Pike, a kertész csak aznap reggelre készült el a kerékpárok javításával, most először tudtak ilyen messzire bemerészkedni az erdőbe.

Maisy is lefékezett, és leugrott a nyeregről.

– Lehet, hogy csak egy favágó rakott tüzet – mondta, és elgondolkodva szemlélte a füstöt. – De azért menjünk, és nézzük meg!

Tétováztak. A füst felé vezető ösvény inkább csak egy szűk csapás volt, semmiképp sem tudták volna biciklin folytatni az utat, és mivel annyira benőtte az aljnövényzet, tolni is csak nagy nehézségek árán tudták volna. Ám tősgyökeres londoniként nem szívesen hagyták volna ott a kerékpárokat az ösvényen. Otthon soha senki sem hagyta szabadon a dolgait, nehogy valaki ellopja.

– Szerintem nyugodtan itt hagyhatjuk – mondta Duncan. – Egy lelket sem láttunk azóta, hogy hátrahagytuk Burley-t, és ki jönne be az erdőbe lopni való biciklit keresni?

Maisy egy fának támasztotta a kerékpárját, és hajfonatát a vállára simította. Ma különösen jól érezte magát. Janice reggelinél megdicsérte, hogy milyen csinos. Mivel ilyesmit korábban soha senki nem mondott neki, Maisy nemigen hitte el. De azért jólesett a bók.

– Mi van, ha ez a nő tényleg teljesen bolond? – kérdezte Duncantól. – Ne feledd, mit mondott Janice... Lehet, hogy puskával támad ránk. Kemény lehet, ha ennyi év óta egyedül lakik idekint.

Duncan lehajolt, és szemügyre vette lehorzsolt térdét. Előző nap elesett, és azóta keserűen panaszkodott, hogy még mindig szürke flanel rövidnadrágot kell hordania, mint egy kisfiúnak. Hosszúnadrágot csak az istentisztelet és egyéb hivatalos események idejére vehetett fel.

– Nem lehet őrült, sem boszorkány, ha férfinadrágot visel – közölte Duncan ingerülten. – Az erdőben a hosszú szárú nadrág az ideális. Különböző is, miért támadna ránk, ha nem is viselkedünk fenyegetően?

– Hát... Még a saját szüleink sincsenek oda értünk – jegyezte meg Maisy. – Lehet, hogy tényleg ijesztő alakok vagyunk.

– Ne beszélj hülyeségeket! – horkant fel Duncan megvetően. – Nem azért küldtek ide, mert nem szeretnek, és ezt te is jól tudod. Csak azért, mert apánk... – elhallgatott, mert nem tudta, hogyan is magyarázhatná meg.

– Mert apánk el akarja adni a házat, össze akarja szűrni a levelet Bettyvel, és nem szeretné, ha körülötte legyeskednének? – vetette fel Maisy.

– Nem ezt akartam mondani. Muszáj ilyen szélsőségesnek

lenned? Na, mindegy. Én örülök, hogy itt lehetek. Tetszik.

– Nekem is, de jobb lenne, ha apánk és nagymamánk rendesen elmondanák, hogy mi történt, és miért. Nem vagyunk kisbabák. Amikor ezt megpróbáltam kifejezni nagymamáknak, csak annyit mondott: „A gyerekeket látni kell, és nem hallani, de az én nézetem az, hogy jobb, ha nem is látjuk őket.” Azt is mondta, hogy apánk közölte vele, hogy nekünk itt a helyünk, anyáknak pedig az elmeorvosi intézetben, és több kérdést nem akar hallani egyik témával kapcsolatban sem.

Duncan általában megelégedett annyival, ha minden magyarázat nélkül megmondták neki, mit tegyen, de Maisy nem ilyen volt. Ő tudni akarta, az apjuk miért nem akar időt tölteni a gyerekeivel, és miért csak kérdés-felelet formájában képes kommunikálni. Hol állnak az osztályrangsorban? Milyen klasszikusokat olvasnak épp? Meg tudják-e mondani, mi Brazília, Albánia, Venezuela, vagy egyéb, még egzotikusabb ország fővárosa?

Eltöprengett, apjának van-e barátja a munkahelyen, akivel szokott beszélgetni, esetleg vacsora vagy egy pohár ital mellett. Ha volt is, sosem tett róla említést. Maisy amióta az eszét tudta, azt látta, hogy ha az apjuk épp nem járt megbízatásban valahol, minden reggel pontban fél kilenckor elindult a whitehalli irodájába, elgyalogolt egészen a Notting Hill Gate-ig, és ott szállt fel a Westminster felé tartó metróra. Mindig hajszálcsíkos, tengerészkék öltönyt és keménykalapot viselt, a kezéből nem hiányozhatott az összecsukott esernyő – pont úgy festett, mint a többi sok ezer üzletember. Amikor elutazott, sosem szólt nekik előre, és amikor hazatért, sosem mondta el, merre járt. Az ikrek egyedül abból tudták, hogy elutazik, hogy magával vitt egy kisebb bőröndöt.

Az édesanyjuktól pedig úgyse kérdezhettek volna

semmit – állandóan gyengélkedett, csak hevert a párnák között azzal az üres tekintettel, amit a gyerekek már réges-rég megszoktak. Egészen a közelmúltban történt eseményekig azt hitték, mindez csak a régi lovasbaleset utóhatása, bár kezdtek gyanakodni, hogy valami betegség is lehet a háttérben. Azt fel nem foghatták, Betty és az édesapjuk miért csak nagy ritkán hívott hozzá orvost. Maisy egyszer meg is kérdezte az édesapját, aki azt felelte, hogy nem illik egy gyereknek faggatni a felnőtteket.

Most legalább már tudta, mi a baj az édesanyjával, és úgy érezte, akármilyen súlyos is a betegség, a testvérével tudnák kezelni a helyzetet. Végül is ott voltak egymásnak, és ott volt nekik Janice is. A házvezetőnő figyelme és szerető gondoskodása bőven kárpótolta őket a nagyanyjuk fagyos, elutasító viselkedéséért.

– Amikor fiatalok voltunk, Alastairrel gyakran társasjátékoztunk – mondta nekik egyik este. – Amikor Mrs. Mitcham elmondta, hogy ideköltöztök, úgy örültem, hogy végre viszontlátlak titeket. Most kénytelen leszek felfrissíteni az emlékezetemet, hogy legyen mit mesélnem apátokról.

*

Maisy számára az volt a legszebb élmény, amikor az első reggelen kimentek Duncannel a kertbe, és Nightingales teljes pompájában tárult eléjük.

Sima, vörös téglából rakott, sátortetős ház volt, és az emelet összes ablaka tetőtérben kialakított szobákat sejtetett. Ugyan nem sokat láttak a téglából, mivel a házat szinte teljesen beborította a lilaakác, a lőne és a rózsza. Janice elárulta nekik, hogy amikor a sok növény virágba borul, az illatuk betölti az összes hálószobát, és a látványuk egyenesen lélegzetelállító.

Londoni mércével a kert hatalmas volt, jobbára szépen gondozott gyepek és fák alkották, de Janice-től megtudták, hogy a virágágyások széleire nárciszt és tulipánt ültettek, és egész nyáron élénk színekben pompázik minden.

Nightingales több mint kétszáz éves volt, és ennek az időnek felét nagyanyjuk családja töltötte itt. Amióta megérkeztek, csak elvétve látták az idős asszonyt. Majdnem mindennap hallották, ahogy zongorázik, időnként meg is jelent a kertben, amikor kisütött a nap. Ám eddig még nem rendelte be őket magához a nappaliba.

Szívesen étkeztek Janice-szel a konyhában, és esténként hármasban kártyáztak, olvastak vagy hallgatták a rádiót. Kíváncsiak voltak, mikor kell majd először elmenniük valamelyik helyi iskolába, de inkább nem kérdezték meg Janice-t, nehogy beszéljen a nagyanyjukkal, és az úgy értelmezze a kérdést, hogy haza akarnak menni. Mert ezt végképp nem akarták.

Még egymásnak sem merték ezt bevallani, mert bűntudatot éreztek emiatt, de otthon, a Holland Parkban mindig olyan feszült volt a hangulat, mintha bármelyik pillanatban tragédia történhetne. Nem volt menekvés, mivel iskola után sehova sem engedték el őket, és hétvégén is legfeljebb egyetlen órányi sétára mehetek el.

Betty jobbára zsörtölődött, és Rose, a szobalányuk, meg Mrs. Gait, akik naponta jártak hozzájuk – az előbbi takarítani, az utóbbi mosni – túlságosan tartottak Bettytől, ezért nem álltak le beszélgetni velük. A Nightingalesben tapasztalt szabadság maga volt a mennyország.

– Mit mondunk majd Grace Deville-nek, ha otthon találjuk? – vetette fel Maisy. – Megkérdezhetnénk szerinted, hogy miért lakik itt kint egyedül?

– Ne butáskodj! Úgysem árulná el – vigyorgott Duncan. – Tudom, hogy Janice azt mondta, egyesek boszorkánynak tartják, de ha még az is volna, nem lehet olyan, mint a *Jancsi és Juliskában*, nem fog minket ketrecbe zárni és felhizlalni, hogy megegyen.

– Jó, de mi van, ha tényleg megölte a kisbabáját?

Mindketten sokat faggatták Janice-t erről a nőről, ám legnagyobb csalódásukra a házvezetőnő vagy tényleg keveset tudott, vagy ha mégsem, nem tartotta helyesnek, hogy továbbadja nekik az információkat.

– Janice azt mondta, hogy erre az égadta világon semmi bizonyíték, és szerinte csak rosszindulatú, gonosz emberek pletykája az egész, akik túlságosan is ráérnek, hogy ilyen történeteket találjanak ki – közölte Duncan fennhéjázva. – Különben is, inkább maradjunk csöndben, óvatosan lopózzunk közelebb, és lessük meg!

A ház messzebb volt, mint gondolták, legalább másfél kilométernyire onnan, ahol a kerékpárokat hagyták. Némán gyalogoltak, Duncan Maisy előtt lépkedett, kézjelekkel kommunikáltak, és Maisy épp javasolni akarta, hogy forduljanak vissza, amikor hirtelen egy keskeny ösvényhez értek, amely egy tisztáshoz vezetett.

Egyszer csak ott állt előttük a kunyhó. Bizonyosan az, ahol Grace Deville lakott.

– Várj! – mondta Duncan feltartva egyik kezét, hogy a húga véletlenül se menjen el mellette. – Bújjunk el, és csak figyeljünk egy darabig!

Maisy örömmel fogadott szót. Nem szívesen csörtetett volna ki a tisztásra, hogy megszólítson egy nőt, akiről köztudott volt, hogy nem szereti az embereket.

Behúzódtak egy sűrű bokor alá, hasra feküdtek, és a leveleket széthúзва kilestek.

A kunyhó takarosabb volt, mint amire Maisy számított. A régi iskolája játszópavilonja jutott róla az eszébe. Két lépcsőfok vezetett fel a fából ácsolt verandára. Az épület meglehetősen lelakott volt: a tető közepén megrogyott, a veranda korlátjából több rúd is hiányzott, a festék mállott, de egy nagy, fonott szék állt a verandán, rajta piros párna, mellette pedig egy kisebb asztal könyvekkel. Maisy úgy érezte, ő maga szívesen lakna itt.

Szemmel láthatóan az áram nem volt bevezetve, de az eresz alatt pár hordó állt felfogni az esővizet, és pár méterre a bejárati ajtótól egy kis patak csörgedezett. A kunyhó mögött pár kisebb fészer látszott, az egyik feltételezhetően az illemhely volt. Maisy nem messze onnan egy tyúkólat pillantott meg, a csirkék békésen kapirgáltak a körülkerített részen.

– Nagyon hangulatos – suttogta Maisy. – Olyan, mint egy mesekönyvben. Azon sem csodálkoznék, ha a következő pillanatban előbicegne egy férfi tömött zsákkal a vállán.

Duncan nevetve horkantott fel.

– Sokkal tisztább, mint vártam – ismerte el. – Nézd azt a farakást a fészerben, milyen rendezett! És a veteményeskert is gondozott.

Maisy a veteményes felé nézett, és látta, Duncannek igaza van: a talajból egyenes sorokban törtek az apró növénykék az ég felé, és a gazdasszonyuk hosszú vesszőkből még egy sátorformát is kialakított a futóbabnak. Épp olyan gondozott volt, mint a nagymamájuk konyhakertje, amit Mr. Pike tartott rendben.

Maisy és Duncan szívesen segített a kertésznek. Londonban csak egy kis füves rész tartozott a házhoz, de azt is mindig árnyék fedte. Nem volt ott más, csak mohos gyep és pár örökzöld bokor, ezért soha nem is keltette fel az

érdeklődésüket. Mr. Pike azonban jó kedélyű ember volt, és szerették hallgatni, ahogy a különféle növényekről és fákról mesél. Még egy-egy kis parcellát is kaptak tőle, hogy saját maguk termesszenek valamit. Maisy virágot ültetett, Duncan pedig salátára és hónapos retekre szavazott. Alig várták, hogy a magvak szárba szökkenjenek.

– Ott jön! – suttogta Duncan. – Remélem, a kutya nem szagol ki minket, és nem ront ránk... Pfuj. Egy döglött nyulat tart a karján.

A nő karján himbálózó állat Maisyt édesanyja rókagallérjára emlékeztette, amelynek üvegszeme és mancsai mindig viszolygással töltötték el.

– Szerinted saját kezűleg ölte meg?

– Mr. Pike csapdával szokott nyulat fogni, de szerintem Grace nem úgy ejtette el, különben nem lenne nála a puska – mondta Duncan tudálékosan.

Figyelték, ahogy a nő a nyulat egy nagy farönkre helyezi, majd előveszi a kést az övéből, és nekiáll megnyúzni az állatot. Fekete-fehér juhászkutyája leült, és mohó tekintettel leste gazdája minden mozdulatát.

Az ikrek végignézték azt is, ahogy a nő megnyúzta az állatot, de most már borzongással vegyes ámulattal figyeltek. A nő az egyik oldalára fektette a nyulat, és a késsel felhasította a bőrt a torkától egyenesen a hasáig, majd csupasz kézzel kiemelte a véres belsőségeket.

– De undi... – suttogta Maisy.

Kétség sem fért hozzá, hogy a nő ezt már számtalan alkalommal megtette, minden mozdulata magabiztos volt, és pontos. A belső szerveket egy edénybe dobta, majd odavitte a fáról lógó furcsa eszközhöz, amely messziről egy kisebb deszkával kifeszített muszlinzsáknak tűnt. A belsőségeket ebbe tette át.

– Szerintem ezt később a kutya kapja meg – suttogta Duncan. – Kivéve persze, ha varázslathoz kell.

A nő visszatért a farönkhöz, és nekiállt feldarabolni a nyulat, majd a pataknál lemosta a kezéről a vért.

– Nem olyan öreg, mint gondoltam – jegyezte meg Maisy.
– Annyi idős lehet, mint anyánk.

– Anyánk csak harmincnyolc éves, de idősebbnek tűnik – felelte Duncan. – Abból, amit Janice mondott, szerintem ez a nő már ötven felé járhat, de tényleg nem tűnik annyinak. De persze eleve nem is úgy néz ki, mint gondoltam.

Maisy gyanította, hogy fivére hasonlóan képzelte el a nőt, mint ő: egy horgas orrú, koszos, rendezetlen hajú, fekete fogú vénségnek. De ez a nő cseppet sem volt olyan.

A haja ősz volt, és hosszú, de a tarkóján sötét szalaggal vagy talán textilcsíkkal összefogva viselte. Világos bőrű arca ráncatlan volt, ő maga vékony, a mozdulatai könnyedek, mint egy huszonévesnek. Sötét férfinadrágot viselt, és zöld kockás inget. Mindkettő bő volt. A lábán olyasféle barna bőrbakancs, mint amit hegymászáshoz szoktak hordani.

Nem volt különösebben szép, de csúnya sem, és egyáltalán nem tűnt sem örültnek, sem boszorkánynak. A nő bement a házba, és magával vitte a kibelezett nyulat is. A kutya most is hűségesen követte.

– Menjünk oda, és beszéljünk vele? – kérdezte Maisy.

– Kecmeregjünk vissza az ösvényre, és várjunk ott, ahol nem látszunk, és várjuk meg, míg kijön. Elkezdhetnénk beszélgetni, hogy halljon minket, tegyünk úgy, mintha eltévedtünk volna, aztán menjünk ki a tisztásra, és lepődjünk meg, hogy látunk ott valakit. Akkor megpróbálhatunk beszédbe elegyedni vele.

Maisy csodálattal nézett a fivérére, aki mintha minden helyzetben feltalálta volna magát.

Körülbelül hat percet vártak, míg a nő megint felbukkant. Duncan a húga vállára tette a kezét, figyelmeztetve, hogy kövesse a példáját.

– Figyelj csak! Mintha vízcsobogást hallanék – mondta hangosan. – Ihatnánk pár kortyot, és ha nem találunk utat Burley felé, akkor visszamehetünk arra is, amerről jöttünk.

Amikor Duncan elindult a tisztás felé, Maisy vette át a szót.

– Ebédre haza kellene érnünk, szóval eszedbe se jusson, hogy tovább megyünk, különben bajba kerülünk.

Mindketten elértek a tisztás szélére, és tovább beszélgettek, mintha észre sem vették volna a nőt, aki most már a veteményesben kapált.

– Ó, jó napot! – kiáltotta oda Duncan a következő pillanatban. – Elnézést a zavarásért, de vezet innen egy rövidebb út Burley-be?

A kutya felnézett rájuk, és fenyegetően morogni kezdett.

– Menjetek vissza arra, amerről jöttetek! – válaszolt a nő. A nyers utasítás elárulta, hogy arra számít, engedelmeskedni fognak.

– Elnézést – mondta Duncan. – Még csak nemrég költöztünk a környékre, és csak körbenéztünk, nem akarunk semmi rosszat. Ihatnánk a patakból? Nagyon szomjasak vagyunk.

– Igyatok gyorsan, aztán tűnjetek el! – mordult fel a nő. Lenézett a kutyájára, aki ugrásra készen várta, hogy megvédje gazdáját. – Semmi baj, Toby.

Az ikrek némiképp tétován mentek oda a patakhoz, letérdeltek, és a két kezükkel poharat formálva mertek a vízből. Maisy arra gondolt, jobb lett volna, ha első szóra inkább szépen visszamennek az erdőbe, hiszen nyilvánvaló, hogy ez a furcsa nő úgysem lesz velük barátságos.

Duncan azonban szemmel láthatóan hitte, hogy meg tudja nyerni a nőt.

– Milyen kellemes hely – mondta vidáman, ahogy felegyenesedett. – De télen talán kicsit nehéz itt az élet, nem?

– Neked elment az eszed? – csattant fel a nő. – Azt hittem, egyértelművé tettem, hogy senkit sem akarok látni, főleg nem akarok beszélgetni. Ittatok, most pedig menjetek!

– Elnézést, ha megsértettük – mondta Duncan a legszebb, legszélesebb mosolyával, amitől általában mindenki megenyhült.

Nem kapott választ. A nő hátat fordítva nekik folytatta a kapálást. Duncan a testvéreire pillantott, és vállat vont. Ezt a csatát elvesztette.

– Legalább láttuk – súgta Maisy, amint visszaértek az erdei ösvényre. – Kicsit csalódott vagyok. Azt hittem, egy putriban lakik, elvadult macskákkal körülvéve, és hogy igazi rondaság lesz.

Duncan felnevetett. A húgának világ életében élénk volt a képzelete.

– Később visszajöhetünk kémkedni utána – javasolta a fiú.
– Sosem tudhatjuk. Lehet, hogy rajtakapjuk, amint épp elás egy óvatlan túrázót.

3.

– ÜLJETER LE! – utasította őket a nagyanyjuk. – Arra a szófára, hogy rendesen szemügyre tudjalak venni titeket. – A franciaablak felé fordított, vele szemben levő ülőhelyre mutatott.

Öt hét telt el az érkezésük óta, és ez volt az első alkalom, hogy az idős asszony bekérte őket. Egyszer-egyszer előfordult, hogy összefutottak vele a kertben, vagy épp a konyhában, amikor Janice-nek valami utasítást adott, de olyankor kivétel nélkül kimérten viselkedett velük, még azt sem kérdezte meg, hogy érzik magukat, vagy mi mindennel foglalatoskodtak.

Aznap reggel, amikor Janice szólt nekik, hogy a nagyanyjuk látni óhajtja őket, megijedtek, hogy ez azt jelenti, vissza akarja őket küldeni Londonba. Egyáltalán nem akartak hazamenni, de tudták, hogy semmi értelme vitát szítani, ezért engedelmeskedtek az utasításnak. Ahogy ott ültek vele szemben, a nap a szemükbe sütött, ezért az idős asszonyt nem is látták rendesen – aki talán pontosan ezt akarta.

Janice-től már tudták, hogy a nagyanyjuk még csak hetvenéves, de az arcán levő sok-sok ránc idősebbnek mutatta, ahogyan a szigorú kontyba összefogott, ősz haja is. Mindig csinosan öltözött, ma kék ruhát viselt hozzá illő csipkekardigánnal. A ruhája kiemelte kék szemét, amely – habár tekintete hideg volt, és fenyegető – kifejezetten szép volt, és azt sejtette, hogy Mrs. Mitcham fiatalon igazi szépség lehetett. Az istentiszteleteket leszámítva ritkán járt el

otthonról, pedig Janice mondta, hogy kilométereket tud gyalogolni minden különösebb gond nélkül, ha épp úgy tartja kedve.

– Ugye tudjátok, hogy anyátok elmeegógyintézetbe került? Nos, mostanában nem szívesen mondják így, szóval fogalmazzunk úgy, hogy egy otthonban gondozzák – közölte velük minden bevezetés nélkül.

Duncan és Maisy bólintottak.

– Tájékoztatom kell titeket, hogy felmérték az állapotát, és nagy valószínűség szerint a közeljövőben ott kell maradnia.

Az ikrek döbbenten néztek rá.

– De miért? – kérdezte Duncan. – Azt hittük, hogy csak pár hétig lesz ott.

– Anyátok problémája nem új keletű. Sosem volt boldog – tette hozzá a nagyanyjuk. – Azért elleneztem a házasságot, mert láttam, hogy gyenge, mint a nádszál, és az évek során egyre inkább eltávolodott a valóságtól. Miután anyátok megpróbálta megmérgezni magát, apátoknak nem volt más választása, mint elvinni valahova, ahol a nap huszonnégy órájában figyelik. Ezt a feladatot nem lehet szolgálokra hagyni.

– De anyánk nem bolond! – fakadt ki Maisy. Azt tudta, hogy valami nagyon nincs rendben vele, de azt képtelen volt elfogadni, hogy elmebajos lenne. – Nem hiszem el, hogy meg akarta mérgezni magát. Csak Betty elmondásából tudjuk.

– Még gyerek vagy – válaszolt a nagyanyja. – Mégis, mit tudhatsz te az ilyesmiről? Csak annyit tudok Bettyről, amit a fiam elmond, de ő megbízik benne.

– Szerintem rosszabbodhat az állapota, amiért kitették otthonról, és tudja, hogy mi meg itt vagyunk – vetette közbe Duncan.

Az idős asszony összeszorította a száját.

– Apátok elmondása szerint észre sem vette, hogy nem otthon van, és rólatok egyáltalán nem is kérdezősködött. Ennyire eltávolodott a valóságtól.

– Én nem hiszem el, hogy nem is kérdezett rólunk – mondta Maisy kissé felháborodva, és könnyek gördültek végig az arcán.

– Árulj el nekem valamit, Maisy! Mikor volt utoljára, hogy pár percnél többet töltöttél vele? – fordult felé a nagymama kérdően megemelve egyik szemöldökét.

Az ikrek egymásra néztek. Az anyjuk karácsony óta szinte állandóan fent tartózkodott a hálósobájában. Amikor hazaértek az iskolából, mindig felmentek hozzá, de az anyjuk jobbára túl bágyadt volt ahhoz, hogy beszéljen velük.

– Múlt nyáron jól érezte magát – mondta Duncan védekezően. – Kimentünk vele a Hyde Parkba az egyik délután.

Az idős asszony nem válaszolt azonnal; mintha a megfelelő szavakat keresgélte volna.

– Egy gyereknek nem csak évente egyetlen közös programot kellene tudni mondania, amin az édesanyjával vett részt – mondta végül. – Ti ketten annyira megszoktátok a „betegségét”, hogy már meg sem kérdőjelezték. Az én nézetem szerint anyátoknak már évekkal ezelőtt kórházba kellett volna kerülnie, még mielőtt kárt vagy szomorúságot okozna nektek.

– Sosem ártana nekünk! – fakadt ki Maisy. – Nem is ismeri. Csak egyszer látogatott meg minket, és az is évekkal ezelőtt volt.

– Ne beszélj velem ilyen hangon! – csattant fel a nagymama. – Fel sem foghatod, mi zajlik a felnőttek között, ezért maradjunk annyiban, hogy anyáttal nem jöttünk ki egymással. Ezért voltak fenntartásaim, amikor apátok

megkérdezte, hogy ideköltözhetnek-e. Akkor azt mondtam, jobb lenne anyátokat orvosi felügyelet alá helyezni, hogy ti otthon maradhassatok, és folytathassátok az iskolát. De apátok meggyőződése volt, hogy jót tesz majd nektek Janice törődése.

Nagyanyjuk elhallgatott, és metsző tekintettel nézett rájuk.

– Eddig azt mondanám, igaza volt. Szinte észre sem vettem, hogy itt vagytok a házban, a személyzet szerint kedves, udvarias gyerekek vagytok, és tudom, hogy Janice nagyon megkedvelt titeket. Boldogok vagytok itt?

Duncan nem is értette, az egyik percben miért vágja oda, hogy anyjuk elmeegógyintézetbe való, ha a másikban már azt kérdezi tőlük, hogy boldogok-e.

– Azok voltunk egészen addig, míg ezt el nem mondta anyánkról – válaszolta, és próbált úrrá lenni az érzelmein. Azzal még nagy nehezen megbirkózott, hogy édesanyjuk mentálisan beteg, de most mintha nagyanyjuk arra célzott volna, hogy sosem fog meggyógyulni.

– El kellett nektek mondanom az igazat, bármilyen fájdalmas is – folytatta az asszony immár gyengédebben. – El kell ismernem, nem vagyok anyáskodó természetű, apátok kicsi kora óta bentlakásos iskolába járt, ezért nem tanultam meg, hogyan kell a fiatalokkal szót érteni. De az a benyomásom, hogy kiegyensúlyozott, intelligens gyerekek vagytok, és szerintem ideje megtervezni a jövőtöket. Ennek része a tanulás is.

– Beállhatunk dolgozni valahova, és akkor fizetni tudjuk az iskolát – vetette fel Maisy. – Már tizenöt évesek vagytok.

Meglepő módon a nagyanyjuk erre elmosolyodott, amitől lágyabbak lettek a vonásai, és az ikrek úgy érezték, nem lehetett mindig az a hűvös, szigorú nő, mint akinek megismerték.

– Szeretném, ha az unokáim többet is elérnének, mint hogy egy üzletben vagy gazdaságban dolgozzanak – mondta.
– Apátok azt akarja, hogy mindketten egyetemre menjetek, ezért felfogadtam egy tanárt mellétek. Mr. Dove megsebesült a háborúban, és tolókcsebba kényszerült, de korábban Anglia egyik legjobb iskolájában tanított, és mindenki nagyra tartotta. Minden reggel bementek hozzá a faluba, ahol lakik, és ebédre hazajöttek. A délutánjaitok szabadok lesznek, kivéve, ha Mr. Dove házi feladatot ad. Hogy hangzik?

Annyira meglepte őket, hogy kikérték a véleményüket, hogy csak nézték egymást tanácstalanul.

Maisy tért magához elsőként.

– Nagyon jól hangzik, nagyanyánk, köszönjük.

– Nos, akkor ezt meg is beszéltük – bólintott Mrs. Mitcham. – Még ma este telefonálok Mr. Dove-nak, és javaslom, hogy hétfőn már kezdjete is. Remélem, szorgalmasak lesztek, leteszitek a vizsgáitokat, és végül egyetemre fogtok járni. Van ötletetek arról, hogy milyen pályát választanátok?

– Én ügyvéd szeretnék lenni – felelte Duncan.

– És te, Maisy? – fordult felé az asszony érdeklődve.

Maisy már korábban is hallotta Duncantól, hogy ügyvéd szeretne lenni, de neki eddig a férjhez menésen és az anyaságon kívül más meg sem fordult a fejében. Érzékelte, hogy nagyanyját nem nyűgözné le az ambíció teljes hiánya.

– Tudós... – mondta. – Gyógymódot szeretnék találni bizonyos szörnyű betegségekre.

A nagyanyjuk minden további megjegyzés vagy kérdés nélkül elbocsátotta őket.

Odakint a kertben Duncan odafordult a húga felé:

– Tudós? – kérdezte. – Ezt meg honnan szedted?

– Nem tudom. – Maisy vállat vont. – De muszáj volt

valami érdekeset mondanom, nem gondolod?

Átsétáltak a fallal körülkerített konyhakerten, és leültek a túlsó végében a padra. Sütött a nap, de hideg volt, a fal azonban felfogta a szelet, így kellemesen elüldögélhettek odakint.

– Nem hiszem el, hogy anyánk tényleg örült! – fakadt ki Duncan hosszú hallgatás után. – Ha az lenne, már rég tudtunk volna róla. Fogadni mernék, hogy apánk meg akar szabadulni tőle, hogy új nő után nézhessen.

– Lehet, hogy így van, de soha semmit nem láttunk, ami erre utalt volna. Arra gondoltam, hogy esetleg Bettynek vannak szándékai vele kapcsolatban, de úgy láttam, apánk hűségesen kitartott anyánk mellett. Úgy értem, mindig egyenesen hozzá megy, amikor hazaér a munkából.

– Sosem tudtuk, mi folyik kettejük közt, amikor egyedül vannak – jegyezte meg Duncan. – Lehet, hogy apánk lette ilyenné, addig panaszkodott neki, míg anyáknak megbomlott az elméje. Szerintem apánk vidámabb életre vágyik, gyerekek és feleség nélkül.

– Bármikor is olyan embernek tűnt, mint aki „vidámságra” vágyik?

Duncan felnevetett. Tíz-tizenegy éves koruk óta folyton azon viccelődtek maguk között, hogy az apjuk milyen savanyú, karót nyelt férfi.

– Nem, azt hiszem, nem.

– Ki tudja, mi okozhatta... – tűnődött Maisy. – Az biztos, hogy én is megörlődnék, ha senki sem értékelné, senki sem nevetetne meg, és nem lenne kivel szórakoznom.

Egy ideig mély hallgatásba merültek, majd Duncan nagyot sóhajtott.

– Szerencsére itt vagyunk egymásnak. Képzeld el, milyen szörnyű lenne, ha nem lenne testvéred! De akkor sem hiszem

el, hogy anyánk bolond, és amint rájövök, ezt hogyan bizonyíthatnám be, kihozom arról a helyről. De az jó, hogy itt lehetünk. Mit gondolsz a tolószékes tanárról?

– Futásban biztosan le hagyjuk – kuncogott Maisy. – Menjünk, és kérdezzük meg Janice-t, biztos, hogy mindent tud róla.

Janice a konyhában épp az ebédhez való zöldségeket pucolta. Amikor a gyerekek beléptek, abbahagyta a munkát, és kitérte a karját. Szemmel láthatóan arra számított, az ikreket feldúlta, hogy az édesanyjuk állapotában nem következett be javulás, hiába reménykedtek ebben.

Ők odafutottak hozzá, az arcukat beletemették puha, telt, vaníliaillatú nyakába. Az ölelésben Maisy sírni kezdett, míg Duncan minden igyekezetével azon volt, hogy ne csatlakozzon hozzá.

– Nagyon sajnálom, hogy édesanyátok nincs jól. Nem könnyű egy veletek egyidős gyereknek ilyesmivel szembesülni. De ha kicsit is vigasztal, én örülök, hogy még egy ideig itt lesztek nekem, míg édesanyátok jobban nem lesz. És hiszek benne, hogy meg fog gyógyulni.

Megszáritgatta a gyerekek szemét, készített nekik egy-egy csésze teát, és mindkettejük elé odatett egy-egy szelet gyümölcskenyeret. Duncan az evés befejeztével faggatni kezdte Mr. Dove-ról.

– Derék, jóra való ember, és nagyszerű tanár – felelte Janice. – Roppant hálás nagyanyátoknak is, mivel már azt hitte, soha többet nem taníthat. Még csak a harmincas évei végén jár, és a felesége elhagyta, amikor megtudta, hogy Mr. Dove soha többet nem fog tudni járni.

Maisy szemöldöke a magasba szökött.

– Tényleg? Ez borzasztó! De Mr. Dove hogyan boldogul

egyedül?

– Jár hozzá egy nő segíteni, és azt hallottam, Mr. Dove nagyon találékony, elég sok mindent meg tud egyedül is oldani. De az, hogy taníthat titeket, sokat fog javítani az önbizalmán. Szóval viselkedjeteK rendesen, és figyeljeteK minden szavára!

Miután a gyerekek bementek a faluba, hogy elintézzenek pár dolgot Janice-nek, a házvezetőnő leült a konyha-asztalhoz, és azon gondolkodott, hogyan hathat az életükre édesanyjuk betegsége.

Tiszta szívéből beszélt, amikor azt mondta, örül, hogy még egy ideig itt laknak majd a gyerekek. Elhozták a napfényt Nightingalesbe, és ugyan a nagyanyjuk egészen a mai napig nem kereste velük a kapcsolatot, még ő is kelletlenül ugyan, de megjegyezte, hogy jó végre nevetést és csacsogást hallani a házban.

A faluban a legtöbben zsémbes, goromba öregasszonynak tartották Mrs. Mitchamet, akinek egyetlen pillantásától megsavanyodik a tej. Az igaz, hogy nagyon nehéz eset – fiatalasszonyként is hidegszívű volt, és rettenetesen sznob. Janice már huszonhat éve állt a szolgálatában, tizennégy évesen szegődött hozzá konyhalányként, amint frissen kikerült a southamptoni St. Mary árvaházból, majd fokozatosan egyre feljebb emelkedett a ranglétrán egészen a házvezetőnői posztig, és ennyi idő alatt a munkaadója másik arcát is megismerte. Mrs. Mitcham igazságos volt, hűséges, és ritka pillanatokban meglepően gyengéd és nagylelkű is tudott lenni, különösen olyanokhoz, akiket sebezhetőnek érzett.

Janice az első pillanatban beleszeretett Nightingalesbe. A kis tetőtéri szoba maga volt a mennyország a St. Mary hatalmas, spártai hálótermei után, ahol akármilyen apró kincsre tett is szert, hamarosan ellopta tőle az egyik árva, vagy

elkobozták az apácák. Az ételt ízletesnek és bőségesnek találta, és a munka sem volt olyan megterhelő, mint az árvaházban. Mivel nem szeretne volna, ha további életében úgy telne el akárcsak egyetlen nap is, hogy nem gyönyörködhet a pompás kertben, nem ébredhet madárcsicsergésre, és ne legyen tele a hasa, azonnal eldöntötte, hogy a háztartásvezetés minden csínját-bínját kitanulja, és nélkülözhetetlenné válik Mrs. Mitcham számára.

1939 nyarán volt egy rövid időszak, amikor esküvőről, saját otthonról és gyermekekről ábrándozott, mert beleszeretett egy fiatal patkolókovácsba, William Gatesheadbe.

Ám Willt a háború kitörése után nem sokkal besorozták, és alig egy évvel később meghalt a dunkerque-i csatában.

Janice ekkor tapasztalta meg először Mrs. Mitcham gyengéd oldalát, amikor kitérte a karját, hogy a fiatal lány az ölelésében sírja ki magát.

– Annyira sajnálom, kedvesem – mondta. – A sors időnként roppant kegyetlen, és nincs szó, amivel el lehetne űzni a fájdalmat. De tudod, hogy itt, Nightingalesben otthonra lelsz, ameddig csak szükség van rá.

Az emberek azzal vigasztalták, hogy majd talál egy másik fiatalembert, de Will volt élete szerelme, és soha senki sem ért fel vele. Amikor Mr. Mitcham közvetlenül a háború után agyvérzést kapott, és az egész jobb oldalára lebénult, Janice vigaszt talált abban, hogy szükség van rá.

Ám miután Mr. Mitcham meghalt – ahogy azt az ikreknek is említette –, hirtelen túl sok szabadideje lett. Azon is elkezdett gondolkodni, hogy másik, kielégítőbb munkát keres.

Épp amikor már kezdett végképp kétségbe esni, megérkeztek az ikrek, és hirtelen újra rengeteg tennivalója akadt. Örömmel készítette az ízletes desszerteket, kiadós,

tepsis ételeket, süteményeket, almás pitéket és kekszeket, még az is boldogsággal töltötte el, hogy végre tele a ruhaszárító kötél frissen mosott ruhákkal, és tele a kosár vasalásra váró holmikkal. Még nagyobb öröm volt számára, hogy beszélgethet, társasjátékozhat az ikrekkel, és van kinek esténként szép álmokat kívánni. Alastairt látta viszont az arcukban, néha még a hangját is hallani vélte, ám annak nagyon örült, hogy nem örökölték tartózkodó jellemét.

Alastair tizenhét éves volt, amikor Janice megérkezett Nightingalesbe. A nyári szünetet töltötte otthon, és Janice később, immár bölcsebben visszatekintve látta, hogy mindketten igazi gondoskodás és szeretet nélkül nőttek fel, arra szoktatták őket, hogy kérdés nélkül engedelmesskedjenek az utasításoknak, és semmit sem tudtak a másik nemről. Azt nem állította volna, hogy összebarátkoztak – minden beszélgetésük erőltetettnek hatott és akadozott mégis kialakult köztük valami: afféle vonzalom, az érzés, hogy van bennük valami közös. Alastair kártyajátékokat tanított neki, amit most Janice továbbadott az ikreknek is. Esténként a konyhában játszottak az öreg Mrs. Bodbury, az akkori házvezetőnő felügyelete alatt, aki néha-néha rájuk nézett, nem csinálnak-e valami illetlenséget.

A következő évben Alastair Oxfordban folytatta a tanulmányait, és valahányszor hazajött, mintha még jobban eltávolodott volna Janice-től, aki mindig az egyetemről kérdezett, arról, hogy milyenek a barátai, és hogy van-e köztük lány is. Alastair némileg bánatosan vallotta be, hogy a lányok nem kedvelik.

Alastair közel járt a húszhoz, Janice tizenhat volt, amikor a fiatalember először magával hozta Lilyt. Alastair nem volt jóképű – a homloka túl magas, a szeme túl fakó, az arca furcsa, mintha a bőrt kifeszítették volna rajta –, de még Janice-t is

meglepte, hogy az ifjú egyetemista egyáltalán észrevette ezt a sápatag, szürke kisegeret, Lily Goldney-t. Sokkal aggasztóbb volt az, hogy míg Alastair áhítattal nézett a lányra, az mintha még a saját árnyékától is félt volna.

– Milyen kis ágról szakadt szerencsétlen – közölte Mrs. Bodbury, és Janice örült, hogy nem ő az egyetlen, akit a lány nem nyűgözött le.

Mrs. Mitcham már akkor sem volt az a típus, aki bárkit a szárnyai alá venne, hogy kihozza belőlük a legjobbat, és Janice hallotta a szobalánytól, hogy Lily alig szólalt meg az étkezések alatt, szinte semmit nem evett, és láthatóan rettegett Alastair szüleitől.

Alastair többet nem is hozta el a lányt, és a szülei azt hitték, szakítottak. Aztán mindenki legnagyobb meglepetésére, négy évvel később, 1935-ben arról tájékoztatta a szüleit, hogy feleségül vette Lilyt a lány kenti szülőfalujában.

Nem meglepő módon Mrs. Mitcham magánkívül volt a dühtől.

– Eldobta magától az életét! – dühöngött a férjének, olyan hangosan, hogy Janice még a konyhából is hallotta. – Még egy zsák krumpliban is több az élet. Most megmondom, hogy Alastair ezt még nagyon meg fogja bánni.

Azonban úgy tűnt, Alastair nem bánt meg semmit. Janice úgy tudta, hogy fontos posztot tölt be a Külügyminisztériumban, és bizonyosan már akkor is jól kereshetett, amikor a gazdasági válság miatt egyébként mindennapos volt a szükség, hiszen vásárolt egy házat. Janice akkor még nem járt Londonban, de azt mesélték neki, hogy a Holland Park nagyon előkelő hely, és a ház hatalmas. Később Mrs. Mitcham elmondta, hogy a férfi a nagypai örökségét költötte a házra, és rosszalló pillantással még azt is hozzátette, hogy kár az egészért, mert Lilynek semmi stílusérzéke nincs.

Lily bizonyosan nagyon megkönnyebbült, hogy Alastairnak nem kellett bevonulnia 1939-ben, mivel nem sokkal később megtudta, hogy állapotos. Hazament Kentbe a családjához, mert félt, hogy Londont bombázni fogják, de sajnos a kisbabát a negyedik hónapban elvesztette. Talán ekkor kezdődtek igazán a gondok az idegeivel. Alastair bőséges benzinpénzt kapott, így gyakran leautózhathott Kentbe, és időnként Burley-be is elment meglátogatni a szüleit. 1944-ben Lily bejelentette, hogy megint gyermeket vár.

Alastair 1945-ben, január végén váratlanul megjelent Nightingalesben, és mint mindig, most is vajat, sajtot, sonkát és egyéb nehezen beszerezhető élelmiszert hozott. Repesett az örömtől: egészséges ikreik születtek, egy kisfiú és egy kislány. Az arca ragyogott a boldogságtól, arról is hírt adott, hogy a háború hamarosan véget ér, és ugyan egy ideig kénytelen lesz különböző küldetések miatt a kontinensre utazni, hogy segítsen megoldani az otthonuktól megfosztott emberek gondjait, Lily végre megint biztonságban lesz, és azt remélte, hogy amint újra együtt lesznek, igazi családot alkotnak majd a Holland Parkban.

A férfi aznap estefelé lejött a konyhába beszélgetni Janiceszel, aki azt gyanította, az idős asszony kétségbe vonhatta, hogy Lily jó feleség és anya lesz, így Alastair szükségét érezte, hogy egy kevésbé borúlátó személlyel beszéljen.

– Úgy látom, anyám úgy véli, Lily kerüli anyai és feleségi kötelezettségeit azzal, hogy Kernben marad – vallotta be neki.
– De ostobaság lenne hazahozni épp most, amikor a V-2-esek Londont veszik célba. Azt is mondtam neki, hogy szüksége van az édesanyja segítségére, az ikrekkel sok a dolog.

Janice érzékelte, hogy Mrs. Mitcham kegyetlen lehetett: lenézi Lily képességeit, és azt érezteti a fiával, hogy mindig másodhegedűs lesz az ikrek mellett, mert az anyósa fog

mindent irányítani.

Addigra Janice sokkal jobban megismerte Alastairt, és tudta, hogy a férfi távolról sem a kőszívű anyja mása, mint ahogyan korábban hitte róla, hanem hűséges és gondoskodó úriember.

A legemlékezetesebb látogatása 1940-ben volt, közvetlenül az után, hogy Janice megkapta a hírt, hogy William meghalt, miközben a csapatok visszavonulóban voltak Dunkerque-nél. Alastair bement a konyhába részvétet nyilvánítani, megölelte Janice-t, és azt mondta neki, reméli, hogy a maga idejében talál egy másik derék férfit, és rengeteg gyerekük lesz, mert megérdemli a boldogságot.

Az évek során Janice megtanulta, hogy egy ember igazi jellemét leginkább abból lehet lemérni, hogyan reagál a komoly helyzetekre és súlyos tragédiákra. Amikor William meghalt, Alastair azt tette és mondta, ami helyes volt, vigasztalta Janice-t, és bebizonyította, hogy képes igazán együttérezni másokkal. Janice emlékezett arra is, amikor a férfi nem sokkal később, a londoni bombázás idején lement Nightingalesbe. Együtt teáztak a konyhában, a háború kegyetlenségéről beszélgettek, hogy elszakítja egymástól a családokat, barátokat, elpusztítja a csodálatos, régi épületeket, és darabokra tépi addigi életük szövetét.

Amikor végre befejeződött a háború, Lily csakugyan visszatért Londonba a gyerekekkel. Ám Alastair hiába tett meg mindent, hogy megkönnyítse felesége életét – még Bettyt is magukhoz költöztette, akit Lily egész életében ismert, hogy legyen a házvezetőnőjük –, rosszul alakultak a dolgok.

– Rendszeresen el kell utaznom – panaszolta Alastair Janice-nek egyik látogatása során. – Nem tehetek mást, ez a munkám, de Lily minden alkalommal vagy megsértődik, vagy hisztériás rohamot kap. Kitűnő segítséget szereztem neki, ott

van neki Betty társaságnak, és az anyja is felutazik, amikor csak teheti. Lily szinte rá sem néz Duncanre és Maisyre, inkább ágyban fekszik, és az évekkel ezelőtt történt lovasbalesetére hivatkozik, amiért rosszak az idegei.

Janice tudta, hogy nagyon nehéz lehet mindezt beismernie egy olyan büszke embernek, mint Alastair. Azt is gyanította, hogy ez a házasságuk minden területére kihat, és azt sem vetette volna a férfi szemére, ha feladná, és el akarna válni Lilytől.

Ugyan nem szívesen gondolt arra, hogy bárkit is elmeógyógyintézetbe zárjanak, különösen így, hogy ennyire megkedvelte az ikreket, és tudta, nekik ez milyen gyötrelmes, Janice úgy érezte, hogy Lilynek csakugyan ott a helye. Az évek során nagyon sok mindent megtudott róla, és akár igaz volt, akár nem, titokban önkéntelenül is megvetette a nőt, amiért olyan gyenge, és nem veszi észre, milyen szerencsés, hogy van otthona, férje és két csodás gyermeke.

Amikor William elesett, Janice is legszívesebben meghalt volna – úgy érezte, már nincs miért élnie. De erőt vett csüggedtségén, folytatta a munkáját, és tudatosította magában, hogy több ezer nő veszítette el a párját Dunkerque-nél, és még több tízezer férfi fogja életét áldozni, mire kivívják a győzelmet.

Végül a veszteség okozta gyötrelme örökké jelenlevő fájdalomná tompult, majd pár év elteltével szomorúsággá szelídült, amivel már együtt tudott élni. Mostanában már csak néha-néha jutott eszébe hajdani szerelme, olyankor ejtett pár könnyet, de jobbára mosolyogva gondolt a szép emlékeire. Alastair azt mondta neki, legyen büszke William bátorságára, és ő büszke is volt. Alastair kedvessége nagyon sokat jelentett ezekben az időkben. Egy szép napon mindezt el is meséli majd a gyerekeinek, és megpróbálja megértetni velük, hogy

bízniuk kell az apjukban, mert jó ember. Az volt a benyomása, az ikrek jelen pillanatban gerinctelennek és érzéketlennek tartják.

Amikor Janice aznap este vacsora után bement a nappaliba kihozni Mrs. Mitcham tálcáját, az idős asszony megkérte, hogy egy pillanatra üljön le.

– Hogyan reagáltak a gyerekek a hírre, hogy az anyjuk az elmeegógyintézetben marad, vagyis abban az otthonban, ahogy a fiam nevezi? – kérdezte lényegre törően. – Mindketten olyanok, mint ő, és nem mutatták ki, mit éreznek.

– Feldúltak voltak, és Maisy sírt is – vallotta be Janice. – De azt hiszem, annak azért örültek, hogy itt maradhatnak.

– Miattad, ehhez kétség sem fér! – Az idős asszony megemelte egyik szemöldökét.

– Azt én nem tudhatom. Nagyon szeretnek mindent Nightingalesben – mondta Janice sietve.

– Bátorítanom kellett volna Alastairt, hogy udvaroljon neked. Tudom, hogy kedvelt.

Janice önkéntelenül is kuncogott ezen.

– Nem helyeselte volna, hogy egy szerény konyhalányt kísérgessen.

– Ha tudtam volna, mi lesz belőled, akkor az áldásomat adtam volna – mondta Mrs. Mitcham. – Derék nő vagy, Janice. Remek feleség és anya lettél volna, sokkal jobb, mint én bármikor is. De ez a hajó már elment. A múltat nem lehet megváltoztatni, sem a természetünket, de a jövőt még szebbé tehetjük. Azt szeretném, ha az ikrek boldogak lennének itt. Volna javaslatod arra nézve, hogy ezt miképp segíthetném elő?

Janice úgy érezte, ez a meglepetések napja: először azt kellett megtudnia, hogy jó feleség lett volna Alastair számára, most meg Mrs. Mitcham az ikrek boldogsága miatt aggódik.

– Érdeemes lenne rendszeres időközönként behívnia őket beszélgetni – válaszolt minden habozás nélkül. – Csak pár percre, esetleg a délutáni tea idején. Együtt uzsonnázhatnának.

– Ilyet még Alastairrel sem tettem – mondta az idős hölgy kissé riadtan.

– Így igaz, talán ez az oka, amiért olyan nehezen beszél az érzéseiről – jegyezte meg Janice. – Biztos vagyok benne, hogy nem szeretné, ha az ikrek is ezzel a problémával küdenének.

Mrs. Mitcham elutasítóan legyintett.

– Az emberek túl sokat fecsegnek az ilyesmiről.

– Nem azt javasoltam, hogy érzésekről beszélgessen az ikrekkel, hanem esetleg a haladásukról Mr. Dove-val, vagy a falubeli pletykákról. Mi lenne, ha mesélne nekik, milyen volt itt a gyerekkora?

– Ez bizonyosan nem érdekelné őket...

– Fogadni mernék, hogy de – mondta Janice. – És időnként kártyázhatna is velük. Szeretnek kártyázni.

– Nem tudom, mit mondjak nekik az anyjukról – fakadt ki hirtelen az asszony.

– Elég, ha annyit mond, hogy félszeg volt, és sosem ismerte közelebbről. Végül is ez az igazság – tette hozzá Janice csendesesen. – Fordítsa visszájára a kérdéseket, és faggassa őket ön róla!

– Hogyhogy te mindig tudod, mit kell mondani?

Janice vállat vont.

– Talán azért, mert próbálom magam beleképzelni a másik helyébe. És ha nem jut eszembe semmi kedves, akkor inkább meg sem szólok.

– Bárcsak én is értenék ehhez! – sóhajtott az idős asszony.

– Még az is balul sült el, amikor nyájas próbálok lenni. De talán tanulhatok a gyerekektől.

– Szerintem mindketten tanulhatunk tőlük – jegyezte meg Janice. – Igazán örülök, hogy itt maradnak nálunk, és most azon kell lennünk, hogy valódi családdá váljunk.

4.

– **D**UNCAN, A *JANE EYRE*-fogalmazásod minősíthetetlen! – csapta le Mr. Dove a fiú füzetét az asztalra. – Úgy tűnik, még a történet legelemibb üzenetét sem sikerült megragadnod. Egyáltalán elolvastad?

Az ikrek az asztal két oldalán ültek a tanár konyhájában, és Mr. Dove az asztalfőn foglalt helyet tolószékében, háttal az ablaknak. Harmincas éveiben járó, vonzó férfi volt, sűrű, szőke haja a válláig ért. Ez utóbbi meglehetősen zavarta, és alig várta, hogy eljöjjön hozzá egy jó borbély, hogy megnyírja, mivel ő maga nem tudott buszra szállni. Maisy szerint a haja teljesen rendben volt így, ahogyan fehér fogsora és széles, ragyogó mosolya is, de úgy érezte, a kékesszürke szempár túl sok szomorúságot látott már.

– Nos, uram, majdnem az egészet – válaszolta Duncan maflán. – De ez lányoknak való könyv...

A tanár egyik gyerekről a másikra nézett, és halványan elmosolyodott.

– Maisynek Stevensont adtam fel olvasni, pedig a műveit sokan fiúknak való olvasmányynak tartják. Mégis sikerült kiváló, átgondolt fogalmazást írnia belőle. Azért lesz egy könyvből klasszikus, mert jó a története, és bárki olvashatja, nemtől függetlenül. Mondd, Duncan, úgy szeretnéd leélni az életedet, hogy mindent figyelmen kívül hagysz, amit csak egy leheletnyit is nőiesnek tartasz?

Duncan elvörösödött.

– Nem, uram.

– Ezt örömmel hallom. Azt szeretném, ha figyelmesen újraolvasnád a szünidő alatt, és írnál egy új elemzést, amelyben bebizonyítod, hogy nem csupán elolvastad, hanem meg is értetted azokat a dilemmákat, amelyekkel Jane Eyre szembesült. Legyen itt a kezemben, amikor szeptemberben folytatjuk a tanulást.

– Igen, uram – felelte Duncan. – A matek házim legalább jó lett?

Mr. Dove bólintott.

– Igen, az kiváló lett, de erre majd később visszatérünk. Most történelemmel szeretném folytatni, és lássuk, mire emlékeztek abból, amit múlt héten VIII. Henrikről tanultunk.

A július a végéhez közeledett, és az ikrek már tíz hete jártak Mr. Dove-hoz tanulni. Sokkal jobban kedvelték, mint bármelyik korábbi tanárukat Londonban. A férfi érdekesen beszélt, figyelmesnek és sokszor kifejezetten szórakoztatónak bizonyult. Duncan, aki okos volt, de időnként lusta, korábban mindig csak annyit végzett el, amennyivel még épp elkerülhette a feddést, most azonban sokszor kapta azon magát, hogy a szükségesen túl is teljesít, mert szerette a kihívásokat, amelyek elé Mr. Dove állította.

Maisy nem volt olyan okos, mint a fivére, de mindig is szorgalmasan, késő estig tanult, hogy befejezze a házi feladatát, amelyet helyesírási hiba nélkül, rendezett külalakban nyújtott át. A régi iskolájában ezért megdicsérték, de Mr. Dove-nak fontosabb volt, hogy a feladatok magukkal ragadják a diákjait, mint az, hogy a kézírás takaros legyen. A férfi úgy tudott beszélni irodalomról és történelemről, hogy Maisy is egyre lelkesebben állt mindkét tantárgyhoz.

Lassan négy hónap telt el az érkezésük óta, és a gyerekek most már megszokták új otthonukat. Vasárnap délutánonként

nagyanyjuk bekérte őket a nappaliba az uzsonna idejére, de mindig szorongva várták ezt a percet, annyira kényszeredett volt a társalgásuk. Ennek ellenére érzékelték, hogy az idős asszony nagyon igyekszik, ezért ők is kitettek magukért, így időnként még az is előfordult, hogy olyan témát találtak, amelyről mindhárman szívesen beszélgettek.

Mostanában már szinte nem is említették régi, londoni életüket – sem nagyanyjuknak, sem Janice-nek, de még maguk között sem, és egyáltalán nem vágytak vissza a nagyvárosba.

Anyjuktól azonban sosem érkezett levél, és ez nagyon elszomorította őket. Az apjuk hetente egyszer írt, és a borítékban mindig ott lapult a zsebpénzüik kézhezvételéhez szükséges postai vevény. A levelei meglehetősen egyformák voltak: megkérdezte, hogy haladnak a tanulmányaikkal Mr. Dove irányítása alatt, ejtett pár szót az időjárásról, emlékeztette őket, hogy segítsenek becsülettel nagyanyjuknak és Janice-nek, végül röviden említést tett édesanyjuk állapotáról.

„Édesanyátok egész jól érzi magát... Édesanyátoknak visszatért az étvágya... Édesanyátok ma kiült a napra.” Üzenet azonban sosem érkezett az anyjuktól. A férfi még azt sem fejtette ki, hogy ezeket az apróságokat azért tudja, mert meglátogatta feleségét, vagy azért, mert telefonon beszélt az otthonnal.

Ők minden héten kötelességtudóan válaszoltak, de ezt kényszernek érezték, mert nemigen tudták, mit írjanak neki. Általában elmesélték, melyik könyvet olvassák, Janice milyen ételeket főzött, és épp melyik növény bújti ki a kertben.

Mr. Dove már a második héten elbeszélgetett velük a szüleikről, miután Duncan megjegyezte, hogy nem érti, az apjuk miért kérdezi meg mindig, mit tanulnak, amikor egyértelmű, hogy nem is érdeklik a gyerekei.

– Sok felnőtt csak azzal tudja kimutatni az érdeklődését, hogy megkérdezi, mit tanultok – magyarázta Mr. Dove.

– Ez furcsa. Miért nem kérdezi meg, hogy boldogak vagyunk-e, vagy vannak-e új barátaink? – értetlenkedett Duncan.

– Talán édesapátok nem teljesen érzi át a boldogság vagy a barátok fontosságát.

Duncan zavarodottan nézett rá.

– De mindenki tudja, hogy ez fontos!

Dove elmosolyodott.

– Nem mindenki. Te, Duncan, szerencsés vagy, hogy ilyen közel álltok egymáshoz az ikertestvéreddel. Ti eleve barátok vagytok, és örömet okoz egymás társasága. De talán édesapátoknak sosem volt igazi barátja, és soha senkit nem érdekelt, hogy boldog-e. Az efféle erők formálják az ember felnőtt jellemét és személyiségét.

– Én ezt nem értem – mondta Duncan a fejét rázva.

– Nos, a szerencsés gyerekeknek szerető szívű, figyelmes szülei vannak, és amikor felnőnek, megházasodnak, és saját gyerekeik lesznek, ők is szerető szívű, figyelmes szülőkké válnak. De azok, akik nem olyan szerencsések, mert kíméletlen vagy hanyag szülei vannak, azok nagy valószínűséggel a saját gyerekeikkel is így bánnak majd. Ezt nevezik tanult viselkedésnek.

– De a mi apánk nem kíméletlen, és nem is hanyagolt el minket – méltatlankodott Maisy.

– Nem is erre céloztam – mondta Dove. – Csak arra próbáltam rávilágítani, mi lehet az oka apátok viselkedésének.

– Úgy érti, hogy olyan, mint nagymamánk? – kérdezte Duncan.

Dove sokatmondóan nézett rá, de nem tagadta, és nem is erősítette meg a kérdésnek álcázott állítást.

– Meg tudnánk változtatni? – kérdezte Maisy.

– Megpróbálhattok a leveletekben rákérdezni, hogy hiányoztok-e neki, és megírhatjátok, hogy ő nektek igen, és reméletek, hogy hamarosan meglátogat titeket.

– Valószínűleg ügyet sem vetne rá – vont vállat Duncan. – Anyánkat bedugta egy otthonba, hogy megszabaduljon tőle, minket meg ugyanezért leköltöztetett ide.

– Én ezt egy percig sem hiszem – Dove rosszállóan rázta meg az ujját Duncan felé. – Igaz, még sosem találkoztam édesapátokkal, de száz százalékgig biztos vagyok benne, hogy csak nehezen beszél bármiről, aminek érzésekhez van köze. Ezzel nincs egyedül. Anglia-szerte sok ezer férfit tett tönkre a háború. Van, aki olyasmit látott vagy élt meg, amit nem tudtak feldolgozni, de nagyon sokan tértek haza arra, hogy a kisbaba, akit annak idején itthon hagytak a háború elején, most öt- vagy hatéves, aki neheztel az idegenre, aki betolakodott ő és az anyja közé. Sokaknak ez sokkal fájdalmasabb volt, mint maga a háború. Édesapátok ugyan nem a fronton szolgált, de alig látott titeket, amikor kicsik voltatok, mert nem sokkal a születésetek után a kontinensre kellett utaznia, hogy megoldja az ottani problémákat. Ha jól értem, összességében három éven át nem tudott veletek lenni.

– Szerintem mi sosem nehezteltünk rá. Emlékszem, mindig izgatottan vártam, hogy hazajöjjön – gondolkodott el Duncan. – No, mindegy. Az ő dolga lett volna megpróbálni ellensúlyozni a távollétét, nem igaz?

– Sosem játszott velünk, nem is ölelgetett meg – jegyezte meg Maisy.

– Ez vissza is vezet minket ahhoz, amit a tanult viselkedésről mondtam. Lehet, hogy azért képtelen erre, mert ő maga sem tapasztalta meg? Én szerencsés voltam, a szüleim mindig kimutatták a szeretetüket, és így megtanultam, hogy

ugyanígy kell viselkednem a kisebb testvéreimmal. Szívesen segítették nekik, amikor írni, olvasni és számolni tanultak, és gyanítom, hogy ezért lettem tanár.

Maisy szívét hirtelen melegség öntötte el ez iránt a férfi iránt, akit most tragikus hősnek látott. Ugyan lebénult, és a felesége is elhagyta, a férfi mégsem keseredett meg, és elég jószág élt benne ahhoz, hogy kedves legyen hozzá és Duncanhez.

– Úgy gondolja, hogy nagyanyánk miatt lett ilyen? – kérdezte Duncan.

– Nem vagyok abban a helyzetben, hogy bárkit is bármiért hibáztassak. Csak szeretném, ha nyitottan gondolkoznátok, fontolóra vennétek a különféle lehetőségeket, és saját magatok vonnátok le a következtetést. Én úgy vélem, elsősorban a bentlakásos iskolának köszönhető édesapátok merevsége és hűvös viselkedése. Szentül hiszem, hogy az ilyen iskolák kényszerzubbonyba szorítják a fiúk érzelmeit. Összezárva férfiakkal és más fiúkkal, folyamatos kötekedésnek kitéve, minden női behatás nélkül, leszámítva a sárkánylelkű gondnoknőt, kész csoda, hogy egyáltalán akad fiú, aki ezt ép lélekkel megússza. De azt hiszem, nagyanyátok megtanulta a leckét: egyszer sem vetette fel, hogy bentlakásos iskolába kellene mennetek.

– Régebben bentlakásos iskolába vágytunk – vallotta be Maisy. – Csak az tántorított el minket, hogy akkor külön helyen kellett volna lennünk.

– Ezek az iskolák nem olyanok, mint amikről a gyerekeknek szóló könyvekben olvashattok, kivéve talán Tómból Brown történetét – mosolygott Dove. – De ha rajtam múlna, minden gyerek napközis iskolába járna. Beleborzongok, ha arra gondolok, a fiúk az egyik férfi dominanciájú intézményből a másikba, például a hadsereghez kerülnek.

– De ön is ilyen helyen tanított, aztán katona lett – jegyezte meg Duncan.

Dove szomorúan bólintott.

– Igen, és az érdekes az, hogy tényleg azt hittem, segíthetek egynémely srácnak, akikbe belenevelték a kegyetlenséget, és kifejezetten sznob elképzeléseik voltak a társadalmi osztályokról, és nem tisztelték a nőket. De erősen kétlem, hogy bárkinek is meg tudtam változtatni a nézeteit. Amint ezek az elképzelések az ember vérévé válnak, Isten sem tudja eltüntetni azokat.

Amikor a gyerekek hazafelé ballagtak Nightingalesbe ebédelni, elbeszélgettek mindarról, amit Dove mondott nekik.

– Olyan jó ember – jegyezte meg Duncan. – Azt hihetnénk, hogy sajnálja magát, de nem. Anyánk közel sem szerzett ilyen súlyos sérülést a lovasbalesetben, de mégis hagyta, hogy rámenjen az élete.

– Lehet, hogy az a baleset mindig is csak ürügy volt arra, hogy mindenkitől távol maradjon – jegyezte meg Maisy. – Vagy talán a problémáit nem is a baleset, hanem valami más okozta, amiről nem beszélhet.

– Persze, elé ugrott egy erdei rém... – nevetett Duncan. – De ha már az erdőnél tartunk, volna kedved ma délután megint meglesni a boszorkányt?

– Kösz, de nincs. Olyan ijesztő. De te menj csak, ha akarsz. Janice ma megtanít horgolni.

Duncan megtorpant, döbbenten és hitetlenkedve nézett a hűgára.

– Nem hiszem el, hogy inkább horgolsz, mint kijöjj velem az erdőbe leskelődni Grace Deville után! Úgy látom, új haverok után kell néznem a nyári szünetre.

Maisy felnevetett. Nem bánta volna, ha Duncan összebarátkozik a helyi kamaszokkal, mert akkor neki nem

kellene részt vennie ezekben a fiús kalandokban, amiket a fivére annyira szeretett. Mostanában inkább olvasott, mint krikettezett, a fára mászás sem volt már olyan izgalmas számára, és a pecázás egyenesen untatta. Jobban szeretett kirakatokat nézegetni, piknikezni és táncolni. Janice említette is, hogy Lyndhurstben van egy hölgy, aki a nyári szünetben hetente kétszer szalontáncokat tanít, és Maisy nagyon szeretett volna elmenni. Duncan kinevette emiatt, és azt mondta, inkább nyúlna bele csupasz kézzel a tehéntrágyába.

– Remélem, találsz is haverokat, mert én táncórára fogok járni, amint elkezdődik – mondta pár perc elteltével. – Persze reménykedem, hogy meggondolod magad, és mégis velem jössz, mert táncolni mindenkinek meg kell tanulnia, különben szégyenkezhet a bálokon és mulatságokon.

– Ilyen buta helyekre úgysem mennék – jelentette ki Duncan hetykén. – Úgy elöntöttem, hogy felfedező leszek.

Maisy szemöldöke magasba szökött.

– Ó, csakugyan? Felhajózol az Amazonason, és kannibál törzseket fogsz tanulmányozni?

– Lehet. Vagy a sarkvidéket! Ne húzd a szád, komolyan gondolom! Valami hasznos dologból fogok diplomát szerezni, mondjuk földrajzból és talán botanikából, aztán már megyek is!

Maisy ezt válaszra sem méltatta. Duncan havonta állt elő újabbnál újabb ötletekkel, hogy mi szeretne lenni, a legtöbbjéről a *Boy's Own* képes újságban olvasott.

Amikor visszaértek Nightingalesbe, Janice épp akkor terített meg a kertben az ebédhez.

– A nagymamátok javasolta – mondta, amikor meglátta meglepett arcukat. – Szerinte érdemes lenne kihasználni a csodálatos időt.

– Te is velünk eszel? – kérdezte Maisy, amikor meglátta a

negyedik terítéket.

– Nem. Ez a teríték Mr. Graingeré. Nagyanyátok jó barátja, aki szeretne megismerni titeket. Még bent vannak a nappaliban, de hamarosan kijönnek, úgyhogy szaladjatok kezet és arcot mosni! Duncan, kérlek, vegyél fel tiszta inget, a reggelid maradványa még mindig ott éktelenkedik a mellrészen. Egy rövid ujjú ing tökéletes lesz, és nem kell állig begombolnod.

– Miért akar találkozni velünk ez az ember? – kérdezte Maisy, ahogy mentek fel a lépcsőn.

Duncan vállat vont.

– Gondolom, csak kíváncsi ránk, mint sok más helyi lakos. Mrs. Jackson a pékségből a legrosszabb... Mindig faggatózik rólunk, a szüleinkről, nagyanyánkról.

– Utálom azt a nőt! – jelentette ki Maisy határozottan. – Malacszeme van, és az a bibircsók az orrán folyton remeg, amikor beszél.

– Ne használj ilyen erős szavakat, hogy „utálod”, amikor csak nem kedveled. Tartogasd olyan esetekre, amikor igazi utálatot érzel.

Maisy csak kuncogott.

– Nahát, csak nem Mr. Dove-tól idéztél?

Duncan felhúzta az orrát, bevonult a hálósobájába, és becsapta maga mögött az ajtót. Maisy elmosolyodott. A fivére mostanában elkezdte Mr. Dove-ot utánozni, de mindig zavarba jött, ha erre felhívta a figyelmét.

– Meséljete, London után túl unalmas nektek New Forest? – kérdezte Mr. Grainger Duncantól ebéd közben.

– Nem, uram, nagyon szeretjük – válaszolt Duncan.

– Nagyon jókat lehet bicajozni, mászkálhatunk az erdőben, láttunk már vadlovakat és őzet is.

Maisy magában mosolygott. A fivére élénksége és arcjátéka elárulta, hogy kedveli ezt a férfit. Ő is rokonszenvesnek találta. Nem volt sem merev, sem begyöpösödött, ami azt illeti, hasonló volt a modora Mr. Dove-éhoz. Azt azonban nem értette, hogyan lehet ez a férfi a nagynanyjuk jó barátja, amikor ránézésre negyven körül járhatott. Jóvágású volt, sötét hajú és égbék szemű.

– Nagyon jól elszórakoztatják magukat – jegyezte meg nagynanyjuk cseppnyi büszkeséggel a hangjában. – Alastair ennyi idősen csak kóválygott összevissza, de feltételezem, hogy az egykéknek nehezebb a dolguk.

– De Alastairnek széles érdeklődési köre volt. Modellezett, zongorázott, és ha jól emlékszem, szívesen járt madárlesre is – mondta Mr. Grainger.

– Ismerte apánkat gyerekként? – kérdezte Duncan őszinte meglepetéssel.

Grainger bólintott.

– Ismertem bizony. Valamennyivel fiatalabb voltam nála, és a közelben lakó nagynénémhez költöztem. Amikor édesapátok itthon volt a szünidőben, megtanított biciklizni, és megmutatta, hogyan lehet az erdőben tábort verni.

– Ha nem csal az emlékezetem, csuromvizes lett miatta, és a tüskés bokrok is összekaristolták – jegyezte meg Mrs. Mitcham. – Meg kellett feddnem, amiért nem vigyázott jobban önre.

Grainger az ikrekre nézett, és elmosolyodott.

– Én nem bántam. A nagynéném semmi érdekeset nem engedett meg, megpróbált búra alatt tartani. Apátok nélkül egy nyámnyila alak vált volna belőlem.

– És mivel foglalkozik? – kérdezte Duncan.

A nagynanyja mérgesen nézett a fiúra, egyértelműen udvariatlannak tartotta a kérdést.

– Jogász vagyok – válaszolt Grainger, és úgy mosolygott az idős asszonyra, mintha ezzel is jelezni szeretné, nem tartotta a kérdést szemtelenségnek.

– Rablókat és gyilkosokat véd? – kérdezte Maisy.

A férfi felnevetett.

– Nem, nem büntetőjogász vagyok. Elsősorban ingatlanügyekkel foglalkozom.

– Milyen kár... – sóhajtott Duncan. – Örülnék egy kis bennfentes információnak a gonosztevőkről.

– Ebből elég! – csattant fel a nagyanyja. – Ha befejeztétek az ebédet, felállhattok az asztaltól.

– Egyik nap találkozhatnánk Southamptonban, megmutatnám a bíróságot, és mesélhetnék néhány érdekes történetet azokról a bizonyos gonosztevőkről – vetette fel Grainger.

– Elég, Donald! – szólt rá Mrs. Mitcham, és elhessegette az ikreket az asztaltól. – A fiúnak nem kell mindenféle kétes alakokról tudnia.

*

– Alastair büszke lehet a gyerekeire, okosak és jól neveltek – mondta Grainger, amikor az ikrek már hallótávolságon kívül voltak. – Milyen kár, ami az anyjukkal történt.

– Alastairnak sosem lett volna szabad feleségül vennie... Lily sosem volt rendben, folyton remegett, mint a nyárfalevél, saját akarata sem volt. Nem is értem, Alastair mit látott benne.

Donald Grainger úgy érezte, fel kellene háborodnia Mrs. Mitcham kíméletlen jellemábrázolásán, de valójában mulattatta a dolog. Az asszony mindig is epés megjegyzésekkel illette az embereket. Különben is, Mrs. Mitcham azért fizetett neki, hogy az ügyeit kézben tartsa, szóval azt mond, amit csak akar.

Mrs. Mitcham ismerte Grainger nagynénjét, Constance-ot, aki egészen a hét évvel ezelőtt bekövetkezett haláláig ugyanebben az utcában lakott. A nagynénje mindig azt mondta, hogy Violet Mitcham sosem kímél senkit, és nem is elnéző senkivel, aki nála gyengébb, de a félelmetes külső érző szívet takar, csak tudni kell bánni vele. Grainger mindig is leste, mikor nyilvánul meg ez a megfoghatatlan jellemvonás.

– Nagyon megrázott Lily állapota, amikor legutóbb az ön kérdésének megfelelően meglátogattam – mondta a férfi óvatosan. – Abból, amit ön elárult róla, tudtam, hogy sosem számított erőteljes alkatúnak, és mindig visszahúzódó volt, de azért azt gondoltam, hogy egészségesen eléggé értelmes lehetett. Sajnos már nemigen fogja fel a valóságot. Annyira sovány és sápadt, és az ikrekről nem is kérdezősködött.

Grainger tudta, hogy jobban teszi, ha nem fejti ki bővebben, de igazság szerint Alastair felesége olyan volt, mint egy lidérc, a szemében semmi fény, nem óhajtott sem beszélgetni, sem kérdezni. Az egyik ápolónőtől tudta meg, hogy ha az asszonyt nem veszik rá arra, hogy kikeljen az ágyból, öltözzön fel, és üljön át egy székre, akkor a nap minden óráját az ágyban tölténé, és a mennyezetet bámulná.

Az ápolónő azt is elmondta, hogy Lily kurtán válaszol a kérdésekre, és még jelzi, ha fázik, melege van vagy éhes, de társalgásnak egyik megnyilvánulását sem nevezhették volna. Grainger tudta, hogy Mrs. Mitcham csak az érdeklí, hogy a menyé nagyjából meddig élhet még, azonban erről sem az ápolók, sem az orvosa nem tudott felvilágosítást adni.

Mrs. Mitcham összeszorította a száját.

– Donald, engem sokkal jobban aggaszt az, hogy mennyibe kerül Alastairnak bent tartania azon a helyen. Lily meg fiatal, akár kilencvenéves koráig is eléldégélhet, és Alastair azt mondja, hogy az orvosok a közelében sem járnak

annak, hogy gyógymódot találjanak a betegségére. Talán kegyetlennek hangzik, de bárcsak Betty elfordult volna, amikor Lily be akarta venni azt a mérget.

Grainger igyekezett semleges arcot vágni.

– Biztos vagyok benne, hogy ezt nem gondolja komolyan – mondta. – Mindannyian teszünk keserű megjegyzéseket, amikor haragszunk, vagy kétségbe vagyunk esve.

Az asszony vállat vont, azt a benyomást keltve, hogy egyáltalán nem esett kétségbe, és neheztel azért, mert ezt hiszik róla. Felállt az asztaltól.

– Azt hiszem, jobb, ha a beszélgetést a nappaliban folytatjuk, mivel nem szeretném, ha bárki kihallgatna.

Odabent Mrs. Mitcham megvárta, míg Grainger kényelmesen elhelyezkedik a karosszékekben, majd leült vele szemben.

– Lily hanyatló mentális egészsége rádöbrentett – mondta lassan és határozottan, mintha már elpróbálta volna a szöveget –, hogy meg kell változtatnom a végrendeletemet. Nem támogatom az elképzelést, hogy Alastair örökölje ezt a házat és a pénzemet, csak azért, hogy elherdálja Lily kezelésére. Éppen ezért új végrendeletet szeretnék íratni, és Duncant akarom megtenni örökösömnek. Természetesen ön marad a rendelkezésem végrehajtója.

Grainger megdöbrent. Amikor az idős asszony meghívta, azt hitte, esetleg letétet vagy hasonlót akar létrehozni az unokái számára. Tökéletesen értette, a nő miért akarja megóvni hőn szeretett otthonát és a pénzt, amelyért a férje annyit dolgozott, de túlzásnak tartotta, hogy egyetlen gyermekét kizárja a végrendeletéből. Alastair végül is csak azt tette, ami egy jó férjtől elvárható. Tiszteletben tartotta a házassági esküt, és óvta beteg feleségét. Ha a férfi erről tudomást szerez, még inkább azt fogja érezni, hogy semmire

sem tartják.

Ám Donald Grainger, ha más nem is, realista volt. Gyerekkora óta ismerte Violet Mitchamet, és tisztában volt a hírnevével. Éppen ezért azt is tudta, hogy mondhat vagy tehet bármit, az asszony nem fog a szándékán változtatni; hihetetlenül makacs és céltudatos volt. Ráadásul, ha ilyesmivel próbálkozna, az asszony azonnal kitessékelné, és egy másik jogász után nézne.

– Ha Duncan lesz az örökös, akkor meg kell beszélnünk, milyen biztosítékokat foganatosítsunk – mondta óvatosan. – Biztos vagyok benne, hogy nem szeretné, ha a fiú túl hamar jutna az örökségéhez, még az előtt, hogy megtanulná bölcsen kezelni a pénzügyeket. Ugyanakkor, ha ön elméltóztatna hunyni, míg Duncan egyetemista, tanácsos lenne, ha a végrendelet végrehajtóit felhatalmazná, hogy kisebb járadékot juttassanak neki.

Mrs. Mitcham szigorú tekintettel nézett rá, ami hosszú perceknek tűnt. Grainger gyanította, épp azt fontolgatja, megbízhat-e abban, hogy nem fogja erről Alastairt értesíteni.

– A tervem az, hogy Duncan harmincévesen örököl. Ez megfelelő életkor, valószínűleg addigra megházasodik és megállapodik. De igen, arra a valószínűtlen eshetőségre számítva, hogy meghalok, míg ő egyetemre jár, egyetértek, hogy kapjon havi járadékot. Ettől függetlenül azt tervezem, hogy megérem a diplomaosztást és a továbbiakat is.

– De ha bekövetkezne a legrosszabb, és ön elhalálozna, mielőtt Duncan betölti a harmincat, mit szándékozik tenni Nightingalesszel? Sosem jó egy ilyen régi ingatlant üresen hagyni.

– Biztos vagyok benne, hogy számíthatok önre, és rajta tartja a szemét mindenén. De Janice marad, és Mr. Pike, a kertészem is. A végrendeletemben kikötöm, hogy Janice itt

lakhasson mindaddig, míg szükségét látja. És kétszáz fontnyi összeget óhajtók ráhagyni. Pike-ra pedig ötven fontot.

– És Alastairre?

Az asszony ingerülten rázta meg a fejét.

– Már van otthona Londonban, és szép jövedelme. De jelzésértékűen kétszáz fontot hagyok rá is.

Grainger tudta, hogy az asszony gazdag, ugyanakkor fogalma sem volt arról, mennyi pénzt rejtegethet a párnacihában. Vajon mit tett Alastair, amivel ezt a reakciót váltotta ki? Bizonyára nem csak a kórházi ellátás költsége az oka.

– Gyakori, hogy megneveznek második örököszt is, arra az esetre, ha az első elhunyna – vetette fel Grainger óvatosan, félig-meddig arra számítva, hogy a nő a torkának ugrik. – Ebben a valószínűtlen esetben, ha mást nem nevezett meg, a vagyon visszaszáll Alastairre. Ezt óhajtja? Vagy Maisyt nevezné meg sorban a második örökösnek?

Mrs. Mitcham összevonta a szemöldökét, homlokán az amúgy vékony vonalak most szigorú ráncokká mélyültek.

– Ezen nem gondolkodtam. Aligha valószínű, hogy egy egészséges ifjú fiatalon haljon meg. De ha azt mondja, hogy még valakit meg kell neveznem, akkor inkább a húga legyen az. Neki szánom az ékszereimet. De ezt a gyűrűt nem. – Finoman megkocogtatta az ujját díszítő hatalmas zafírt. – Ez az eljegyzési gyűrűm, Harold édesanyjától kaptuk. Szeretném, ha Duncan egy szép napon ezzel jegyezhetné el a menyasszonyát.

– Kedves gesztus – helyeselt Grainger, és Maisy érdekében azt remélte, a nagyanyja többi ékszere is van legalább ennyire értékes. – Biztos vagyok benne, hogy bárkit vesz el Duncan, örülni fog egy ilyen gyönyörű gyűrűnek.

– Természetesen azt is meghagyom, hogy ha esetleg

Duncan házassága zátonyra fut, akkor vissza kell kérnie a gyűrűt – mondta az asszony összeszorított ajakkal.

Sorra vették a hagyatékul szánt kisebb tételeket is, az ezüstneműt, az utazóórát, amelyeket jobbra barátok és szomszédok fognak kapni. Grainger csodálkozott, hogy az asszonynak egyáltalán vannak barátai, hiszen kifejezetten gonosz megjegyzésekkel illetett minden egyes megajándékozottat. De egy szót sem szólt, csak jegyzetelte az óhajokat.

– Ha ez minden, akkor legépeztetem, és visszahozom aláírni – mondta, és felállt. Egy napra ennyi elég is volt. Nehéz feladat mézesmázosnak lenni egy ilyen nyakas ember társaságában. – Addig is, ha bármi eszébe jut, amit szeretne beleíratni, haladéktalanul tudassa velem.

– Siessen az elkészítésével! – utasította Mrs. Mitcham. – Amint lehet, szeretném aláírni, persze tanúk jelenlétében, és biztos helyre tenni.

Grainger lenézett az idős asszonyra, mielőtt távozott volna. Az évek során sok száz végrendeletet írt meg, és az ügyfelek többsége egészen érzékenyült, amikor a szeretteiről beszélt. Violet Mitcham hangja azonban csak egyetlen-egyszer remegett meg: amikor az eljegyzési gyűrűje került szóba.

Nem is tartotta meglepőnek, hogy Alastair egy finom, érzelmes, önállótlan nőbe szeretett bele; kétségtelen, hogy igaz szerelemnek és imádatnak tűnt egy szeretetre éhes férfi számára.

Csak remélni tudta, hogy az imént tapasztalt fukarságot, fel-felvillanó kegyetlenséget és rosszindulatot Duncan és Maisy nem örökölte. Kifelé menet szerette volna őket még egyszer látni, esetleg felajánlani nekik, hogy egyszer látogassák meg az irodájában, hogy jobban megismerhesse őket. Természetesen a mai bizalmas beszélgetést nem

oszhatta meg velük, de legalább elmondhatja nekik, hogy ha a szükség úgy hozza, benne barátra lelnek.

Maisy épp kint ült a kerti padon és horgolt. Amikor Grainger elindult felé, a lány felpillantott, és elmosolyodott.

– Már megy is? – kérdezte.

– Igen – válaszolt. – Örülök, hogy megismertelek téged és Duncant. Ő merre jár?

– Ó, kiment az erdőbe, imád ott bóklászni. Szeretett volna tőle valamit?

– Nem, nem igazán – mosolygott Grainger barátságosan. – Gondoltam, még beszélgethetnénk egy kicsit, tudod, mint férfi a férfival. De mondd meg neki, hogy azt üzenem, ha bármelyikőtöknek gondja vagy problémája van, amit meg szeretne beszélni, csak ugorjatok be, vagy hívjatok fel – azzal átnyújtott egy névjegyet. – Komolyan. Tudom, mennyire nehéz lehet bizonyos dolgokat a nagyanyáttal megosztani. Nem mondhatom, hogy nagy befolyásom lenne e tekintetben, de jó hallgatóság vagyok, és van, amikor csak ennyire van szükség.

Maisy elgondolkodva nézegette a névjegyet.

– Köszönöm, Mr. Grainger, én is örülök, hogy megismertem. Látom, Southamptonban dolgozik. Duncannel úgyis szeretnénk megnézni a várost, különösen az egzotikus helyekre tartó nagy hajókat a kikötőben.

– Remélem, arra is szakítotok időt, hogy meglátogassatok, Maisy. Esetleg a szünidőben valamikor?

Maisy figyelte, ahogy a férfi végiglépkedett a kerti ösvényen a kapu előtt várakozó autójához. Tetszett neki Grainger könnyed, ruganyos, macskára emlékeztető járása. Észrevette, hogy a sötét öltönyt viselő férfiak hajlamosak merev tagokkal járni, és egészen eddig azt feltételezte, ennek az öltöny az oka, de Mr. Grainger mozgását látva átfutott

rajta, hogy a férfi vékony és izmos lehet a ruha alatt.

A hirtelen jött gondolat meglepte. Miért képzelne el egy vadidegen férfit meztelenül? De persze mostanában sok furcsa gondolata támadt – arról fantáziáit, milyen lehet egy férfi ölelésében táncolni, milyen lehet egy férfi csókját érezni az ajkán.

Magában mosolygott, elképzelte, ahogy belép Mr. Grainger irodájába, és mindezt bevallja neki. Végül is ő mondta, hogy bizonyos dolgokat nehéz lehet megbeszélni a nagymamájával.

– De nem hiszem, hogy ilyesmit bárkinek el lehetne mondani – mormolta maga elé.

5.

MR. GRAINGER NIGHTINGALESI látogatása utáni szombat délután Maisy az ágyán hevert, és épp olvasott, amikor Duncan berontott a szobájába.

– Találd ki, mi történt! Beszéltem Grace Deville-lel – hadarta. – És igazi beszélgetés volt!

Maisy becsukta a könyvet, és felsóhajtott.

– És miről?

– Baglyokról – érkezett a válasz. – Háziállatként tart is egyet.

– Azt nem is lehet... – mondta Maisy hitetlenkedve, de azért felült, mert Duncan felpiszkálta a kíváncsiságát. – És a vállán ül?

– Nem, dehogy! Úgy háziállat, hogy egy kalitkában tartja. Fióka kora óta neveli. A kisbagoly kiesett a fészekből. Grace apró húsdarabokkal eteti.

– Hogy sikerült olyan közel kerülnöd hozzá, hogy ilyesmit megtudj? – kérdezte. Igazából sajnálta is, hogy nem tartott a fiúval, mert időközben rájött, hogy a horgolás roppant unalmas időöltés.

– Leskelődtem utána, de egyszer csak elesett a kertjében, és beütötte a fejét. Odamentem, hogy felsegítsem. Nagyon szédült, ezért hoztam neki egy kis vizet, és borogatást tettem a homlokára.

– Húha! Szóval ennyire közel mentél hozzá!? – ámuldozott Maisy. – És hogy viselkedett veled?

– Ugyanolyan hűvösen, de eléggé felkavarta a dolog, és

szerintem örült, hogy épp akkor arra jártam. Be kellett mennem a házába a tálért és a rongyért. Nagyon otthonos házikó, de szabad tűzön főz, és olajlámpával világít.

– Bárcsak láthattam volna! Szerintem én jobban le tudnám írni. És miről beszélgettetek?

Duncan elhúzta a száját.

– Hát... igazából elég egyoldalú volt. Elmondtam neki, hogy ideköltöztünk nagyanyánkhoz, mert anyánk beteg. Azt reméltem, hogy ő is mesél majd magáról valamit.

– De gondolom, a sárga földig lehordott, és elzavart – nevetett Maisy.

– Nem éppen. Miután megtisztogattam a sebet, beszélgetni kezdtünk. Azt mondta, rendes gyerek vagyok. Aztán megkérdezte, hogy érdekeli-e a baglya. Naná, hogy érdekelt! Még egy kis nyúlhúst is adott, hogy megetessem. A bagoly a kezemből evett! A neve Gyöngy, mert gyöngybagoly. De az az érzésem, Grace nem nagyon örült annak, hogy ott vagyok, szóval úgy gondoltam, jobb, ha nem várom meg, míg elzavar. Így legalább visszamehetek megnézni, hogy van.

– Szóval igazából semmit sem tudtál meg róla – vigyorgott Maisy.

– Szerintem a fél lábamat azért sikerült betennem az ajtón – mondta Duncan sértődötten. – De amikor visszamegyek, nem viszek magammal, mert óvatos akarok lenni.

Ez bosszantotta Maisyt, de gondolta, nem adja meg azt az elégtételt Duncannek, hogy ezt el is árulja.

– Nem értem, minek akarsz visszamenni... Nyilvánvalóan dilis. Én inkább olyanokkal szeretnék találkozni, akik kíváncsiak rám.

– Nem is dilis – Duncan ajka felhúzódott, mint mindig, amikor úgy érezte, lekicsinylik. – Szerintem kifejezetten értelmes, nagyon sok mindent elmondott a baglyoktól. Fest is.

Amikor bementem a házba, láttam egy félkész vízfestményt vadvirágokról, és egész jó volt. Na, mesélj, milyen is volt a horgolás ma délután! Izgalmas?

A kérdés csepegett a szarkazmustól, és ez fájt Maisynek.

– Az ember nem mindig az izgalmat keresi – vágott vissza.

– Szeretek alkotni, boldoggá tesz.

A gyerekek vacsora közben egymáshoz sem szóltak. Később Janice megkérdezte, van-e kedvük Scrabble-özni. Duncan azt felelte, hogy olvasni szeretne, Maisy gyanította, csak azért, hogy elszabadulhasson.

– Azt hiszem, én horgolgotok egy kicsit – mondta. – Kezdek belejönni!

Duncan ment ki a konyhából előbb, Maisy még ottmaradt eltörölgetni az edényeket.

– Csak nem összevesztetek? – kérdezte Janice.

– Nem egészen, csak mostanában mintha már nem ugyanazokat szeretnénk csinálni.

Janice felvonta a szemöldökét.

– Hm, valahogy nem látom magam előtt, hogy Duncan horgolna. Mivel tölti legszívesebben az idejét?

– Csak bicajozgat az erdőben – válaszolt Maisy. – Szerintem ennek semmi értelme. Lányos dolgokat akarok csinálni, táncolni, kirakatot nézegetni, divatlapokat olvasgatni.

Janice elmosolyodott.

– Mindkettőtöknek a saját nemetek társaságára van szüksége. Amikor még a southamptoni árvaházban laktam, a lányokkal frizurát csináltunk egymásnak szabadidőnkben. Persze, amikor ide kerültem, és elkezdtem dolgozni, nem volt fiatal, akivel beszélgethettem volna.

– Magányos voltál? – kérdezte Maisy.

– Igen. Nagyon. Nem egyszer fordult elő, hogy álomba sírtam magam emiatt. Később persze összebarátkoztam a

faluból egy másik cselédlánnyal. Pauline-nak hívták, de kicsit megijesztett, hogy mindig a fiúk után szaladgált.

– Téged nem érdekeltek a fiúk?

– Rettegtem tőlük. A zárdában az egyik nővér állandóan azt hajtogatta, hogy a férfiak csak egy dolgot akarnak. Akkoriban még nem tudtam, mi lehet az az egy dolog... Azt képzeltem, hogy a vérünket akarják kiszívni, mint a vámpírok!

Maisy visítva nevetett fel, és Janice is csatlakozott hozzá.

– Ami azt illeti, addig fogalmam sem volt sem a férfiokról, sem a kisbabákról, míg nem találkoztam Pauline-nal – jegyezte meg, amikor abbahagyták a nevetést. – Mondhatni későn érő típus voltam.

– Szerintem én is az vagyok. Nem sok mindent tudok ilyesmikről – ismerte be Maisy szégyenkezve. – A lányok az iskolában sokat sugdolóztak erről-arról, de sosem tudtam eldönteni, mi igaz és mi nem.

– Szívesen mesélnék erről, de attól tartok, túlságosan zavarba jönnek, és valamit rosszul magyaráznék – mondta Janice. – De szerezhetek neked erről egy könyvet a könyvtárból, ha szeretnéd.

Maisy arca skarlátvörös lett.

– Hm, köszönöm, Janice, kedves tőled. De azt hiszem, most megyek, és kibékülök Duncannel.

A szünidejük első keddjén Maisy egyedül szállt fel a Lyndhurstbe tartó buszra, hogy elmenjen arra a táncórára, aminek a hirdetését korábban látta. Ideges volt, mert nem sokszor járt el otthonról egyedül. Duncan kerek-perec közölte vele, hogy nem hajlandó táncórákat venni. Amúgy is más terve volt: kimegy sátorozni az erdőbe Colinnal, az új barátjával, aki a faluban lakott.

Maisy még nem találkozott Colinnal, és nem is akart – Duncan elmondása alapján faragatlan tuskó lehetett, és ezt meg is mondta a testvérének, aki ezen vérig sértődött, és közölte Maisyvel, hogy sznob, és nem Colin hibája, hogy az apja egy sima mezőgazdasági munkás, és szociális lakásban laknak.

Ahogy a busz zötykölődve haladt az erdő nyitottabb, posványosabb részein, Maisy kinézett az ablakon vadlovakat keresve, és arra gondolt, milyen csodás olyan helyen élni, ahol a lovak és egyéb állatok szabadon kószálhatnak, legelészhetnek, vadászhatnak. Nagyszerű volt végre megtapasztalni a szabadságot, miután Londonban szinte állandóan a négy fal között élt, és csak szoros felügyelet alatt mehetett el otthonról.

Nagyanyja jóváhagyta a táncórákat, azt mondta, a fiataloknak elengedhetetlen ezt a tudást elsajátítaniuk. Még adott is Maisynek tíz fontot, hogy vegyen megfelelő ruhát és cipőt, és azt is megjegyezte, milyen kár, hogy Duncan ennyire buta, amiért azt hiszi, a tánc puhányoknak való.

Maisy egy szütyőben vitte magával az új ezüstszínű tánccipőt. Nyolccentis sarka volt, és T alakú pántja, amiről megtudta, azért kell, hogy véletlenül se léphessen ki a cipőből tánc közben. Maisy minden este azt gyakorolta, hogyan tud járni és táncolni a cipőben, mert ez volt élete első magas sarkúja. Annyira tetszett neki, hogy reggelente, amint felébredt, fel is próbálta, és ámulva nézte, milyen vékonynak tűnik benne a lába.

A fehér alapon tengerészkék pettyekkel telehintett ruha nem volt annyira érdekes, mint a cipő, de forgás közben a körszoknyája nagyon jól mutatott. Janice megígérte, hogy felhajt neki egy tüll alsószoknyát is, mert attól szebb a szoknya esése. Egyelőre azonban, míg meg nem tanul néhány táncot,

egy közönséges alsószoknya is megteszi.

Amikor megérkezett a művelődési házba, az idegességtől izzadni kezdett a tenyere, és a szíve vadul zakatolt. Amint odabent meglátta, hogy csak három fiú várakozik, a többiek mind lányok, kicsit megnyugodott.

Mrs. Crocket, a tánctanárnő halvány rózsaszín túllt viselt, vörös haját szertelen fürtökben tornyozta fel a feje tetején. Maisy hallotta róla, hogy szalontánc-bajnokságok sorát nyerte meg, és ez látszott is rajta. Mindenkinek fel kellett vennie a cipőjét, és máris felkerült a lemez a régimódi gramofonra. A *Lonely Ballerina* hangjai csendültek fel, és Mrs. Crocket bejelentette, hogy erre fognak megtanulni keringőzni.

Mindenkit párokba rendezett, ügyet sem vetett azokra a lányokra, akik nyavalyogtak, hogy a barátnőjükkel szeretnének táncolni. Amikor odaért Maisyhez, megfogta a kezét, és odavezette egy magas, karcsú, barna hajú lányhoz.

– Linda, egyelőre te leszel a férfi, íme, az új partnered. – Megvárta, hogy Maisy bemutatkozzon. – Maisy és Linda – folytatta –, egészen addig együtt fogtok táncolni, míg úgy nem döntök, hogy új partnerre van szükségetek.

– Még sosem láttalak – suttogetta Linda. – Remélem, nem fogok a lábadra lépni, kár lenne a szép cipődért.

– Csak nem régóta lakom itt – suttogetta vissza Maisy. – Semmit sem tudok a szalontáncokról, de remélem, nem hozok rád szégyent.

Mrs. Crocket nekiállt magyarázni:

– Jobb lábbal hátra, ballal oldalra, láb összezár, ballal előre...

A fiúknak ugyanígy kellett lépniük, csak előrefelé kezdtek. Aztán, miután a tanárnő megmutatta nekik a helyes tánctartást, elindította a zenét.

Mrs. Crocket hangosan sorolta a lépéseket, és odament

mindenkihez, aki elakadt valahol, és mellettük lépkedve mutatta, hogyan táncoljanak.

Linda és Maisy elég hamar ráérezett, és hamarosan anélkül táncoltak, hogy mormolniuk kellett volna a lépéseket. Körülbelül húsz perc elteltével, amikor Mrs. Crocket meggyőződött arról, hogy mindenki megfelelően lép, megmutatta nekik, hogyan kell tánc közben emelkedni és ereszkedni.

Az egyórás lecke végére szinte mindenki tudott keringőzni, bár egyesek elegánsabban mozogtak a többiekénél. Mrs. Crocket külön megdicsérte Maisyt és Lindát, majd megkért mindenkit, hogy szorgalmasan gyakoroljanak a két nap múlva esedékes következő táncóraig.

Felvették az utcai cipőjüket, és kifelé menet Linda megkérdezte Maisyt, volna-e kedve átmenni hozzájuk uzsonnára, hogy beszélgessenek kicsit.

Mire Maisy felszállt a háromnegyed ötös buszra, hogy visszamenjen Burley-be, már volt egy új barátnője, és alig várta, hogy viszontlássza.

Linda dr. Evans, a helyi háziorvos lánya volt. Az édesanyja a recepción dolgozott. A praxis az otthonukban, egy vörös téglás, viktoriánus házban üzemelt, a vizsgáló és a váró szinte az egész alsó szintet elfoglalta.

Maisy nem találkozott Linda szüleivel, mivel aznap délután a kismamáknak tartottak rendelőt. Linda az oldalajtón vezette be Maisyt, onnan fel a keskeny lépcsőn az emeleti lakásba.

Maisyt lenyűgözte a látvány, mert minden nagyon modern volt, különösen a konyha, amely mintha egy Doris Day-film díszlete lett volna: csupa bájos kék és vajszín mindenütt, és könnyű, kockás függönyök az ablakon.

Linda bentlakásos iskolába járt, meg is jegyezte, hogy egy

csónakban evez Maisyvel, mivel a faluban nemigen akad barátnője.

– A helyi lányok azt hiszik, hogy beképzelt vagyok – nevetett teakészítés közben. – Azért mentem el a táncórára, mert azt reméltem, összebarátkozom valakivel, mivel nem akarom az egész nyaramat egyedül tölteni. Amikor odaértem, kicsit össze is ugrott a gyomrom, mert mindenkinek volt párja, leszámítva azokat az idétlen fiúkat. Nem akartam, hogy bármelyik is a derekamra tegye a kezét!

Mesélt Maisynek a lányiskoláról, de nagyon komornak festette le. Az édesapja azt szerette volna, ha ő is orvos lenne, emiatt Maisy úgy érezte, nagyon meg kell gondolnia, hogy mit oszt meg az édesanyjáról, ezért csak ennyit árult el, hogy azért költöztek Duncannel a nagyanyjukhoz, mert az anyjuk beteg lett.

Szerencsére Lindát sokkal jobban érdekelte Maisy ikertestvére, mint az édesanyja, és miután megtudtak ezt-azt egymás családjáról, áttértek a kedvenc filmjeikre és zenéikre.

– Alig várom a csütörtököt, hogy megint ott legyünk a táncórán! Nincs kedved holnap találkozni? – kérdezte Linda, amikor kikísérte Maisyt a buszmegállóhoz. – Félúton összefuthatnánk, ha van biciklid.

Maisy azonnal igent mondott, hiszen volt biciklije, és szívesen beszélgetett volna megint Lindával.

– De jó! – vigyorgott a lány. – Klassz lesz az erdőben együtt tekerni. Mindketten csomagoljunk uzsonnát, aztán osztozunk!

Most pedig Maisy hazafelé tartott a buszon, és úgy érezte, még sosem volt ilyen boldog. Nagyon megkedvelte Lindát, aki inkább érdekes volt, mint szép mandulavágású szemével és magas arccsontjával, ráadásul közvetlen, nyílt és mindemellett vicces is. Úgy tűnt, izgalmas nyári szünet vár

rájuk. Csak azt remélte, Duncan nem fogja azt érezni, hogy mellőzi.

*

Amikor Maisy beszámolt Lindáról Duncannek, úgy tűnt, a fiút a legkevésbé sem zavarja, hogy esetleg egyedül marad otthon. Dörmögött valamit az orra alatt a sátorozásról, de azt nem árulta el, hogy Colinon kívül más fiúk is velük tartanak-e, sem azt, hogy pontosan hova mennek. Amennyire Maisy látta, a bátyja jókedvű volt, vagyis nem kellett miatta a fejét törnie.

Másnap Lindával nagyot kerékpároztak az erdőben. Csütörtökön várta őket a következő táncóra, ahol megtanulták a quickstep alapjait. Pénteken szakadt az eső, ezért Maisy otthon maradt, és süteményt készített Janice-szel. Szombaton felült a Southamptonba tartó buszra Lindával, hogy sorra járják az ottani üzleteket.

A vásárnapok mindig unalmasak voltak, mivel a nagyanyjuk ragaszkodott ahhoz, hogy vele és Janice-szel tartsanak az istentiszteletre, majd a társaságában töltsék az uzsonnaidőt.

A templomba menetellel nem volt különösebb bajuk, de nem szerették, ahogy a helyiek oda-odalestek feléjük. A lelkész az istentisztelet után a kapuban sorban kezét fogott a hívekkel, akik közül többen még ott maradtak a templomkertben beszélgetni. A falubeliek nem ritkán állították meg Maisyt és Duncant azzal, hogy az apjuk régi barátai vagy ismerősei. A gyerekek berzenkedve fogadták a közeledésüket. Tudták, hogy az emberek valami szaftos történetet sejtenek a mögött, hogy ideköltöztek a nagyanyjukhoz, és a végére akarnak járni.

Nagyanyjuk nem szerette, ha vásárnaponként bárhova is

elmennek az ebéd utáni rövid sétán kívül, de ez alkalommal Maisy különösen örült a délutáni csendes pihenőnek fent a szobájában. Többféle frizurát is kipróbált, sorban felveszegette a ruháit, hogy lássa, melyiket lehetne egy kicsit felnőttesebbé átalakítani. Volt több blúza is szemérmes, kerek gallérral, sőt egy darázsolt mellrészű ruhája is, amiben úgy festett, mint egy kilencéves csitri.

Igazi megkönnyebbülésként élte meg, hogy Linda jobban szeretett rövidnadragót és bővebb szabású blúzt hordani. Maisy is szívesen viselt ilyesmit, mert tudta, hogy szép lábai vannak; épp csak azt szerette volna, ha a mellei kicsit sietnének, és elkezdenének nőni, hogy olyan felnőttes legyen ő is, mint Linda, aki már tisztas B kosaras melltartót hordott.

Maisynek nem is kellett megvárnia, hogy Janice beszerezze neki az emberi szaporodásról szóló könyvet a könyvtárból, mert a pikniken kiderült, hogy Linda mindent tud, amit részletesen el is magyarázott, amikor Maisy bevallotta, hogy teljesen tájékozatlan a témában. Úgy érezte, az Evans házaspár nagyon modern lehet, mert ők maguk világosították fel a lányukat. Linda még ki is simította a szendvicsestasakot, és felrajzolt egy nő testet, rá a petefészket és a méhet, majd elmagyarázta, hogyan termékenyíti meg a hímivarsejt a petesejtet, s hogy lesz belőle kisbaba.

Maisy kuncogva hallgatta Lindát, amikor a férfi szerepéről mesélt. Nem igazán hitte el, hogy a pénisz kétszeresére-háromszorosára tud nőni, és úgy hatol be a nőbe. Azt sem értette teljesen, pontosan hol van az a bizonyos nyílás, amiről Linda beszél. Talán barátnője észre is vette, mert azt javasolta Maisynek, hogy ismerkedjen meg egy kicsit jobban a saját testével.

– Anyu szerint nem okos dolog megvárni a házasságot, és azt remélni, hogy a férjünk majd mindent tudni fog, mert

valószínűleg nem ez lesz a helyzet. Azt mondta, minden nőnek fel kellene vértéznie magát tudással, mivel ők azok, akik a legtöbbet veszíthetnek azon, ha házasságon kívül teherbe esnek. És egyenes út a boldogtalansághoz, ha valaki házasságban él, és mégsem élvezi a nemi életet, mert semmit sem tud a működéséről.

Maisy még soha életében ilyen döbbenetes dolgot nem hallott. El sem tudta hinni, hogy egy vele egyidős lány ennyire felnőtt és tapasztalt legyen.

Maisy egész augusztusban annyiszor találkozott Lindával, amennyiszer csak lehetett. Nyár végére már nem csupán a keringő és a quickstep csínját-bínját sajátították el, hanem egész jól ment nekik a foxtrott is. Esős napokon Linda hálósobájában gyakorolták a táncokat, és sikítva nevettek, amikor megpróbáltak hivatasos táncos módjára pózolni, kezüket magasba tartva, gőgös arckifejezéssel. Maisy azonban kezdett elkeseredni, hogyan fogja kibírni Linda nélkül, amikor barátnője szeptemberben visszamegy a bentlakásos iskolába. Egészen összenőttek a nyár folyamán, és belesajdult a szíve, ha arra gondolt, hogy jön a hideg őszi idő, a korai sötétedés, az unalmas vasárnapok, amikor nincs semmi tennivaló, csak az olvasás vagy rádiózás. Persze ott lesz neki Duncan, de ő mostanra annyi időt töltött a Burley-ben szerzett barátaival, hogy félő volt, ezentúl mindig az ő társaságukat fogja keresni. Végül is a fiúk közül senki sem járt bentlakásos iskolába.

Lindát meglepte, hogy a Mitcham családnak nincs televíziója, és azt végképp fel nem foghatta, Maisy és Duncan hogy bírják ki anélkül.

– Én imádom! A *Rin Tin Tint*-ől kezdve a *Lassie*-n és a kórházassorozatn át a vetélkedőkig mindent – lelkesedett.
– Tanulás után mindig csak egyórányi televíziózást engednek az iskolában, de mindnyájan megőrülnénk, ha nem

nézhetnénk meg a kedvenc westernfilmünket! Legszívesebben megcsókolnám a képernyőt, amikor megjelenik Robert Horton. Ő játssza Flint McCullough-t, a felderítőt. Olyan, mint egy álom!

– Duncan megkérdezte nagyanyánkat, hogy nem szeretne-e televíziót, de úgy reagált, mintha Duncan azt kérdezte volna tőle, hogy szokott-e emberfejet enni... – mondta Maisy kuncogva.

Maisy augusztus utolsó vasárnapján is azon töprengett bánatosan, hogyan fogja kibírni Linda nélkül. A konyhaasztal mellett ült, és pasziánszal próbálta elütni az időt. Vasárnap rendszerint a délutáni slágerválogatást hallgatták a rádión, miközben Janice az ezüstöt fényesítette, és Duncan a bélyeggyűjteményét rendezgette.

Janice hol Maisyre, hol Duncanre pillantott fürkészve.

– Mostanában nem sok mondanivalótok van egymásnak – jegyezte meg. – Remélem, nem vesztek össze.

– Dehogy veszünk – válaszolt Duncan. – Minden rendben, ugye, Maisy?

Maisy mosolyogva nézett Janice-re.

– Összekented pasztával az arcod, Janice. Szerintem csak arról van szó, hogy kezdünk felnőni, és másokkal is barátkozunk.

– Nos, ez az élet rendje – mondta a házvezetőnő. – Valamiért fel kell szaladnom a szobámba. Lámpaoltás előtt még találkozunk.

Maisy nem igazán tudta, hogy mostanában Duncan mivel foglalatoskodott, mert minden idejét Lindával töltötte, de most kissé büntudata volt. Amint Janice kiment, Maisy felállt, megkerülte az asztalt, és átkarolta fivére vállát.

– Minden rendben van köztünk, ugye? Rossz lenne, ha

Linda miatt megbántódnál.

Olyan hosszú ideje éltek szoros közelségben, hogy Maisy nem is igazán értette, miért hagyja ki olyan könnyen Duncant a dolgaiból. Szerette volna neki elmondani, milyen jó, hogy végre lányos dolgokat csinálhat valakivel, akit igazán kedvel, vagy azt, hogy kezdett kacéran nézni a fiúkra, és imádta, amikor azok áhítattal néztek vissza rá. De ezt nem tudta megosztani vele. Pedig mindez nem azt jelentette, hogy Duncan már ne lenne fontos a számára.

– Nyugi, hugi, nem bántódtam meg. Sőt, örülök, hogy szabadon mászkálhatok a fiúkkal. Úgyis túlságosan össze voltunk nőve, nem gondolod?

Maisy megkönnyebbülten sóhajtott fel.

– Hát akkor jó. Van kedved dámázni, miután elrendezted a bélyegeidet?

Egy ideig némán dámáztak, majd Duncan egyszer csak mesélni kezdett. Elmondta, hogy a falubeli fiúk kissé elkényeztetettnek tartják, mert londoni, és a dúsgazdag nagymamájával lakik, akinek házvezetőnője és kertésze is van.

– Az jólesik, hogy felnéznek rám – ismerte el. – Ez azért sokkal jobb, mint ahogy Londonban bántak velem a fiúk, akik nyápicnak és kislánynak csúfoltak, amiért nem rúgtam velük a bőrt az utcán.

– Pontosan tudom, mire gondolsz – mondta Maisy. – Nekem is kijutott a csúfolódásból.

– De néha büntudatom van, amikor szinte el is feledkezem anyánkról, annyira jól érzem magam itt – tette hozzá zavartan.

– Szeretném meglátogatni. Elég zsebpénzt tettem félre, úgyhogy el is mehetek hozzá még az előtt, hogy az iskola újrakezdődne.

Maisy hirtelen rájött, hogy az a csendes, töprengő hangulat, ami időnként úrrá lett fivérén, nem miatta volt, mint

ahogy hitte, hanem édesanyjuk miatt. Maisy el is szégyellte magát, hogy nemcsak Duncanre gondolt ritkán az utóbbi hetekben, hanem az édesanyja is csak hébe-hóba jutott az eszébe.

– De nem is tudjuk a címet – jegyezte meg. – Szerinted nem furcsa, hogy apánk nem adta meg? Még az is lehet, hogy a leveleinket sem adja át neki. Egyszerűen bedugta oda, és el is felejtkezett róla.

– Furcsa, hogy ezt mondd. Grace Deville is valami hasonlót említett.

– Megint elmentél hozzá? Nem is mondtad!

– Hát rászoktam, hogy ne mondjak semmit, mert nem akarom, hogy a falubeli srácok odamenjenek. De én minden héten meglátogatom. Nem könnyű megkedvelni, Maisy... Szinte mindig mogorva, ráadásul gyanakvó. De azt hiszem, eléggé elbánt vele az élet. Anyánkról kérdezősködött, és elmondtam neki az igazat, mert tudom, hogy senkinek sem fogja továbbadni. Nagyon hallgatag lett, és amikor megkérdeztem, mi a gond, azt válaszolta, reméli, hogy nem csak úgy ott tartják. Megkérdeztem, ezt hogy érti, mire azt mondta, hogy őt a rokonai bevitették azzal, hogy veszélyes önmagára, és tizenkét évig volt elmeegógyintézetben.

Maisy egészen elhűlt.

– Azt hogy értette, hogy veszélyes önmagára?

Duncan a fejét rázta.

– Azt nem árulta el. Lehet, hogy öngyilkos próbált lenni, mint anyánk.

– De hiszen olyan erős, kint él az erdőben egyedül, nem fél semmitől. Nem tudom elképzelni, hogy valaha is olyan szomorú volt, hogy meg akarta magát ölni.

– Én is így voltam vele. Iszonyat kíváncsivá tett, arra gondoltam, lehet, hogy megszökött az elmeegógyintézetből,

és az erdőben kellett bujkálnia, hogy ne találják meg. Azt hiszem, az ember szinte bármit meg tud tanulni, ha nagyon muszáj.

– Én éhen halnék – vigyorgott Maisy. – Tüzet még talán tudnék gyújtani, esetleg valami menedéket is összetákolnék, de állatokat nem tudnék ölni, megnyúzni és úgy megenni őket.

– Szerettem volna, ha elmondja, hogyan bírta ki az első napokat, hogy egyedül építette-e a kisházat, meg ilyenek, de csak hallgatott. Ki kell várnom, mire megint beszédes kedvében lesz.

Volt valami abban, ahogy Duncan a „megint beszédes kedvében lesz” szavakat mondta, ami miatt Maisy azt gyanította, a fiú sokkal többet járt Grace-nél, mint sejteti. Valószínűleg nem tud sokkal többet a nőről, mint amit most elmesélt, de úgy tűnt, időközben közelebb kerültek egymáshoz. Maisy már rég észrevette, hogy Duncan ért az idősebb nők nyelvén: otthon, Londonban mindig beszélgetett a szomszédasszonnyal, és könnyedén eltársalgott itt a faluban is a nőkkel, amikor vásárolni mentek.

– Miért nem írunk egy közös levelet apánknak, hogy szeretnénk anyánknak levelet küldeni, és elkérnénk a címét? – vetette fel Maisy. – Ha nem árulja el, abból tudni fogjuk, hogy valamit titkol.

– Jó ötlet – vigyorgott Duncan. – Most pedig szépen kikapsz tőlem, mert oda sem figyelsz a játéokra!

Másnap reggel Maisy arra ébredt, hogy a nap már melegen süt, ami azt jelentette, forróság lesz napközben. Kiugrott az ágyból, előhúzta a kedvenc, apró kockás, rózsaszín nyári ruháját, amit az előző nyár óta nem is volt alkalma viselni. Nagy meglepetésére azonban túl szoros volt, amikor

begombolta a mellrészen, és egy kicsit rövidnek is tűnt. Igazából annyira szoros volt, hogy a gombok szinte lepattantak róla.

Hirtelen rájött, hogy végre elkezdtek nőni a mellei. Még nagyon aprók voltak, de kezdetnek ez is megteszi.

Félredobta a nyári ruhát, és inkább egy kék rövidnadrágot és blúzt vett fel, majd a haját meg sem fésülve lerohant Janice-hez a hírrel.

– Nem emlékszem, hogy én ennyire örültem volna neki, amikor elkezdtek nőni – nevetett Janice. – De persze én zárdában nőttem fel, és az apácák köteleztek minket az alsóing viselésére, még a fürdéshez is. Azt mondták, Isten előtt nem mutatkozhatunk mezítelenül. De ha jól sejtem, attól féltél, hogy örökre lapos maradsz, szóval nem csoda, hogy majd’ kiugrasz a bőrdőből.

– Pontosan! – ragyogott Maisy. – Azt hittem, szörnyszülött vagyok.

– Dehogyan vagy az! Na, most noszogathatom nagyanyád, hogy vegyen neked új ruhákat, amik jók rád.

Maisy a reggel kilencórás busszal ment be Lyndhurstbe, mivel a biciklizéshez túl meleg volt. Amikor megérkezett barátnőjéhez, Mrs. Evans azzal a hírrel fogadta, hogy át kell autóznia Bournemouthba meglátogatni egy régi ismerőst, aki ott nyaral.

– Velem jöhetnétek, és kiteszlek titeket a strandon, ha szeretnétek – javasolta.

Maisy rajongott Linda édesanyjáért, aki magas és karcsú volt, sötét haját elegáns kontyba fésülte, és a bőre alabástromfehéren ragyogott. Egyszerű, kék ingruhát viselt, ezüstsarkú szandállal, és Maisy szemében teljesen úgy festett, mint egy igazi filmsztár.

Mindkét lány repesett az örömtől, boldogan keringőztek egy kört a konyhában.

Mrs. Evans velük kacagott.

– Szaladjatok fel készülődni, Linda! Ugye tudsz Maisynek fürdőruhát kölcsönözni?

Maisy nem volt benne biztos, hogy a piros fürdőruha, amire Linda választása esett, jó lesz rá – olyan picinek tűnt –, de nem volt idejük felpróbálni, mert Mrs. Evans már az autóban várta őket.

– Jó lesz ez – nyugtatta Linda. – Olyan vékony vagy, nem is értem, miért nem hiszed el.

– Ott várlak titeket a Beales áruház előtt pontban hatkor – mondta Mrs. Evans, ahogy elhaladtak a már nyüzsgő sétány mentén. Áthúzódott az út szélére, hogy a lányok ki tudjanak szállni, majd átnyújtott nekik két-két shillinget, hogy vegyenek maguknak valamit ebédre. – Kérlek, viselkedjeteK illedelmesen, és legyetek óvatosak, ha bementek a tengerbe – tette hozzá.

Maisy nagyon szerencsésnek tartotta Lindát, hogy ilyen csodálatos anyukája van. Még ez a figyelmeztetés is inkább gondoskodónak, mint szigorúnak hatott.

Amikor az asszony elhajtott, a két lány vidáman egymásra vigyorgott.

– Hova menjünk először? – kérdezte Linda. – A partra, vagy menjünk végig a sétányon, hátha látunk valakit?

Maisy tudta, hogy Linda a fiúkra gondol; mindig azt mondogatta, hogy a lyndhursti fiúk vagy ostoba fajankók, vagy finnyás gimnazisták. Eddig a pillanatig Maisy félt kimutatni az érdeklődését a fiúk iránt, de most, hogy kiderült, mégis ki fog fejlődni a melle, rögtön bátrabbnak érezte magát.

– Menjünk végig a sétányon – válaszolta. – Hátha akad

társaságunk.

Linda csak kuncogott.

– Legszívesebben anyu nyakába ugrottam volna, amikor reggel bejelentette, hogy elhoz minket ide! Gyönyörű napunk van, itt vagy nekem társaságnak, és még fiúkkal is flörtölhetek... Mi lehet ennél jobb?

A lányok annyit nevettek, mint még soha. Először két pattanásos képű fiú eredt a nyomukba a sétányon, de előlük végül bemenekültek egy cipőboltba. Amikor azonban a hátsó ajtón kiosontak, két még csúnyább kamasz figyelmét vonták magukra. Visítottak a nevetéstől, mert ez a kettő hűsleges kiskutyaként ment utánuk, mintha arra számítottak volna, hogy a lányok megfordulnak, és összevissza puszilgatják majd őket.

– Ezt meg miért csinálják? – kérdezte Maisy. – Azt hiszik, hogy majd valami félreeső helyen ránk vethetik magukat?

Linda csak kuncogott.

– Nem gondolkodnak – mondta. – Annyira bizonytalanok önmagukban, hogy csak arra van bátorságuk, hogy a lányok után menjenek. Ha megfordulnánk, és megszólítanánk őket, valószínűleg rémülten elrohannának. Inkább sajnálnunk kellene őket.

– Vagy mehetnének gyorsabban is, hogy kifárasszuk őket.

– Attól mi is kifáradnánk – jegyezte meg Linda. – Szóval kénytelenek vagyunk megint besurranni egy üzletbe, hogy lerázzuk őket.

Miután sikerült megszabadulni a csodálóiktól, a lányok úgy döntöttek, hogy lemennek a partra napozni. A mosdóban öltöztek át fürdőruhába, és Maisy legnagyobb öröme a kölcsönbe kapott fürdőruha tökéletesen állt rajta.

– Rajtad sokkal jobban mutat, mint rajtam! – Méregette

Linda a barátnőjét elismerően. – Tartsd meg nyugodtan, én már úgys kinőttem.

Mennyei érzés volt kint feküdni a leterített törölközőn, beszívni a hínár illatát, hallgatni a fejük felett köröző sirályok vijjogását és a partot nyaldosó hullámok moráját. Maisy elelszundikált, és amikor észrevette, hogy Linda már el is aludt, ő is követte a példáját.

A lányok arra riadtak fel, hogy víz csorog az arcukról. Felpattantak, és akkor látták meg, hogy Alan Walker és Steven Carter vigyorog rájuk, mint az úritők. Linda Lyndhurstben, még valamikor az első táncórájuk után mutatta be Maisyt a fiúknak; később bevallotta, hogy az egész faluban csak ez a két fiú tetszik neki. Azon a bizonyos estén Maisynek egyenesen haza kellett mennie, de Linda másnap elmesélte, hogy a fiúk úriember módjára hazakísérték.

Mindkét fiúnak napbarnított bőre volt.

– Reméltük, hogy belefutunk valakibe a faluból – mondta Steven. – Rögtön az után, hogy találkoztunk, el kellett utaznunk a nyári táborba. Máskülönben ott ültünk volna a táncterem küszöbén, míg ki nem jöttök, szóval most nagyon meglepődtünk, amikor észrevettünk titeket.

– Nem csak táncórákra járunk, csinálunk mást is... – jegyezte meg Linda, és Maisynek feltűnt, hogy barátnője egész testtartása megváltozott: a hasát behúzta, az egyik lábát a másik elé tolta, és ujaival beletúrt a hajába.

– Például mit? – kérdezte Alan.

Maisy már akkor helyesnek találta a két fiatalembert, amikor először találkoztak. Steven volt a magasabbik, legalább száznyolcvan centiméter, a haja sötét, de nagy szeme kék. Alannek világosbarna volt a haja, de a nap mostanra már szőkére szívtá, az állán gödröcske, és pajkosan mosolygott.

– Szeretünk színházba járni, görkorcsolyázni, biciklizni és

röplabdázni, Maisy pedig zongorázik is.

Maisy erre majdnem elnevette magát. Barátnője taláalomra sorolta fel ezeket az időtöltéseket. Linda soha eddig egy szót sem ejtett arról, hogy szeretne röplabdázni, és Maisy kifejezetten utálta ezt a sportot. Az igaz, hogy zongorázott, de Linda még egyszer sem hallotta a játékát.

– És sokat olvasunk – vetette közbe Maisy. – Titeket mi érdekel?

Alán tekintete végigszaladt Maisy piros fürdőruhás testén.

– Szeretünk úszni, épp oda tartunk. Van kedvetek velünk jönni?

A fiúk vetkőzni kezdtek, a hosszú szárú nadrág alatt fürdőalsót viseltek.

Mielőtt elindultak otthonról, Linda azt mondta, legfeljebb a lábát lógatja bele a tengerbe, mert nem akarja, hogy vizes legyen a haja, de most ennek a tervnek szemmel láthatóan lőttek.

– Aki utoljára ér be a tengerbe, az mindenkinek vesz egy adag fagyit! – kiáltotta Linda, és azzal a lendülettel rohanni kezdett a parton.

Maisy utánairamodott, be a tengerbe, de az olyan hideg volt, hogy önkéntelenül is felsikoltottak. A fiúk pár másodperccel később beérték őket. Alan megfogta Maisy kezét, és beljebb vezette.

A fiú valószínűleg azt feltételezhette, hogy Maisy azért visított a hideg vízben, mert nem valami jó úszó, vagy talán nem is tud úszni. Sőt az is lehet, hogy azért vezeti a mélyebb víz felé, mert abban reménykedik, hogy Maisy félelmében belecsimpaszkodik majd. De Maisy jól úszott, ezért elengedte a fiú kezét, és azonnal tempózni kezdett.

Amikor már megtett körülbelül kétszáz métert, visszafordult, hogy lássa, Alan elindult-e utána. A fiú

közeledett, de mintha ez némi erőfeszítésbe került volna. Maisy visszaúszott hozzá.

– Azta, nagyon ügyes vagy! – lihegte a fiú. – Elhúztál, mint egy rakéta!

– Imádok úszni. De úgy nézem, elég messzire kijöttél. Jobb lenne visszamenni.

Felötlött benne, hogy talán az úzás mégsem volt olyan jó ötlet. A frizurája tönkrement, és ugyan eddig sosem érdekelte különösebben, hogy néz ki, most hirtelen nagyon is fontos lett neki.

Kint a sekélyebb vízben megint megfogták egymás kezét, és úgy vetették magukat hassal a hullámokra, mint a kisgyerekek. Steven és Linda kint ültek a parton a lábukat a vízbe lógatva, és úgy beszélgettek.

– Csak nyaralni jöttél? – kérdezte Alan. – Csak azért, mert egészen a táncóráig nem is láttalak.

A bokáig érő vízben sétálgattak a part mentén, és Maisy elmesélte, hogy ikertestvérével a nagyanjukhoz költöztek, Burley-be, és magántanárhoz járnak.

– Apánk azt reméli, hogy mindketten egyetemre megyünk – mondta Maisy széles mosollyal. – De én nem vagyok benne biztos, hogy ezt szeretném.

– Stevennel szeptembertől a Bristoli Egyetemre fogunk járni – mondta Alan. – Állatorvos szeretnék lenni, és ott van a legjobb képzés. Steve jogot fog tanulni. Alig várom, hogy ott legyünk.

Maisy nem is értette, miért szomorodott el olyan hirtelen. Milyen buta reakció, hiszen alig öt perce ismeri a fiút...

– Állatorvos leszel? De klassz! – kiáltotta. – De az nem évekbe telik? Mint az orvosoknál?

– De, hét évbe. Viszont semmi más nem érdekel. Hatéves korom óta ez akarok lenni. És te? Milyen nagy terveid

vannak?

– Egyszer azt mondtam nagyanyáknak, hogy tudós akarok lenni, de csak azért, hogy lenyűgözzem. Fogalmam sincs, hogy mi akarok lenni. A testvéremnek minden héten új ötlete van, hol felfedező, hol tesztpilóta akar lenni, de mindig valami drámai. De nekem semmi elképzelésem sincs. Időnként attól félek, hogy semmi ambíció nem szorult belém... Esetleg taníthatnék.

– Manöken is lehetnél, olyan csinos vagy – mondta Alan.

Maisy arca felragyogott a bók hallatán.

– Köszönöm a kedvességét, uram – mondta kuncogva.

Fantasztikus nap volt. Halat ettek sült krumplival, utána úsztak még egy kicsit a tengerben, majd elheverték a parton, és vidáman cseverészttek.

Mindkét fiúnak voltak lánytestvéreik. Talán ezért viselkedtek olyan fesztelenül velük, mert a beszélgetés egy pillanatra sem akadt el. Ám egyszer csak fél hat lett, és a lányoknak vissza kellett indulniuk, mert Linda anyukája hamarosan megékezik értük.

– Miért nem jöttök el ti is a táncórákra? – kérdezte Linda a fiúktól. – Tudom, hogy már csak két hétig lesznek órák, de olyan szórakoztató. Biztos, hogy hamar felzárkóznátok.

– Csak akkor, ha veletek táncolhatunk – mondta Steven. – De ha hatra ott kell lennetek a Beales előtt, akkor jobb, ha indulunk.

Alan megfogta Maisy kezét, amikor elindultak a hatalmas üzletház felé, de nem sokkal azelőtt, hogy odaértek volna, a fiú behúzta egy kapuba, és megcsókolta.

Maisy mindig is attól félt, hogy amikor valaki végre megcsókolja, meg fog dermedni az ijedtségtől, mert nem fogja tudni, hogy mit tegyen. De legnagyobb öröme az egész

nagyon is természetesnek és kellemesnek találta. A fiú ajka puha volt, és meleg, két kezébe fogta Maisy arcát, és a nyelve hegyével épp csak végigcirógatta Maisy ajkát, amitől a lány egész teste furcsán megfeszült.

Sajnos sietniük kellett, hogy utolérjék Lindát és Stevent.

Mrs. Evans a kocsiban várta őket. Mint kiderült, ismeri a fiúkat és a szüleiket, és felajánlotta, hogy őket is hazaviszi. Linda elől ült, Maisy pedig hátul a két fiú között. Alán most sem engedte el a kezét, a hüvelykujjával simogatta, amitől Maisynek hevesen kezdett verni a szíve.

– Akkor kedden együtt táncolunk? – kérdezte Steven. – Hatkor kezdődik, ugye?

– Alig várom... – suttogta Alan Maisy fülébe.

Mrs. Evans a hazafelé tartó úton a fiúkkal végig az egyetemi szakukról beszélgetett. Szemmel láthatóan jóra való fiatalembernek tartotta mindkettőt, sőt lehet, hogy azt sem fogja ellenezni, hogy Steven udvaroljon a lányának. Maisy azonban el sem tudta képzelni nagyanyja reakcióját. Valamiért úgy érezte, az idős asszony nem nézné jó szemmel, ha az unokája járna valakivel.

Amint visszaértek Lyndhurstbe, Alan elkísérte Maisyt a buszmegállóig. A High Streeten nyüzsgöttek a vakációzók, és ugyan a fiú átkarolta Maisyt, miközben a sorban vártak, megcsókolta az orrát és a homlokát, ezen a helyen nem illett volna ennél több.

– Negyvennyolc óra, míg újra látlak – suttogta a fiú. – Olyan lesz, mint az örökkévalóság.

Maisy ugyanezt érezte, de legnagyobb sajnálatára nem javasolhatta, hogy másnap találkozzanak valahol, mert Janice Southamptonba készült az ikrekkel ruhát venni.

– Bárcsak... – mondta Maisy, de a busz épp akkor állt be a megállóba, és a sor megindult, ezért nem tudta befejezni a

mondatot, pedig csak azt szeretne volna bevallani, hogy legszívesebben még nem menne haza. Alan megcsókolta az arcát, megszorította a kezét, majd kiállt a sorból, és letről figyelte, hogy Maisy szabad ülőhelyet keres.

A fiú egy ideig még futott a busz után, integetett, és csókokat dobált Maisy felé. A lány arcát megkapta a nap, de most egészen kipirult az izgalomtól, hogy végre van udvarlója.

Hazafelé végig csak a fiú csókjára tudott gondolni. Lehunyta a szemét, és újra meg újra átélte a pillanatot.

Olyan volt, mintha aznap hirtelen átlépett volna a felnőtt életbe. Először észrevette, hogy nőni kezdtek a mellei, aztán ez a találkozás Alannel.

Ragyogó arccal ért haza. Janice épp vasalt, és az arcán aggodalom ült.

– Mi a baj? – kérdezte Maisy. – Szóltam, hogy hét előtt nem érek haza, mert busszal jövök. Azt mondtad, nem gond, és félreteszel nekem a vacsorából.

– Nem erről van szó. Duncan nem jött haza – mondta Janice. – Pedig azt mondta, hogy legkésőbb hatra hazaér.

– Kicsit korai még aggódni. – Maisy odament a házvezetőnőhöz, és megölelte. – Csodaszép napunk volt, szerintem csak belefeledkezett valamibe, és nem figyelte az időt.

– Igen, igazad lehet, de ha egyszer olyan megbízható... – sóhajtott Janice. – No, de te most mesélj, hogy sikerült a napod?

Duncan még este kilenckor sem volt otthon, ezért Janice bement Mrs. Mitchamhez, hogy értesítse erről. Könnyeit törölgetve tért vissza a konyhába.

– Tudnom kellett volna, hogy nem fog ugyanúgy aggódni,

mint én – mondta Maisynek, aki épp horgolt, miközben a rádiót hallgatta. – Azt mondta, a fiúk már csak ilyenek, különben is száraz, meleg az este, minek aggodalmaskodom.

– Ebben igaza van, Janice – jegyezte meg Maisy. – Duncan már tizenöt, nem kisfiú. De ha szeretné, akkor átbiciklizek Colinhoz, és megnézem, ott van-e.

Colin Fairly szociális lakásban lakott a falu végén. Rendetlen hely volt, az előkertben egymás hegyén-hátán állt a sok kacat. Duncan pár héttel korábban mutatta meg Maisynek, hol lakik a barátja, és azt mondta, odabent még ennél is rosszabb a helyzet. Hozzátette, hogy Mr. Fairly szinte minden este a sárga földig leissza magát, és Colin anyukájának dolgoznia kell, hogy valahogy megéljenek.

Maisy kopogtatására Mrs. Fairly nyitott ajtót. Negyvenöt év körüli, hajszolt, kimerült nő benyomását keltette, formátlan otthonkát viselt, a haja pedig zsíros volt, és rendezetlen.

– Colin körülbelül ötkor ért haza uzsonnázni – mondta. – Megkérdeztem tőle, kivel volt egész nap, de nem Duncannel.

– És most itthon van? – kérdezte Maisy. – Lehet, hogy tudja, hol van a testvérem.

– Nem, nincs itthon, elment valahova. De megkérdezem majd, hátha tud valamit Duncanról, és ha igen, akkor átmegyek hozzátok, és szólok.

– Köszönöm, Mrs. Fairly, nagyon örülnénk neki – válaszolt Maisy. – Elnézést a zavarásért.

– Örömmel segíték egy ilyen udvarias és kedves lánynak – mondta az asszony, de amikor elmosolyodott, előbukkant hiányos fogsora. – Duncan is ugyanilyen, igazi kis úriember. Mondom is Colinnak, őt utánozza, ne ezeket a neveletlen fiúkat itt a környéken.

Maisy mosolyt erőltetett az arcára, mert kezdett ő is egyre jobban aggódni. Nem vallott Duncanre, hogy kimarad

otthonról. Születésüktől kezdve beléjük nevelték a pontosságot. Londonban sosem késtek, mert tudták, hogy az felzaklatná az anyjukat, és bosszantaná az apjukat, itt pedig azért voltak mindig pontosak, mert Janice friss étellel várta őket. Duncan amúgy is állandóan éhes volt, ezért nem szívesen hagyott ki étkezést.

Visszaült a kerékpárra, és megnézett még pár helyet, amiről tudta, hogy a falubeli fiúk szívesen gyülekeznek ott esténként, de Duncant sehol sem találta, és egyik barátja sem találkozott vele. Nem szívesen biciklizett a sötétben, ezért inkább hazafelé vette az irányt.

– Lehet, hogy mégiscsak elment meglátogatni anyánkat – mondta Janice-nek, amikor hazaért. – Azt tervezte, hogy jövő héten felkeresi. De lehet, hogy úgy döntött, a mai nap az ideális.

– De nem is tudja, hol van az az otthon... – jegyezte meg Janice idegesen harapdálva az alsó ajkát. – Különben is, már tíz óra van. Ha ki is derítette a címet, és odament, és idegen helyen kell töltenie az éjszakát, akkor telefonált volna.

– Beszélek nagymamával – közölte Maisy. – Igazad van, ha valami váratlan dolog történt, akkor telefonált volna.

A nagymama épp egy színdarab rádiós közvetítését hallgatta, és egyáltalán nem vette jó néven, hogy megzavarták.

– Most már te is pánikolsz? – kiáltott fel.

– Nem pánikolok, csak aggódom – mondta Maisy határozottan. – Egyik falubeli fiú sem látta ma. Arra gondoltam, esetleg elment meglátogatni anyánkat, de ha minden igaz, nem tudja a címet. Nem kellene felhívunk apánkat?

– Dehogyan kell! – horkant fel az idős asszony. – Az ennyi idős fiúk mindig valami örömségen törik a fejüket.

Valószínűleg tábort vert az erdőben, de reggelre megéhezik, és hazajön. Alastair is mindig ezt csinálta kamaszkorában.

– Nem akarok tiszteletlennek tűnni, de Duncant és engem úgy neveltek, hogy mindig időre érjünk haza. Nem maradt volna kint az erdőben úgy, hogy nem szól előre. Az is lehet, hogy ott hever törött lábbal valahol, szóval szerintem értesíteni kellene a rendőrséget.

– Butaság! – legyintett az asszony elutasítóan. – Nem telefonálok senkinek ilyen csekélység miatt. És ha eltörte a lábát, a rendőrség úgysem találná meg ilyen sötétben. Most pedig menj lefeküdni, és hallani sem akarok többet erről az ostobaságról!

– Legalább apámat hadd hívjam fel! – könyörgött Maisy.

– Mégis, mit tehetne onnan messziről? Különben is, mostanában ritkán van otthon. Most pedig ágyba!

Maisynek nem maradt más választása, mint engedelmeskedni. Elmesélte Janice-nek, hogyan reagált a nagyanyja, és rövid kupaktanács után úgy döntöttek, hogy az idős asszonynak végül is igaza van – ha Duncan megsérült, és kint fekszik az erdőben, a sötétben úgysem találnák meg.

– Ha holnap reggelig nem hallunk felőle, akkor értesítem a rendőrséget – ígérte Janice. – Legalább meleg az este. Nem fog megfagyni, bárhol is van.

Maisy szomorúan ment fel lefeküdni. Kissé neheztelt Duncanre, amiért elrontotta ezt a tökéletes napot, de rögtön lelkiismeret-furdalása támadt. Az eredeti terve az volt, hogy este lehunyja a szemét, és Alanról ábrándozik, de most azzal a rémképpel kellett megpróbálnia valahogy elaludni, hogy a testvére kínok közt hever a földön valahol az erdő mélyén.

6.

MIVEL MÁSNAP DÉLELŐTT tízig sem érkezett hír Duncan felől, Maisy tudta, hogy nagy a baj. Nemcsak azért, mert a fiú nem ment volna el úgy sehova, hogy ne szólt volna róla előre – ez valami sokkal mélyebb érzés volt: mintha az őket összekötő kapocs megszakadt volna. Tiszta szívből remélte, hogy csak a képzelete játszik vele, mert Duncan él és virul, és hamarosan nevetve fogják ezt a napot felidézni.

A nagyanyjuk végül mégis értesítette a rendőrséget. Azonban azt is megjegyezte, hogy ha ezek után Duncan egyszer csak megjelenik a kerti ösvényen, akkor Janice és Maisy nem fogják megköszönni, amit kapnak azért, hogy ilyesmire pazarolták a drága idejét. Elkeserítő volt, hogy az idős nőt a legkevésbé sem aggasztja az unokája eltűnése.

A rendőrség közölte, addig nem kerül fel Duncan az eltűnt személyek listájára, míg legalább huszonnégy óra nem telt el az eltűnése óta, és azt javasolták, hogy lépjenek kapcsolatba a fiú barátaival, mert ha Duncan azt gondolja, hogy bajba kerülne otthon a kimaradás miatt, lehet, hogy az egyiküknél húzta meg magát.

– Én aztán nem fogok karba tett kézzel várni! – jelentette ki Maisy. – Bemegyek az erdőbe, hogy megkeressem.

– Felhívjam Alastairt? – kérdezte Janice Mrs. Mitchamet.

– Semmi szükség ilyesmivel zargatni – válaszolt az asszony kimérten. – Véleményem szerint ez egész egyszerűen szükségtelen.

Maisy legszívesebben ráüvöltött volna, hogy milyen

utálatos és érzéketlen, de úgy döntött, egyelőre hallgat, és maga indul testvére keresésére, így talán a nagymama végül elszégyelli magát. Gyorsan átöltözött: hosszú nadrágba bújt, hogy a földi szeder tüskéitől megvédje lábait, és miután pár szót odavetett Janice-nek, felpattant a kerékpárjára, és eltekert.

Sokkal melegebb volt, mint előző nap, és mire Maisy túljutott Burley emelkedőin, már patakokban folyt róla a víz. De hajtotta az aggodalom, és amint ráfordult az erdőbe vezető keskeny ösvényre, ide-oda tekintgetett, hátha észrevesz valami szokatlant. Mindenütt autók, kerékpárosok és kirándulók nyüzsögtek, hiszen ez volt a nyári szünet legfelkapottabb időszaka. Ekkor jött rá, hogy ha Duncan csakugyan megsérült volna, és ott heverne egy kitaposottabb ösvény közelében, akkor mostanra már rátaláltak volna, vagy ha még nem is, akkor hamarosan.

– De ha Grace Deville házának közelében van, akkor nem – dünnyögte maga elé. Ott az erdő sokkal sűrűbb volt, mint máshol, és így nyár vége felé az aljnövényzet is bizonyára szinte járhatatlanná tette az odavezető ösvényt.

Csak egyszer járt Grace házikójánál, és most legnagyobb rémületére kiderült, hogy alig emlékszik, merre kell menni, mert a növényzet mindent benőtt. Hátrahagyta a biciklit, végigküzdötte magát néhány kisebb ösvényen, amelyek azonban egy idő után megszűntek. Már épp feladta volna a keresést, amikor egy csapásra bukkant: törött gallyak és eltaposott gyom jelezte, hogy nemrég valaki arra járt. Persze lehet, hogy csak egy állat, de Maisy úgy érezte, nem ez a helyzet.

Felkapott egy vastagabb ágat, hogy azzal hajtsa félre a tüskés indákat, szúrós leveleket, de egyes helyeken a csapás teljesen eltűnt, és Maisy már kezdett attól tartani, hogy elakad. Hiába volt nála a bot, a szederinda így is bele-beleakadt a

hajába, és a karját is összekaristolta. Ráadásul mostanra aggasztóan felforrósodott a levegő, Maisy pedig nem hozott magával innivalót.

Épp azon töprengett, hogy inkább visszafordul, amikor észrevette, hogy ritkul a bozót, ezért folytatta az útját, míg végül legnagyobb megkönnyebbülésére azon a tisztáson bukkant elő, ahol Grace lakott. Amint meglátta a veteményesben gyomláló asszonyt, az utolsó száz métert futva tette meg.

Grace ijedten kapta fel a fejét.

– El innen! Ez magánterület! – kiáltotta.

– Tudom! – válaszolta Maisy, ahogy levegőért kapkodva közeledett. Túlságosan feldúlt volt ahhoz, hogy féljen. – Nem tudom, emlékszik-e rám, de Duncan testvére vagyok. Eltűnt, este nem jött haza, és rettegek, hogy esetleg megsérült, és ott hever valahol az erdőben. Nem látta?

Az asszony tekintetéből azonnal eltűnt az ellenségesség, és gondterhelten ráncolta a homlokát.

– Nem. Már jó pár napja nem láttam.

Maisy most már egészen közel ért hozzá.

– Mondott esetleg olyasmit, ami arra utalt volna, hogy el akar utazni valahova?

A középkorú asszony elgondolkodott.

– Azt tényleg említette, hogy szeretné meglátogatni az édesanyját. Sokat beszél róla. De te a húga vagy, neked csak szólna, ha ilyesmit tervezne...

– De egyikünk sem tudja, anyánk hol van – mondta Maisy.

– Ha tudnánk, együtt mennénk meglátogatni. Biztos vagyok benne, ha sikerült is apánktól megszerezni a címet, akkor nekem is elárulta volna, ezért nem hiszem, hogy oda ment. De azt tudom, hogy önt kedveli, ezért reménykedtem abban, hogy idejött.

Maisy hirtelen elsírta magát. Próbálta abbahagyni, de nem sikerült. A hőség, a szomjúság, az aggodalom és a nagymama vonakodása, hogy bármit is tegyen, egyik percről a másikra legyőzhetetlen akadályként tornyosult előtte.

– Én is kedvelem – mondta Grace, és tétován Maisy vállára tette a kezét. – Ne sírj! Duncan okos fiú. Biztosan nem esett baja. Ül le szépen, és igyál egy kis vizet! Teljesen felhevültél.

Bádogbögében vizet hozott Maisynek, és leültette az árnyékba.

– Most pedig dugjuk össze a fejünket! – javasolta, és leült egy fatönkre. – Tegnap mikor ment el otthonról? És milyen ruha volt rajta?

– Még otthon volt, amikor én kilenc előtt elmentem. Janice, ő a házvezetőnőnk, azt mondta, Duncan olyan tíz felé ment el, rövidnadrágban és rövid ujjú ingben. A biciklit is magával vitte.

– Hm, ha Londonba készült volna, akkor biztosan sokkal előbb elindult volna. Ráadásul nem hiszem, hogy rövidnadrágot vett volna fel. Abban nem ülne vonatra, hogy így látogassa meg édesanyákat.

Maisy bólintott. Erre ő nem is gondolt.

– Igaza van. Hacsak nem azért venne fel rövidnadrágot, hogy nagymamánk és Janice ne gyanakodjon, és nem vitte el valahová korábban a hosszú nadrágját, vagy esetleg az öltönyét, hogy majd ott veszi fel, mielőtt tovább bicajozna az állomásra.

– De miért rejtené el a ruháját? Azért, mert nagymamátok ellenezné a látogatást?

Maisy leverten bólintott.

– Igazi sárkány, és nem szereti anyánkat.

– Ezek szerint, ha Duncan tényleg édesanyákhoz készült, akkor előbb meg kellett szereznie a címet apáktól.

Vele már beszéltél?

Maisy nem értette, az emberek miért tartják Grace-t bolondnak. Egyértelmű, hogy nem az, és annak dacára, hogy milyen ijesztően goromba volt első találkozásukkor, most igazán kedvesen fordult hozzá.

– Nem, még nem, és nagyanyánk közölte, semmi értelme felhívni, míg biztosak nem vagyunk abban, hogy valami baj történt. Ahogy elnézem, szerintem teljesen normális, ha a fiúk kint alszanak az erdőben. Az igaz, hogy Duncan ilyesmiben szívesen benne lenne, de csak valamelyik barátjával, és akkor is megfelelő felszereléssel. És sosem tenne ilyesmit úgy, hogy előtte ne szólna valakinek.

– Nem, nekem is úgy tűnt, hogy értelmes, lelkiismeretes fiú. Tudtad, hogy több mint tíz éve ő az első, akivel rendesen elbeszélgettem? Mindenki mást elijesztek.

Maisy nem is tudta, mi a nagyobb meglepetés, hogy valaki képes leélni tíz évet úgy, hogy senkivel sem beszél, vagy az, hogy Grace ezt beismerte,

– Mondott esetleg mást is, amiből következtethetnénk, hol lehet? Nem említett esetleg valakit?

– A tanárokat, Mr. Dove-ot. Úgy láttam, hogy ő nagy hatást gyakorolt a testvéredre. Azt mondta, mindenféléről szokott vele beszélgetni, és miatta más fényben látja apátokat.

– Komolyan? Duncan ilyesmit nekem sosem mondott.

– Lehet, hogy azért, mert nem szerette volna, ha te vagy nagyanyátok megtudnátok, hogy valójában érzékeny. Az emberek előszeretettel hangoztatják, hogy a fiúk sosem sírnak, hogy erősnek, keménynek kell lenniük. Nem bátorítják őket arra, hogy az érzéseikről beszéljenek, arra pedig főleg nem, hogy mások érzéseit elemezzék.

– Mr. Dove is ezt szokta mondani. A háborúban elvesztette mindkét lábát, és mégsem keseredett meg. Érti az

embereket. Szerintem ön is.

– Olyannyira értem őket, hogy inkább el is rejtőzöm előlük – mondta Grace, és szomorúan felnevetett. – Azt hiszem, Mr. Dove és én más irányból, de ugyanarra a következtetésre jutottunk. Én még mindig keserű vagyok azok miatt, amiket nem tudok megbocsátani. De már eleget beszélgettünk, Maisy. Haza kell menned, hátha azóta van hír a testvéredről.

– De visszajöhetek? – kérdezte Maisy. – Megígérem, hogy nem fogom zavarni.

– Amikor Duncan előkerül, gyere vissza, és szólj nekem – mondta Grace.

Maisy ráébredt, hogy a nő így akarja tudtára adni, hogy újra eljöhet, de semmi többre ne számítson. Felállt, és Grace felé nyújtotta a kezét.

– Köszönöm, hogy ilyen kedves volt – mondta. – Már látom, hogy Duncan miért szerette meglátogatni.

Grace két nap barnította, cserzett kezébe fogta Maisy kezét, és világosbarna szemével mintha egyenesen Maisy leikébe látott volna.

– Jó tudni, hogy miután annyi éven át a legrosszabbat gondolták rólam a környéken, végre találkoztam két nyitott gondolkodású fiatallal – mondta. – De most siess haza! Remélem, Duncan nemsokára hazaér.

Maisy Nightingalesbe menet végig jobbra-balra tekintgetett, de baljós előérzet gyötörte. Megpróbálta meggyőzni magát, hogy csak túlreagálja a helyzetet, mert úgyis kiderül, hogy csak egy jelentéktelen eset az egész, és Duncan hamarosan hazajön és előáll valami izgalmas történettel, de valahogy ezt mégsem tudta elhinni.

Duncan nem volt otthon, viszont ott találta az egyik helyi rendőrt, Welby őrmestert, aki épp a gyerekek nagymamájával

beszélgetett kint a kertben. Maisy a fészer oldalának támasztotta a kerékpárját, és figyelte a felnőttek beszédét.

– Vihar egy pohár vízben – mondta az idős asszony –, a fiú csak kalandot keres. Majd hazajön, ha megéhezik.

Maisy egészen feldühödött erre a megjegyzése, megharagudott a nagyanyjára, amiért ilyen vak és makacs.

– Miért nem mondja el azt is, hogy ez nem vall Duncanre, akkor talán a keresésére indulnak! – kiáltotta.

Welby őrmester Maisy felé kapta a fejét.

– Ha jól értem, Duncan az ikertestvéred. Nem értesz egyet Mrs. Mitchammel?

– Igen, Maisy Mitcham vagyok, és nem, nem értek egyet nagyanyámmal. Mindenkinél jobban ismerem a testvéremet. Nagyanyánk egész életében alig párszor beszélgetett vele. Duncan nem menne el csak úgy, hogy „kalandot keressen” anélkül, hogy előtte szólna vagy üzenetet hagyna. Vagy megsérült, vagy túlságosan rosszul van, hogy segítséget kérjen, vagy valaki elrabolta. – Ez a gondolat hazafelé kerekezés közben ötlött fel benne, és még logikusnak is tűnt.

– Ne merészelj szemtelenkedni velem! – dörrent rá Mrs. Mitcham, és a nyomaték kedvéért fenyegetően megindult Maisy felé, mintha le akarna neki keverni egy fülest. – A koromnak köszönhetően sokkal nagyobb a tapasztalatom. Te még gyerek vagy, és emlékeztetnélek, hogy vendég vagy a házámban.

Welby ügyet sem vetett az idős asszonyra, és Maisy szemébe nézett.

– Miért gondolod, hogy valaki elrabolta? Úgy érted, váltságdíjat kérne érte?

Maisy vállat vont.

– Miért is ne? Mindenki azt beszéli, hogy Mrs. Mitcham gazdag. Ha ez a helyzet, hamarosan hírt ad magáról az

emberrabló. De addig is nem kellene a keresésére indulni, hátha megsebesült, és ott hever valahol? Az embereket is ki kellene hallgatni.

– Mrs. Mitchamnek igaza van... valóban szemtelen vagy. Nem te mondd meg nekem, hogyan végezzem a munkám – közölte Welby, és az arca egészen feszes lett a felháborodástól.
– Most pedig add meg Duncan barátai nevét!

Maisy megszeppent, hiszen arra volt szüksége, hogy mellé álljanak, ne pedig elforduljanak tőle.

– Elnézést, uram. Nem akartam szemtelen lenni senkivel. Csak félek, és szeretném, ha valaki végre komolyan venné Duncan eltűnését. Tegnap este elmentem pár barátjához, de biztos vagyok benne, hogy önnel sokkal őszintébbek lennének, mint esetleg velem.

Megadta azoknak a nevét, akikről tudta, hogy kapcsolatban álltak Duncannel, köztük Grace Deville-ét is, de hozzátette, hogy épp nála járt. Welby feljegyezte a neveket a zsebnotezébe. Mrs. Mitcham megkérte a férfit, hogy menjen be vele a házba. Maisy nem kételkedett benne, azért, hogy közölje a rendőrrel, az unokájának túl élénk a képzelete. Megragadta az alkalmat, felugrott a biciklijére, és elindult meglátogatni Mr. Dove-ot.

Ő legalább megdöbbent, és őszinte aggodalom látszott rajta,

– Veled értek egyet, Maisy. Duncan nem az a fajta srác, aki valami butaságot művelne, vagy fogná magát, és elindulna Londonba úgy, hogy előtte senkinek sem szól. Ami azt illeti, szerintem, ha tényleg úgy döntött, hogy meglátogatja édesanyátokat, akkor megbeszélte volna velem.

– Mondott valamit, amiből következtetni lehetne, hova ment?

Dove nagyot sóhajtott, és az állát dörzsölgette.

– Nem olyan rég az „örültekről” faggatott. Mondtam neki, hogy ezt a kifejezést sose használja, mert csak kevés igazán „örült” ember van, aki elmebetegnek számít. Természetesen van egy szűk kisebbség, például a skizofrének, akik szélsőséges viselkedést mutatnak, és akár erőszakosak is lehetnek, de szentül hiszem, hogy a nagy többség, akinek megbomlott az elméje, csak nem tud valamivel boldogulni az életében.

– Mint például anyám?

– Duncan is pontosan ezt kérdezte, de nem sok hasznomat látta, hiszen sosem találkoztam édesanyátokkal, és még ti ketten sem tudjátok, mi a baja, ha van egyáltalán, és annak mi lehet a háttere. Megkérdezte, milyen kezelést kapnak az ilyen betegek, de persze erről is csak keveset tudtam. Hallottam már az elektrosokk-terápiáról, és nemrég olvastam egy svájci orvosról is, aki egyedül kiegyensúlyozott étrenddel, testgyakorlással kezelte a betegeit, és csak hagyta őket beszélni.

– Étrenddel? – vonta fel a szemöldökét Maisy. – Az hogy segítene?

Dove vállat vont.

– Nos, nekem logikusnak tűnt. Én nagyon magam alatt voltam, miután elveszítettem a lábam. Tudom, mennyit segített a felépülésben, hogy beszéltem az érzéseimről, sokat voltam kint a friss levegőn, és megtanultam a tolószékkal közlekedni. De nem általánosíthatunk, hiszen az emberek nem egyformák.

– Különben sem hiszem, hogy Duncan anyánkat ment meglátogatni. Szerintem elrabolták – mondta Maisy nekihevülten. – Csak ezt látom logikusnak. Az itteniek azt hiszik, hogy nagyanyánk egy rakás pénzen ül, azt is tudják, hogy apánk Londonban a kormánynak dolgozik, szóval

valószínűleg azt hiszik, ő is dúsgazdag. Aki ismeri Duncant, az tudhatja, hogy aligha verekedné ki magát egy kellemetlen helyzetből. Gyengéd és kedves, ideális célpont.

Dove a fejét rázta.

– Túl sok amerikai filmet néztél. Egyetlen emberrablási esetről sem tudok itt Angliában. De hamarosan kiderül, ha ez történt, amint pénzt kérnek a szabadon engedéséért.

– Mit gondol, nagyanyánk kifizetné? – kérdezte Maisy kétkedve.

Dove nagyot sóhajtott.

– Ki tudja, Maisy... Inkább várjuk meg, mi történik.

Amikor Maisy hazaért Nightingalesbe, a nagyanyja behívatta a nappaliba. A szokott székében ült, háttal az ablaknak, az arca akár a szikla, a háta merev, mint a fa törzse.

– Értem, hogy zaklatott vagy a bátyád miatt, de ha még egyszer szemtelenkedni merészelsz, bezárlak a szobádba – mondta. – Telefonáltam apádnak, és az első vonattal leutazik ide. Közölte, hogy addig nem mehetsz sehova, míg ide nem ért.

– Ezzel azt akarja mondani, nem mehetek ki az erdőbe, hogy tovább keressem Duncant?

– Pontosan, Maisy. Ha Duncant valaki elrabolta, téged is elvihet. Bár nem hiszem, hogy ez történt, mert még mindig úgy gondolom, hogy csak elment kalandot keresni. De nem csak emiatt akarlak számon kérni. Azt mondtad, hogy beszéltél azzal a bolond nővel, aki az erdőben lakik. Mégis, mi a csudát képzeltél?

– Nem is bolond – tiltakozott Maisy. – Csak egy kicsit más. Duncan kedveli, sokszor meg is látogatta. Én csak azért mentem oda, hogy megkérdezzem, tudja-e, Duncan hova mehetett.

– Nos, mostanra már biztosan bevitték azt a némbert a

rendőrségre kihallgatni.

Maisy gyomra összeugrott. Nem akarta Grace-t belekeverni a dologba, és hirtelen ráébredt, hogy a környékeliek most majd biztosan őt fogják vádolni, mert olyan szokatlan a viselkedése, és annyira más, mint a többiek.

– Nem tud semmit, és ott csak bántani fogják – fakadt ki. – Ez nem helyénvaló.

– Miből gondolod, hogy nem tud semmit? Ugyan már! Ezzel az erővel meg is ölhette a testvéred, és eltemethette az erdőben!

– Nem ölte meg, sose tenne ilyet! – Maisy sírva fakadt. – Mi oka lenne rá?

– Még sok mindent kell tanulnod az emberi természetről, leányom – mondta az idős asszony gúnyosan. – Rengeteg hajmeresztő történet kering arról a nőről. Ha csak egyetlen százaléka is igaz, akkor okom van nyugtalankodni. Most pedig hagyd abba a bögést, és eredj a szobádba! Böven elég volt belőled egy napra!

– Hogy lehet ilyen szívtelen? – kérdezte Maisy, mert a haragja felülkerekedett a félelmén. – Az egyik percben azt mondja, hogy Duncant talán megölték, és eltemették az erdőben, aztán amikor sírva fakadok, felzavar a szobámba. Nem érez semmit a fia és az unokái iránt?

– De érzek. Elsősorban ingerültséget. Most pedig kifelé, és szólj Janice-nek, hogy hozzon be nekem teát!

Maisy egyenesen Janice karjaiba rohant, és miközben próbált beszámolni arról, mit mondott a nagymama, vigasztalanul zokogott.

– Olyan utálatos! – szipogott. – Saját magán kívül senki sem érdekli.

– Ez nem teljesen igaz. Előfordult már, hogy meglepett: az egyik percben mintha senki és semmi nem számítana neki,

aztán hirtelen teljes mellszélességgel kiáll egy ügyért. Fogadni mernék, hogy most is ez lesz, csak figyelj. Csak azért volt veled ingerült, mert megijedt.

Maisyt ez nem győzte meg. A gyomra begörccsölt az idegességtől, a szendvicset is visszautasította, és inkább felballagott a hálósobájába. Végtelenül magányosnak érezte magát.

Ahogy ott hevert az ágyán, azon töprengett, hogy alig huszonnégy órával ezelőtt élte át élete legszebb napját, nevetett és csacsogott Alannel, és azt hitte, ez egy csodálatos időszak kezdete lesz. A buszon csak a fiú csókjára tudott gondolni, de most büntudata volt, amiért egyáltalán eszébe jutott a lovagja. Csakis Duncanre lenne szabad gondolnia...

Édesapja csak délután hatra érkezett meg, de Maisynek most is csalódnia kellett. Futva ment le a lépcsőn, hogy üdvözlje, arra számítva, hogy az apja magához öleli, és megnyugtatja, hogy hamarosan megtalálják Duncant. Ehelyett a férfi eltolta magától a lányát, és karnyújtásnyi távolságból, szigorúan nézett rá:

– Semmi szükség erre a cirkuszra! – mondta. – Hol van az anyám?

Azzal bement a nappaliba, és becsukta az ajtót Maisy orra előtt. A lány behúzódott a konyhába, és igyekezett nem sírni.

– Mindig is ilyenek voltak – vigasztalta Janice, mert azonnal észrevette, hogy Maisyt megbántották. -- Egyszerűen nem tudják, hogyan kell egy szülőnek viselkednie. Bemegyek, megnézem, hátha szükségük van valamire. Megkérdezem, mit ennének vacsorára, és velük fogsz-e étkezni, vagy sem. Édesapád kedvencét készítettem, de kétlem, hogy értékelni fogja...

Maisy egész egyszerűen nem értette, Janice miért maradt

ennyi éven át a családnál. A hozzá hasonló háztartás-vezetési tudással rendelkező nők máshol sokkal nagyobb fizetést és több megbecsülést kapnának, és nem bánnának vele úgy, mint egy lábtörlővel.

Alastair jóval kilenc után ment ki a konyhába, hogy beszéljen a lányával. Maisyt nem hívták be, hogy együtt vacsorázzon a felnőttekkel, ezért Janice-szel maradt.

Különben nem is volt étvágya, csak turkálta az ételt, mert annyira remegett a gyomra.

Alastair megkérte Janice-t, hogy hagyja őket magukra.

Abban a pillanatban, hogy Janice mögött becsukódott az ajtó, Maisyhez fordult: – Miért nem voltatok tegnap együtt Duncannel? – kérdezte számon kérően.

Maisy odalépett az ablakhoz: – Tegnap Bournemouthba mentem Linda Evansszel, azzal a lánnyal, akivel a tánciskolában ismerkedtem össze. Duncan pedig a barátaihoz ment.

– Ugye emlékszel, hogy mindig azt mondtam, maradjatok együtt?!

– Apám, már tizenöt évesek vagyunk, nem öt. Már más dolgok érdekelnek minket.

– Mindegy, ha tegnap együtt lettetek volna, akkor Duncan nem tűnt volna el.

Maisy úgy érezte, erre a butaságra kár szót fecsérelnie, ezért csak nézte az apját, azt remélve, hogy a férfi tud a gondolataiban olvasni. Immár sokadszorra tűnt fel neki, hogy az apja milyen furcsa küllemű. A homloka előreugrott, a haja inkább rőt volt, mint szőke, a szeme olyan fakókék, hogy alig lehetett színnek nevezni. Ráadásul az arcbőre vékony volt, mintha úgy feszítették volna rá a koponyájára. Az orra hosszú és keskeny, a szája pedig túlságosan kicsi.

Nagyanyja egyszer említette, hogy Duncan a nagypapjára

hasonlít, és a nappaliban kitett fénykép alapján ez igaz is lehetett. Mr. Mitcham jóvágású férfi volt, hozzájuk hasonlóan sűrű, szőke hajjal és ragyogókék szempárral. Maisy remélte, hogy semmit sem örökölt a szüleitől, sem a külsejét, sem a természetét.

– Most pedig magyarázd meg, Duncan miért járogatott el Grace Deville-hez! – dörrent rá az apja. – El nem tudom képzelni, hogy miért érdekelhet egy tizenöt éves fiút egy őrült vénasszony.

– Amikor az ember anyja diliházban van, lehet, hogy megnyugtató más bolondokkal beszélgetni.

Akkora pofont kapott, hogy beleszédült. Maisy észre sem vette, hogy az apja lendíti a kezét, és az ütés erejétől az ablaknak tántorodott.

– Hogy merészselsz ilyen arcátlan stílusban beszélni velem? – bődült fel a férfi. – Még gyerek vagy, Maisy. Tisztelettel és engedelmességgel tartozol nekem. Megértetted?

– Nehéz tisztelni valakit, aki nem is törődik az emberrel – vágott vissza Maisy immár haragosan és vakmerően. – Ideküldött minket, és meg sem magyarázta, hogy anyáknak mi a baja! Miért nem ír nekünk? Mikor fog meggyógyulni? Egyáltalán tudja, hol vagyunk? Amikor tegnap Duncan nem jött haza, halálra rémültem, de nagymamámat annyira sem érdekeli, hogy felhívta volna apánkat... Ha nekem gyerekeim lesznek, féltett kincsként vigyázok majd rájuk, és elmondom nekik, mennyire szeretem őket.

– Ebben a családban nem szoktunk érzelegni – vágott vissza a férfi mérgesen.

– Úgy érti, nagymamám sosem mutatta ki a szeretetét, ezért apám is úgy érzi, így kell felnevelnie minket?

– Kissé túlértékeled magadat – mondta a férfi, és fenyegetően egy lépést tett a lánya felé. – Anyámnak ehhez az

égedta világon semmi köze.

– De van, apám! Önt sem nevelte megfelelően, velünk is érzéketlen. Ha nem lenne Janice, valószínűleg már megszöktünk volna. De Duncan nem megszökött, akármennyire utálatos is velünk a nagyanyánk. Engem nem hagyna itt egyedül. Mikor hiszik már végre el, amit mondok? Mindenkinél jobban ismerem Duncant. Nem megszökött, hanem elrabolták. És ha nem veszi rá a rendőrséget arra, hogy megkeressék, aki elvitte, mégpedig minél hamarabb, a végén még megölik!

– Tényleg nem értem, mi ütött beléd – rázta a fejét a férfi elgyötörtén. – Ez a sok vádaskodás, ez a nagy melodráma. .. Én ezt nem értem.

– Mit nem lehet ezen érteni? – Maisy már-már megsajnálta a férfit, amiért nem fogja fel a helyzet komolyságát. – A fia, aki világeletemben szófogadó volt, elment a biciklijével, és több mint huszonnégy óra telt el azóta, hogy haza kellett volna jönnie. Apámnak már rég a rendőrségen kellene lennie, hogy követelje a keresés elrendelését. Sőt saját magának kellene keresnie Duncant, nem pedig odabent vacsorázni nagyanyámmal, és nem engem kellene felpofoznia azzal, hogy arcátlan vagyok.

– Azért jöttem ki hozzád, hogy megkérdezzem, mi ez a találkozgatás Grace Deville-lel.

Ha Maisy nem lett volna annyira kétségbeesett, ezen akár nevetett is volna. Látszott, hogy apjának fogalma sincs, mit kezdjen a fia eltűnésével, és meglepte, hogy egy tizenöt éves előtte jár.

– Duncan mindenkivel szívesen elbeszélget, mert kíváncsi az emberekre – válaszolt Maisy visszafogottabban, mert kezdte megsajnálni az apját. – Rengeteg történetet hallott erről a nőről, és minden tőle telhetőt megtett, hátha össze tud vele

barátkozni, hogy megtudhassa az igazat. Ez a saját ötlete volt, egyedül járt oda, és amikor ma elmentem Miss Deville-hez, úgy vettem észre, hogy ő is megkedvelte Duncant. Hozzám is kedves volt. Nem örült, és ha a rendőrség azt hiszi, hogy megölte Duncant, akkor nincs ki mind a négy kerekük.

– Feltételezzük, hogy hiszek neked, akkor szerinted mi történt Duncannel?

– Ha nem törött lábbal hever az erdő egy félreeső részén, vagy nem történt vele valami még rosszabb, akkor szerintem elrabolták, hogy váltságdíjat követeljenek érte. A környéken mindenki azt hiszi, hogy gazdag család vagyunk.

– De nem vagyunk azok.

– Az igazán szegény emberek szemszögéből ez nem így látszik – jegyezte meg Maisy. Közelebb lépett az apjához, és a karjára tette a kezét. – Duncan némelyik barátja kiülepesegett nadrágban és lyukas cipőben jár. Bármelyikük mesélhetett Nightingalesről valakinek, és arról is, hogy apánk Londonban lakik, mi pedig magántanárhoz járunk. Az ilyesmi könnyen irigységet szül az emberekben.

– Nos, én erről nem tehetek – fújt egyet a férfi.

– Ez igaz, bár nagyanyánk mostanra már szinte mindenkit megsértett a faluban, úgyhogy nem lenne meglepő, ha valaki mőresre akarná tanítani. De apám tehet valamit az ügy érdekében. Elmehet a rendőrségre, keresőcsapatokat szervezhet, még jutalmas is felajánlhat a nyomravezetőnek.

A férfi elfordult, és kinézett az ablakon. Maisy azt hitte, az apja megfogadja a tanácsát, sőt akár egyet is fog vele érteni. Ám amikor a férfi visszafordult felé, az arca ennek ellenkezőjéről árulkodott.

– Úgy vélem, kisasszony, hogy kissé elvetted a súlykot. Ilyen pimaszságot még az életben nem tapasztaltam. Hogy merészelsz kritizálni engem és nagyanyádat? Látom, hogy

amint ennek a felfordulásnak vége, a kezembe kell vennem a dolgokat.

Maisy hirtelen összeomlott, és patakokban kezdett folyni a könnye. Annyira igyekezett felnőttként, összeszedetten viselkedni, érthetően és őszintén beszélni, sőt azt hitte, ezzel lenyűgözi majd az apját, de hiú ábrándokat kergetett. Az apját sosem érdekelte sem ő, sem Duncan. Most sem azért utazott ide, mert halálra rémítette a fia eltűnése, hanem csak azért, mert ezt várták el tőle. Maisy biztos volt benne, apja alig várja, hogy elszabadulhasson innen, remélhetőleg úgy, hogy a közönye nem tűnik fel senkinek.

– Elég a krokodilkönnyekből! – csattant fel a férfi. – Tudom, milyen keveset jelentenek. Anyád is jól értett ahhoz, hogy sírással csikarja ki mások figyelmét.

Maisy az ajtóhoz rohant, és onnan fel a lépcsőn, egyenesen a szobájába. Amint bezárkózott, ledobta magát az ágyra, és zokogni kezdett. Legszívesebben megszökött volna, ha másért nem is, azért, hogy rossz fényt vessen az apjára és nagyanyjára. De leszámítva azt az apróságot, hogy nem volt hova mennie, és pénze sem volt sok, itt kellett maradnia, hátha Duncan előkerül.

– De amint betöltöm a tizenhatot, elmegyek innen... – fogadta meg a párnájába fúrva a fejét. – És soha többet nem jövök vissza ide!

Lelki szemeivel látta, ahogy Duncannel az erdőben kerekéznek, nagyot nevetnek, ahogy meg-megdobja őket egy gödör vagy kő, mindig tökéletes összhangban egymással, mindenén osztozva. Tényleg önzőség volt, hogy táncórára akart járni? Ha nem ment volna el, sosem találkozik Lindával, és akkor előző nap nem járt volna Bournemouthban.

Olyan igazságtalan az élet! Miért kellett megismerkednie Alannel, és miért erezhette magát pár óráig végtelenül

boldognak, ha egyszer azonnal elvették tőle?

Másnap kénytelen lesz felhívni Lindát, hogy elmondja neki, mi történt, de abban már végképp nem reménykedett, hogy Alán várni fog rá addig, míg mindez el nem rendeződik. Meg Linda is biztosan talál közben másik barátnőt.

A legrosszabb azonban az volt, hogy úgy érezte, semmi sem fog elrendeződni. Duncant nem találják meg, sem élve, sem holtan.

7.

November

- KÉRLEK, PRÓBÁLJ MEG koncentrálni – könyörgött Mr. Dove Maisynek. – Értem én, hogy nehéz kivenni a fejedből Duncant, de legalább a tanórán próbáld félretenni az aggodalmaidat.

Maisy a tanárra emelte kivörösödött szemét. Szeretett volna szót fogadni, de nem tudta kivenni a fejéből a bátyját, sem éjjel, sem nappal. A tekintete álmatlan éjszakákról és állandó sírásról tanúskodott.

Mintha senki sem értette volna meg a szenvedését. Az első hetekben ő is részt vett a környék felkutatásában, amelyhez mindenkit mozgósítottak, és ez valamennyire megnyugtatta.

Reggelente az a gondolat adott neki némi remény, hogy a rendőrség időközben esetleg új nyomra bukkant, vagy Duncan egyszer csak előkerül egy hajmeresztő történettel, hogy beállt a vásárolók közé, vagy csak úgy felugrott az első vonatra. Eleinte minden egyes napsütötte órát kihasználtak, legalábbis Maisy: végigjárta az erdő összes ösvényét nyomok után kutatva. Feltúrta a bokrok alját, hátha talál valami apróságot, ami megsúgja, mi történhetett a bátyjával.

Néhány hét elteltével azonban véget ért a rendőrség által szervezett keresés, a riporterek érdeklődése is alábbhagyott, és a helyiek csak a vállukat vonogatták, mintha már nem is lenne remény arra, hogy a fiút élve megtalálják.

Még Maisy is úgy érezte, hogy minden ereje elszállt, és képtelen folytatni a keresést. Kétségbeesett szomorúság szállta

meg. Nem aludt, az ételt csak piszkálta, és semmihez sem volt energiája.

— Próbálok, tanár úr – cincogta. – Csak a világon semmi sem tűnik fontosabbnak Duncannél.

Már november volt, vad szelek tépték le a fák ágairól az utolsó leveleket, és csontig hatolt a hideg. Duncan több mint két hónapja tűnt el, és ugyan a rendőrség azt állította, hogy folytatják a nyomozást, ebből semmi sem látszott.

Maisy tudta, hogy a rendőrség és a helyi önkéntesek az erdő minden zugát átfésülték, mert ő is mindennap velük tartott. A Lyndhurstbe vezető út mellett a páfrányosban megtalálták Duncan egyik barna szandálját. A csatja hiányzott; valószínűleg kerékpározás közben elhagyta, de valamiért nem ment vissza érte.

A biciklije azóta sem került elő, ami azt jelentette – tették hozzá a rendőrök sietve –, hogy Duncan elmehetett akár Southamptonig, Bournemouthig, vagy talán messzebb is. Maisy azonban rámutatott, hogy fél pár szandálban biztosan nem sokáig folytatta volna az utat.

Grace Deville-t két napra őrizetbe vették, majd feljelentés nélkül elengedték, miután a rendőrség a háza körül másfél kilométeres körzetben átkutatta az erdőt, de nem találtak semmit. Az asszony ennél messzebb nem tudta volna elcipelni a holttestet.

Mint kiderült, Grace-nek volt egy furgonja is, amelyet a házatól nem messze egy szomszédjánál, az öreg Enochnál tartott. A férfi is furcsa szerzet volt, szénégetéssel kereste a kenyerét, és disznókat tartott, amelyek szabadon kószálhattak az erdőben. De azt mondta, Grace legalább egy hete nem vitte el a furgont, szóval azzal biztosan nem szállított holttestet sehova.

Janice hallott ezt-azt, amikor elment a burley-i

vegyeskereskedésbe. Megtudta, hogy a helyiek közül sokan még mindig azt tartják, hogy Grace meggyilkolta és elásta Duncant. Maisy azonban elmondta mindenkinek, aki egyáltalán hajlandó volt odafigyelni rá, hogy Grace kedvelte Duncant, és a fivére is kedvelte, tisztelte az asszonyt, sőt össze is barátkoztak. Mégis, milyen indítéka lett volna Grace-nek a gyilkosságra?

Amikor Linda, Alan és Steven olvasták az újságban a hírt, átbuszoztak Burley-be, hogy meglátogassák Maisyt. Az együttérzésük nagyon jólesett neki, kissé meg is vigasztalta, különösen Alan figyelme. A fiú megfogta a kezét, elmondta, megérti, hogy most egy ideig nem találkozhatnak, és megígérte, hogy tartani fogja Maisyvel a kapcsolatot, és imádkozni fog Duncanért.

Alan és Steven is részt vettek a keresésben. Nagyon kitettek magukért, sokkal messzebb elgyalogoltak, mint némelyik szomszédjuk, akik személyesen is ismerték Duncant. Maisy meggyőződhetett arról, hogy Alannek tényleg fontos az ügy; legszívesebben a karjaiba fúrta volna magát, hogy ha csak pár másodpercre is, de valami másra is tudjon gondolni Duncanen kívül.

Ám ez lehetetlennek tűnt. A nagyanyja sehova sem engedte el egyedül, Janice-nek mintha hátul is lett volna szeme, az apja pedig ragaszkodott ahhoz, hogy a lánya otthon maradjon. Különben is, Maisy úgy érezte, ilyen körülmények között nem is volna illendő a fiúval találkozgatnia.

Egy héttel Duncan eltűnése után Linda is visszament a bentlakásos iskolába, és október elején levél érkezett Alántól, hogy már ott van a Bristoli Egyetemen, és reméli, hogy Maisy is ír neki, és beszámol a fejleményekről. A lány válaszolt is, Lindának is írt az iskolájába, de semmit sem tudott mondani Duncanról.

Miután a kétségbeesés első hulláma elült, Mr. Grainger meglátogatta őket.

Nagymama, szokásához híven, órákra bezárkózott vele a nappaliba, míg Maisy kint járt fel-le az előtérben, mert beszélni szeretett volna a férfival, és azt gondolta, a jogász olyan szálakat is meg tudna mozgatni, amiket mások nem.

Amikor a férfi végre kilépett, elhúzta a száját, és a nappali felé biccentett.

– Gyere, beszéljünk egy kicsit a kertben – mondta. – Igazából ezért jöttem. Természetesen együttérzek mindenkivel, de biztosan téged érint a legérzékenyebben.

A férfi kedvesen átkarolta Maisyt, és hagyta, hadd sírja ki magát.

– Az ilyesmire nincsenek szavak. Bárcsak azt mondhatnám, biztosan megtalálják, de akkor nem lennék teljesen őszinte. Ilyesmit senki sem láthat előre. De annyit mondhatok, hogy én Duncant erős, bátor fiúnak ismertem meg, biztosan szembe tud szállni azzal, aki elkapta, és bebizonyítja, hogy nem könnyű megfélemlíteni. A világtörténelem során ezek a tulajdonságok mindig hasznára váltak annak, akit túsul ejtettek, vagy rabságba esett.

– Én sosem láttam erős akaratának, sem bátornak – szipogott Maisy. – A rendőrségnek még mondtam is, hogy kissé puhány. Kicsi korában sokszor voltak rémálmai, és mindig én úztem el őket. De örülök, hogy ön másmilyennek látta. Tudom, hogy Duncan erős, bátor férfivá akart válni.

– Én láttam benne a dac szikráját. És ez tetszett. De mondd csak, Maisy, van valami, amiben segíthetek?

– Van esetleg befolyása a rendőrségnél? Mintha nem nagyon igyekeznének... Olyan jó lenne, ha volna valaki, aki nyomást gyakorol rájuk. Ön tudna?

– Megpróbálni megpróbálhatom – mondta a vendég. – De

fel a fejjel! Elő azt a szép kis mosolyt, és bízz az igazságszolgáltatásban, ami ugyan néha lassú, de általában alapos.

Maisy nem osztotta Mr. Grainger bizakodását, ami a rendőrséget illeti, mivel azóta sem találtak egyetlen új nyomot sem, hogy Duncan fél pár szandálja előkerült. Úgy érezte, rajta, Janice-en és a naganyján kívül már mindenki lemondott a testvéréről. Az újságok pár napra felkapták a hírt, Duncan eltűnését épp csak pár szó erejéig együtt említették más fiatal fiúk esetével, akik az utóbbi egy évben a déli partszakasz mentén tűntek el.

Amikor Maisy ezekről a fiúkról tudomást szerzett, próbálta meggyőzni a naganyját, hogy hívja fel a rendőrséget, és kérdezősködjön egy kicsit, vagy legalább kérje meg erre a fiát. Az apja akkor végre cselekedett: leutazott Nightingalesbe, és felkereste a southamptoni rendőrség fejét. Amikor hazaért, még gondterheltebbnek tűnt. Elmesélte, hogy az elmúlt két hónap során két fiú holttestére bukkantak, akiket sekély sírba temettek el egy parlagon hagyott földterületen, és egy másik fiút is keresnek.

Alastair úgy akarta rávenni a rendőrséget, hogy nagyobb erővel keressék az eltűnésekért felelős személyt, hogy egy országos napilaphoz fordult. Csakugyan megjelent egy szenzációhajhász cikk, amely azt sugallta, hogy a bűncselekmények mögött egy pszichopata állhat. Ám Alastair, Violet és Maisy mélyszégyenű döbbetésére a firkászok elkezdtek vájkálni a két halott fiú családjának életében.

Az egyik gyerek apja börtönben ült, a másikat elhanyagolta az anyja, és mindkét fiúnak problémái voltak az iskolában. És ha ez nem lett volna elég, azt is megírták, hogy Duncan édesanyja elmeorvosi intézetben van, ezért küldték el a fiút és a húgát a naganyjukhoz. Ráadásul rágalmazásra

vetemedtek, azt állították, hogy Alastair Mitcham annak ellenére irodai munkát végzett a háború alatt, hogy makkegészséges volt.

Miután kitárgyalták a nagyközönség előtt, hogy Duncan anyja örült, az apja kihúzta magát a besorozás alól, és minden valószínűség szerint Duncant csak elcsábították Brighton vagy London fényei, a sajtó elvesztette az érdeklődését, és amilyen hirtelen felkapta, úgy dobta is a hírt.

Janice így fogalmazott: „Mindannyiunkat befeketítettek, és az sem érdekli őket, hogy Duncan él-e vagy sem!” Ami pedig a rendőrséget illeti, váltig állították, hogy komolyan foglalkoznak az ügygel, de Maisy és Janice is úgy látta, nemigen tesznek ki magukért.

Maisy is úgy érezte, nemigen tesz ki magáért: nem jeleskedett a tanórákon, és levelet is alig-alig írt Lindának és Alannek. Szerette volna tartani velük a kapcsolatot, mert szüksége volt rájuk, de pontosan tudta, hogy a hozzájuk hasonló, szórakozásra vágyó, vidám emberek valószínűleg nem értenék az ő bánatát. Képtelen volt olyan könnyed és kedélyes leveleket írni nekik, mint amire minden bizonnyal számítanak. Így hát október közepe óta egyiküknek sem írt már.

– Tökéletesen megértem – mondta Mr. Dove, azzal odagurult Maisyhez, és átkarolta. – De kezdened kell valamit az életeddel, ha másért nem is, Duncan kedvéért. Tudod jól, ő sem szeretne téged összetörtnek és kétségbeesettnek látni. Ugye?

Maisy megrázta a fejét. Ő maga is fel tudott sorakoztatni ezer érvet, hogy miért kell jól sikerülnie a vizsgáinak, miért kell egyetemre mennie, hiszen Duncan is ezt várná tőle – de az észérvek mit sem értek. Nem tudták kitölteni azt az űrt, amely

a lelkében keletkezett. Maisy legszívesebben bevonult volna az erdőbe, lefeküdt volna a földre, és úgy várta volna, hogy ő is meghaljon.

– Akkor hol is tartottunk? – kérdezte Dove. – Érdekelne a véleményed a *Két város regényéről*, például te is ezt tartod-e Dickens egyik legjobb művének, vagy mondjuk, szerinted a *Szép remények* messze felülmúlja azt?

Maisy egy percig gondolkodott a válaszon.

– Szerintem nagyon eltért a többi könyvétől, de talán csak azért, mert annyi jelenete játszódik Franciaországban. Nagyon tetszett. Dickens végig ébren tartotta a kíváncsiságomat. És nagyon megható volt, hogy Sydney Carlton feláldozta magát, hogy megmentse a barátját.

Dove kérdőn emelte meg a szemöldökét.

– Ezek szerint még mindig el tudsz merülni egy történetben, és együtt tudsz érezni a szereplőkkel?

– Igen. Eltereli a gondolataimat – mondta Maisy. – Kicsit jobban éreztem magam attól, hogy megsirattam Sydney-t. De árulja el, ön szerint Duncan még életben van?

Dove jobban örült volna, ha ez a kérdés nem hangzik el. Pontosan tudta, ha egy eltűnt gyerek nem kerül meg pár napon belül, akkor nagy valószínűséggel meggyilkolták. Természetesen Duncan már nem számított kisgyereknek, de nem vallott rá, hogy csak úgy felszívódik, és új életet kezd. És ha elrabolták, akkor az elkövető mostanra már jelentkezett volna a váltságdíjat követelve.

– Még fennáll a lehetőség, hogy találkozott valakivel, aki rávette, hogy tartson vele – kezdte a férfi óvatosan. Véleménye szerint egy tizenöt éves kamaszt csakis egy céllal csalna el bárki is az otthonából, és ez egy Duncan-hez hasonlóan érzékeny fiú számára rosszabb lenne a halálnál.

– Úgy érti, azért, hogy dolgozzon neki, vagy hasonló? –

kérdezte Maisy.

Dove máris megbánta, hogy ezt felhozta.

– Lehetséges... Aztán Duncan nem mert hazamenni, mert tudta, hogy bajba kerül. De ez egy nagyon elrugaszkodott ötlet, Maisy. Csak próbálok érveket, mentségeket, ötleteket gyűjteni, bármit, amibe belekapaszkodhatunk.

– De igazából úgy gondolja, nincs remény?

Maisy elgyötört arcocskája még a legfagyosabb szíveket is megolvasztotta volna, és James Dove nem volt érzéketlen ember.

– Mindig van remény – hazudta. – Optimistának kell maradnunk.

Maisy szorosabban fogta össze magán a kabátot, ahogy a tanórák után elindult haza Nightingalesbe. Fagyott, ezért jobb lett volna, ha hosszú nadrágot vesz fel, mivel a rövid zokni és a csupasz lábszár ilyen időben felért egy kínnal.

Amikor meglátta a házuk előtt a rendőrautót, futva tette meg a hátralévő utat, bevágódott a konyhaajtón, és az arca ragyogott a várakozástól.

– Megtalálták? – kérdezte Janice-t, aki éppen vasalt.

– Nem tudom – mondta a nő, azzal félretette a vasalót, és elindult Maisy felé. – De nem hinném, mert különben nagymama már csengetett volna, hogy menjek be hozzá. Lehet, hogy új bűnjelet találtak.

Maisy úgy döntött, nem várja meg, míg valaki beszámol neki a fejleményekről. Felrántotta az előtérbe vezető ajtót, és berohant a nappaliba, még a kabátját sem vette le.

– Mi történt? – kérdezte levegő után kapkodva.

– Hogy merészelsz kérdés nélkül berontani ide? – kérdezte felháborodva az idős asszony, és felállt a karosszékből.

– De hiszen a testvéremről van szó, akit szeretek! – kiáltotta vissza Maisy emelt hangon, annyira mérges lett az

önzőség láttán. Tett pár lépést Fowler őrmester felé, akivel az utóbbi hónapokban többször is találkozott. Valószínűleg közel járt már a nyugdíjazáshoz, az arca ráncos volt, mint egy buldogé, de Maisy kifejezetten kedvesnek tartotta. – Kérem, árulja el, megtalálták Duncant?

Az őrmester lenézett a cipőjére, látszott, hogy nem szívesen válaszol.

– A holttestét találták meg? – sikoltott Maisy. – Ugye nem?! Kérem, mondja azt, hogy nem!

– Valóban találtunk egy holttestet, Miss Mitcham... Az életkora, magassága és súlya azonos, de míg a boncolás során ki nem derül, mikor halt meg, nem tudjuk megmondani, hogy a fivére-e.

– Nem tudják azonosítani? – kérdezte Maisy.

– Ne légy ostoba, gyermek! – szólt rá a nagyanyja. – Nincs olyan állapotban, hogy azonosítani lehetne.

Maisy a rendőrrel a nagyanyjára nézett; egyikük arcát sem tudta tisztán kivenni. Hirtelen forogni kezdett vele a szoba. Kinyúlt, hogy belekapaszkodjon a dívány támlájába, de nem sikerült, és a következő pillanatban azt érezte, hogy zuhan...

Erős szagra tért magához. A tudatáig eljutott, hogy a földön hever, és a nagyanyja egy üvegcsében repülősót tart az orra alá. Maisy elfordította a fejét, és megpróbált felülni.

– Elájult. – Felismerte az őrmester hangját, és eszébe jutott, amit mondtak. – Adja csak a kezét, hadd segítsem fel erre a székre. Nem csoda, hogy elvesztette az eszméletét, a sok okozhat ilyesmit.

Amikor Maisy már a díványon ült, és ivott egy kis vizet, eljutott a tudatáig az is, hogy a nagyanyja, aki vele szemben foglalt helyet, egész testében remeg, és nagyon sápadt. Ez arra utalt, bármennyire is undok tud lenni az idős asszony, ő is épp annyira megriadt, mint Maisy.

– Bocsánatot kérek, nagyanyám, amiért berontottam ide, és így viselkedtem. Csak rettenetesen aggódom.

– Tudom – mondta Mrs. Mitcham. – Sajnálom, de nem találom a megfelelő szavakat, hogy ezt megkönnyítsem a számodra. Most meg kell várnunk, míg a halottkém megvizsgálja azt a fiút, akit találtak, szóval most még egy kis ideig bábornak és összeszedettnek kell lenned.

Fowler őrmester leguggolt Maisy elé.

– Az egész csapat, aki eddig is nagy erővel kereste Duncant, abban reménykedik, hogy nem ő az. Jobban örülnénk, ha kiderülne, hogy egy hajón épp Ausztrália felé tart. Mert ez is megesik néha. Két éve két srác után kutattunk, aztán egy szép napon hírt kaptunk, hogy a világ másik felén kóborolnak.

Maisy próbált mosolyogni, mert érzékelte, hogy a férfi ezzel akarja megvigasztalni.

– Bárcsak Duncan is ezt tette volna, de tudom, hogy ilyesmire képtelen lenne. Az az igazság, hogy Duncan mindig is szófogadó, rendes gyerek volt, és nem valami bátor. Jó lenne, ha önök is megértenék, hogy a legmerészebb, amit eddig tett, az volt, hogy kiment sátrat verni az erdőbe, Boldog volt, semmi oka nem lett volna megszökni.

– Azt hiszem, ezt most már mind tudjuk – csippentette meg Maisy arcát az őrmester. – Miért is szökne meg, ha ilyen szerető szívű, aggódó húga van? Most sajnos mennem kell, de amint megvan az eredmény, értesítem önöket.

Az őrmestert nem kellett kikísérni. Miután becsukta maga mögött az ajtót, Maisy és a nagyanyja csak ültek némán egymással szemben. Végül az idős asszony törte meg a csendet.

– Szerintem az a fiú nem Duncan – mondta elgondolkodva.

– Miért gondolja így? – kérdezte Maisy.

– Nos, először is, a fiút Portsmouth közelében találták meg, és pulóver volt rajta. Duncan pedig nem pulóverben ment el itthonról. Janice átnézte a ruháit, és egyedül az hiányzott, amit az eltűnése reggelén viselt.

– Vehetett magának pulóvert...

– Melyik tizenöt éves fiú vesz magának nyáron pulóvert? Gyanítom, hogy ez a fiú vagy az előtt halt meg, hogy Duncan eltűnt, vagy csak nemrég.

Maisy úgy érezte, míg nem erősítik meg Duncan halálát, még van remény, hogy életben van,

– Fowler őrmester nem mondta el, hogyan halt meg ez a fiú? – kérdezte Maisy.

– Nem. Ilyen információt különben sem adnak ki, míg nem azonosították az elhunytat. Most pedig nyugodj meg, Maisy, és menj ki, ebédelj meg Janice-szel! Szólok, amint megtudok valamit.

Maisy a konyhába menet azon gondolkodott, a nagyanyja mennyire megenyhült, miután látta az unokáját elájulni. Bárcsak mindig ilyen lenne, különösen most, amikor mindenkinek tapintatra van szüksége. Azt remélte, ez azt is jelenti, hogy a nagyanyja mostantól a rendőrség nyakára fog járni. De talán már túl késő...

Janice épp tálcára rakta Mrs. Mitcham ebédjét. Riadtan pillantott fel. A tekintetében aggodalom ült.

– Mi történt?

Maisy elmondott mindent.

– Nagyanyám szerint higgadtnak kell maradnom, míg ki nem derül, hogy Duncan-e.

Janice szeme megtelt könnyel, otthagyt a félig összekészített tálcát, és kitárt karral odament Maisyhez, hogy szorosan magához ölelje.

– Úgy örülök, hogy vagy nekem – suttogta Maisy a házvezetőnő puha nyakába.

– Én is örülök, hogy vagy nekem – mondta Janice. – Átvészeljük, Maisy, különösen, ha összetartunk.

Miután Maisy segített rendet rakni ebéd után, és elmosogatott, megkérdezte, hogy elmehet-e biciklizni.

– Csak hogy kitisztuljon egy kicsit a fejem – magyarázta.

Janice összevonta a szemöldökét.

– Nagyon hideg van, és fúj a szél, de gondolom, mostanában épp eleget voltál a négy fal között. De ne maradj el sokáig! Ötkor már sötétedik.

Maisy meleg nadrágba bújt, felvett még egy pulóvert, a gyapjúsapkáját a fülére húzta, és vastag sálba és kabátba burkolózva lépett ki a hidegbe.

Pontosan tudta, hova fog menni, és azt is, hogy ezt senki sem hagyná jóvá. De ez nem számított.

A környéken nem autóztak turisták, az erdőben nem kirándultak, kutyát sem sétáltatott senki. Egyedül volt, és a levelüket vesztett fák sovány csontváznak hatottak. Ez alkalommal könnyen megtalálta a Grace házához vezető ösvényt, és a biciklijét hátrahagyva elindult rajta, lihegve a gyors és fárasztó tekeréstől.

Grace kertje nagyon csupasznak tűnt ahhoz képest, ahogy legutóbb látta. De rendezett volt, látszott, hogy most is gondozzák, a kéményből pedig füst gomolygott felfelé. Maisy csak abban reménykedett, a nő nem őt fogja hibáztatni mindazért, amin keresztülment.

Félve vágott át a kerten, és szorongva ment fel a rozoga veranda lépcsőin. Félig-meddig azt várta, hogy Grace feldühödve ront ki, hogy elzavarja.

Egyik lábáról a másikra állt, hogy ne fázzon annyira. Bezörgetett, de már nem volt olyan biztos abban, hogy okos

döntés volt eljőnnie ide. Az ajtó kinyílt, és Toby rohant ki rajta ugatva, de Grace csak állt ott, és bámulta Maisyt. Egyikük sem szólalt meg. A nő nyúzottnak és fáradtnak tűnt, szürke gyapjúsapkát viselt, és vastag, olívazöld pulóvert, amely leért majdnem a térdéig.

– Hallgass, Toby! – szólalt meg végül. – Csak Maisy az.

– Találtak egy holttestet, lehet, hogy Duncan az. Persze önnek minden oka megvan rá, hogy ne foglalkozzon ezzel, azok után, amit a rendőrség tett, de úgy éreztem, hogy talán ez mégis érdekelné – hadarta Maisy egyetlen levegővétellel.

Grace kitárta az ajtót, majd két karját is.

– Ó, te szegény gyermek! – mondta gyengéden ringatva Maisyt. – És persze hogy érdekel, ő is és te is.

Bevezette Maisyt a házba, és hellyel kínálta. Lobogott a tűz, a szobában mégsem volt túlságosan meleg.

– Most pedig meséld el, hol találták meg a holttestet.

– Portsmouth közelében.

– Az utóbbi pár hónapban két másik fiú holttestét is megtalálták, az egyiket Littlehamptonnál, a másikat Southampton közelében – mondta Grace. – A déli partszakaszon összesen négy fiú tűnt el az utóbbi egy évben. Duncanen kívül.

Maisy megdöbbent, hogy van három fiú is, akikről nem hallott, ugyanakkor megérintette, hogy Grace, akiről mindenki tudta, hogy általában nem követi a helyi híreket, ilyen tájékozott.

– Mit gondol, ugyanaz rabolta el mindegyikőjüket?

Grace a homlokát ráncolta.

– Nekem ez tűnik a legvalószínűbbnek. A fiúk hasonló életkorúak. Megvan a saját elméletem, hogy mit akar tenni velük, és hacsak nem rejtette el ügyesen a többi holttestet, lehet, hogy csak azokat öli meg, akik nem engedelmeskednek

neki.

– De miben? – kérdezte Maisy. – És honnan tud ezekről a fiúkról?

– Amikor bent tartottak a rendőrségen, hallottam, ahogy az egyik rendőr két eltűnt fiúról beszél, ezért amikor kiengedtek, bementem a southamptoni könyvtár olvasótermébe, és átnéztem a helyi lapokat, hogy többet is megtudjak róluk. Azóta hetente egyszer bemegyek a városba, és mindent elolvasok.

Maisyt lenyűgözte, hogy Grace saját nyomozásba kezdett, és kicsit el is szégyellte magát, amiért sem ő, sem az apja nem voltak ilyen aktívak.

– De azt nem árulta el, hogy mit akarhat a fiúktól.

– Nem véletlenül, és nem is fogom az orrodra kötni, mert csak egy elmélet, és nem akarok bogarat ültetni a füledbe. Inkább meséld el, te hogy vagy...

– Próbálok a víz felszínén maradni – ismerte el Maisy. – Ha nem lenne Janice és a tanárom, Mr. Dove, szerintem már kész idegromcs lennék. El is ájultam, amikor az a rendőr ma szólt a holttestről. Mintha állandóan pengeélen tancolnék. De önnek sem lehetett kellemes a rendőrségen, nem volt helyes, hogy idejöttek, és őrizetbe vették.

– Maisy, ne érezd magad rosszul amiatt, hogy nehezen kezeled a helyzetet. Duncan a testvéred, közel állatok egymáshoz, érthető lenne, ha összeomlanál. Különösen most, amikor találtak egy holttestet, de még nem tudják megmondani, hogy Duncan-e. Ami pedig engem illet, tökéletesen megértem, hogy miért vittek be. – Vállat vont. – Tudom, hogy a helyiek boszorkánynak tartanak, örülnek, sőt egyesek bűnözőnek is, mert itt kuksolok az erdőben. Az emberek felháborodtak volna, ha a rendőrség nem kutatja át a házam, és nem visznek be kihallgatni. De nem bántottak,

Maisy, és szerintem több rendőrnek is kellemetlen volt, hogy ilyesmivel vádoltak, miután beszéltek velem, és kiderült, hogy teljesen normális vagyok.

– Nem unalmas, hogy az emberek mindenféle rosszat gondolnak önről? – kérdezte Maisy.

– Nem érdekel, hogy mit gondolnak rólam. Pontosan azért élek itt, és próbálom távol tartani magam tőlük.

– Fogadni mernék, most már azt kívánja, bárcsak sosem ismerte volna meg Duncant és engem.

Grace egy darabig csak nézte Maisyt, arcán mosoly suhant át.

– Dehogy, pont ti vagytok a kivételek. Neked is jó szíved van, mint a testvérednek, és valami azt súgja, hogy nem az ő holttestét találták meg.

– Tényleg? – Maisy annyira szeretett volna hinni ebben.

– Tényleg. Innen túl messze találták meg. De bárki legyen is, a családja biztosan gyászolni fogja. Viszont most már jobb lenne, ha hazamennél, Maisy. Nem lenne szabad egyedül mászkálnod az erdőben. Ugye nagyanyád nem tudja, hogy ide jöttél?

Maisy bevallotta, hogy az idős asszony nagyon megharagudna, ha megtudná, unokája merre járt.

– Ne bosszants fel, gyermekem – mondta Grace határozottan, de gyengéden. – Lehet, hogy azt a benyomást kelti, hogy szívtelen, de szerintem ő is csak olyan, mint én, és a múltban annyi sérelem érte, hogy nem tudja kimutatni az igazi érzéseit. Most viszont indulás...

– Visszajöhetek, ha már kiderült, ki a halott fiú?

– Nem, kedvesem, inkább ne. Úgyis benne lesz a lapokban. Amikor tejért megyek, majd veszek egy újságot is.

– Ezek szerint többet nem akar találkozni velem? – kérdezte Maisy, és a szeme megtelt könnyel.

– Nem erről van szó – legyintett Grace. – Csak úgy érzem, veszélyes egyedül kint járnod az erdőben. Most pedig menj!

Fowler őrmester egy hétfői napon értesítette őket arról, hogy egy ismeretlen fiú holttestére bukkantak, és öt nap múlva vissza is tért Nightingalesbe, hogy közölje velük, nem Duncan az, hanem egy portsmouthi fiú, John Sceward.

Maisy épp Mr. Dove-val tanult, amikor a rendőr náluk járt, de amint hazaért, Mrs. Mitcham bekérte magához.

– Egy hónappal Duncan eltűnése előtt gyilkolták meg és temették el – mondta. – Csak nehezen tudták megállapítani a halál beálltának hozzávetőleges idejét, mert júliusban és augusztusban nagy volt a hőség, de a fogászati leletek alapján sikerült azonosítani.

Maisy annyira megkönnyebbült, hogy kis híján megint elájult, de a nagyanyja épp időben kapta el a karját, odavezette egy székhez, ahol jó mélyre le kellett hajtani a fejét, hogy jobban legyen.

– Ha minden egyes alkalommal megszédülsz, amikor rossz hírt kapunk, akkor inkább már most a nyakadba akasztom a repülőst – jegyezte meg az idős asszony.

Maisy majdnem elnevette magát, hogy a nagyanyja tréfálkozni próbált.

– Elnézést. Istenem, annyira örülök, hogy nem Duncan az, de a halott fiú szülei biztosan összetörnek. Hogyan halt meg?

– Megfojtották – borzongott meg Mrs. Mitcham, ahogy ezt kimondta. – Rendes körülmények között nem mondtam volna el, de holnap úgymint közli a sajtó. Csodálkoznék, ha nem vernék nagydobra...

8.

Maisy karácsonykor kezdte tervezgetni, hogy állást keres, és elhagyja Nightingalest, mert annyira boldogtalan volt.

Négy hosszú hónap telt el, és semmi hír nem érkezett arról, hogy mi történhetett Duncannel, így nem volt minek örülni, de nem volt mit lezárni sem, és mivel Linda bentlakásos iskolában tanult, és más barátja nem volt, Maisy napjai kétségbeejtően magányosan teltek.

Senki, még a nagyanyja, Mr. Dove, de még Janice sem érezte át, hogy min megy keresztül. Mintha a lelkének egy részét kitépték volna, és most egy seb tátongana a helyén.

Duncannel élete első percétől fogva együtt volt, együtt tanultak járni, együtt játszottak, ettek és egy szobában aludtak. Még akkor is egymásba kapaszkodtak, amikor iskolások lettek. Igazi barátaik nem voltak, csak ismerőseik – nem is volt szükségük senkire. Ott voltak egymásnak. Talán csak Duncan eltűnése előtt egy hónappal lett eltérő érdeklődési körük és más barátaik, de az estéiket és a vasárnapokat továbbra is együtt töltötték.

Maisy el sem tudta képzelni, hogy bárki képes lenne betölteni azt az űrt, amelyet Duncan maga után hagyott. Nem volt öröme, hiszen nem oszthatta meg vele, eltűnt a vidámság, az ételnek sem volt már ugyanolyan az íze, az erdő is komornak, veszjóslónak hatott Duncan nélkül.

Egy rövid, de annál kellemesebb időszak ígérkezett, amikor

Linda hazajött a karácsonyi szünetre. Azonnal telefonált, mert táncmulatságot szerveztek a lyndhursti művelődési házban néhány nappal az ünnepek előtt, és el akarta hívni Maisyt is, sőt felajánlotta, hogy náluk töltheti az éjszakát. Azt is hozzátette, Alan és Steven is biztosan ott lesznek az eseményen, mivel mindketten hazajöttek az egyetemről.

Legnagyobb meglepetésére a nagyanyja és Janice is örömmel engedte el; talán azt remélték, hogy ez eltereli a figyelmét Duncanról. Az idős asszony még húsz fontot is adott neki új ruhára, ezért Maisy Linda társaságában bement Southamptonba vásárolni.

Aznap már-már olyan volt, mintha soha semmi szörnyűség nem történt volna. Maisynek sikerült végre nem Duncanre gondolnia és jól éreznie magát barátnőjével. Éjkék, körszoknyás, ejtett nyakú kreppruhát vett, amelynek konyákig ért az ujjá, és hozzá túll alsószoknyát. Ezüst tánccipőjével kiegészítve kifinomult, elegáns benyomást keltett, akár egy filmcsillag.

Ám amikor aznap este hazafelé tartott a buszon, úgy ereszkedett le rá a gyász, mint valami sűrű, hideg köd. Bűntudatot érzett, amiért pár órára megfeledkezett fivérééről, ráadásul Lindának bevallotta, alig várja, hogy viszontlássa Alant – mintha azóta csak a fiún járt volna az esze, hogy az elment az egyetemre.

Amikor hazaért, megpróbálta elmondani Janice-nek, hogy mit érez. Az idősebb nő együttérzően hallgatta, de hozzátette, semmi rossz sincs abban, hogy egy kicsit félreteszi az aggodalmait, és örül ennek a táncmulatságnak. Vagy hogy éppenséggel várja a találkozást azzal a fiúval, aki annyira tetszik neki. Hiszen ez a normális, és Duncan is ezt kívánná neki.

Egészen új tapasztalat volt izgatottan készülődni az estére. Lindánál öltözött át, csinos frizurát készítettek maguknak, de csak egy kis szempillafestéket, némi púdert és kevés rúzszt engedélyeztek nekik. Amikor dr. Evans és felesége megdicsérte őket, Maisy úgy érezte, hogy az ajtón át egy szebb világba lép át, ahol csakis jó dolgok történhetnek vele.

Amikor megérkeztek a művelődési házba, meglepetten látta, hogy igazi karácsonyi csodaországot varázsoltak belőle: hatalmas, feldíszített fa, csillogó füzérek és színes fények üdvözölték a vendégeket.

Ahogy beléptek, a két fiú azonnal ott termett mellettük, Alan megölelte Maisyt, megcsodálta a ruháját, és azt mondta, ő a legcsinosabb lány az egész bálban. Maisy úgy érezte, ennél szebb már nem is lehet ez az este.

Mivel ez volt az első táncmulatság, amelyen részt vett, nem hasonlíthatta semmihez. Linda csípős megjegyzést tett, hogy ez igazi falusi mulatság, annyi az öregember, de azt neki is el kellett ismernie, hogy a zenekar kiváló. Leginkább szalonzenét játszottak, bár egy-egy rock and roll dalt is becsempészték a fiatalabbak kedvéért.

Maisy a mennyországban érezte magát, mert Alan szinte végig csak vele táncolt. Meg is lepődött, hogy a fiú ilyen jól ismeri a lépéseket, annak ellenére, hogy kicsit mereven tartotta magát. Alan bevallotta, hogy Stevennel beiratkoztak az egyetemi tánciskolába.

Dr. Evans párszor felbukkant, és felkérte Maisyt egy keringő vagy foxtrott erejéig. Alán pedig – Maisy szerint merő udvariasságból – Mrs. Evanst kérte fel, és mókás arcokat vágva nézett Maisyre az orvos feleségének válla fölött.

Maisynek az volt a benyomása, hogy a fiú sokat gondolt rá a szemeszter alatt, és aggódott amiatt, amin a lánynak keresztül kellett mennie. Meg is jegyezte, hogy biztos

fájdalmas, hogy még mindig nem tudja, mi történt a testvérével. Amikor kimentek a parkba néhány csók erejéig, Maisy azonnal visszarepült arra a mesés bournemouthi napra, amikor a világa még nem volt sötét és félelmetes. Azonban odakint csontig hatolt a hideg, azért be kellett menniük, nehogy átfagyjanak.

Alan igazán jóvágású volt elegáns, sötét öltönyben, a zene, a fények, a tömény karácsonyi hangulat már önmagában elég lett volna a boldogsághoz, de a fiú gyengéd tekintete elhitette Maisyvel, hogy még újra boldog lehet.

A két fiatalember a mulatság után hazakísérte a lányokat, és amikor Alan jó éjszakát kívánt és megcsókolta, mintha tűzijáték gyúlt volna Maisy lelkében.

Linda a szomszédos ágyban már rég aludt, de Maisy szemére nem jött álom. Mintha még mindig érezte volna Alán csókját az ajkain. Végigsimított az arcán ott, ahol a fiú megcirógatta, és a gyomra izgatottan megremegett, amikor újraélte a gyengéd csókokat.

Másnap délelőtt Alan a korábban megbeszéltek szerint eljött érte, hogy elmenjenek sétálni, mielőtt Maisy buszra száll és hazamegy. Még oda sem ért a postahivatal előtt várakozó fiúhoz, már érezte, hogy valami megváltozott. Alán a kabátzsebbe mélyesztette a kezét, a gallérját felhajtotta, és az állát egészen elfedte a sálja. Valóban hideg volt, de a fiú görnyedt testtartása messziről elárulta, hogy feszeng.

– Valami baj van? – kérdezte, amikor Alan köszönt neki, mert a fiú szeme nem mosolygott, csak az ajka, és meg sem csókolta.

– Ööö, nincs. Csak az emberek mindenfélét beszélnek a faluban. Menjünk arrébb... – mondta, azzal befordult egy mellékutcába, és sietős léptekkel távolodott a főúttól.

– Azt hiszem, legközelebb csak karácsony után

találkozhatunk – mondta Maisy. Azt hitte, a fiú csak szégyellős, és fél, hogy belebotlik valamelyik régi barátjába, aki esetleg gúnyt űzne abból, hogy egy lánnyal látta. – Csak két nap maradt szentestéig, és a házvezetőnőnk azt szeretné, ha segítenék neki a készülődésben – folytatta.

Eredetileg abban reménykedett, hogy a fiúval végignézik és megcsodálják a High Street ünnepi kirakatait, de Alán olyan szaporán lépkedett, mintha menekült volna.

– De gondolom; a te szüleid is számítanak a segítségre, szóval mi lenne, ha huszonhetedikén találkozoznánk?

Amikor a fiú nem válaszolt azonnal, Maisy tudta, hogy tényleg nagy a baj.

– Mi az? – kérdezte.

– Semmi – mondta a fiú, de rá sem nézett, csak még jobban behúzta a nyakát, így már csak az orra látszott ki a sálból.

– Látom, hogy valami baj van. Kérlek, mondd el, Alan!

A fiú a fejét Maisy felé fordította ugyan, de a tekintetét kerülte.

– A családom... – mondta komoran. – Ma reggel elővettek, amiért találkozunk.

– Úgy érted, azért, mert számítottak a társaságodra? – kérdezte Maisy.

– Nem. Úgy értem, haragudtak, mert találkozni akartam veled.

– De miért? Tegnap este semmi kifogásuk nem volt az ellen, hogy együtt táncolunk!

A fiú zavartnak tűnt.

– Nem tudtak róla, hogy ott találkoztunk, de valaki elárulta nekik, és gondolom, azt is elmondta, hogy végig együtt táncoltunk. Tudod, mielőtt elmentem az egyetemre, közölték, hogy felejtselek el.

– De miért? – Maisy megtorpant, mert egy szót sem értett

az egészszről.

Alan lehajtotta a fejét, és a kabátja gombját kezdte el babrálni.

– Olyan nehéz kimondani, és annyira igazságtalan. De egészen kiakadtak azon, amit a családotról olvastak az újságban. Tudod, hogy anyukád azon a helyen van, meg ilyesmi. Meg hogy csak tizenöt éves vagy. Az apám szó szerint azt mondta: „árt a jövődnek, hogy ezzel a lánnyal barátkozol.” El sem hiszem, hogy ilyet mondott. Nem tehetsz róla, hogy a testvéred eltűnt, sem arról, hogy az anyukád egy kicsit dilis. De tessék, most elmondtam.

Maisy úgy érezte, mintha megnyílt volna alatta a föld, és most egy sötét lyukban zuhanna lefelé. Legszívesebben azt üvöltötte volna, hogy ez nem igazságos, legszívesebben sírt, toporzékolt volna, de elfojtotta a késztetést, visszanyelte a könnyeit, mert mindenáron meg akarta őrizni a méltóságát.

– Tényleg ilyen gerinctelen vagy, hogy ebbe belemész? – csattant fel. – Mondd csak, elvileg akkor hol vagy most? Talán hittanon?

A fiúban volt annyi becsület, hogy elszégyellte magát.

– Mondtam nekik, hogy szemtől szembe kell elmondanom. .. Ha tényleg gerinctelen lennék, el sem jöttem volna.

Ez legalább valószínűleg igaz volt, de semmit sem változtatott a tényen, hogy Maisyt vérig sértette.

– Hogy lehetne ez az egész az én hibám? Miattam örült meg talán az anyám, vagy én okoztam a testvérem eltűnését? Esetleg azért is engem tartotok felelősnek, amiért apám irodai munkát végzett a háború alatt? – kérdezte, és nagyon igyekezett, hogy a hangját ne emelje fel haragjában. – És ugyan miért hiszik azt, hogy ez rossz fényt vetne fád? Intelligens emberek azt feltételeznék, hogy ez a sok nehézség

ebben az életkorban csak erősebb, megértőbb emberré tesz. Legalábbis a tanárom ezt mondja. De persze a begyöpösödött szüleidnek ő sem tetszene, mert elveszítette a lábát!

– Ne legyél ilyen, Maisy... – könyörgött a fiú, és elkapta a karját. – Olyan keserűen beszélsz.

– Azt hiszem, minden okom megvan a keserűsége! – csattant fel Maisy, és félresöpörte a fiú kezét. – Te hogy éreznéd magad, ha eltűnne az ikertestvéred, aztán az emberek emiatt téged kevesebbire tartanának? Különben is, januárban már tizenhat leszek, nem kell majd senki beleegyezése semmihez. De persze feltételezem, mivel az anyám „dilis”, ahogy azt olyan szépen megfogalmaztad, a szüleid azt hiszik, teherbe ejtetem magam, és akkor feleségül kell venned.

Azonnal tudta, hogy valami hasonló valóban elhangozhatott, mert Alan fehér lett, mint a fal.

– Ez rettenetes – nyögte ki a fiú. – Nagyon kedvellek, Maisy, alig vártam, hogy újra találkozzunk, és szégyellem, hogy a szüleim ilyen korlátoltak, és úgy ítélnek meg, hogy még csak nem is találkoztak veled. Annyira szerettem volna, hogy a barátnőm legyél, de nem ellenkezhetek a szüleimmel, mivel szükségem van a segítségükre, amíg egyetemre járok.

– Szóval a pénz a lényeg, ugye? – kérdezte Maisy gúnyosan. – Hát, akkor sok örömet a segítségükhöz, legyen belőled állatorvos, hadd legyenek büszkék rád. Gondolom, majd ők választanak neked feleséget is... Nyilvánvalóan nem tartanak képesnek arra, hogy önálló döntéseket hozz. Vidám élet lehet...

Azzal sarkon fordult, és visszaroht Lindáékhoz, hogy összeszedje a holmiját. Valahogy sikerült visszatartania a könnyeit, míg be nem csukódott mögötte Evansék ajtaja.

– Ezt nem hiszem el! – hüledezett Linda, amikor Maisy végre a zokogás közepette valahogy el tudta neki mondani, mi

történt. – Micsoda pofátlanság! Mintha ők olyan nagy emberek lennének! Az apja csak biztosítási ügynök. Az anyja pedig egy közönséges nőszemély. Fogadni mernék, hogy muszájból házasodtak össze.

– Steven mondott neked erről valamit? – kérdezte Maisy.

– Nem, egy szót sem. De ne mérgelődj ezen, Maisy! Ostoba, rosszindulatú emberek, ennyi, és Alán egy szánalmas alak, ha hagyja nekik, hogy ők irányítsák az életét.

Maisynek a következő busszal haza kellett mennie, de amúgy sem bírt volna tovább beszélni erről. Megalázták, és óhatatlanul is eszébe jutott, vajon még ki gondolja ezt a sok rettenetét róla.

Szenteste Janice különleges vacsorát készített, mert Alastair megígérte, hogy leutazik Londonból, és velük tölti az ünnepeket. Nyolckor, amikor a férfi még mindig nem érkezett meg, nagyanya közölte, hogy kezdjék meg az étkezést nélküle. Nagy kár volt, mert Janice a férfi kedvenc sültjét készítette el, és aranyló tésztájú gombás pitét varázsolt az ünnepi asztalra. A legszebb ezüst étkészlettel, kristálypoharakkal terített meg, és gyertyát is gyújtott.

Maisyt nem érdekelte különösebben, hogy jön-e az apja vagy sem – úgysem örült soha a lányának. Alán sértése is marta a szívét, és Janice hiába tett meg mindent, hogy vidámak legyenek az asztalnál: a nagyanya fortyogott, amiért a fia késett, és Maisy, akit emésztett a bánat, egy szót sem szólt.

Amint befejezte a mosogatást, azzal mentette ki magát, hogy fáj a feje. Öt perccel az után, hogy lefeküdt, hallotta, hogy megérkezett az apja, és hogy a nagyanya arra kéri Janice-t, melegítse fel a férfinak a vacsorát. Maisy hirtelen ráébredt, hogy az apja nem is akart eljönni, különben időben megérkezett volna. Számára ez egyet jelentett azzal, hogy

egyetlen megmaradt gyermeke nem érdekli, szeretetet sem érez iránta.

A karácsony maga volt a kínszenvedés. Erőltetett vidámsággal bontották ki az ajándékokat, mielőtt elmentek volna az ünnepi istentiszteletre. Janice egykor szolgálta fel az ebédet, utána sorban feltépték a pukkanós meglepetést, felolvasták a benne talált viccet, de több volt a hallgatás, mint a nevetés vagy a spontán beszélgetés.

Az étkezés közben volt egy pont, amikor Maisy az apjára nézett, és elgondolkodott, vajon érdekelték-e valaha is a gyerekei és a felesége. A férfi csontos arca mintha arról árulkodott volna, el akarja titkolni, mennyire nem ízlik neki az étel. Maisy azonban tudta, nem az ebéddel van baja, hanem csak utált ebben a szobában lenni a családjá megmaradt tagjaival. Hiszen ha gyászolná Duncant, csak szívesen töltene időt a lányával és az anyjával... Maisy biztos volt benne, hogy a legtöbb ember csak jobban igyekezne az egy szem megmaradt gyerekével kapcsolatot találni.

Maisy ragaszkodott ahhoz, hogy ő mosogasson el, mert látta, Janice mennyire kimerült. Előző este is sokáig fent maradt, és már hajnal ötkor felkelt, hogy mindent előkészítsen a karácsonyi ebédhez. Mosogatás után Maisy elment egy kicsit sétálni, és ekkor jutott először eszébe az, hogy elköltözik.

Még nem adta fel a reményt, hogy Duncant megtalálják, de képtelen volt tovább itt maradni és várakozni ebben a bénító szomorúságban. Nem akarta cserbenhagyni Mr. Dove-ot és Janice-t, de úgy érezte, mindketten megértik majd. Ami pedig az apját és nagyanyját illeti, a legkevésbé sem érdekelte, hogy ők mit gondolnak.

Amint betölti a tizenhatot, úgysem akadályozhatják meg, hogy elmenjen, Janice a *The Lady* magazint járatta, és egyszer

megmutatta Maisynek az álláshirdetéseket a lap végén, ahol szakácstól kezdve házvezetőnőn át komornyikig és lakáig mindenfélét kerestek.

Majd jelentkezik valamelyik hirdetésre...

Januárban az első órán Maisy elmondta Mr. Dove-nak, hogy ott akarja hagyni Nightingalest.

– Ki nem állhatom ezt a borzalmas szomorúságot és a tétlen várakozást – mondta. – Jelentkeztem egy dadusállásra Brightonba.

A férfi talán érzékelte, hogy Maisy ezt már eltökélte, mert nem hozta fel azokat az érveket, amelyekre a lány számított.

– Ugye tudod, hogy sok nő rabszolgaként bánik a dadusukkal? – csak ennyit mondott.

– Ha így van, akkor felmondok, és keresek másik munkát. De sokkal boldogabb lennék, ha gyerekekre kellene vigyáznom. Lehet, hogy nehéz munka, de legalább lenne öröm és nevetés az életemben, csupa olyasmi, amiben nagyanyám mellett nincs részem.

– És ehhez mit fog szólni a nagyanyád vagy édesapád? – nézett rá Dove szigorúan. – Ugye tudod, hogy édesapád egyetemre szánt?

– Nem érdekel, mit akart. Tudja, mit vett nekem karácsonyra?

A férfi megrázta a fejét.

– Egy doboz csipkeszegélyes zsebkendőt és levélpapírkészletet. Ilyesmit az ember az idős nagynénjének ajándékozik, nem pedig a majdnem tizenhat éves lányának. Nagyanyámnak puha stólat vett, hogy legyen mit esténként a vállára terítenie. Ennek legalább volt értelme, és nagyanyámnak is tetszett. De zsebkendő nekem?

– Meglehetősen viktoriánus – mondta a férfi –, de hadd

vegyem védelmembe, Maisy, a legtöbb férfi nem ért az ajándékvásárláshoz.

– Janice is ezt mondta – sóhajtott Maisy. – És azt is, hogy gondoljak a szegény árvákra, akik egyáltalán semmit sem kapnak karácsonyra, de nem fogom hagyni, hogy visszájára fordítsák, és engem állítsanak be hálátlannak és modortalannak. De nem is az ajándék a lényeg, az nem fontos, csak épp azt mutatta, hogy apám oda sem figyel rám. A nagyanyám egy jéghegy, akkor meg miért pazaroljak el még két évet az életemből azzal, hogy azt teszem, amit ők akarnak?

– Rossz tanár lennék, ha nem próbálnám megláttatni veled a minőségi oktatás értékét – mondta Dove gyengéden. – Maradj, tedd le a vizsgáidat, és menj egyetemre! Diplomával a kezeden tiéd lehet az egész világ. Az biztos, hogy én többet kívánnék neked, mint hogy olyan szülők mindenese legyél, akik sajnálják a pénzt egy képzett dadusra. Ami azt illeti, igazából nem is helyeslem, ha valaki másnak fizet azért, hogy az ő gyerekeire vigyázzon.

– Janice olyan volt nekem, mintha az anyám lenne, és ő is csak nagyanyám mindenese. Szóval lehet, hogy most én leszek olyan gyerekeknek anyjuk helyett anyjuk, akik a saját szüleiktől nem kapnak szeretetet – érvelt Maisy.

Mr. Dove mintha percekig nézte volna elgondolkodva. Maisy látta a férfi szemében az aggodalmat és a szomorúságot, és majdnem meggondolta magát, mert tudta, milyen sokat jelent neki ez a tanári munka. Igazából egy csónakban eveztek: ő elveszítette a testvérét, a férfi a lábát. Mindketten nagyon magányosak voltak. A férfi végül megszólalt: – Ha eltökélted magad, akkor legalább azt megígéred, hogy jó viszonyban köszönsz el nagyanyádtól, hogy visszajöhess, ha mégis úgy hozza a szükség?

– Kétlem, hogy ez lehetséges – vont vállat Maisy.

– Emlékszel, amikor egyszer arról beszélgettünk, hogy mindannyian a neveltetésünk gyümölcsei vagyunk?

Maisy bólintott.

– Akkor jó. Nos, egészen biztos vagyok abban, hogy apád és nagyanyád számára is sokkal fontosabb vagy, mint amennyire azt ki tudják mutatni. Elveszítették Duncant, és nem akarnak téged is elveszíteni. Állj ellen a kísértésnek, hogy egy szó nélkül elmenj! Lehet, hogy ellenezni fogják, de te csak maradj higgadt, és mondd el nekik, nehéz neked ott élni a bátyád nélkül.

– Még meg sem kaptam a munkát – mondta Maisy. – Lehet, hogy nem is kellek nekik.

– Fogadni mernék, hogy téged választanak – mosolyodon el Dove. – Ki tudna ellenállni ezeknek a nagy kék szemeknek, a gödröcskés mosolynak, amelytől felragyog a szoba? írok ajánlólevelet, ha szükséged van rá. De ígérd meg, hogy szólsz nagyanyádnak az állásról, mielőtt elmennél a bemutatkozó beszélgetésre.

A dadusállásra való jelentkezésére a tizenhatodik születésnapja másnapján, január 24-én érkezett meg a válasz. Két gyerekre kellene vigyáznia: Paul négyéves, Annabel pedig kettő. Mrs. Ripley azt is megírta, hogy a férjével mindketten fizioterapeuták, és a brightoni tengerpartra néző házuk földszintjén van a rendelőjük. Mrs. Ripley folytatni szeretné a praxisát, ezért lenne szüksége valakire, aki a gyerekeket felügyeli, míg ő dolgozik.

Maisynek tetszett a levél meleg és barátságos hangvétele. Mrs. Ripley azt írta, hogy van takarítónője, ezért Maisy egyetlen feladata az lenne, hogy szórakoztassa és megebédeltesse a gyerekeket. Saját hálósobája és fürdőszobája lenne, a szombat délutánt és a teljes vasárnapot

megkapná szabadnapnak.

Mrs. Ripley azt javasolta, hogy amikor Maisy elmegy hozzájuk meglátogatni a gyerekeket, töltsé náluk az éjszakát, így több ideje lenne megismerni az egész családot.

Maisynek nagyon tetszett, hogy Mrs. Ripley kerülte a hivatalos szavakat, és úgy fogalmazott, hogy „meglátogathatja” a gyerekeket. Kedvesnek, figyelmesnek és vendégszeretőnek tűnt. A heti három font ugyan nem nagy fizetés, de az mind az övé lenne, és nagyjából ez az átlagos bér ebben a munkakörben.

Nyelt egy nagyot, és bement a nagyanyjához, hogy beszámoljon neki a fejleményekről.

Kegyetlenül hideg idő volt, a nagyanyja egészen közel húzta a székét a tűzhöz. Abba a puha rózsaszín stólába burkolózott, amelyet a fiától kapott karácsonyra.

– Nos? – kérdezte a szokott fagyos hangján, amikor Maisy belépett a szobába.

– Elnézést a zavarásért – szólalt meg Maisy idegesen. – El kell valamit mondanom... Elutazom egy állás ügyében.

A második mondat kibukott belőle, de nem azon a kedves, kimért módon, ahogy odafent a szobájában kigyakorolta.

– Miféle állás ügyében? – Az idős asszony hátrafordult, és úgy vonta össze a szemöldökét, mintha az „állás” valami mocskos szó lett volna.

Maisy, kifejtette, milyen gyorsan és összeszedetten csak tudta.

– Anélkül jelentkeztél egy állásra, hogy azt előbb velem megbeszélted volna? – rivallt rá a nagyanyja. – Hogy merészelted?

– Nagyanyám, már betöltöttem a tizenhatot, tudok magamra vigyázni, és nem akarok itt maradni most, hogy Duncan nincs itt. Borzasztóan magányos vagyok.

– Ott az a barátnőd Lyndhurstben.

– Igen, de ő most iskolába jár. Olyan helyen akarok élni, ahol van élet, zaj és nevetés. Itt állandóan nyomorultul érzem magam.

– Az apád nem fogja engedélyezni, azt akarja, hogy egyetemre menj.

– Csak azért akarja, hogy úgy érezhesse, jó munkát végzett szülőként – válaszolt Maisy egészen felbátorodva, mert érezte, hogy a nagymama valamennyire együttérez vele. – Nem végzett jó munkát. Soha egyikünk sem érdekelt igazán. Karácsonykor is milyen volt! Alig szólt hozzám, és alig várta, hogy elszabadulhasson. Különben is, nem tilthatja meg, hogy dolgozzam!

– De megtilthatja.

– Nem. Talán oka lenne, ha valami erkölcstelenre vagy törvénytelenre készülnék, vagy veszélyes helyre akarnék költözni, de egy tisztességes családnál fogok lakni, és a gyerekeikre fogok vigyázni.

– Akkor jobb, ha még ma este telefonálok a fiamnak, és beszámolok neki a terveidről. Onnantól a te lelkeden szárad.

– Jövő csütörtökön megyek hozzájuk megbeszélni a részleteket, és ott töltöm az éjszakát – tette hozzá Maisy. – Mrs. Ripley megígérte, hogy elküldi a retúr vonatjegyet.

– Csak napok kérdése, és füled-farkad behúzza fogsz visszaszaladni – jósolta az idős asszony. – Hallottam róla, hogyan bánnak a dadusokkal. Halálra fognak dolgoztatni.

– Szeretném azt hinni, hogy visszajöhetek, ha csakugyan rettenetes lesz – mondta Maisy, amikor eszébe jutott, mit tanácsolt neki Mr. Dove.

– El is várom, hogy adj ennek egy esélyt – válaszolta a nagymama, de az arca olyan maradt, mint a gránit. – Most pedig menj, és segíts Janice-nek!

Maisy nem egészen tudta, mit jelenthet nagyanyja legutolsó megjegyzése. Talán rájött, hogy Maisy már nem fél tőle? Csak nem némi elismerés vegyüli a szavaiba? De nem volt kedve mások érzéseit elemezni, hiszen ők sem törődtek az övével.

*

Maisy alig szállt le Southamptonban a vonatról, amely hazahozta a brightoni megbeszélésről, és indult el a buszmegálló felé, hogy hazatérjen Burley-be, amikor Mr. Grainger állt meg mellette kocsival.

Áthajolt az első ülésen, kinyitotta az ajtót, és Maisyre villantotta ellenállhatatlan mosolyát.

– Ugorj be, ha hazafelé tartasz! Én is arra megyek.

Maisy nagyon örült a lehetőségnek, mivel a busz lassú volt, és általában zsúfolásig megtelt.

– Köszönöm! – mondta, és már be is huppant az ülésre.

– Hogy ragyogsz! – mondta a férfi. – Biztosan a friss téli levegő teszi. Szerencsés vagy, hogy ilyen a bőröd, és nem szeplős, mint a testvéredé.

Maisy elpirult a bókra. A férfi elindította a motort, és Maisy elmesélte neki, épp most jelentkezett dadusnak a Ripley családnál Brightonban, és az éjszakát is náluk töltötte. – Nagyon kedvesek, fiatalok, lelkesek, a lakásuk pedig nagyon modern. A gyerekek is imádnivalóak. Annabel kétéves, Paul meg négy. Szerintem egy álom lesz velük dolgozni. Csodálatos a szobám is, a tengerparti sétányra néz. Alig várom, hogy indulhassak!

– És nagyanyádnak mi a véleménye erről az állásról? Ha jól tudom, a terv az volt, hogy egyetemre mész...

– Ez az ő és apám terve volt, nem az enyém – pontosított

Maisy. – Olyan magányos vagyok itt Duncan nélkül. Dolgozni akarok, embereket látni, szórakozni. Néha olyan, mintha egy ketrechen élnék.

Már attól elsírta magát, hogy ezt hangosan kimondta. Annak ellenére, hogy olyan munkát talált, amit szívesen végezne, a vonaton hazafelé olyan magányosak érezte magát, mint még soha. Neki nincsenek olyan szülei, mint Lindának, akiket azonnal felhívhatott volna, mert izgatottan várják, hogy végre gratulálhassanak a lányuknak. Tudta, hogy a nagymama hűvösen fogadja majd, valószínűleg határozottan ellenezni is fogja a tervet, ráadásul még Janice is inkább elszomorodik majd, nem pedig örül.

– Ne sírj, kedves – mondta a férfi, és a kezét vigasztalóan Maisy térdére tette, majd félreállt az út szélén, és átkarolta a fiatal lányt. Maisy beleengedte magát az ölelésbe, annyira szüksége volt a meghitt érintésre. De azonnal el is borzadt, mert a férfi megfogta az arcát, hogy megcsókolja az ajkát, ugyanakkor szabad keze elindult felfelé Maisy szoknyája alatt.

– Ne! – lökte el magától Graingert felháborodva. – Mégis mi a fenét képzelsz? Mit művel?

Maisyt szinte megbénította a döbbenet. A férfi ugyan vonzó, és még kedves is, de ő ilyesmit nem várt, és nem is akart!

– Ó, Maisy, ne butáskodj! Mi egy csók? Csak jobb kedvre akartalak deríteni.

– Azzal, hogy ilyen illetlen dologra kényszerít? – vágott vissza Maisy. – Inkább busszal megyek haza. – Azzal már mozdult is, hogy kinyitja az ajtót.

– Nem, dehogy buszozol, hazaviszlek. Nézd, Maisy, sajnálom, ha megbántottalak.

Gorombaságnak érezte volna, ha visszautasítja, hogy hazavigye, különösen úgy, hogy Maisy azt sem tudta, merre

lehet a legközelebbi buszmegálló.

– Rendben, de egyenesen vissza Burley-be – mondta, és az út hátralévő részében egy szót sem szólt.

Aznap este később, már fent a szobájában Maisy visszagondolt arra, hogy mi történt, és újra sírva fakadt. Mr. Grainger nem erőszakoskodott tovább, de tönkretette ezt a szépen induló napot, pedig Duncan eltűnése óta végre valami jó is történt vele. Most már tényleg alig várta, hogy elköltözhessen. A nagyanyja maró gúnnyal beszélt erről az állásról, Janice igyekezett nem sírni, és még Mr. Dove is csak lagymatag lelkesedést mutatott, amikor Maisy beugrott hozzá a hírrel.

Úgy érezte, soha az életben nem akar majd ide visszatérni.

9.

KINT ÁLLT A VÖRÖS TÉGLÁS iskolaépület előtt, az udvarra kitóduló és a kapu felé tolakodó fiúkat figyelte. Nagyon hideg volt, így könnyen kiszűrhetette a kemény, szívós fiúkat a puhányabb, gyengébb társaik közül.

Az előbbieket zakót viseltek a szürke iskolai pulóver fölött, az egyensapkát vágányán a tarkójukra tolták, és akin esetleg kabát volt, az is mindig kigombolva, hányavetin hordta.

Utánuk következtek a törekenyebb fiúk. Ők mindig nyakig begombolkozva jártak, a sálukat gondosan betűrték a gallérjuk mögé, a zoknit is jó magasra felhúzták, ha még mindig rövidnadrágban kellett járniuk. A sapkájuk mindig egyenesen állt, és jó állapotban volt. És végül kivétel nélkül felbukkant az alosztály is, a különleges fiúcskák kis csoportja. Ők általában egyedül jártak, mert vagy szégyellősek voltak, vagy kiközösítettek, de ezt első pillantásra nem lehetett róluk megmondani. Páran anyuci túlóvott fiacskái voltak, egy vagy kettő nehezebb felfogású, majd következett az értékes áru, az elhanyagolt fiúk. Őket lehetett a legkönnyebben kiszűrni, egyenruhájuk rendetlen, a cipőjük elnyűtt, a hajukra ráfért volna a nyírás, vékonyak voltak és sápadtak. Ezek a fiúk érdekelték.

Az elhanyagolt fiúkat lehetett a legkönnyebben megdolgozni. Éheztek a figyelmet, és meg lehetett venni őket étellel. De a legjobb az, hogy otthon senki sem kezdett el azonnal aggódni, amikor nem értek haza időben.

Ma az első csoportban látott meg egy olyan fiút, akit

szívesen begyűjtött volna. Pirospozsgás, tizenhárom-tizennégy év körüli, a kelleténél kicsit hosszabbra nőtt hajú szőke srác. Igazi álom azokkal a hosszú végtagokkal, puha, telt ajkával. De ez a gyerek vezéralkat volt, a körülötte levő kisdíákok itták minden szavát, várták, hogy eldöntse, hova menjenek. Ha egyenesen hazamegy, az udvartartása is így tesz, ha focizást javasol a parkban, akkor utánamennek, még akkor is, ha a szüleik megtiltották nekik.

Az ilyen fiúkat túl nehéz megtörni. Körmük szakadtáig küzdenek, és elég okosak ahhoz, hogy megpróbáljanak túljárni az eszén. Régebben ezt kihívásnak találta, de ma már nem – kezdett öreg lenni az efféle játékokhoz.

Ma csak egyetlen szóba jöhető fiút látott, aki a többiek mögött kullogott, mintha a hazatérésnek még a gondolata is undorral töltené el. Szürke zoknija lecsúszott, a felöltője túl nagy volt rá. Ettől eltekintve helyes fiúcska volt, kicsi, pisze orral, és nagyon sötét hajjal. Most szépen utánamegy, hogy megnézzze, hol lakik, és milyen a családja. Ennyi elég is egy napra – nem érdemes elsietni az ilyesmit. Különben is, egyelőre úgysincs helye több fiúnak. Épp elég az a négy.

10.

Brighton, 1962

- MAISY, SZERINTEM TÉNYLEG meg kellene látogatnod a nagyanyádat, még ha csak pár napra is – mondta Mrs. Ripley.
- Egyre idősebb, és ha hirtelen agyvérzést kap, vagy szívinfarktot, és meghal, akkor szörnyen éreznéd magad, hogy nem békültél ki vele.

Az emeleti játszószobában ültek. Paul még óvodában volt, és Maisy Annabelnek segített összeállítani egy fakirakóst. Mrs. Ripley a rendelési idő alatt két beteg között sokszor benézett hozzájuk, és most együtt teázott Maisyvel.

– Kétlem, hogy szörnyen érezném magam – vigyorgott Maisy. – De Janice-t és Mr. Dove-ot, és Linda barátnőmet viszont szívesen meglátogatnám.

Megmutatta Annabelnek, hogyan kell a kirakós következő darabját a helyére illeszteni. A kislány olyan volt, mint egy földre szállt angyal pufók, rózsás arcával és apjáról örökölt nagy, sötét szemeivel.

Mint kiderült, Maisy a lehető legjobb döntést hozta azzal, hogy elszegődött a Ripley családhoz Brightonba. Ugyan továbbra is sokat gondolt Duncanre, és nem hagyott fel a reménnyel, hogy a testvére egy szép napon mégiscsak felbukkan, de megtanulta háttérbe tolni a szomorúságát, és örülni mindannak, ami szép az életében.

Az első percben megszerette Pault és Annabelt, és ez az érzés kölcsönös volt. Boldogan rendezkedett be csinos kis

emeleti szobájában, ahonnan mesés kilátás nyílt a tengerre, a munkáját sosem érezte sem nehéznek, sem unalmasnak. Ami azt illeti, a hetek olyan gyorsan szálltak, hogy egyszer csak betöltötte a tizenhetedik életévét is, és már egy évet eltöltött a családnál.

– Néha azokra hárul a feladat, hogy jóvátegyenek valamit, akivel az igazságtalanság történt – mondta Mrs. Ripley egyik szemöldökét felvonva.

A telt, vörös hajú nő a harmincas évei végén járt, az arcán hamar kijöttek a szeplők, amit utált, de igazából nagyon jól állt neki.

– Én is így jártam az anyámmal – folytatta. – Kész rémálom, ahogyan Harolddal viselkedett, mert szent meggyőződése volt, hogy ő vett rá arra, hogy elköltözzem otthonról, és fizioterapeutának tanuljak. Képtelen volt elhinni, hogy én ezt akartam. No, mindegy, mert mondhatott bármit, én elköltöztem, és két évig nem is beszélünk egymással. Harold azonban addig nyüstölt, míg haza nem mentem anyámhoz, és meg nem hívtam az esküvőre. Addigra Harold praxisa beindult itt Brightonban, és ezt a házat is megvette. Tudta jól, ha anyám látja, hogy ilyen sikeres a veje, akkor jön a pálfordulás.

– Ezek szerint bevált? – kérdezte Maisy.

– Igen. Anyám igazi sznob, most mindenkinek azzal dicsekszik, hogy milyen zseniális a veje – nevetett Mrs. Ripley.
– Őszintén szólva, Maisy, sosem fogom anyámat igazán kedvelni. De az anyám, ezért elviselem. Szerintem veled és nagyanyáddal is ez lehet a helyzet.

– És apámmal – sóhajtott Maisy. – Azóta nem hallottam felőle, hogy elküldte nekem azt az undok levelet, hogy milyen ostoba vagyok, amiért lemondtam az egyetemről. De Janice rendszeresen megírja a híreket, pontosabban azt, hogy nincs

hír. A rendőrség már nem keresi Duncant. Azt mondták Janice-nek, hogy minden évben annyi fiatal tűnik el, hogy nem pazarolhatják a rendőrség idejét és energiáját azokra, akik nagy valószínűséggel azt akarják, hogy ne találjanak rájuk. Szerintem ez azt jelenti, hogy Duncant is olyannak tartják, aki nem akar előkerülni.

– De te most sem hiszel ebben, ugye?

– Nem – mondta Maisy. – Lehet, hogy haragudott apánkra és nagyanyánkra, lehet, hogy megismerkedett valakivel, akivel szívesebben élt volna, de engem biztosan értesített volna valamilyen úton-módon arról, hogy biztonságban van. Szóval szembe kell néznem azzal, hogy valószínűleg megölték.

– Gondolom, valahányszor újabb fiatal fiút találnak, attól félsz, hogy most tényleg Duncan lesz az – nézett rá Mrs. Ripley kérdően. Mostanra már hat fiú holtteste került elő, mindannyian a déli partvidéken levő városokból tűntek el. Az utolsó kettőt már azután találták meg, hogy Maisy Brightonba költözött. A rendőrség szerint mindegyiket ugyanaz a személy ölte meg. Volt egy hetedik fiú is, Peter Reilly Seafordból, akit Duncanhez hasonlóan még mindig kerestek.

Maisy bólintott. Nem sokkal az után, hogy idejött dolgozni, átbeszélték az egész Duncan-történetet Mrs. Ripley-vel, és ez nagyon sokat segített neki. Azonnal megértette, Mabei Ripley miért tiszteletben álló szakember a városban: nagyon megértő volt. Maisy nagyon keveset tudott Mrs. Ripley betegeiről és a kezelésekről, de sejtette, hogy mivel a nő nagyon jó hallgatóság, és mélyen átérzi a másik testi-lelki fájdalmait, biztosan remekül végzi a munkáját.

– Mit szólnál ahhoz, ha húsvétra hazamennél? – kérdezte Mrs. Ripley. – Harolddal két teljes hétre szabadságra megyünk, ezért nem lenne szükségünk a segítségedre. Nem

mintha ki akarnám tenni a szűrődet, Maisy. Nyugodtan itt maradhatsz, ha azt szeretnéd, de szerintem ideje kibékülnöd a nagyanyáddal.

Maisy mostanában többször is gondolt rá, hogy meg kellene próbálnia békejobbot nyújtani, de vonakodott, mert úgy érezte, neki volt igaza. Azonban Mrs. Ripley-nek is igaza volt abban, hogy ha a nagyanyja váratlanul meghalna anélkül, hogy kibékültek volna, Maisy csakugyan a szívére venné.

– Végül is írhatok neki, és megkérdezhetem, meglátogathatom-e – mondta, de a száját azért elhúzta. Az ötlet nemigen tetszett neki, mert nem tudta elképzelni, hogy nagyanyja leszállna a magas lóról, és kedvesen bánná az unokájával. Amikor Maisy elhagyta Nightingalest, az idős asszony meg sem csókolta búcsúzóul, egyetlen levelet sem írt azóta, még születésnapj vagy karácsonyi képeslapot sem küldött. – Tudja, imádtam Nightingalesben lakni, míg Duncan is ott volt, szerettem a házat, a kertet és az erdőt. De ha visszamegyek, megint felkavarodnak majd az érzéseim, és nem tudom, hogy ezzel meg tudok-e birkózni.

– Én is hasonlóan éreztem az otthonommal kapcsolatban, de igazából elősegítette a gyógyulásomat, hogy visszamentem – mondta Mrs. Ripley. – Különben is, találkozhatasz a barátnőddel, esetleg még azt az Alan gyereket is meglesheted, akiért annyira odavoltál. Nézzünk szembe a tényekkel: nagyon kivirultál azóta, hogy itt vagy. Olyan az alakod, mint egy szépségkirálynőnek, és a hajad irigylésre méltó. Le fog esni az álla!

Maisy ezt igazán szerette a munkaadójában. Mellette Maisy sokkal magabiztosabb lett, Mrs. Ripley bátorította, hogy öltözzön merészebben, állandóan áradozott, hogy milyen csinos, és még a fodrászhoz is elvitte. Maisynek addig sosem vágtak frizurát, egészen addig hagyta, hogy szőke haja nőjön,

ahogy akar, ezért a hajvégek szárazak, töredezetek voltak. A fodrász vállig érő frizurát vágott neki, és most a haja dúsan, fényesen hullott alá, nem sokat kellett törődni vele, de mégis feltűzhette, ha elegánsabb megjelenésre vágyott.

– Rendben, sikerült rábeszélnie – nevette el magát. – Ma este a gépíró tanfolyam után írok is neki.

Még szeptemberben kezdte el az esti gyors- és gépíró tanfolyamot, és egész jól haladt. Tudta, hogy amint Annabelt következő ősszel beíratják az óvodába, Mrs. Ripley-nek már nem lesz szüksége segítségre, ezért a hosszú távú terve az volt, hogy Londonba megy, és ott keres magának irodai munkát.

– Nem ugrasz be abba a kávézóba, hogy találkozz az udvarlóddal? – kérdezte Mrs. Ripley pajkosan.

Maisy nyáron ismerkedett meg Ruperttel, a művészpálántával. A fiú a Cadena kávézóban dolgozott heti három délután.

– Nem nekem való volt, és már hetekkel ezelőtt szakítottunk – válaszolt Maisy. – Igazi beatnik. Eleinte teljesen lenyűgözött, mert annyira rebellis volt, a bombák betiltása mellett tüntetett, és hasonlók, de egy idő után kezdett fárasztó lenni. Amikor azt javasolta, hogy menjünk moziba, mindig valami külföldi, feliratos filmre vitt el, aztán mégis nekem kellett kifizetnem a jegyet, mert szinte sosem volt nála pénz. Emlékszik, amikor elmentem vele táncolni? Eddig sosem meséltem el, de egy rettenetes, füstös pince-helyiségbe vitt, és a jazz-zenekar olyan hangosan játszott, hogy nem lehetett egymás szavát hallani. Akkor jöttem rá, hogy én rendes táncmulatságba akarok járni, mint amit a kikötőben tartanak, egy normális férfival, aki elegáns öltönyt visel.

– Jól látod, Maisy – mondta Mrs. Ripley, majd az órájára lesett. – Egek! Már ennyi az idő? Mr. Pettigrew bármelyik

pillanatban itt lehet a kezelésére. Mennem kell! – Felállt, lehajolt, hogy megpuszilja a kislányát, majd kisietett.

– Ami pedig minket illet, kicsim – mondta Maisy, és karjába vette Annabelt ~, mi most szépen kimegyünk a sétányra levegőzni egyet, aztán elmegyünk a testvéredért az óvodába.

Ahogy Maisy maga előtt tolta Annabelt a babakocsiban a Marine Parade-on a kikötő felé, majdnem feldöntötte a tenger felől fújó erős, fagyos szél. De ő szerette a szelet és a viharos tengert; felfrissítette, és étellel töltötte meg.

Annyi minden megváltozott, amióta a Ripley családnál dolgozott. Inkább úgy kezelték, mintha az idősebbik lányuk lett volna, nem pedig fizetett alkalmazott, és Maisy most már magabiztosan, felszegett fejjel járt, sokkal jobban érezte magát a bőrében, mert elismerték. Összebarátkozott más dadusokkal is, míg Pault várta az óvoda kapujában, együtt jártak kávézni és moziba. Jackyvel szombat esténként rendszeresen eljártak a kikötőben rendezett táncmulatságra is. A barátnője kellemes társaságnak bizonyult, csak sajnos hajlamos volt eltűnni egy-egy frissen megismert fiatalember oldalán anélkül, hogy szólt volna Maisynek, hogy elmegy.

Az anyukák, akikkel az óvoda előtt várakozva néha elbeszélgetett, és akik Mrs. Ripley-hez hasonlóan nagy házban éltek, és élénk társasági életet folytattak, többször is megkérték, hogy segítsen a vacsora vagy italok felszolgálásában, és rendszeren meg is fizették. Ezeknek az estéknek köszönhetően két férfi barátira is szert tett. Az egyikük Ralph, aki privát rendezvényeken szokott pincérkedni, de nappal fodrászként dolgozott, és most már mindig ő vágta Maisy haját. Nem udvarló volt, csak jó barát, szórakoztató társaság, aki imádott vásárolni és megható

filmeket nézni, ahogyan Maisy is.

Ezzel szemben Martin vendégként vett részt az egyik közelmúltban rendezett fogadáson, ahol Maisy felszolgált, és belőle igazi lovag lett. Nem volt olyan vicces, mint Ralph, nem nevetett harsányan, és nem beszélt rá soha Maisyt, hogy teljesen hozzá nem illő ruhákat próbáljon fel. Bankban dolgozott, elegánsan öltözködött, sötét haja és izzó szeme igazi szívtipróvá tette. Maisy egészen odavolt érte. A férfi remekül csókolt, de folyton rá akarta venni a lányt, hogy engedje közelebb magához.

Maisy azonban félt attól, hogy teherbe esne, és különben sem volt hova menniük, hiszen Martin még a szüleivel lakott. Maisy gyanította, hogy a férfi kezdi már unni a hiábavaló győzködést, és hamarosan szakításra kerül a sor.

Maisy tudta, hogy annyira nem fogja megviselni a dolog – hiszen nem szeretett bele Martinba, és különben is, olyan unalmas tudott lenni, amikor vég nélkül a banki munkájáról beszélt.

Maisy gyakran elgondolkodott azon, mennyivel jobb lett az élet mindenki számára Angliában. A gazdasági élet fellendült, a legtöbb lebombázott telket végre kezdték beépíteni, mindenfelé új házak bukkantak elő a semmiből, és rengeteg munkalehetőség adódott. Amikor kicsi volt, az apja azon kevesek egyikének számított, akinek volt autója – ma már rengeteg ember jár gépkocsival. Mostanra a televízió is hétköznapi tárggyá vált, ahogyan a hűtőgép és a mosógép is. Maisy előző évben többször is járt Londonban Jackyvel, és meglepte, mennyire átalakult a város, milyen sok elegáns üzlet nyílt, és itt is, ott is luxushotelek és vendéglők várták a vendégeket.

Ám hiába ez a sok szép és jó dolog az életében, Duncan eltűnése még mindig fáj. Ezt a sebet az idő nagy részében már

figyelmen kívül tudta hagyni, de érezte, hogy sosem fog teljesen begyógyulni. Mrs. Ripley-nek igaza volt: amikor két újabb fiú holtteste került elő, minden felidéződött benne. Maisy remélte, hogy a rendőrség mielőbb előkeríti azt a szörnyeteget, aki ezeket a bűncselekményeket elkövette, és számot kell adnia a többi gyilkosságról is, így végre ő is megtudhatja, mi történt a testvérével. Már tizenhét hónap telt el a fiú eltűnése óta, és Maisy minden egyes hónap minden egyes napján imát mondott érte, habár egy a millióhoz volt esély arra, hogy Duncan még életben van.

Ám akármennyire fájdalmas volt is, megtanulta kordában tartani ezt az érzést. Nem kereste szándékosan a bátyjára emlékeztető apróságokat, és már csak ritkán beszélt az esetről. Mindaddig, míg a szívében őrzí Duncan emlékét, képes lesz élni – legalábbis kifelé, mint bármely más gondtalan tizenhét éves.

Paul óvodája a Regency Square tetején volt, nem messze a King's Roadtól. Mivel vadul fújt a szél, Maisy a babakocsi fölé hajolt, hogy szorosan betakargassa Annabelt.

Amikor felpillantott, a legnagyobb meglepetésére az apját látta meg, aki épp akkor fizette ki a taxit a Royal Hotel előtt. Az első gondolata az volt, hogy biztosan őt jött meglátogatni Brightonba, ezért már nyitotta volna a száját, hogy odakiáltson neki, amikor észrevette, hogy az apja nincs egyedül. Egy nő is kiszállt a taxiból. Csak egyetlen bőröndjük volt, és a szálloda portása épp akkor lépett oda, hogy bevigye utánuk.

Maisy inkább lehajolva maradt, és a babakocsi takarásából figyelte őket, de a szíve vadul vert a döbbenettől és a haragtól. Az apját kerges szívű, hűvös és rosszindulatú embernek tartotta, ám soha, de soha nem hitte volna, hogy nőcsábász.

Az idegen nő elegáns, szőrmegalléros teveszőr kabátot

viselt, szőrmekalapot és nagyon magas sarkú cipőt. Karcsú volt, negyven év körüli, és olyan a tartása, amit Maisy csak manökeneknél és filmszillagoknál látott. Mivel messze voltak egymástól, Maisy nem tudta kivenni a nő vonásait, de ösztönösen tudta, hogy döbbenetesen vonzó lehet.

Amikor a taxit kifizették, a nő belekarolt Alastairbe. Néhány centivel alacsonyabb volt a férfinál, és ahogy beléptek a szállodába, a fejét Alastair válla felé hajtotta, ahogyan egy titkárnő vagy munkatárs sosem tenné.

Maisy felegyenesedett, amint a pár eltűnt az épületben. Annyira megdöbbsent, hogy egy-két pillanatig gondolkodni sem tudott.

Mivel az édesapja nem is kereste azóta a rosszálló levél óta, amelyben megírta neki, hogy tönkreteszi az életét, ha nem megy egyetemre, Maisynek fogalma sem volt arról, mi történhet a férfi világában. Édesanyjáról csak Janice-en keresztül kapott hírt, aki a nagymamájától szerezte értesüléseit. Úgy tűnt, nemigen állt be javulás édesanyja állapotában, de legalább nyugodt volt, és kényelemben teltek a napjai.

Ezek szerint az apja életében felbukkant egy másik nő, míg a felesége egy otthon foglya.

Maisy megnézte az óráját, még tíz perce volt, hogy odaérjen Paulért az óvodába. Gondolkodás nélkül elindult a babakocsival a szálloda felé. A libériás portás kinyitotta neki az ajtót, és Maisy egyenesen odament a recepciós pulthoz.

– Segíthetek? – kérdezte a tengerészkék kosztümös idősebb nő.

– Igen. Meg tudná mondani, hogy Mr. és Mrs. Mitcham bejelentkeztek-e már?

A nő megnézte a regisztert.

– Igen, nemrég érkeztek meg. Szeretné, ha felszólnék nekik a szobájukba, hogy látogatójuk van?

Maisy mosolyt erőltetett az arcára.

– Nem. Majd később lepem meg őket. Kérem, ne említse nekik, hogy érdeklődtem.

Megfordult, kiment, és csak úgy forrt benne a harag. Nem csoda, hogy az apja be akarta az anyját dugni arra a helyre. Csak nem ez a nő az oka, hogy oda küldte a feleségét?

Amikor Maisy hazafelé tartott Southamtonból Burley felé, egészen elérékenyült a buszon. Két éve és két hónapja érkeztek meg Duncannel a faluba, hogy a nagyanyjukkal éljenek. Abban az évben húsvétvasárnap egyben a hónap első vasárnapja is volt, és emlékezett rá, hogy mint most is, mindenféle nárciszok nyíltak, friss, harsányzöld bimbók virítottak a fák és bokrok ágain, sőt itt-ott virágzott is pár növény. Kristálytisza vidéki levegő fogadta őket, épp csak érződött benne a lócitrom szaga, és minden annyira más volt, mint London. Duncannel először féltek, de egy-két nap elteltével már tudták, hogy nem akarnak innen elmenni. Emlékezett arra a napra is, amikor Janice kikísérte őket a kertbe, hogy megmutassa nekik a régi bicikliket, amelyeket a kertész megolajozott és letisztított a számukra.

Aznap nevetve-kurjongatva tekertek az erdőben. A nap melegen sütött, és kipirult arccal értek haza.

Most újra itt van. A nagyanya válaszolt neki – egy teljes év után ez volt az első levele –, és nemcsak beleegyezett, hogy Maisy ott töltsön pár napot, hanem mintha még valamennyire örült is volna a látogatásának.

Az utóbbi két évben annyi minden változott meg Maisy életében. Természetesen Duncan eltűnése volt a legnagyobb, legrosszabb és legnehezebben elviselhető esemény, amellyel együtt kellett élnie. De Maisy közben felnőtt, a mellei is kifejlődtek, túl volt az első szakításon, megtanult táncolni,

munkába állt, és két gyerek biztonságaért felelt. Elsajátította a gyorsírás és gépírás fortélyait, többféle ételt is el tudott már készíteni, és már alkoholt is ivott. Nem találta olyan finomnak, mint ahogyan mások beszámolója alapján várta, de az is lehet, hogy még többfélét kell megkóstolnia. Úgy érezte, már felnőttként, nem pedig gyerekként gondolkodik.

Most mégis reszketett csinos kis lakkcipőjében, amikor arra gondolt, hogy újra találkozik a nagyanyjával.

Janice széles mosollyal nyitott ajtót, és azonnal kitárta a karját, hogy magához ölelje Maisyt.

– Jaj, de rég láttalak utoljára! – kiáltott fel Janice. Miután Maisy kibontakozott a hosszúra nyúlt ölelésből, megfogta a karját, kissé hátrább tolta, és az ujjával végigsimított a lány haján. – Hadd gyönyörködjek benned egy kicsit! Hogy megnőttél, és milyen szép vagy! Jót tesz ez öreg szívemnek.

– Nem is öreg a szíved, és soha nem is lesz az – mondta Maisy, majd bementek, és becsukták maguk után az ajtót.

– Mrs. Mitcham épp szunyókál – jegyezte meg Janice. – Azt mondta, majd később csenget a teaért, és majd te beviheted neki.

Maisy elhúzta a száját. Mindketten tudták, hogy az idős asszony ébren van, de azt akarta, hogy a látogatás az ő elvárása szerint történjen. – Annál jobb, addig legalább beszélgethetünk egy jót. Hadd halljam a legfrissebb falusi pletykákat!

Leültek a konyhaasztalhoz egy-egy csésze teával, és Janice azonnal nekikezdett a beszámolónak, ki mit tett, ki kit háborított fel. Maisy örömmel hallgatta, pedig csupa olyan emberről volt szó, akit alig ismert.

– És mi a helyzet Mr. Dove-val? – kérdezte.

– Ó, lett pár új magántanítványa, és úgy tűnik, jól van. Valahányszor találkozunk, mindig kérdezősködik felőled.

– Holnap el is nézek hozzá – mondta Maisy. – Hiányzik, és persze te is, de más nem nagyon. De mondd csak, van valami hír Grace-ről?

Janice arca megmerevedett.

– Újra bevitték kihallgatni, miután egy másik fiú is eltűnt. Errefelé sokak meggyőződése, hogy gyilkos. Ha tehetnék, meg is lincselnék.

– De ugye te nem hiszed ezt el? – kérdezte Maisy a fejét csóválva, mert hihetetlennek tűnt, hogy Janice is bedőlne ennek az őrületségnek. – Bűnbakot csinálnak belőle. Csak azért, mert furcsa szerzet, még nem lesz belőle gyilkos. Azt sosem hallani, hogy Sybil Leek embereket gyilkol, pedig ő bevallottan boszorkány.

Annak idején Duncannel sokszor nyomába szegődtek ennek a furcsa nőszemélynek, aki hosszú, fekete ruhában járt, és a vállán mindig ott ült a csókája. Azt remélték, hogy rajtakapják fekete mágia gyakorlása közben.

– Nos, nem, nyilván nem állok be a hangadók közé, de azért értem, hogy miért nyugtalanítja az embereket. Különben is, Sybil elköltözött a faluból, túl híres lett, és elszaladt vele a ló – tette hozzá Janice. – Szerepelt a rádióban és a televízióban, könyvet is írt a boszorkányságról. Annyi riporter jött a faluba interjút készíteni vele, hogy már-már elszabadult a pokol. Állítólag Amerikába költözött.

Maisy szeme elkerekedett a meglepetéstől.

– Őt bezzeg nem hibáztatják semmiért! Pedig őt mindig is furcsábbnak tartottam Grace-nél.

– A helyzet az, hogy Sybil szóba állt az emberekkel, ezért azok úgy érezték, hogy mindent tudnak róla. Tapasztalatom szerint akkor születnek a mendemondák, ha valakiről semmit sem tudnak. Rajtad kívül szinte senki sem beszélt még Grace-szel... Mások számára ő kész rejtély, és ezt utálják. Na,

mindegy, elég a boszorkányokból és a furcsa nőszemélyekből! Mesélj valamit magadról! Milyen a munkád és a gyerekek?

– Annabel és Paul nagyon édesek – válaszolt Maisy. – Igazán szerencsés vagyok, hogy fizetnek azért, hogy gyerekekkel játsszam.

– Annál azért sokkal több a feladatod. A legtöbbször te készíted el nekik az ételt, mosol rájuk. Különben is, a kisgyerekek felügyelete fárasztó.

Maisy csak vigyorgott.

– Nem találom fárasztónak. És kész szerencse, hogy Mrs. Ripley szabad kezet ad nekem, és azt csinálom velük, amit akarok. Nyáron szinte mindennap kimentünk a tengerpartra. A legnehezebb otthagyni lesz őket, amikor már nincs többé szükségük rám. De már egész jól megy a gyors- és gépírás, így biztosan találok tisztességes állást.

Kedélyesen beszélgettek Brightonról, míg tíz perc múlva meg nem szólalt a csengő.

– Jelenésed van – mondta Janice. – Örülök, hogy itt leszel pár napig, kedvesem. Annyira hiányoztál. – Forró vizet töltött az ezüst teáskannába, feltette rá a piros, kötött teababát, és áthelyezte a jó előre gondosan elrendezett tálcára.

– Mmm, csokis süti! – lelkesedett Maisy. – Úgy hiányzott! Én is sütöttem pár tortát Ripley-éknél, de a tiednek a közelébe sem értek!

Janice csak mosolygott.

– Ezt külön neked sütöttem tegnap. Most pedig siess, és ne hagyd, hogy nagyanyád rád ijesszen!

Maisy csakugyan félt, de eltökélte, hogy nem mutatja ki. A nagyanyja vékonyabbnak tűnt, a szeme vizenyősnek hatott, az arcán megszaporodtak a ráncok, de szokásához híven elegáns mályvaszínű egybeszabott ruhát és hozzá illő csipkekardigánt

viselt.

– Köszönöm, hogy meglátogathattam – mondta Maisy, és letette a tálcát a kisasztalra. – Tudom, hogy csalódást okoztam önnek és apámnak, de muszáj volt elmennem, annyi szomorú emlék kötött ide.

– Fel nem foghattam, miért akartál egy idegen nő gyerekeire vigyázni – válaszolt az idős asszony megvető szippantással.

– Olyan helyen akartam lenni, ahol boldogság vesz körül – mondta Maisy. – És mint kiderült, megtaláltam a tökéletes állást. Imádom Pault és Annabelt, bájos kisgyerekek, és Mr. és Mrs. Ripley is nagyon kedvesek hozzám. Természetesen sokkal jobb lett volna, ha ön és apám az áldásukat adják.

– Apád szerint eldobtad magadtól az egyetemre járás esélyét. Még mindig haragszik rád.

– Szerintem nem gondol rám elég gyakran ahhoz, hogy haragudjon rám. Főleg most, hogy szeretője van – tette hozzá Maisy, mert az ingerültség kezdett felülkerekedni benne.

Eredetileg előbb meg akarta puhítani a nagyanyját, mielőtt felhozza ezt a témát, de ezzel most nagy baklövést követett el.

A nagyanyja azonnal kihúzta magát ültében, az arcán őszinte meglepetés látszott.

Maisy felállt, hogy kitöltse a teát, majd a csészét és a szelet süteményt letette a nagyanyja karosszéke mellett álló kisasztalra.

– Tévedsz – mondta az idős asszony kissé remegő hangon. – Miért tartana szeretőt? Honnan veszed ezt?

– Nem tévedek. Láttam őket együtt Brightonban, a Royal Hotelben vettek ki szobát. Mr. és Mrs. Mitcham néven jelentkeztek be.

– Nem, Alastair soha nem tenne ilyet – bizonygatta a nagyanyja.

– Tisztán láttam. A sétányon toltam a babakocsit, és láttam, ahogy kiszálltak a taxiból. Apám nem vett észre, mert annyira lekötötte a figyelmét az a nő. Később bementem a szállodába, és megkérdeztem, Mr. és Mrs. Mitcham bejelentkeztek-e, és a recepciós azt mondta, hogy igen, sőt még azt is felajánlotta, hogy telefonon felszól nekik. Apám ezért vitette be anyámat abba az elmeegógyintézetbe?

Maisy még soha nem látta a nagyanyját ennyire zavartnak. Idegesen tördelte a kezét, és úgy nézett Maisyre, mintha azt várná, hogy a lány bevallja, az egészet csak kitalálta.

– A saját szememmel láttam, nagyanyám. Szerintem ideje, hogy kicsit őszintébbek legyünk ebben a családban. Tudni szeretném a hely nevét és címét, ahová anyámat vitték. Jogom van megtudni. Attól tartok, ha ön nem árulja el, akkor kénytelen leszek egy ügyvédet felkeresni emiatt.

– Mi ütött beléd, hogy ilyenekkel fenyegetőzől? – kérdezte az idős asszony felháborodva. – Apátok mindent azért tett, hogy titeket megóvjon.

– Ugyan már! – kiáltott Maisy felbátorodva. – Azért vitette be anyánkat, hogy ne legyen útban! Lehet, hogy tényleg bolond, de apánknak akkor sincs joga megakadályozni, hogy meglátogassam, vagy legalább megtudjam, pontosan mi a baja. Azt is azért akarta, hogy egyetemre menjek, hogy ezzel jó fényt vessék rá, de nem is érdeklek! Egyetlen levelet sem kaptam tőle az elmúlt egy évben! Szerintem még a rendőrséget sem sürgette Duncan ügyében. Egy rendes apa leutazott volna ide, és eget-földet megmozgatott volna, hogy a fia előkerüljön.

– Igazad van, ha ezt veted a szemére – mondta a nagyanyja némileg vonakodva. – Én is úgy gondoltam, itt kellett volna maradnia, míg tart a keresés.

– Szerintem egész végig ezzel a nővel volt. Nem csoda, ha

ide akart minket száműzni – tette hozzá Maisy. – Milyen képmutató!

– Ne ócsárolj az apádat!

– Ócsárlás, ha ez az igazság? Akár fel is utazhatok Londonba, hogy megkérdezzem a szomszédokat. Megmondanák, ha a nő járt a régi házunkban.

– Ebből elég, Maisy! – az idős asszonyt mintha bántotta volna, amit hallott. – Megértem, hogy haragszol apádra, de a férfiak nehezen boldogulnak az életben asszony nélkül. Két év egyedül hosszú idő.

– Anyánknak is hosszú az a két év, amióta elszakították a gyerekeitől és az otthonától. Különösen úgy, hogy az egyik gyereke valószínűleg halott. Ezt mivel magyarázza meg, nagyanyám?

– Ha jól értettem, akkor anyád azt sem tudja, milyen évet írunk, nemhogy milyen hónap vagy nap van.

– De ezt csak apánk elmondásából tudjuk. Adja meg az otthon nevét, meglátogatom anyám, és beszélek az orvosával. Ha minden úgy van, ahogy apánk mondja, akkor soha többet nem hozom fel ezt a témát.

– Milyen szájalós lettél – mondta az idős asszony, de mintha csodálat vegyült volna a hangjába. – Régen meg sem mertél mukkanni.

– Felnőttem, amikor a bátyám eltűnt, és mondok még valamit: a rendőrségnek is a nyakára fogok járni. Ha Duncant eltemethetnék, mert meglenne a holtteste, akkor meggyászolhatnánk, és folytathatnánk az életünket. Addig a napig azonban minden befejezetlen marad!

Amikor Maisy visszament a konyhába, a házvezetőnő aggódó tekintettel fogadta.

– Ne nézz rám így! – nevetett Maisy. – Minden rendben ment. Pár dolgot tisztáznunk kellett, de megértette. Szerintem,

ha gyakrabban szegültek volna szembe vele, nem lett volna belőle ilyen mogorva öregasszony. – Kivett egy papírdarabot a zsebéből, és meglobogtatta. – Anyám címe – tette hozzá diadalmasan.

Amikor elmesélte Janice-nek, hogy az apját egy csinos nő oldalán látta, a házvezetőnő csak bólintott, mintha a hír nem igazán lepte volna meg.

– Igazából sosem fordult meg bennem, hogy lehet valakije – mondta. – Mindig is azt gondoltam, hogy az ilyesmihez túl vaskalapos. De furcsa módon pár hónapja legalább háromhetente ellátogat ide, de sosem marad éjszakára. Az anyjának azt mondta, hogy üzleti úton jár, de valahogy nem hangzott meggyőzően. Ha Southamptonban lenne dolga, akkor nyilván vonattal jönne, de mindig autóval érkezett. Lehet, hogy az a nő errefelé lakik, talán nem messze innen.

– Nem hinném, hogy rám vár számon kérni, hogy van valakije – gondolkodott el Maisy. – De rám vár kideríteni, anyám hogy van. Úgyhogy ezt fogom tenni.

Maisy aznap éjjel álmatlanul forgolódott az ágyában. Furcsa érzés volt megint a régi hálósobájában lenni – túl csendes volt, túl sötét. Mostanra megszokta a forgalom zaját és az utcai lámpák beszüremplő fényét. Itt olyan sűrű volt a sötét, mintha vastag függönyként vette volna körül, és az egyetlen nesz a néha-néha felhangzó bagolyhuhogás volt. Emellett zakatolt az agya: meg kell látogatnia az anyját, rá kell jönni, hogy az apja miben mesterkedik, aztán ott volt Linda, Mr. Dove és Grace is.

Nem is értette, miért akarja annyira viszontlátni Grace-t, de az ösztöne azt súgta, muszáj. És olyan jó lenne találkozni Lindával is! Háromszor vagy négyszer írtak egymásnak, de az sosem olyan, mint a személyes beszélgetés.

Hátha összefut Alannel is... Reménykedett ebben, el is

tervezte, hogy divatos kontyba tűzi fel a haját, felveszi az új, fehér ceruzaszoknyáját, és azt a kék-fehér csíkos blézert, amiben Martin szerint úgy fest, akár egy szépségkirálynő. Őszintén remélte, hogy Alan ránéz, és azonnal megbánja, hogy nem volt elég bátorsága szembeszállni a szüleivel. Nem mintha Alán annyira érdekelné, de azért a lelkének jót tenne...

Másnap reggel az első dolga az volt, hogy meglátogassa Mr. Dove-ot. A férfi arcára széles mosoly ült, amikor kitárta Maisy előtt a bejárati ajtót.

– Nos, egészen úgy nézel ki, mintha a *Vogue* lapjairól léptél volna le. Gyere csak be, úgy örülök, hogy látlak. – Mr. Dove visszagurult a nappaliba, és mosolyogva kérdezte meg a vendéget, hogy szeretne-e egy csésze teát.

Maisy maga készítette el kettejüknek a teát a konyhában, majd visszament a nappaliba beszélgetni. A férfi örömmel hallotta, hogy kis tanítványa élete ilyen szépen alakult, és egészen lenyűgözte, hogy Maisy esti iskolában titkárnőnek tanul.

A beszélgetésük később visszakanyarodott Duncanre, miután Dove megemlítette, hogy további holttesteket is találtak.

– Remélem, nem találod sértőnek... – kezdte a férfi, és elővett az íróasztalából egy hatalmas rajztömböt –, de magam is egy kis szimatolásba fogtam.

Felnyitotta a rajztömböt, amelyben az első rajz a déli partvidék térképét ábrázolta, és kis piros pont jelölte azokat a helyeket, ahol holttestet találtak. Kék pont mutatta, hol laktak a fiúk, zöld pont pedig azt, ahol utoljára látták őket.

– Nincs semmi feltűnő a színes pontok elhelyezkedésében? – kérdezte Dove.

Maisy alaposan megnézte a térképet.

– Nos, nagyjából egyezik a távolság aközött, ahol laktak, ahol utoljára látták őket, és ahol a holttestüket megtalálták – mondta. – Vagy csak a térképet direkt így rajzolta meg?

– Nem, a térképet indigóval rajzoltam át, vagyis méretarányos. Minden egyes esetben nagyjából harminc kilométernyire találták meg a fiúkat onnan, ahol utoljára látták őket, négy esetben ez az iskolájukhoz közel volt. Ez a négy srác a tanév során tűnt el. A többi három esetében a távolság kicsit nagyobb, és nekik az iskolai szünetben veszett nyomuk.

– Ahogy Duncannek is – jegyezte meg Maisy.

Dove bólintott.

– Vagyis a gyilkos inkább az iskolából rabolja el őket? – kérdezte Maisy.

– Nagyon úgy tűnik, hogy ez a vadászterülete. Szerintem tanítás után a nyomukba szegődik, megtud róluk ezt-azt, esetleg valahogy beszélgetésbe elegyedik velük. Senki sem látta, hogy a fiúk nyugtalanok lettek volna, vagy valaki berángatta volna őket egy járműbe, tehát nagy valószínűséggel valamivel elcsalja őket. Úgy gondolom, hogy a rendőrségnek egy megnyerő külsejű személyt kell keresnie. Az emberek, főleg a fiatalok, általában szívesebben fogadják idegenek közeledését, ha az vonzó. Valószínűleg fitt és jól öltözött férfi lehet.

– Ezt miből gondolja? – kérdezte Maisy. – Ilyesmiről nem olvastam az újságokban.

– Nos, ez utóbbi merőben az én elméletem, de van egy barátom a rendőrségnél, a többit tőle tudom – mosolygott Dove. – Ugyanazon a napon vonultunk be, így lettünk barátok. Ugyanabba a regimentbe kerültünk, és ő segédkezett a megmentésemben, amikor megsebesültem. Miatta költöztem ide, amikor a házasságom véget ért, mert ő is itt lakott. Azért beszélt nekem az ügyről, mert tudta, hogy Duncan a

tanítványom volt.

– Azt hittem, hogy a rendőrség felfüggesztette a nyomozást – jegyezte meg Maisy.

Dove a fejét rázta.

– Ó, dehogy. Igyekeznek ezt a látszatot kelteni, hátha azzal előcsalogatják a gyilkost, mert elbízsa magát, de mi sem áll távolabb a valóságtól. Még mindig keresik a bűnjeleket és a lehetséges tanúkat. Harry, a barátom őrmester. Csak az után csatlakozott a nyomozó csoporthoz, hogy te elmentél Brightonba, Maisy, ezért nem találkoztl vele. Egészen beleásta magát az ügybe a kedvemért.

Maisy elgondolkodva nézte a térképet és rajta a pontokat.

– Duncan kakukktojás. Nem tengerparti városból való, mint a többiek. A holttestét sem találták meg. Ez itt Andrew Coates Littlehamptonból, ez John Seeward Portsmouthból, ez meg Eric Jones Sourhamptonból. Ez Michael Redwood, ő eastbourne-i, James Buckle newhaveni, Ian Standing pedig brightoni. A másik fiú, akit még nem találtak meg, Peter Reilly, seafordi, ha jól látom. Miért ment volna az elkövető a New Forestbe Duncanért? De ha csakugyan megölte a bátyámat, és ugyanúgy járt el, mint a többi gyilkosság esetén, akkor Duncan holtteste Nightingalestől harminc kilométeres távolságon belül lenne. Gondolom, a rendőrség ennek is utánajárt...

– Így van, Maisy. Ami azt illeti, ennél sokkal nagyobb körzetben folyt a keresés.

– És a biciklije sem került elő. Mivel a rendőrség nem találta meg, lehet, hogy a férfi azt is betette a járműbe, amikor Duncant elrabolta.

– Igen, logikus feltételezés – ismerte el Dove. – De van még egy különös részlet. Azokat a fiúkat, akiknek a holttestét megtalálták, legalább egy hónapon át fogva tartotta, mielőtt

megölte őket, de van, akit hosszabb ideig is, aztán a senki földjén temette el mindegyikőjüket. Ezt a boncolás is bizonyítja. Harry szerint, és hajlok egyetérteni vele, a gyilkosnak célja van a fiúk elrablásával, és ha nem felelnek meg ennek a célnak, akkor megöli őket.

– De mire kelhettek neki? Hiszen csak tizennégy-tizenöt évesek.

Amikor Dove nem válaszolt, Maisy azonnal rájött, hogy valami borzasztó dolog lehet, amit egy vele egykorú lánnyal nem lehet megbeszélni.

– Valami... – Nem tudta kimondani azt a szót, hogy szexuális, és zavarában el is vörösödött.

– Igen, mindketten ezt gyanítjuk – bólintott Dove, mintha pontosan tudta volna, Maisy mire gondol. – De ezen ne emészd magad, Maisy.

– Ha ilyesmiről van szó, akkor a rendőrség miért zaklatja folyton Grace Deville-t?

– Azt hiszem, úgy érzik, kötelességük bevinni kihallgatni, mert az emberek szent meggyőződése, hogy köze van az üggyhez. De nevetséges, hogy ilyennel gyanúsítják. Nincs indítéka, kedvelte Duncant, és ez kölcsönös volt. Csak nagy ritkán hagyja el az erdőt, és ha járt is volna ezeken a helyeken, ahonnan a fiúkat elrabolták, a srácok nem álltak volna szóba vele. Különben is, lettek volna szemtanúk, akiknek biztosan feltűnik, hiszen nem egy hétköznapi küllemű nő. Ráadásul a rendőrség megnézte, hogy mennyit ment a furgonjával, és hetente kevesebb mint tizenöt kilométert tesz meg vele a mérőóra szerint.

– Őt is meg fogom látogatni – jelentette ki Maisy dacosan nézve régi tanárára, mintha azt várná, hogy a férfi le akarja beszélni a tervéről. – Meg kell kérdeznem tőle, hogy Duncan beszélt-e neki valakiről, akit én nem ismerek, mondjuk

olyasvalakiról, akivel a falubeli fiúk révén találkozott. Ráadásul, amikor legutóbb nála jártam, ő is megjegyezte, hogy valami célból rabolhatják el ezeket a fiúkat. A nevüket is tudta, mert követte a híreket, pontosan olyan részletességgel, mint ön is.

– Tényleg? Ezek szerint valóban fontos volt neki a bátyád.

– Igen, nagyon is. Nem hiszem, hogy Duncan elfogadná egy idegentől, ha felajánlaná, hogy kocsival elviszi valahová, de ha mondjuk leeresztett a kereke, vagy baleset érte, és az illető megállt, hogy segítsen, akkor esetleg beleegyezett volna, hogy hazavigyék.

– Nos, Maisy, amilyen okos vagy, rájöttél, hogyan kerülhetett a gyilkos Duncan közelébe. Sőt lehet, hogy ő okozta a balesetet.

– Lehet, hogy a férfinak helyi kapcsolatai vannak. Felismerhette Duncant, ha már látta a faluban – töprengett Maisy. – Esetleg mondhatta azt Duncannek, hogy ismeri a nagyanyját. Duncan ebből nyugodtan hihette azt, hogy az illető nem veszélyes. Szóval szeretném ezt Grace-szel is megbeszélni, hátha azóta kiderített valami mást is.

– Meg sem próbállak eltéríteni a szándékodtól, de kérlek, ne bóklássz az erdőben, Maisy. És kérlek, mindenképp szólj, ha további fejleményekről szerzel tudomást, rendben?

Maisy a férfira mosolygott, majd felállt.

– Mielőtt visszautaznék Brightonba, megint meglátogatom, Mr. Dove. Ön azon kevesek egyike itt, akik fontosak nekem.

11.

MAISY, BECSUKTA MAGA mögött Mr. Dove házának ajtaját, majd felpattant a biciklire, és elindult az erdő felé. A nyüzsgő és zajos Brighton után kifejezetten üdítő volt az üres utak látványa, ahol egy-egy kutyát sétáltató párocskán kívül senkivel nem találkozott.

Volt valami különleges az áprilisban, a frissen előbújt hajtások harsányzöldjében, a földet szőnyegként beborító szellőrózsa és boglárka élénk színeiben, a májusi pompájukra készülődő harangvirágok hosszú és keskeny levélkéiben. A madarak vidáman csiripeltek, és ahogy Maisy lassan tekert, élvezte a hangokat és a látványt, észrevette, hogy javában folyik már a fészekrakás: a madarak úgy cikáztak ide-oda, mintha máris fiókákat kellene etetniük.

A kunyhóhoz vezető ösvény most sokkal kivehetőbb volt – lehet, hogy az oda igyekvő rendőrök súlyos lépteinek köszönhetően –, olyannyira, hogy Maisynek csak ritkán kellett leszállnia a kerékpárról. Amikor Grace tisztásán kibukkant a bokrok közül, azonnal meglátta a veteményesben gyomláló nőt. Toby vad csaholással fogadta.

Maisy integetni kezdett, amikor Grace felpillantott.

– Odamehetek köszönni? – kiáltotta.

Grace csendre intette Tobyt, és jelzett Maisynek, hogy bátran jöhet.

– Nem is hittem, hogy viszontlátlak még egyszer. Hallottam a sutyorgást, hogy nagyanyád nem nagyon örült, amikor félbehagytad a tanulást, és Brightonba mentél

dolgozni.

– Úgy nézem, mostanra már túltette magát rajta – felelte Maisy, amint közelebb ért. Legszívesebben megkérdezte volna, Grace kitől hallott minderről. – De egyszer sem írt azóta, hogy elköltöztem.

– És milyen a munka? – érdeklődött Grace a derekát masszírozva, mintha megfájdult volna a sok hajolgatástól.

Maisy elmosolyodott.

– Klassz. Nagyon jól érzem magam náluk, de van pár dolog, amit meg szerettem volna beszélni magával. Tudom, hogy a rendőrök azóta sem hagyják békén, és nagyon sajnálom. Megértem, ha jobban szeretné, ha elmennék.

– A rendőrök nem voltak olyan vészesek – mondta Grace. – Szerintem csak a látszat kedvéért vonultak ki ide, mert a falubeliek veszélyesnek tartanak. De gyere, üljünk le egy kicsit!

Leültek a padra, és Maisy összefoglalta, mit mondott neki Mr. Dove a többi meggyilkolt fiúval kapcsolatban, és hogy a férfi szerint miért nem találták meg eddig Duncant és a másik fiút, Peter Reillyt. Felvetette azt is, hogy Duncant baleset érthette a biciklivel.

– Csak arra szerettem volna megkérni, hogy próbáljon visszaemlékezni, Duncan említett-e valakit, akivel véletlenül összefuthatott. Ha igen, akkor ez nyom lehet a rendőrség számára. Mr. Dove azt mondta, szerinte a barátja, az az őrmester nagyon ráharapott erre az ügyre.

– Nem emlékszem, hogy Duncan említett volna bárkit is, csak a falubeli fiúkról mesélt, akikkel összebarátkozott. Azt is sietett megjegyezni, hogy nekik sosem árulta el, hogy meg szokott engem látogatni, nehogy idejöjjenek. De ők még gyerekek, biztosan nem egyikük az elkövető. Persze nem hinném, hogy gond lenne, ha a rendőrség egy kicsit jobban

ránézne az apákra vagy az idősebb férfi rokonaikra, akik találkozhattak Duncannel.

Egy pillanatra elhallgatott, mintha valamin elgondolkodott volna. – Egyetérték Mr. Dove-val abban, hogy Duncan és a másik fiú kivételével miért találták meg a többi fiút. A gonosz, perverz alakok, akik fiatalokon élősködnek, legyenek azok fiúk vagy lányok, hamar elveszítik az érdeklődésüket, ha az áldozatuk csalódást okoz nekik.

– Pontosan hogyan? – kérdezte Maisy.

– Túl engedelmesek, vagy nem elég engedelmesek. Valaki, aki szembeszegül velük, vagy egyáltalán nem küzd. A szélsőségekről van szó.

– Úgy beszél, mint akinek ismerős az ilyesmi – mondta Maisy óvatosan.

– Miből gondolsz? Csak józan paraszti ész – vágta rá Grace kissé sietve.

– Elnézést, azt hiszem, igaz – mondta Maisy, bár úgy érezte, ennél sokkal többről lehet szó, mert úgy hangzott, mintha Grace tapasztalatból beszélt volna.

Még egy kis ideig elbeszélgettek, jobbra arról, hogy Maisynek milyen az élete Brightonban. Azt is elmesélte Grace-nek, hogy most már megvan a címe annak az intézménynek, ahol az édesanyját kezelik.

– Kentben van, Tenterdenben, ezért gondoltam, hogy elutazom oda, mielőtt visszamennék dolgozni.

– Mindenképp beszélj a pszichiáterrel, akihez tartozik – javasolta Grace. – Érdemes előbb odatelefonálni, és időpontot kérni hozzá. Kérdezd ki részletesen édesanyád állapotáról, hogy milyen gyógyszert kap, és mi az esélye annak, hogy visszatérjen a normális életbe. Írd fel a gyógyszerek nevét és minden szakkifejezést, amit hallasz tőle, így tudsz konzultálni egy másik pszichiáterrel, aki másodvéleményt adhat.

– Elképzelhető, hogy apám csak azért vitette be oda, hogy ne legyen útban, és mondjuk, egy másik nővel élhessen? – kérdezte Maisy. Nem akarta elárulni, hogy valaki mással látta az apját.

– Évekkel ezelőtt az ilyesmi elég mindennapos volt, mindenféle nevetséges ürüggyel zárattak elmeógyógyintézetbe embereket – mondta Grace. – A saját káromon tapasztaltam. De úgy gondolom, manapság az ilyesmi nagyon ritka. Ma már nem olyan stigma a válás, mint régen, szóval, ha édesapád csak szabad akarna lenni, akkor ezt könnyen elérhetné anélkül is, hogy édesanyád bezáratná. Természetesen észben kell tartanod, hogy talán édesanyád csakugyan nem képes magát ellátni, és veszélyt jelenthet másokra. De ez úgyis kiderül, ha meglátogatod.

– A felnőttek miért nem tudják rendesen elmagyarázni a gyerekeiknek ezeket a problémákat? Én is kit faggatok? Mr. Dove-ot és magát. Az apám elejét vehette volna minden kételynek és aggodalomnak azzal, hogy őszinte.

Grace halványan elmosolyodott.

– Apád az én generációmhoz tartozik. Úgy neveltek minket, hogy a családi gondokat eltitkolták előlünk, és illetlenségnek számított kérdezősködni. Az egyik unokafivérem például bigámista volt. Egészen a haláláig nem tudott erről senki, csak akkor derült ki, amikor két feleség is jelentkezett a temetés ügyében. Az első felesége négy gyereket szült neki, a második pedig kettőt. Később kiderült, hogy a feleségek és az unokatestvérem fivére érezték, hogy valami nem stimmel, de senki sem akarta feszegetni a kérdést.

– Hogy a csodába tudta eltitkolni?

Grace vállat vont.

– Egy gyógyszerészeti vállalat ügynöke volt, és nagy területen dolgozott. Mindkét feleség azt hitte, hogy a férje

fogadóban száll meg, amikor úton van. De most folytatnom kell a gyomlálást, és neked is indulnod kellene haza, mert lassan besötétedik. Örülök, hogy láttalak.

Maisynek csalódást okozott, hogy így lerázták, pont, amikor úgy érezte, kezdenek belemelegedni a beszélgetésbe, de persze Grace nem szokott hozzá a társasághoz.

– Kapcsolatba tudok magával lépni, mondjuk, van valami cím, ahonnan el szokta hozni a leveleit? Csak azért, mert nem tudom, mikor járok itt legközelebb, és szeretném megírni, mit tudtam meg anyámról.

– Van egy postafiók a nevemen, hetente egyszer szoktam elhozni a leveleimet – mondta Grace. – Nem mintha olyan sokat kapnék, de azért leírom a címet, és te is add meg a tiedet, hátha nekem lesz hírem.

Másnap reggel Maisy busszal bement Lyndhurstbe, hogy meglátogassa Lindát. Boldogan ugrottak egymás nyakába, és a következő órában szinte levegőt sem vettek, annyi mindent meg kellett osztaniuk egymással. Linda teljesen odavolt barátnője új külsejéért – a tupírozott kontyért, a ceruzaszoknyáért és a blézerért. Sajnos azonban az édesanyjával kellett tartania, hogy meglátogassák a kórházban fekvő nagynénjét, ezért megbeszélték Maisyvel, hogy húsvét után újra eljön, és akkor náluk alszik.

– Akkor talán meg tudjuk oldani, hogy „véletlenül” összefussunk Alannel és Stevennel – mondta Linda. Elmesélte, hogy előző évben volt pár randevúja Stevennel, de amint elkezdődött az iskola, úgy érezte, semmi értelme írogatni neki, mert a fiatalember még mindig az anyja szoknyájába kapaszkodott. – Ez persze nem azt jelenti, hogy nincs kedvem vele flörtölni egy kicsit – tette hozzá nevetve.

Maisy a buszmegálló felé igyekezett, hogy hazamenjen Nightingalesbe, amikor meglátta az ellenkező irányba, Southamptonba tartó buszt. Hirtelen ötlettől vezérelve úgy döntött, meglátogatja Donald Graingert az irodájában, hogy tanácsot kérjen tőle az anyjához tervezett látogatással kapcsolatban.

Amikor előző évben a férfi közeledni próbált hozzá, az mélységesen megdöbbenette, és zavarba is hozta, de így visszatekintve, most, hogy már több tapasztalata volt az ellenkező nemmel, nem is tűnt annyira szörnyűnek, és még az is megfordult a fejében, hogy esetleg ő maga akaratlanul bátorította. Hiszen tetszett neki a férfi – kinek nem? Talán Mr. Grainger ezt érezte meg.

A retiküljében még mindig ott őrizte a névjegyet, de már olyan régóta lapult ott, hogy szinte észre sem vette.

A buszon a mellette ülő nő ismerte az utcát, ahol az iroda volt. A nemrég épült, tágas C&A mellett kell elmennie, úgyhogy tudta, merre lehet, mert Maisy többször is járt már az üzletben.

Nagyon szerette Southamptont, bár a Burley-ben lakók sokat panaszkodtak, hogy a háború alatt lebombázott házak helyén felhúzott modern épületek milyen rondák. Maisy szemében a bevásárlóutca épp olyan hívogató volt, mint az Oxford Street, de egyelőre nem a vásárlás érdekelte. Hamar megtalálta a Grainger, Moore és Edwards ügyvédi irodát egy könyvesbolt fölött.

A régi épületet üvegtáblás ajtóval tették modernebbé, amely közvetlenül az utcaszintről nyílt. Elegáns, szürke-fekete csíkos szőnyeg borította a lépcsőt, egészen az első emeletig és a recepciós pultig.

– Érdeklődni szeretnék, hogy beszélhetek-e Mr. Graingerrel – szólította meg a molett, középkorú recepcióst,

aki épp az írógépét püfölte. A pult két folyosó találkozásánál állt, az egyik az épület hátsó traktusa felé vezetett, a másik, rövidebbik pedig az utca felé. Maisy legalább négy ajtót látott a hosszabbikon.

– Van időpontja? – kérdezte a nő a szemüvege felett pillantva fel Maisyre.

– Attól tartok, nincs. De ha volna szíves megmondani neki, hogy Maisy Mitcham keresi...

A nő összevont szemöldökkel nézett rá, mintha elképzelhetetlennek tartaná, hogy valaki előzetes bejelentkezés nélkül keres egy ilyen fontos személyt, de felvette a telefont, és beszélt valakivel.

– A titkárnője azt mondta, épp ügyfél van nála, de legyen olyan kedves leülni és megvárni, míg megkérdezi Mr. Graingert, hogy mikor lesz szabad.

Húsz perc alatt Maisy három embert látott kijönni három különböző helyiségből, akik a lépcső felé véve az irányt távoztak is. Végül egy szűk, fekete szoknyát, fehér blúzt és magas sarkú cipőt viselő, huszonöt év körüli nő lépett ki az utca felé eső folyosóra nyíló ajtón.

– Miss Mitcham? – kérdezte. – Mr. Grainger fogadja önt.

Maisy követte a titkárnőt, aki keresztülvezette a külső irodán, ahol ő dolgozott, majd kinyitott egy másik ajtót, és intett Maisynek, hogy fáradjon be.

– Maisy Mitcham, micsoda kellemes meglepetés! – köszöntötte Grainger. Felállt azt asztaltól, megkerülte, hogy kezet rázzon vele. – Mindig is csinos kislány volt, de most egyszerűen varázslatos!

Maisy elpirult.

– Köszönöm, Mr. Grainger. – Azon töprengett, Linda találkozhatott-e a férfival, mert biztosan odáig volna érte. A férfi akár olasznak is elmehetett volna sötét hajával és

olajbarna bőrével. Halványszürke öltönye is kifogástalan szabású volt: a legújabb olasz stílus rövid, bő zakóval.

– A nagymamájánál lakik? – kérdezte, miután helyet kínált, és visszaült az íróasztala mögé. – Pár hete jártam nála, de meglehetősen homályosan fogalmazott önnel kapcsolatban.

– Ez érthető. Nagyon megharagudott, amikor Brightonban vállaltam állást. Miután elköltöztem, egyszer sem írt, de biztos vagyok benne, hogy ön is tudja, milyen. Végül én kérdeztem meg, hogy meglátogathatom-e, hiszen valakinek mégiscsak kezdeményeznie kell a kibékülést.

– Így van, nem az a fajta nagyi, akiről a könyvekben olvashatunk – mondta a férfi mosolyogva. – Annyit azért elpanaszolt, amikor ön elköltözött, hogy az unokája dadusnak fog állni. Biztos volt benne, hogy ez a modern kori rabszolgaság egy formája.

– Szerencsére tévedett. A munkaadóim rendesek, a gyerekek pedig nagyon aranyosak.

– Ezt örömmel hallom, különösen a sok szomorúság után, amit el kellett viselnie. És sajnos sosem volt lehetőségem bocsánatot kérni a legutóbbi találkozásunkkor tanúsított viselkedésemért. Remélem, már megbocsátotta, Maisy, bár valószínűleg megbocsáthatatlan, amit tettem.

– Már el is felejtettem – mondta Maisy könnyedén.

– Ez roppant kedves öntől. Az egyetlen mentségem, hogy ön olyan bájos.

– Inkább felejtsük el, csak ne történjen meg még egyszer – jegyezte meg Maisy kimérten. – De nem Duncan miatt jöttem, bár ha jól tudom, a rendőrségi nyomozás még mindig tart. Csak azt remélem, hogy hamarosan megtalálják, vagy legalább a holttestét, hogy meggyászolhassuk és eltemethessük. Szörnyű ez a bizonytalanság. – Elhallgatott, majd így folytatta: – Ami azt illeti, azért jöttem, mert végre

sikerült megszerezni annak az otthonnak a címét, ahová anyámat vitték. Tanácsot akartam kérni öntől, hogyan járjak el.

– Kétség sem fér hozzá, hogy épp elég nehézséggel kellett szembenéznie – mondta a férfi együttérzően. – De ami az édesanyját illeti, csak hívja fel az otthont, és kérdezze meg, hogy odamehet-e. Nem látom okát, hogy ezt megtagadnák öntől.

– Ön mennyit tud anyám állapotáról? – kérdezte Maisy.

A férfi csak legyintett.

– Nem sokat. Ne feledje, én a nagynyja jogásza vagyok, nem az édesapjáé. Mrs. Mitcham sokszor tett említést a menyéről, de amit ő elmond, az csak a véleménye, nem szükségszerűen tény. Mindazonáltal egyszer megkért, hogy keressem fel az otthont, és számoljak be neki az ön kedves édesanyja állapotáról.

– Meglep, hogy ezt fontosnak tartotta, hiszen sosem nézte jó szemmel – jegyezte meg Maisy. – De anyám hogy volt, amikor nála járt?

– Gyenge volt. Nem is foglalkozott velem, de tájékoztattak, hogy már senkit sem ismer fel. Sajnos csak ennyit tudok mondani.

– Ezzel azt akarja mondani, hogy semmi értelme odamenni?

– Dehogyan, Maisy. Ha úgy érzi, hogy mennie kell, akkor mindenképp menjen. Az is lehet, hogy a hangja vagy az arca látványa stimulálja az édesanyja emlékezetét. Csak ne várjon túl sokat.

Maisy nem is tudta, erre mit válaszoljon. Rájött, hogy át kell gondolnia a férfi szavait, mielőtt elrohanna az otthonba.

– Látom, hogy össze van zavarodva – folytatta Grainger. – Későre jár, ha nincs más terve délutánra, akkor felajánlhatom,

hogyan hazaviszem? Útközben megállhatunk valahol teázni, ha még volna kedve beszélgetni, és mesélhet nekem Brightonról és az udvarlóiról. Becsületszavamat adom, hogy kifogástalanul fogok viselkedni.

Maisy átgondolta az ajánlatot. Ebben az időszakban a busz biztosan zsúfolt lenne, és mint mindig, nagyon lassú. Különben is, a férfi bocsánatot kért, és megígérte, hogy nem fog megint úgy viselkedni, mint legutóbb, amikor hazavitte.

– Köszönöm, jó lenne, de nem akarok a terhére lenni.

– Nem lenne a terhemre, Burley amúgy is útba esik hazafelé. Meghívom teára.

A Forest Tea Shopnál álltak meg, és Maisy addigra már nagyon élvezte Mr. Grainger társaságát. Pár elejtett megjegyzésből kiderült, hogy a férfi valószínűleg idősebb, mint aminek Maisy gondolta, talán a negyvenes évei közepén járhat, ennek ellenére fitt volt, és amikor levette a zakóját az autóban, látni lehetett, hogy izmos a felsőteste. Maisy megkérdezte tőle, hogy sportol-e, mire azt a választ kapta, hogy rendszeresen teniszeznek és úszik.

– Nem vagyok valami nagy csapatjátékos – mondta nevetgélve. – Teniszben is egyéniben játszom, és az úzásban is az a célom, hogy megdöntsem a saját csúcsidőmet. Sosem versenyzek. És ön, Maisy?

– Szeretek úszni, de semmi több – ismerte el. – Egyáltalán nem szeretem a versengést. Az iskolában utáltam a röplabdát és a gyephokit... olyan értelmetlennek tűnt, hogy egy labda miatt rohángáljak ide-oda.

A férfi felnevetett.

– Én rögbizés közben mindig félttem, hogy eltalálnak, de sosem ismertem el, mert különben valaki direkt fejbe rúgott volna, hogy ne legyek olyan nyápic.

A teázóban kértek egy kanna teát és némi teasüteményt.

Kellemes hely volt a sötétbarna gerendákról lógó kifényesített, régi réz és bronz sütőformákkal. Maisy gyanította, hogy a nyár derekán egész nap tele lehet vendégekkel.

Mesélt a munkájáról, és hogy a következő évben Londonba szeretne menni, hátha ott talál titkárnői állást.

– Érdeemes lenne jogi asszisztensnek tanulnia – vetette lel a férfi. – Általában sokkal jobban megfizetik, mert nagy odafigyelést igényel. Ha eljön az ideje, szívesen beajánlom a jogászismerőseimnél.

– Ez nagyon kedves öntől – mondta Maisy. – De Paul és Annabel biztosan nagyon fog hiányozni. Egyelőre nem igazán tudom, hogy nekem találták-e ki az irodai munkát.

– Az csak a természetes anyai ösztön, hogy szeret gyerekekkel foglalkozni – jegyezte meg a férfi mosolyogva. – Biztos vagyok benne, hogy az irodai munka sok előnnyel járna. Új barátokra tenne szert... Még az is lehet, hogy egy ügyvéd kérné meg a kezét, és családot alapítanának.

– Az csodálatos lenne – mondta Maisy ragyogó arccal. – Olyan házat szeretnék, mint Nightingales, három vagy négy gyereket, és persze egy érdekes, udvarias férjet, ha kérhetem. Önnek van gyereke?

– Nem, sajnos engem és a feleségemet, Deirdre-t nem áldotta meg az ég. Nagy bánatunkra.

– Ó, értem, sajnálom.

– Nem tesz semmit. Mindig azt mondjuk egymásnak, milyen szerencse, hogy sosem kellett éjszakákat átvirrasztanunk, és nem terhelt le minket a sok tennivaló és költség, ami a gyerekneveléssel jár.

Maisy elmosolyodott. Úgy érezte, kedves, hogy a férfi ezt mondja, de egy szót sem hitt el belőle.

– Jól van! Ideje hazavinnem kiskegyedet – mondta a férfi, majd intett a pincérnőnek, hogy kéri a számlát. – Jobban

örülnék, ha nem említené kedves nagymamájának, hogy hazavittem, különben tudni akarja majd, hogy miért nem néztem be hozzá. Ugye nem gond?

– Dehogyan – mondta Maisy. – Úgysem akartam neki beszámolni arról, hogy felkerestem önt, mert kapcsolatba akarok lépni anyámmal. Nem helyeselné az ötletet.

Cinkosan összemosolyogtak.

– Néha azért adjon hírt magáról, Maisy – kérte a férfi. – Mint mondtam, szeretnék segíteni, hogy jó állást találjon Londonban.

– Köszönöm szépen, Mr. Grainger, ez nagyon kedves öntől.

– Enyém a megtiszteltetés, és kérem, hívjon ezentúl Donaldnak, legalábbis a nagymama távollétében.

Hazafelé az út hátralevő részében a közelmúltban látott filmekről beszélgettek. Maisy elmesélte, hogy halálosan félt a *Psycho* alatt, és soha többet nem akar horrorfilmet látni. Grainger csak nevetett, és megjegyezte, hogy szerinte nagyon okosan megírt film volt.

– De én jobban szeretem a bűnügyi filmeket és könyveket. Élvezem, hogy a nyomozó ellenében jár az agyam.

Az autóval az út végében álltak meg, de amikor Maisy ki akart szállni, észrevette, hogy felborult a retikülje, és a teljes tartalma szétszóródott az ülés előtt, sőt pár apróság be is gurult az ülés alá.

– Elnézést – mondta, és visszahajolt a kocsiba, hogy mindent összeszedjen. – De ne nézze, mi minden esett ki belőle, mert még zavarba jövök.

– Ó, a nők és az ő retiküljük, olyan szórakoztató – mondta a férfi, míg Maisy felszedegette a rúzszt, a kis körömlakkot, a körömvágó ollót és az aprót. – Tényleg szükség van erre a fegyvertárra?

Maisy felnevetett.

– Valószínűleg nincs. Azt hiszem, a retikül afféle lerakat. – Benyúlt az ülés alá, hátha valami ott maradt, és elő is kotort jó néhány érmét és egy golyóstollat. Mintha hátrébb még maradt volna pár apró, ezért azokat is gyorsan begyűjtötte, és meg sem nézte, úgy tüntette el a retikül mélyén.

– Kész is vagyok – mondta Graingerre mosolyogva. – Ezentúl vigyázni fogok, hogy bezárjam a retikülomet, hogy véletlenül se fedjem fel a titkaimat.

Maisy még akkor is mosolygott, amikor odaért Nightingales kapujához. Az egész napja csodásan sikerült, és este majd le is ül Janice-szel, hogy egy jót beszélgessenek. Annyira örült, hogy mégis eljött látogatóba.

Egyenesen a konyhába sietett.

– Remélem, kellemes napod volt – üdvözölte Janice.

– Isteni! – válaszolt Maisy.

– Akkor sajnálom, hogy el kell rontanom – húzta el a száját a házvezetőnő. – Nagymamád azt javasolta, hogy ma este étkezzünk együtt. El kell ismerni, hogy igyekszik kedves lenni. Szerintem lassan kezd rájönni, hogy a szokásos modora nem igazán használ a népszerűségének.

Maisy felkacagott.

– Segíthetek valamiben?

– Én a helyedben levinném azt a szűk szoknyát – mondta Janice, ahogy végigmérte a lányt. – Nagyon csinos vagy, de nem hiszem, hogy túl kényelmes ebben ülni.

Maisy felment a szobájába, elővette a szekrényből a rózsaszín gyapjúruháját, és átöltözött. Janice-nek igaza volt, a szűk ceruzaszoknya nem alkalmas arra, hogy abban üljön le vacsorázni. Kifésülte a tupírozott kontyát is, és két oldalt egy-egy rózsaszín csattal fogta hátra, majd beletűrt a retikülbe,

hogy megkeresse a rúzsát.

Amikor nem találta meg azonnal, inkább kiborította a táska tartalmát az ágyra, és mosolygott, amikor eszébe jutott, Grainger mit mondott a női táskákról. A férfinak igaza is volt, egy csomó olyasmi lapult a retikülben, amire nem is volt szüksége: mindenféle papírfecni és hasonlók.

Leült, és nekiállt kiválogatni. Egyszer csak meglátott egy cipőcsatot. Ezüst volt, és szögletes, és egy kis darab barna pamut még mindig ott fityegett a szélén.

Elég volt egyetlen pillantás, hogy tudja, mi az: Duncan szandáljának hiányzó csatja. Ahhoz túl vaskos darab volt, hogy Maisy valamelyik holmijáról származzon. És ami még ennél is fontosabb, pontosan tudta, hogy honnan került oda.

Mr. Grainger autójából.

12.

MAISY ELSŐ REAKCIÓJA az volt, hogy lerohan a lépcsőn azt kiabálva, hogy perdöntő bizonyítékra bukkant! De győzött a józan ész, amikor eszébe jutott, azzal, hogy elhozta a csatot Grainger autójából, valójában tönkretette a bűnjelet.

A férfi ujjlenyomata, már amennyiben volt rajta, most biztosan eltűnt róla. Grainger még azt is bátran kijelentheti, hogy nem is volt a csat az autójában, és senki sem tudná bizonyítani az ellenkezőjét.

Leült az ágyra, és gondolkodni próbált. Elképzelhetetlennek tűnt, hogy egy olyan úriember, mint Mr. Grainger gyilkos lehetne. Először is jogász, másodszer is olyan kedves ember.

De akkor hogy került a csat az autójába?

Igaz, bármikor hazahozhatta Duncant, aki bármikor új csatot varrhatott a szandáljára. De Maisy egészen biztos volt benne, hogyha csat nélküli szandállal jött volna haza, szólt volna róla, ahogy arról is, hogy hazahozta valaki.

Abban a nem túl valószínű esetben, ha semmit sem szólt volna, csak felvarrja a vadonatúj csatot, és az esett volna le kerékpározás közben, akkor Grainger ártatlan. De Maisy úgy érezte, nem ez történt.

Sokkal valószínűbb az, hogy Duncan örömmel üdvözölte volna Graingert, ha pont akkor jelenik meg, amikor ő épp a szandálját próbálja valamiképp a lábára rögzíteni.

Grainger említette Maisynek, hogy mindig Burley-n át szokott hazamenni, ezért alkalom is adódhatott.

De miért dobta volna el a szandált, hogy a rendőrség később megtalálja? És ha ezt tette, miért tartotta meg a csatot? Hacsak nem Duncan a kezében fogta a csatot, mivel vissza akarta varrni, de elejtette az autóban.

Maisynek eszébe jutott egy régebben olvasott könyv, amelyben a nyomozó azt mondta, hogy két dolog szükséges ahhoz, hogy a tettest megtalálják. Bizonyítani kell, hogy volt alkalma és indítéka a tett elkövetésére. Graingernek alkalma biztosan volt, de mégis mi lehetett az indítéka?

Hiszen vonzó, intelligens, sikeres nő ember. Miért rabolna el egy kamasz fiút? Maisy azt jobban megértette volna, ha egy lány az áldozat – még azt is, ha ő maga lett volna az.

Hirtelen felidéződött benne, amit Grace és Mr. Dove mondtak. Akkor nem egészen értette, de most kezdte kapizsgálni. A fiúkat is ki lehet úgy használni.

A gondolattól émelyegni kezdett. Donald Grainger csak nem olyan ember? Valószínűtlennek tűnt, hogy egy ilyen jóvágású és jól szituált férfi ilyesmit tegyen, vagy épp fiúkat gyilkoljon. De persze a régi, hírhedt gyilkosok közül is többen jóképűek és nyájasak voltak. Vagyis egyedül a kinézete nem menti fel.

Mi van, ha tényleg ő tette?

Egy dolog azonban egészen biztos volt. Duncan valamikor bent ült Grainger autójában, ha egyszer ott maradt az a csat. De ha a férfinak nincs semmi takargatnivalója, akkor miért nem jelentkezett a rendőrségen? Duncan az egyik ügyfelének unokája, így senki sem furcsállná, ha hazavitte volna a fiút.

Ha most elszaladna Mr. Dove-hoz, és megmutatná neki a csatot, biztos, hogy a férfi azonnal értesítené a barátját, Harryt, aki az ügyön dolgozik. De Grainger ismeri a törvényt, és persze nagyon okos is. Kimagyarázhatná azzal, hogy a csat

Maisy táskájából esett ki.

Különben is, egészen bizonyos, hogy nem vitte volna sem Duncant, sem a többi fiút a saját házába, vagyis hiába lenne a rendőrségnek házkutatási végzése, ott úgysem találnának semmit. És még ha őrizetbe is akarnák venni Graingert, nem tehetnék meg, ha nincs megdönthetetlen bizonyíték a birtokukban. Vagyis szabadon távozna, és gondoskodna róla, hogy semmi nyoma ne maradjon a tettének. Ha Duncan és Peter Reilly még élnek, akkor a férfi kénytelen lenne megölni őket, hogy ne vallhassanak ellene.

Maisy rosszul lett. Leült, mélyen a két térde közé hajolt, és várta, hogy a szédülés elmúljon. Annyira jó lett volna ezt átbeszélni valakivel, de hogyan, kivel? A nagyanyja egy percig sem hinné, hogy Grainger a tettes. Janice esetleg, de ragaszkodna ahhoz, hogy értesítsék a rendőrséget, ahogy Mr. Dove is. Linda és a szülei valószínűleg azt hinnék, hogy Maisy túlreagálja a helyzetet, és ők is a rendőrségi bejelentést javasolnák.

Vagyis egyedül Grace maradt. Este hét felé járt az idő, és már kezdett sötétedni. Maisy tudta, hogy most nem mehet ki kerékpárral az erdőbe. De hogy fogja kibírni az egész éjszakát, ha ekkora súly nyomja a lelkét?

*

– Nem ízlik a vacsora? – kérdezte nagyanyja, amikor észrevette, hogy Maisy csak turkál az ételben, és ímmel-ámmal eszik a bárányszeletből.

– De, nagyon finom – vágta rá Maisy. – Csak délután l.yndhurstben túl sok siitit ettem, ezért nem vagyok any-nyira éhes.

– Nagy kár, hogy ötvenháromban megszűnt a

cukorfejadag. – jegyezte meg az idős asszony. – Mostanában a fiatalok csak úgy tömik magukba az édességet és a süteményt.

– Szerintem ezzel mindannyian így voltunk, amikor véget ért a jegyrendszer – mondta Janice mosolyogva. – Ön is, Mrs. Mitcham.

– Igen, nem tagadom – sóhajtott az asszony. – Nos, ha most nem eszed meg, Janice majd holnap felmelegíti neked. Kár lenne, ha pocskba menne. Mondd csak, Maisy, mikor fogod befejezni azt az esti iskolát? Rendes bizonyítványt adnak?

– Jövő hónapban lesz az osztályozóvizsga – válaszolt Maisy. – És igen, bizonyítványt is kapok.

– És utána mihez kezdesz?

Maisy egészen eddig azon törte a fejét, hogyan szedhetni' ki a nagyanyjából némi információt Graingerről, és hirtelen eszébe jutott a megoldás.

– Ma a buszon azon gondolkodtam, hogy esetleg tanulhatnék jogásznak – mondta. Ez persze meg sem fordult a fejében, de egy kis füllentésből nem lehet baj. – Mr. Grainger hogy került erre a pályára, nagyanyám?

– Mindig is okos gyerek volt, bár Alastair féltékeny volt rá, és azt mondta, Donald sunyi alak. Nem járt egyetemre, hanem beállt tanoncnak egy ügyvéd mellé Southampton-ban. A háború alatt pedig igencsak kitüntette magát, a királyi légierőnél dolgozott, ami előnyös helyzetet jelentett.

– De apám miért mondta rá, hogy sunyi alak?

Az idős asszony összeszorította a száját.

– Mint mondtam, féltékeny volt rá. Donald sármos volt, jóvágású, és ugyan fáj kimondanom, de szegény Alastair furcsa küllemű férfi, és fiúként még furcsább volt.

– Ó, Mrs. Mitcham! – kiáltott fel Janice. – Hogy mondhat ilyen szörnyűséget?

Az idős asszony ajka gúnyos mosolyra húzódott.

– Mindig is az ő pártját fogtad, Janice. De jó, fogalmazzunk úgy, hogy Alastair nem volt egy szívtipró. Ám azt állította, hogy Donald hazudozik, kulcslyukon át leselkedik mások után, és behízelgi magát, akinél csak lehet. Később Alastair azt is gyanúsnak találta, hogy Donaldot beválasztották társnak a jogtanácsadónál, ahol a mai napig dolgozik. Azt tudtuk, hogy a nagynénje halála után eladta azt a házikót, ahol az asszony lakott, de olyan rossz állapotú volt az épület, hogy nem sokat kapott érte. De Alastair akkor is azt állította, hogy a házat a nagynéni két lányának kellett volna megörökölnie, és Donald kéz alatt jutott hozzá. Szerintem csak az irigység mondatta vele ezt a sok ostobaságot. Én Donaldot mindig is egyenes, őszinte és nagyon kedves embernek találtam.

– Én is annak láttam, amikor itt ebédelt – mondta Maisy. – És hol lakik, nagyanyám? Southamptonban?

– Nem, Ringwoodban. Azt hittem, hogy majd ideköltözik Burley-be, mivel gyerekként annyira boldog volt itt, de azt mondta, hogy Ringwoodnak jobb az úthálózata, és neki erre van szüksége.

– És milyen a felesége? Grainger nagyon jóképű, szóval gondolom, a felesége csodaszép. – Maisy nagyon is élvezte ezt a kis vallatást, de azért érezte, ha így folytatja, akkor a nagyanyja hamarosan gyanúsnak fogja találni.

– Vonzó, elegáns nő, bár meglehetősen bárgyú. De persze nem hinném, hogy Donald kedveli az okos nőket. Mielőtt feleségül vette Deirdre-t, mindig bámulatosan szép nőkkel a karján jelent meg a társas eseményeken. Akkoriban sok nő vetette ki rá a hálóját, mert ugyancsak jó partinak számított. Mindenesetre semmi pletykát nem hallottam arról, hogy félrelépett volna, amióta megnősült. De miért kérdezősködsz

róla?

– Csak mert eszembe jutott, hogy tanulhatnék jogásznak, és ő az egyetlen, akit ismerek – mondta Maisy. – Mit gondolsz, adna nekem tanácsot ezzel kapcsolatban?

– Biztos vagyok benne, de abban nem, hogy az apád helyeselné. Okosabb lenne, ha inkább az ő tanácsát kérnéd ki, végül is elég sok mindent tud a jogról. Az apád nem csupán nagyon okos ember, Maisy, de a Külügyminisztériumban fontos munkát végez, és ismeri a megfelelő embereket.

Maisy már épp nyitotta volna a száját, hogy azt mondja: „és a megfelelő nőket”, de még időben jobb belátásra tért. A nagyanyja egész este kedves volt hozzá, legalábbis annyira, amennyire tőle telt. Ezt semmiképp sem akarta elrontani.

Később, miután a nagyanyja nyugovóra tért, és Maisy segített rendet rakni a konyhában, Janice megkérdezte, miben sántikál.

– Hogyhogy miben sántikálok? – kérdezte Maisy.

Janice sokat tudóan nézett rá.

– Egész este Mr. Graingerről kérdezősködtél. Csak nem összefutottál ma vele? Tudom, hogy vonzó férfi, de túl öreg hozzád, Maisy.

Maisy egy pillanatig kísértést érzett, hogy beszámoljon Janice-nek a csatról. De úgyis csak azt mondaná, amit Mr. Dove is, hogy értesítsék a rendőrséget. Ezért inkább felnevetett.

– Ne butáskodj, Janice! Nekem fiatal kell, aki szereti a rock and rollt. Csak a jogász dolog érdekelt. De te mit gondolsz, apám miért tartotta sunyinak? Azt hittem, jó barátok voltak.

– Dehogya. Sosem voltak azok, amennyire én emlékszem. Donald Graingert a nagynénje rendszeresen átküldte ide, és szegény Alastairtól elvárták, hogy szórakoztassa. Kész tortúra lehetett Alastairnek, mert hat évvel volt idősebb Donaldnál.

Őszintén szólva, de erről egy szót se a nagyanyádnak, igazából én sem kedvelem Donaldot. Helyes kisfiú volt, de *tényleg* ijesztő, mindig az ember lába alatt volt, vagy leskelődött. De valahogy addig bővölte nagyanyádat, hogy nagyapád halála után felfogadta jogásznak. Mondanom sem kell, apád nem örült a hírnek, sőt csúnyán össze is veszték ezen. Alastair közölte nagyanyáddal, hogy hiú öregasszony, akit elvarázsolt egy sármos arc, de Mrs. Mitcham váltig azt hajtogatta, tudja, hogy Donald a megfelelő a feladatra. És ennyiben maradtak.

Maisy legszívesebben megkérdezte volna Janice-t, hallott-e olyan pletykát, hogy Mr. Grainger a fiúkat szereti, de nem merte felhozni a témát. Janice egyből rájönne, hogy Maisy valamit megtudott.

Nemsokára fel is ment a szobájába lefeküdni, bánatosan vette tudomásul, hogy várnia kell másnapig, hogy Grace-szel beszélhessen. Nehéz ügy, mert nagypéntek lesz, és a nagyanya biztosan elvárja majd, hogy vele tartson a templomba. Már a háromórás, nyomasztó istentisztelet gondolatától is elment az életkedve, ráadásul a nagyanya kétségtelenül illetlenségnek tartaná, hogy az unokája biciklizni vagy sétálni megy azon a napon, amikor Krisztust megfeszítették.

Nagy meglepetésére másnap reggeli után Janice megkérdezte Maisyt, elvinne-e egy adag narancslekvárt a Burley-től körülbelül másfél kilométerre lakó barátnőjének.

– Megígytem, hogy adok belőle a templom húsvétvasárnapi kirakodóvásárára, de nekem már nagyon messze van Enid háza, ráadásul akkor ott marasztalna beszélgetni. De te csak beadod neki, és már ott sem vagy.

– Szívesen elviszem – vigyorgott Maisy. Örült, mert

gyönyörű, napsütéses reggelre ébredtek. – De nagyanyám nem arra számít, hogy elmegyek vele az istentiszteletre?

– Nem, már nincs ideje az ilyen hosszú ücsörgésekre. Legutóbb két éve ment el, amikor te és Duncan is vele tartottatok. Utána bevallotta, hogy kész kínszenvedés volt kettőtöknek, neki pedig egészen megfájdult a lába a sok térdeléstől. Évekkel ezelőtt még elvárta, hogy vele menjek, de őszintén szólva nagy megkönnyebbülés volt, amikor többet nem hívott.

Maisy csak úgy ragyogott.

– Jól is esne egy kis biciklizés. Lehet, hogy még Lyndhurstbe is átmegyek. Hozzak valamit?

Janice nem kért semmit, csak átadta Maisynek a négy újságpapírba tekert lekvárosüveget.

– A bicikli kosarába tedd – mondta, és megcsippentette Maisy arcát. – Pontban egykor ebéd! És mint minden nagypénteken, most is hal lesz.

Maisy olyan gyorsan tekert, ahogy csak a lába bírta, először beadta Enidnek a lekvárt, kimentette magát, hogy nem maradhat, mert tíz perc múlva valakivel találkoznia kell, aztán elindult Grace kunyhója felé.

– Ne haragudjon, hogy ilyen hamar megint zavarom! – mondta, ahogy kibukkant a tisztáson, és meglátta a ruhát teregető Grace-t. – De el kell mondanom valamit!

Toby vad farkcsóválás közepette odaszaladt hozzá, hogy üdvözlje. Maisy lehajolt, hogy megsimogassa, aztán Grace-szel leült a napsütötte padra, és azonnal kibukott belőle minden. Mesélt a csatról, és hogy mire gyanakszik Donald Graingerrel kapcsolatban.

Grace figyelmesen hallgatta.

– Tudom, hogy ki ő, de nem ismerem. Csak annyit tudok, amennyit mások mondtak róla. Én 1945-ben költöztem ide az

erdőbe, épp, amikor őt áthelyezték, és akkoriban sokat beszéltek róla. Hallottam ezt-azt, amikor sorban álltam a fejadagomért. Akkoriban a helyi lányok teljesen bele voltak habarodva. Azt mondták róla, hogy hős, meg hasonló számarságokat.

– És hős volt?

– Hogy lehetett volna az? A szárazföldi egységhez tartozott, ott nincs sok esély a hősköedésre. Szerintem ő terjesztette ezt magáról, és mivel jól néz ki, az emberek mindent elhittek... De az igazi sutyorgás akkor kezdődött, amikor a nagynénje meghalt. A nénit Constance-nak hívták, és nem messze lakott a nagyanyádtól. Valamikor az 1953-as koronázás környékén halt meg, és Graingerre hagyta a házat. Nem sokat ért, de mint kiderült, a néni két lánya nagyon kikelt magából.

– Igen, ezt Janice is mesélte. De mégis övé lett a ház.

– A nagyanyád volt az, aki kiállt mellette, és neki mindig nagy szava volt a környéken. Alapvetően azt mondta, hogy Grainger olyan volt Constance-nak, mintha a fia lett volna, minden héten meglátogatta, míg a lányok az orrukát sem dugták ide.

– Szóval ő lett a jófiú?

– Pontosan – bólintott Grace. – De Maisy, ez csak pletyka, amit csak úgy fél füllel hallottam a faluban a boltban, és nem biztos, hogy teljesen igaz. Különben is, nem lehetett sok, amit a nagynénjétől örökölt, a házikó roskadozott, sosem modernizálták. Sokan rebesgetik, hogy Grainger szándékosan hálózza be az idősebb hölgyeket, köztük a nagyanyádat is, hogy bízzák rá az ügyeik intézését. Az viszont igaz, hogy egy nő Brockenhurstben mindent ráhagyott, talán három vagy négy éve. A család fellebbezett, de vesztek. Mint kiderült, Constance lányaihoz hasonlóan ők sem jártak nála évek óta,

míg Grainger rendszeresen meglátogatta.

– És most hogyan fogadják az emberek? Nagyanyám szerint tökéletes úriember – mondta Maisy. Hajlott hinni a pletykának, de egészen addig, míg meg nem találta a csatot, ő is csodálatos embernek tartotta a férfit.

Grace vállat vont.

– Két tábor van. Az egyik, amelyikbe nagyanyád is tartozik, szentnek tartja. A másik ennek szöges ellentétében hisz, azt mondják róla, hogy az időseken és elesetteken élőködik. Én nem gondolok semmit. Sosem beszéltem vele, csak látásból ismerem. És abból, amit hallottam a nagyanyádról, gyanítom, Lucifer elbújhatna mellette.

Maisy felnevetett.

– És esetleg hallott valamit Grainger... – elhallgatott, mert zavarba jött, és nem tudta, mit is mondjon.

– Szexuális irányultságról? – kérdezett rá Grace.

Maisy bólintott.

– Nem, erről soha nem hallottam pletykát. Ha jól tudom, a környéken a legtöbb nő odavan érte. De hadd adjak egy kis háttér-információt. 1939-ben, amikor véget ért a háború, akkor engedtek ki az intézményből, ahol éltem. Javasolták, hogy csatlakozzam a szárazföldi hadsereghez, és ideküldtek.

Grace Burley felé intett.

– Egy kis gazdaságba kerültem, a falu másik végén, az idősödő Brady házaspár tanyájára. Én voltam az egyetlen segítségük, de nekem ez így tökéletesen megfelelt, mert azok után, amiken keresztülmentem, nem bírtam volna ki egy csomó lány között. Semmit sem tudtam a gazdálkodásról, de Bért Brady türelmes ember volt, és mindenre megtanított.

Maisy kíváncsian várta, hova fog kilyukadni a történet. Egyelőre nem úgy tűnt, mint aminek bármi köze lenne Graingerhez.

– Muszáj volt elmesélnem a háttérmet, hogy meg tudd ítélni a mondanivalóm igazságtartalmát – tette hozzá Grace. – Valószínűleg tudod, hogy a helyiek az erdőben legeltetik az állataikat, és Bradyék sem voltak ez alól kivételek – folytatta. – Az érkezésem után nem sokkal megkértek, hogy jöjjek ki ide, és nézzem meg a disznaikat. Nem igazán tudtam, mit kell termem. Fogalmam sem volt, merre menjek, mit keressek, amikor kiértem ide. És kicsit félttem is. De mindegy is, Mr. Brady kinevetett, és azt mondta, rám semmi veszély nem leselkedik az erdőben, mert nem olyan nemű vagyok. Akkoriban olyan keveset tudtam a világi dolgokról, hogy nem is értettem, mire céloz. Mrs. Brady később elmondta, hogy férfiak mászkálnak az erdőben, és más férfiakat keresnek.

– Tényleg? – kérdezte Maisy döbbsen. Hallott róla, hogy Brightonban vannak ilyen klubok, de azt nem gondolta volna, hogy ilyesmi egy erdőben is megtörténhet.

– Tudom, hogy furcsán hangzik, de bizony ez volt az igazság. Az ilyen férfiak ott találkoztak, ahhoz a helyhez közel, ahol most a Forest Tea Shop van. Azt nem tudom, hogy Graingernek köze volt-e ehhez. De a háború alatt elég rendszeresen járt ide.

Maisy hosszan elgondolkodott.

– Mit tehetnénk, Grace? – kérdezte végül. – Vigyem be azt a csatot a rendőrségre, és bízzak abban, hogy utánanéznek Graingernek? Vagy próbáljak keresni még valamit, hátha bolondnak tartanak? De hogy találhatnék még valamit? Jövő hét végén vissza kell mennem Brightonba. De nem hagyhatom annyiban. Lehet, hogy Duncan még él, vagy ha mégsem, akkor tudnom kell.

Grace Maisy karjára tette erős kezét.

– Pontosan tudom, mit érzel, és együtt is érzek veled. Még soha nem vallottam be senkinek, de úgy érzem, neked most

muszáj. Engem egy rokonom erőszakolt meg, nem egyszer, hanem rendszeresen, éveken át. Azért vitettek be az elmeógyógyintézetbe, mert megpróbáltam segítséget kérni. Azt mondták, megőrültem, és bezárattak.

Maisynek leesett az álla. Sejtette, hogy valami szörnyűség miatt került Grace az intézetbe, de azt nem gyanította, hogy ilyesmi történt.

– Annyira sajnálom, Grace – hüledezett. – Ez rettenetes.

Grace megint csak vállat vont, mintha a „rettenetes” szó közel sem írhatná le mindazt, amit átélt. – Miután kikerültem onnan, nem bíztam meg senkiben. Mr. és Mrs. Brady hiába bántak velem rendesen, óvatos maradtam. És minél hosszabb ideje éltem itt kint egyedül, és híresztelték rólam, hogy dilis vagyok, vagy boszorkány, annál kevesebb kedvem volt másokkal beszélni... Aztán megjelent Duncan. Nem ijedt meg a gorombaságomtól, és a maga módján elérte, hogy a gyanakvásom enyhüljön, és a végén barátként tekintettem rá. Aztán megjelentél te is, Maisy, és látom, hogy téged is ugyanabból a fából faragtak. Ez sokat jelent nekem, mert úgy látom, te nem hiszed azt, hogy bolond vagyok, és értékeled a véleményem. Úgyhogy segíték kideríteni, mi történt Duncannel.

– De hogyan? Mit tehetnénk?

– Ma már semmit. Végül is nagypéntek van, és a nagyanyád úgysem nézné jó szemmel, ha kint csatangolnál, különösen velem. Gyere vissza holnap reggel, addigra átgondolom, és kitalálom, mihez kezdjünk.

– Eszembe jutott valami – mondta Maisy. – Mr. Grainger az egyik délután hazahozott az autójával, még az előtt, hogy Brightonba mentem. Mondott valami furcsát. Akkor nem gondoltam fontosnak, de most úgy tűnik, hogy sokkal jobban ismerte Duncant, mint kellett volna.

– Mit mondott?

– Igazából nem sok mindent, csak célzást tett Duncan szeplőire. De Grace... Duncannel csak egyszer találkozhatott, azon az ebéden nagyanyámmal. Miért emlékezett volna a szeplőire? Első találkozáskor soha senkinek nem szokott feltűnni!

– Gyanítom, hogy valami nyomaszt. Mi az, Maisy?

Maisy elpirult, zavarba jött, amiért Grace ennyire intuitív.

– Igen, van még valami más is. Hazafelé megpróbált megcsókolni. Ijesztőnek találtam, de persze akkor még nagyon naiv voltam.

– Értem – mondta Grace elgondolkodva. – Attól, hogy valaki meg akar csókolni egy csinos, fiatal lányt, még nem perverz vagy gyilkos. De az önfegyelem hiányáról árulkodik, ha az a lány az ügyfele unokája. Hadd gondoljam át ezt is, és majd holnap innen folytatjuk a beszélgetést.

13.

GRACE FIGYELTE MAISY távolodó alakját, ahogy végigmegy a patak mellett, és eltűnik a bokrok között. Gombóc gyűlt a torkába. Sajnálta a lányt, szegénykének az egész világ súlya nyomta a vállát.

Pedig milyen csinos kislány. A ragyogó, kék szempár, a hosszú, szőke haj egyetlen sima, vaskos fonatban, és a rózsás, hamvas arcbőr már önmagában is elég volt – de nemcsak a szépsége tette vonzóvá: kedves volt, jószívű és kivételesen megértő ahhoz képest, hogy ennyire fiatal. Tizenhét évesen a szórakozáson kellene törnie a fejét, nem pedig az eltűnt fivére után nyomozni, sem azon aggódni, hogy az édesanyja elmeógyógyintézetben van, és az apja másik nővel találkozgat.

Milyen jó lett volna, ha egy ilyen lánya születik!

Furcsa, hogy ilyesmi egyáltalán az eszébe jutott, amikor sosem akart saját gyereket.

Amikor bevitették az észak-londoni intézménybe, miután az apjának elmondta, hogy a nagybátyja, apja testvére éveken át rendszeresen megerőszakolta és rettegésben tartotta, az első gondolata az volt, hogy itt legalább biztonságban lesz. Feltételezte, hogy csak átmenetileg kell ott maradnia, míg megvizsgálják, a nagybátyját pedig bíróság elé állítják, és elítélik.

De senki sem hitt neki. Az apja és nevelőanyja, az orvosok, de még a rendőrség is közönyösen fogadta a könyörgését. Valahányszor azt kérte tőlük, hogy hallgassák meg, és megmutatta a hasán és lábán a borotvával ejtett régi hegeket,

csak a fejüket rázták, és közölték, mindez beteges képzelgés, és a sebeket is maga idézte elő, de most már jó helyen van, ahol vigyáznak rá.

Teljesen berekedt, annyira kétségbeesetten próbálta győzködni az illetékeseket, de a végén már bárkit, hogy igazat állít. Aztán, hogy a helyzet még rosszabb legyen, az osztályt vezető nővér, egy megtermett, kíméletlen nőszemély közölte vele, hogy négy hónapos terhes.

Az apja és a nevelőanyja kijelentette, hogy Grace csak azért vádolta a nagybátyját nemi erőszakkal, hogy ezzel leplezze az igazat, vagyis azt, hogy mocskos kis ri-banc, és olyasvalakivel feküdt össze, akiről tudta, hogy a családja sosem fogadná el.

Még azt sem mondták el neki, hogy elhajtják a magzatot. Csak beadtak egy szert, amely elindította a méhösszehúzóerőket. Huszonnégy órányi szenvedés után végül megműtötték, de altatás nélkül, és kiemelték a halott kisbabát. A nővér élvezettel közölte vele, hogy soha többet nem lehet gyereke. Hozzátette, hogy meg is érdemli, mivel úgysem való anyának.

Azokban a végtelennek tűnő, sötét és magányos hónapokban és években, míg bent tartották, sokkal inkább a saját otthonában átélt kegyetlenség változtatta meg, mint az elmeorvosintézetben tapasztalt napi szintű közöny.

Azzal mindig is tisztában volt, hogy a nevelőanyja nem nézi jó szemmel, de azt alig tudta elhinni, hogy egy felnőtt nő, akármennyire is idegesíti a mostohalánya, képes szemet hunyni afelett, hogy a sógora rendszeresen megerőszakolja a férje lányát. Grace már tizennégy évesen úgy könyörgött neki, hogy engedje el szolgálni.

– Szolgálni? De minek Grace? Hiszen itt a mi cselédünk vagy.

Mindössze tizenhét volt, pont annyi, mint most Maisy, amikor bedugták arra a szörnyű helyre, és ha a háború nem tört volna ki, talán még ma is ott sínylődne.

De a háború megmentette. Egy sokkal felvilágosultabb orvos kijelentette, hogy Grace teljesen épelméjű, így hát tizenkét évvel később, huszonkilenc esztendősen munkára ajánlották a szárazföldi hadseregnél, és kirendelték a Brady gazdaságba a New Eorestbe.

Csak amikor megérkezett a tanyára, és látta, hogyan születnek a bárányok és bocik, érezte a megsemmisítő szomorúságot, hogy sohasem tarthatja a saját gyermekét a karjaiban. Időnként figyelte az erdőben kéz a kézben sétáló szerelmeseket, és ez eszébe juttatta, hogy a szerelmet sem tapasztalhatja meg soha. Ő az emberek nemi érintkezéséből csak a megalázottságot, leuralást, félelmet és fájdalmat ismerte. A teste még mindig viselte a sebeket, amelyeket a nagybátyja ejtett rajta a pengével, de a lelke sebei sokkalta fájdalmasabbak voltak.

Bradyéknél békére lelt, sőt valamennyire boldog is volt, mert kedvesek voltak hozzá, sosem faggatták, és biztosították számára a magányt, ha arra vágyott. Szerette a gazdálkodást. Élvezte az állatok gondozását, mindegyik évszakban megtalálta a szépet, legyen az szántás, vetés vagy aratás. A természet valamennyire visszaadta a méltóságát, és legalább megbecsülték.

1944 végén, amikor az emberek végre elkezdtek terveket szőni, hogy milyen lesz az élet a háború elmúltával, és a Brady házaspár izgatottan beszélt arról, hogy milyen csodálatos lesz, amikor a két katona fiuk hazatér a gazdaságot vezetni, Grace kétségbeesett. Tudta, hogy még ha Bradyék megengedhetnék is maguknak, hogy ott tartsák, képtelen lenne egy házban lakni két fiatal és életteli, nőtlen férfival, de nehéz lenne más

munkát találni, amikor a haza szolgálatából visszatérő embereké az elsőbbség.

Habár Bradyék soha senkinek sem meséltek Grace múltjáról, mindenki furcsának tartotta, mivel képtelen volt idegenekkel kommunikálni. Az első pár évben nem egyszer riadt fel éjszaka a rémálomból, hogy a nagybátyja megint vagdossa és megerőszakolja. Mrs. Brady olyankor mindig bejött a szobájába, és addig tartotta Grace-t a karjaiban, míg a rettegetése el nem múlt.

Nemcsak a félelmeit értették meg, hanem megérezték azt is, hogy szorong a jövője miatt. Mr. Brady tudta róla, hogy mennyire szereti az erdőt, és elő is állt egy javaslattal. Még nőtlen fiatalemberként épített egy kunyhót az erdőben, és azt mondta, Grace megkaphatja, ha szeretné. 1945 első napján ki is vitte oda, hogy megmutassa. Napok óta havazott, és úgy kellett áttörniük magukat a sűrű aljnövényzeten és a tüskés indákon, de Grace abban a pillanatban, hogy meglátta az épületet, amely a vastag hótakaró alatt olyan volt, mint egy mesebeli házikó, azonnal tudta, hogy itt boldog lehet.

Nem nyújtott valódi biztonságot – a kunyhó közösségi földterületen épült, és egy hatósági személy bármikor kiparancsolhatta volna onnan, akár le is bontathatta az épületet, ha úgy akarta, de Grace emiatt nem aggódott. Kemény volt, a tanyán elsajátította az alapvető asztalos ismereteket, és örömmel javítgatta a házikót, gondosan kitakarította, így igazi meghitt otthont teremtett benne.

Grace kilencéves kora óta nem hitt Istenben: Max bácsi akkor költözött hozzájuk, és kezdett éjjelenként bejárni a szobájába. Fenyegetéssel érte el, hogy a kislány senkinek ne szóljon. Senki nem hallgatta meg az imáját, amelyben segítségért esedezett. De talán mégis volt Isten. Pár nappal az után, hogy megnézte a kunyhót, egy jogász arról értesítette,

hogy november 25-én az apja, a mostohaanyja és a nagybátyja életüket vesztették a V-2-es bombázás során, amikor épp a londoni Woolworthsben vásároltak. A robbanás százhuszonhárom ember életét oltotta ki, és rengetegen megsérültek. Grace sajnálta a többi százhusz embert és szeretteiket, de a maradék három halála felett csak örömet tudott érezni. Végül csak kárpótolta valamennyire a sors.

A jogász, akit feltehetőleg egy kormányzati szerv rendelt ki, és Grace egyáltalán nem ismerte, kinyomozta, hol lakhat, hogy értesítse a rokonai haláláról, és arról, hogy mivel ő az egyetlen életben maradt családtag, mindent ő örököl. Övé lett a lewishami ház, ahol felnőtt, és mellé közel háromezer font.

Felkérte a jogászt, hogy adja el a házat, mert nem akarja újra látni. A pénzt pedig Burley-ben betette a takarékpénztárba.

Amikor megérkezett a tavasz, hajnalban madárcsicsergésre ébredt. A napok hosszúak voltak, és nehezek, rendbe kellett tennie a földet, hogy zöldséget és bogyós gyümöl-csőket ültessen, meg kellett építenie a ketrecet a csirkéknek, fát aprított, hogy legyen mivel fűtenie és főznie, de alkonyaikor, amikor álmosan kint ült a verandán, csak nézte az arra kóborló nyulakat, rókákat és őzeket. Olyankor öröm járta át a szívét.

Grace nem sokkal az után, hogy beköltözött, magához vette az első kutyáját, egy collie keveréket, Billyt. Hónapokon át taníttatta, hogyan védje meg és legyen igazi társa. Billy öt éve múlt ki, és Grace a kunyhó közelében temette el. Most itt van neki Toby, egy egészen hasonló, feketefehér collie, akinek szelídebb és engedelmesebb a természete.

Grace azt remélte, hogy Maisy nemsokára, egy szép napon ugyanazt a békét fogja érezni, mint ő most.

Maisy hazament, és Janice-szel ebédelt. Úgy tűnt, nagyanyja nem érzi túl jól magát, ezért a házvezetőnőnek tálcán kellett felvinnie az ebédet a hálósobájába.

– Annyira azért nem gyenge, hogy ne egyen – nevetett Janice. – Délután szépen felteszem a lábam és olvasgatok egy kicsit. Neked mi a terved?

– Nem is tudom... – mondta Maisy. Persze volt egy ötlete, de nem fogja elárulni Janice-nek. – Lehet, hogy biciklizek egy nagyot, megnézem, hátha van már kisbárány odakint a földeken.

Eltörölgetett Janice helyett, és amint az idősebb nő átment a saját szobájába, Maisy felkapta a telefonkönyvet.

Legnagyobb örömeire Ringwoodban csak egyetlen D. Grainger lakott, a Southampton Roadon, a Cherry Treesben.

Ugyan fogalma sem volt arról, hogy mit nyerhet azzal, ha megnézi, hol lakik a férj, különösen egy ünnepi hétvégén, amikor valószínűleg otthon tartózkodik, de szerette volna látni, milyen a ház.

Ringwood körülbelül hét kilométerre volt, és ilyen szép tavaszi napon kifejezetten kellemesnek ígérkezett az út. Maisy húsz perc múlva már ott állt a Southampton Road elején, és felbukkantak a virágzó cseresznyefák is, amely sejtése szerint Grainger házát jelezte.

Kölcsönvette Janice barna, vízhatlan kabátját, mert annak volt kapucnija. Ugyan esőt nem vártak, de hirtelen ez tűnt a legjobb álcának. Persze nem a legmegfelelőbb, de arra gondolt, hogy ha Grainger mégis meglátná és felismerné, Maisy meglepetést tettetne, és azt mondhatná, csak fel akarja fedezni a környéket.

Az út mentén eltérő stílusú és korú házak sorakoztak. Némelyik régi házikó volt, ezek többsége kissé kopottas, valószínűleg idősök laktak benne, de látott jó pár harmincas

években épült ikerházat is. Itt-ott felbukkant pár háború után emelt épület is, és a vadonatúj bungaló típusú házak sehogy sem illettek bele a látványba.

A Cherry Trees az egyik régebbi házak közé tartozott – nem kisház volt, mint amire Maisy számított, hanem egy masszív, meglehetősen egyszerű villa ablakfülkékkel. Az előkert nagyon tetszetős volt, négy cseresznyefa állt benne, kettő a kapu közelében, kettő pedig hátrébb, a ház két oldalán. A gondozott gyepet számtalan bokor szegélyezte, az ágyásokban nárciszok és kankalinok pompáztak, és látszott, hogy a tulipánok is hamarosan kinyílnak. Már most is csodaszép volt a kert, és egy hónap múlva, amikor a bokrok is virágba borulnak, maga lesz a paradicsom. Maisy kíváncsi lett, vajon a férfi műve-e, mert el nem tudta képzelni, hogy egy ilyen okos ember kertészkedjen.

A ház egyik oldalán garázs terpeszkedett, és Maisy onnan, ahol állt, a nyitott ajtón át láthatta a jogász bordó Jaguarját. Vajon csak most ért haza vele, vagy épp elmenni készül?

Természetesen nem ácsoroghatott itt sokáig, de a ház stílusa és a takaros kert valahogy nem illett a légierő menő tisztjéből lett, idős nőt megbolondító jogász képéhez. Valami régibbre, elegánsabbra számított.

Olyan ház volt, ahol nagyon egyszerű, középkorú párok szoktak lakni. Az efféle ablakok patyolatfehér klöplifüggönyei mögül szokta a ház asszonya titokban figyelni a szomszédokat. De persze lehet, hogy Grainger felesége is pont ilyen.

Maisy elkerekedett az út végére, ahol az üzletek sorakoztak, és bement az újságoshoz venni egy Mars szeletet. Amint beleharapott a csokoládéba, hirtelen élesen kirajzolódott előtte Duncan képe, és könnyek szöktek a szemébe.

A Mars szelet volt Duncan kedvence. Mindig arról áradozott, hogy olyan nagy egy adag, hogy az ember émelyegni kezd, ha az egészet megeszi. Ezt Maisy mindig is logikátlannak tartotta, de most leült az üzlet előtt az alacsony kerítésfalra, befalta az egész csokit, és el kellett ismernie, Duncannek igaza volt: úgy érezte, hogy aznap már nem is akarna többet enni.

Ahogy ott ücsörgött, egyszer csak elhaladt előtte Grainger a Jaguarban. Valószínűleg a férfi nem látta meg, mert épp a mellette ülő felesége felé fordította a fejét.

Maisy visszaült a kerékpárra, és lassan visszament az úton. Nagy meglepetésére nyitva hagyták a garázsajtót. Ez persze azt is jelenthette, hogy nemsokára visszatérnek, de Maisy úgy érezte, itt a soha vissza nem térő alkalom, hogy gyorsan körbelessen.

Odament a bejárat ajtóhoz, és becsöngetett, hátha valaki figyel. Senki sem jött az ajtóhoz, pedig félig-meddig erre számított, ezért tétován besétált a garázsba, és Graingert szölongatta.

A kerthez hasonlóan a garázs is rendezett volt, a locsolócső, a fűnyíró és a kampókon lógó kerti szerszámok foglalták el a helyiség egyik oldalát. Felettük régi festékesdobozok ültek. A másik oldalon, a polcokon csavarok, szögek és mindenféle vasáru sorakozott befőttesüvegekben, melyek alatt kalapácsok és egyéb kéziszerszámok lógtak. A garázs végében ajtó nyílt a kertre. Lenyomta a kilincset, de zárva volt.

Tisztában volt azzal, hogy nem időzhet itt sokáig, mert még magára vonja a szomszédok figyelmét, ezért elindult kifelé, ám egyszer csak meglátott a földön egy ládát, amelyben mindenféle kacat lapult, mintha zsibvásárra szedték volna össze. Ellenállhatatlan kísértést érzett, hogy belenézzen.

Azonnal észrevett egy fekete biciklipumpát.

Meg sem kellett fognia, azonnal tudta, hogy Duncané. Mr. Pike mindkettejüknek adott egy-cgy pumpát, és a lelükre kötötte, hogy ne veszítsék el, és mivel Duncan szerint a húga mindent elhagy, amit nem csavaroztak le, a saját pumpáját egy pici aranycsillaggal jelölte meg.

És most itt volt, ebben a ládában. A régi csillag félig már lekopott, de ez akkor is Duncan pumpája.

Maisy visszament a biciklijéhez anélkül, hogy a pumpát akár csak megérintette volna. Felpattant a kerékpárra, és elviharzott. Lehet, hogy a csat semmit sem bizonyít, de mivel a férfinél ott a pumpa, biztos, hogy Grainger vitte el Duncant. A fiú mindig gondosan ügyek arra, hogy biztonságosan rögzítse a pumpát, ami csak akkor eshetett le, ha baleset történt, vagy betették a kerékpárt egy autóba, és ott kallódott el.

Mint az őrült, úgy tekert vissza Grace-hez. Az agyában csak úgy kavaroztak a tények, gondolatok és képek.

– Mi a csuda! – kiáltott Grace, amikor Maisy berontott a kertjébe. – Azt hittem, csak holnap jössz vissza...

Maisy annyira izgatott volt, és úgy kifulladt a gyors tekeréstől, hogy alig bírt megszólalni, de végül csak sikerült mindent rendesen elmagyaráznia.

– Nos, úgy tűnik, akkor tényleg ő a mi emberünk – bólintott Grace, amikor Maisy a mondandója végére ért. – De mihez kezdjünk?

– Most már elmegyünk együtt a rendőrségre?

Grace belenézett a lány bizakodó szemébe, és azt kívánta, bárcsak ilyen egyszerű lenne.

– Nagy eséllyel nem fognak hinni nekünk – mondta lemondó vállrándítással. – Odamennek, megkérdezik Graingert a pumpáról, de gond nélkül állíthatja azt, hogy

egyik délután hazavitte Duncant a biciklijével együtt, és a pumpa biztosan akkor esett le. Csak Duncan mondhatná meg, hogy ez nem igaz.

– De valamit tennünk kell! – fakadt ki Maisy.

– Figyelnünk kell a házát, és a nyomába kell eredni – mondta Grace. – De nem neked, hanem nekem, mert engem nem ismer. Most már túl késő van, de holnap reggel odamegyek, megfigyelem, és várok.

– Én is menni akarok – közölte Maisy.

– Egy középkorú nőt senki sem vesz észre, köztudott, hogy láthatatlanok vagyunk – jegyezte meg Grace. – De elég, ha megpillantja a csinos kis pofidat és a hajad, és máris eltűnik, mint a kámfor. Ha bármi gyanúsát látok, akkor vagy visszajövök érted, vagy felhívlak, vagy értesitem a rendőrséget.

Grace tudta, mekkora csalódást okozott Maisynek azzal, hogy hazaküldte, de azt is tudta, hogy igaza van, amiért egyedül akarja meglesni a férfit. Grainger nagy valószínűséggel másnap egész nap otthon lesz a feleségével, ezért elhanyagolható annak az esélye, hogy rajtakapja bármin, ami elég gyanús ahhoz, hogy értesítse a rendőrséget. De ha járkál a környéken, és kérdezősködik egy kicsit, azzal talán kideríthet valamit.

Másnap reggel korán kelt; és úgy döntött, erre az egy napra az a Grace lesz, aki lehetett volna, ha az élete nem kerül vakvágányra.

Semmi pilótanadrág, erősen foszladozó pulóver, semmi nehéz bakancs. Harisnyát húzott, bár nem nejlont, mert olyanja sosem volt, csak sima, barna patentharisnyát, sőt alsószoznnyát is. Következett a tengerészkek gyapjúruha csipkegallérral, az ugyanolyan színű kabát és egy pár barna,

fűzős cipő. Kikefélte a haját, majd kontyba csavarta a feje tetején, és gondosan rögzítette.

Végül jöhetett a kalap. A kabátot, ruhát és a cipőt még akkor kapta, amikor hátrahagyta az intézetet – meglepően jó minőségű holmik voltak, és nyilván egy jószívű, gazdag hölgy adományából került hozzá. De az öregasszonyos, barna szalmakalapot, amit akkor mellé adtak, ki nem állhatta, ezért pár héttel később vett egy ízlésének megfelelőt, amikor Mrs. Bradyvel bementek Lyndhurstbe. Keskeny peremű, smaragdzöld posztókalap volt, és az egyik oldalon sötétkék virágokból álló csokor díszítette. Nőiesnek, mégis erősnek érezte magát benne.

A kalapot az ágya mellett álló, kicsi, repedezett tükör előtt tette a fejére. Egy leheletnyi rúzzsal és finoman be-púderezett orral senki sem ismerné fel benne az „erdei remetenőt.” Úgy nézeti ki, mint bármely tisztos, középkorú háziasszony, aki épp a dolga után jár.

Egy kicsit még nézegette magát, és elmosolyodott. Tudta, hogy ezzel a külsővel bárkivel képes lesz beszélni, ha muszáj. És eltökélte, hogy ma igenis találni fog valamit. Maisy számítt rá.

Bezárta a háza ajtaját, odahívta magához Tobyt, és elindult Enoch kunyhója felé. Kényelmes volt ez a felállás: a férfi hagyta, hogy Grace a telkén tartsa a furgonját, cserébe a nő elvégzett neki kisebb-nagyobb tennivalókat.

Enoch tipikus parasztember volt: erős és csendes. Hetven körül járhatott, és valószínűleg a saját nevén kívül nem sok mindent tudott elolvasni. Barátoknak senki sem nevezte volna őket – a köszönésen kívül alig beszéltek egymással. Ha a férfi szeretett volna valamit, általában ruhajavítást, vagy azt, hogy Grace fogja le az egyik állatot, míg gyógyszert ad be neki, csak ujjal odamutatott, és három-négy szót mormolt az orra alatt.

De ez a kapcsolat mindkettejüknek megfelelt.

Grace, míg Bradyéknél lakott, megtanult vezetni és elvégezni az alapvető szerelési munkákat, először a traktor volánja mögé ült be, aztán a teherautójukon a lábas jószágokat vitte ki a piacra. Eszébe sem jutott, hogy saját autója, ne adj' isten furgonja legyen; szeretett gyalogolni és kerékpárral közlekedni, és büszke volt rá, hogy szívós, mint egy ló. De a kor őt is utolérte. Amikor kezdte azt érezni, hogy nehezebb esik a csirketápos zsákok, a lámpaolaj és egyéb nehezebb tárgyak cipelése, megvette ezt a kissé viharvert, öreg Morris furgont. Enoch kunyhójától nem alakított ki utat a saját házához, hagyta, hogy a meglevő ösvényt benője a dudva, hogy az arra tévedőket eltántorítsa. Ha valami nehezett kellett elcipelnie a furgontól, inkább kölcsönkérte a férfi talicskáját.

A saját furgon azzal az előnnyel is járt, hogy ha bármikor kilakoltatnák a kunyhóból, legalább magával tudná vinni a holmiját, esetleg aludhat is benne addig, míg talál egy másik helyet. Pár naponta beindította a motort, még akkor is, ha sehova sem ment, hogy ne merüljön le az akkumulátor.

– Akkor irány Ringwood – mondta Tobynak, ahogy elindultak az erdőben. A kutya úgy nézett rá, mint akit nem érdeklí, hova, merre mennek, mindaddig, míg a gazdájával lehet.

Grace ismerte a Southampton Roadot, mert előző évben a tyúkjait egy itt lakó családtól vette. Leparkolta a furgont, végigsétált az utcán, és minden egyes házat szemügyre vett. Nagyon hétköznapiak voltak, semmi feltűnő vagy szokatlan nem volt rajtuk, ami azt jelezte volna, hogy a tulajdonosa ki akarna lógni a tömegből. Emellett nem látott egyetlen elhanyagolt vág)' koszos épületet sem, amire az elhaladó szomszédok ferde szemmel nézhetek volna. Ettől még meg-

magyarázhatatlanabbnak tűnt, hogy eg)' fiatal fiúkra vadászó gyilkos ilyen emberek között él.

De persze, és ezt Grace nagyon is jól tudta, a perverz férfiak, akik undorító módon kihasználják a gyerekeket, nem reklámozzák magukat. Kifelé normálisnak tűnnek: az ő nagybátyját például mindenki visszahúzódo, csendes embernek tartotta, aki ad az öltözködésére, és művészi hajlamai vannak. Semmiképp sem olyan alaknak, aki borotvapengével vagdossa egy fiatal lány testét, hogy ezzel kényszerítse engedelmességre.

Hétszáz métert tehetett meg, amikor elért a Cherry Treesig, ott azonban rájött, nincs semmi, ami elárulná, hogy a Grainger házaspár otthon tartózkodik-e, mivel a klöplifüggönyök remekül ellátták feladatukat, nem sejlett át rajtuk semmi. A garázs ajtaja is zárva volt, ezért Grace inkább visszament a furgonhoz, és beszállt.

Mivel arra készült, hogy sokáig kell majd várnia, feltámasztott egy régi könyvet a kormányra, mintha olvasna, és úgy figyelte Grainger házát.

Látta, ahogy a szomszéd házból kijönnek az ott lakók, csinosan öltözve, mintha a reggeli istentiszteletre készülének. Távolabb egy fiatal anyukát látott, aki maga előtt babakocsit tolvá lépett ki az utcára, mellette egy öt-hat éves fiúcska tolvá büszkén a rollerját, majd felpattant rá, és az anyja elé került.

Az idő nagyon lassan telt, de persze Grace nem szokott hozzá a tétlen ücsörgéshez. Fél kilenckor érkezett meg, és fél egyre már nemcsak éhes volt, hanem a feneke is sajgott, annyira kényelmetlen volt az ülés. Eddig csak nyolc ember haladt el a furgonja mellett, de ekkor eszébe ötlött, hogy valamelyik szomszéd a végén gyanúsnak fogja találni, hogy ilyen sokáig ül ott egymagában. Végül is, ha ő látna valakit ilyen sokáig üldögelni az erdőben, ő is elkezdene

nyugtalankodni.

Am épp ekkor, amikor azt tervezte, hogy legalább tesz egy kört a háztömb körül, Grainger kilépett a házukból.

Sötétszürke szövetnadrágot viselt szürkés-zöld tweedzakóval, és egy viaszosvászon bevásárlótáskát cipelt – elég nagyot ahhoz, hogy gyógyszer, víz, esetleg élelmiszer legyen benne. A férfi kinyitotta a garázsajtót, beszállt az autójába, majd kitolatott az utcára, és elhajtott Southampton felé.

Grace épp csak annyi ideig várt, hogy a férfi biztosan ne vegye észre, hogy követik.

Grainger lefordult a Southamptonba vezető főútról egy mellékútra, amelyet Grace nem ismert. Látott egy táblát, amely Wellow irányába mutatott, és akkor jutott eszébe, hogy valahol olvasta, abban a faluban áll Florence Nightingale hajdani háza.

Itt már nem erdő vagy lápvidék, hanem szántóföld szegélyezte az utat itt-ott egy-egy lakóépülettel. Nagyon keskeny, kanyargós úton haladt, és messzire le kellett maradnia Grainger mögött, ha nem akarta magára vonni a férfi figyelmét. Am mivel ilyen messze volt tőle, a férfi bárhol lekanyarodhatott anélkül, hogy Grace látná, merre megy tovább, és simán elhaladhatna mellette. Ezért valahányszor bekötőúthoz vagy elágazáshoz ért, kénytelen volt megállni, hogy megnézzze, a férfi nem arra ment-e tovább.

Szerencsés véletlen folytán felpillantott a dombra, és meglátta a Jaguart. Ezek szerint nem vette észre, amikor a férfi irányt váltott, ezért Grace kénytelen volt visszakanyarodni, hogy utánaeredjen. Most már vadul vert a szíve, egész biztos, hogy hamarosan fontos felfedezést tesz. Ha Duncant nem is találja meg, de bűnjelet talán igen.

Majdnem ismét elvétette: csak egy tanyasi földút volt,

amelyet szemmel láthatóan ritkán használtak, mert egy sűrű bokor félig eltakarta.

Veszélyesnek tűnt rátérni a földútra. Nem elég, hogy nagy eséllyel beragadhat a sárba, de még Graingerrel is összefuthat. Ha egy ilyen isten háta mögötti helyen látja meg Grace furgonját, biztos, hogy örök életre megjegyzi – ahogy őt is, főleg ezt a kalapot. Nem maradt más választása, mint átöltözni, és gyalog indulni tovább Tobyval, és reménykedni, hogy Grainger nem jár már kilométerekkel arrébb.

A furgon rakterében volt egy pár régi csizma, egy másik ósdi kabát és egy kötött sapka, ezért leparkolt egy elkerített szántó kapujában, és átöltözött. A sors iróniája, jegyezte meg magában, hogy kiöltözött, most pedig vissza kell vennie a szokásos ruháját.

Grace csak ment, ment, átlesett a sövények felett, a szántókat kémlelte, míg Toby ott kocogott mellette, de a Jaguart sehol sem látta. Már épp visszafordult volna, amikor autó motorjának zaját hallotta, és mivel az út keskeny volt, felkapta Tobyt, és elrejtőzött vele a bokrok között.

Grainger közeledett a Jaguárral, olyan gyorsan, hogy ha Grace egy pillanatot is késlekedik a félrehúzóddással, a férfi el is csapta volna.

Grace legalább egy percig szoborként állt ott, nem tudta eldönteni, hogy elinduljon-e arra, ahonnan a férfi jött, vagy üljön vissza a furgonba. Végül továbbment, leginkább azért, mert úgy érezte, hogy a férfi a közelben járt, máskülönben hamarabb is meghallotta volna az autót.

Körülbelül másfél kilométernyire az út elkanyarodott jobb felé, és a sárban friss keréknyomok látszottak, melyek az enyhe lejtőn egy csalitos felé vezettek. A fák között egy kis kunyhót lehetett kivenni. Nyáron a fák sűrű lombja el is takarta volna, és Grace észre sem venné onnan, ahol most állt.

Azon túl már csak az erdő következett. A kunyhó körül köves volt a talaj, alkalmatlan a növénytermesztésre vagy legeltetésre, de Grace úgy gondolta, korábban birkákat tarthattak itt, és talán a pásztor ebben az épületben lakott.

A keményből nem szállt fel füst, ezért Grace úgy vélte, senki sincs odabent, de azért odament, és bekopogtatott. Ha valaki mégis ajtót nyit, akkor legfeljebb azt hazudja neki, hogy eltévedt.

Lenézett Tobyra, aki várakozva figyelte minden mozdulatát.

— Gyere, Toby, nézzük meg, mit találunk!

Egyértelmű volt, hogy nem lakik senki az egyszintes, kőből rakott épületben. Grace megkerülte, alaposan szemügyre vette mind a négy bedeszkázott ablakot, de egyiket sem tudta volna megbontani. A masszív hátsó ajtó előtt azonban valaki nemrég letaposta a gyomot és a fűvet, vagyis ha Grainger nem is, de valaki járt itt az utóbbi pár napban.

Grace bekiabált a házba, aztán fülelt, de semmit sem hallott. Megint megkerülte a kunyhót, és ekkor vette észre, hogy mivel lejtős területen épült, az elülső ablakok alatt a kőfal jóval magasabb, mint hátul. Ez azt is jelenthette, hogy pince van az épület alatt, ahol télen zöldségeket lehet vermelni. De nem látott sem régi ajtót, sem kisebb ablakot a föld szintjéhez közel, ezért kétszer is körbement, hátha csak nem vette észre, hogy befalazták a nyílást.

Semmi szokatlant nem látott, minden olyan volt, ahogyan akkor lehetett, amikor a kunyhót az előző században felhúzták. A fűben talált vasrúddal megdőngette a kőfalat. Mintha puskával lőttek volna – akkora zajt csapott, hogy egy kilométeres körzetben is meghallhatták. Senki nem válaszolt. Megint zörgetett, de most mintha valamit hallott volna

bentről. Halkan, de valaki reagált.

Hirtelen izgalom fogta el. Megint ütni kezdte a falat, még erősebben, és most is halk neszezést hallott, de vagy nagyon lentről jött a zaj, vagy az illető gyenge volt. De mindegy is, most már muszáj lesz bejutnia a kunyhóba.

De hogyan? Nincsenek szerszámai, az ablakok deszkázata mozdíthatatlan, az első és hátsó ajtók is erősek. Mivel nem volt nála feszítővas, fogalma sem volt, hogyan juthatna be.

Grace elindult visszafelé, de messzebből még egyszer alaposan megnézte az épületet. Ugyan a falak és ablakok szó szerint áthatolhatatlannak tűntek, a tetőcserepek igencsak rosszul festettek. Elméletben vissza is lehetne bontani a cserepeket, és a tetőn keresztül bemászni az épületbe. De tudta, hogy ő nem tudna oda felkapaszkodni. Tíz évvel ezelőtt gond nélkül megoldotta volna, de ma már jóval merevebbek voltak a tagjai, félt, hogy leesne – ez bizony a korral járt.

Azt kellett eldöntenie, hogy a rendőrséget hívja, vagy szól Maisynek.

Egy ideig csak állt ott, és ezt mérlegelte. Nem valószínű, hogy a rendőrség elhiszi, hogy egy jól ismert jogász fiúkat rabolna el, hogy kihasználja, majd megölje őket. Ezt még ő maga is nehezen hitte.

Lehet, hogy csak képzelte, hogy valaki válaszolt neki bentről a zörgetésre. Visszhang is lehetett. Az ösztönei mégis azt súgták, hogy valaki van odabent, méghozzá nem önszántából.

Lenézett Tobyra.

– Szólunk Maisynek – mondta.

De ez is problémás volt. Vajon kiengedik a lányt? Ha a nagyanja megpillantja Grace-t, biztosan őrjöngeni fog, hogy Maisy összeszúrta vele a levelet.

Grace úgy döntött, ezt majd megoldja, amikor döntenie

kell, ezért sietős léptekkel elindult vissza a furgonhoz. Mostanra nagyon kifáradt – kilométereket gyalogolt, és a lába remegett, de ledobta magáról a régi göncöket, és felvette az elegánsabb ruháit. Nagyon remélte, hogy magára tudja vonni Maisy figyelmét anélkül, hogy be kellene kopogtatnia a bejárati ajtón. De talán az elegánsabb ruha láttán megenyhül az öreg hölgy, ha mégis megpillantja Grace-t.

Alig fél órába telt visszaérnie Burley-be, a furgont ott hagyta a bekötőút végében, és gyalog ment fel Nightingalesig. A szíve a torkában dobogott az idegességtől.

A háború alatt egyszer tojást és csirkét hozott a házhoz, Mrs. Brady küldte ajándékba, amikor megtudta, hogy az idős asszony beteg. Mrs. Mitcham nagyon goromba volt, csak kikapta Grace kezéből a csomagot, és az orra előtt becsapta az ajtót. Később persze küldött egy köszönőlevelet Mrs. Bradynek, és elnézést kért azért, amiért olyan „rossz passzban” volt, de épp gyengélkedett – bár már ez is valami. Természetesen Mrs. Mitcham nem tudhatta, hogy ez az első alkalom, hogy Grace végre összeszedte a bátorságát, hogy házhoz szállítson bármit is, és ez a fogadtatás hónapokra visszavetette.

Öt felé járt az idő. Kis szerencsével Mrs. Mitcham a tűz mellett bóbiskol, és a házvezetőnő a vacsorát főzi a konyhában. Abból, amit Maisy mesélt neki Janice-ről, Grace úgy gondolta, jótét lélek lehet, de nem szerette volna, ha közbeavatkozik, és értesíti a rendőrséget.

Nightingales kapuja szöget zárt be a homlokzati ablakokkal, ami most jól jött. Grace utasította Tobyt, hogy várjon rá odakint, majd besurrant a kapun, megfogta, hogy ne csapódjon be mögötte, aztán lábujjhegyen végigcsúszott az ösvényen, amely a ház mellett elágazott. A jobb ága a bejárati

ajtóhoz, a bal pedig a ház mögé vezetett.

Grace balra indult el. Összegörnyedve haladt el az ablakok mellett, hátha valaki épp kifelé néz.

Ahogy közeledett a konyhaajtóhoz, hallotta, hogy odabent csengettyű csilingel. Azonnal megtorpant.

– Ó, most meg mit akar? – hallott egy hangot, feltehetőleg a házvezetőnőét.

– Még egy kis teát, gondolom. Azt mondta, nagyon sós volt az ebédre kapott leves. Menjek én? – Ez már Maisy hangja volt, és Grace úgy gondolta, végre rámosolygott a szerencse.

– Nem, jobb, ha én megyek be hozzá. Biztosan a vacsorával kapcsolatban ad valami utasítást – mondta az idősebb nő elgyötörtén.

Grace megvárta, míg elhaltak a lépései, majd odalépett az ajtóhoz, és benyitott.

– Maisy – suttogta. – Gyere ki...

Grace odalapult a falhoz. A szíve vadul vert.

– Grace! – kiáltott Maisy, amikor kilépett a házból. Az arca merő döbbenet volt. – Mi az? Miért van így kiöltözve?

– Hosszú történet, nincs rá idő. Amilyen hamar csak tudsz, gyere oda az út végére. Olyan ruhát vegyél fel, amiben tudsz mászni. Ne kérdezz semmit! Csak fogadj szót!

Grace látta a lány összezavarodott tekintetét, de nem akart kockáztatni azzal, hogy tovább marad. Megfordult, és visszalopakodott az ablakok alatt.

Nem mert a főkapun kimenni, nehogy a házvezetőnő véletlenül meglássa, ezért egyenesen átvágott a konyhakerten, és átszuszakolta magát az egyik bokor alatt egy kisebb nyíláson, amit még idefelé jövet vett észre. Füttyen-rett Tobynak, aki odarohant hozzá, majd együtt siettek el a furgon felé.

Egy örökkévalóságig tartott, mire Maisy megjelent. A lány

sötét dzsekit vett fel, szövetnadrágot és gumitalpú, fűzős cipőt.

Grace elindította a furgont, gyorsan megfordult, majd vadul integetett a lánynak, hogy szálljon már be.

– Mi a csuda történt? – kérdezte Maisy döbbenten. – Nagymamám és Janice meg fognak ölni, ha észreveszik, hogy eltűntem.

Grace részletesen elmondta Maisynek, hogy mit talált.

– Ne várj semmit – mondta határozottan. – Lehet, hogy nem Duncan az, de valaki van bent. Amint visszaérek, vállalom a felelősséget azért, hogy belerángattalak.

Maisy izgatottan gondolt arra, hogy esetleg megmenthetik Duncant, de közben rettegett is. Minden olyan hirtelen történt, és cseppet sem volt meggyőződve arról, hogy Grace tudja, mit csinál.

– Hagytam egy cetlit az ágyamon, hogy elugrottam valakihez – mondta Maisy. – De Janice nyugtalankodni fog, ha nem érek haza vacsorára.

– Vacsora! Hogy gondolhatsz egyáltalán ilyesmire, amikor lehet, hogy a testvéred van abban a házban betegen, fájdalmak közt? – Grace megállt egy kis kunyhónál az erdőben, amely mellett Maisy már rengetegszer elbiciklizett.

Maisy a kunyhóra nézett, aztán Grace-re. A szeme elkerekedett a hitetlenkedéstől.

– Ugye nem ez az a ház?

– Dehogyan! Ez a vén Enoch kunyhója. Nála tartom a furgonomat, most csak beszaladok hozzá, hogy kölcsönkérjek pár szerszámot. Te maradj itt!

Grace eltűnt a házikóban, de pár percen belül vissza is tért egy batyúval.

– Ilyen sokat még egyszer sem beszéltünk egymással – mondta Grace olyan higgadtan, mintha csak a bevásárlólistát

egyeztetné. – Megkérdezte, hogy mire készülök, de mondtam neki, hogy most nem tudom elmagyarázni, mert vészhelyzet van, és nincs időm elmenni a saját szerszámaimért.

Kezdett beesteledni, mire elértek a távoli kunyhóhoz, és Maisy az egész helyet kísértetiesnek találta, amikor kiszállt a furgonból és körülnézett.

– Tényleg azt akarja, hogy másszak fel arra a tetőre, és szedjem le a cserepeket?

– Így van – bólintott Grace, majd közölte Tobyval, hogy neki a furgonban kell maradnia. – Az könnyű lesz, csak fel kell emelni a cserepeket. Nagyobb gond az, hogy nem tudjuk, mi van alatta.

– Hm. És hogy jutok fel oda?

Grace megfogta Maisy karját, végigvezette a lejtőn a kunyhó felé.

– Nézd azt a sarkot ott! – mondta, és a ház vége felé mutatott. – Nem olyan magas, mint itt elől, és ott az ereszcsonk is, amibe belekapaszkodhatsz. Ha felállsz a váltamra, akkor onnan fel tudod húzni magad.

Grace nyilván az egészséget alaposan átgondolta. A batyu összecsomózott végét átemelte Maisy fején, és eligazgatta keresztben a mellkasán, majd összekulcsolta a kezét, hogy bakot tartson Maisynek, ahonnan fel tud mászni a vállára.

Ez még elég könnyen ment, mert neki lehetett támaszkodni a csatornának, de amint Maisy felegyenesedett, akkor látta, hogy hiányzik még pár arasz, hogy elérje a tetőn körbefutó ereszt.

– A csatorna tetejébe kapaszkodj, ne az ereszbe – javasolta Grace. – Az általában erősebb. Gondolj arra, hogy megmentheted Duncant, és menni fog.

Maisynek sikerült a szerszámos batyut átdobnia a tetőre,

majd belekapaszkodott a csatornába, a lábával nekitámaszkodott a falnak, és úgy húzta fel magát.

– Ügyes voltál! – kiáltott utána Grace. – Inkább maradj a ház végében. Amennyire lehet, az eresz közelében kezd el felszedni a cserepeket. Vigyázz, el ne csússz!

Grace-nek igaza volt, a cserepeket tényleg könnyen fel lehetett szedni – szinte magától esett szét az egész. Amint a nyílás elég nagy volt, Maisy a batyuban talált zseblámpával bevilágított rajta, hogy lássa, mi van alatta. Valami vastag, filcnek ható, barna anyagot látott. Elővette a kést a szerszámok közül, és azzal bökölte meg: viszonylag könnyen fel tudta hasítani.

– Padlás – kiáltott le Grace-nek. – Nem valami magas, de bem ászok, és körbenézek.

– Ügyelj arra, hogy a gerendákra lépj, nehogy bezuhanj a mennyezeten! – kiáltott vissza Grace.

A nap még nem nyugodott le. Maisy az elemlámpát markolva leereszkedett a lyukba, és a lábával addig tapogatózott, míg egy megnyugtatóan szilárdnak ható tárgyat nem talált, amin megállhatott. Amikor megtalálta a gerendát, a felsőteste még kilógott a tetőn, ezért le kellett guggolnia, hogy jobban lássa a padlást.

Üres volt, csupa por, és csak a tető csúcsa alatt volt elég magas ahhoz, hogy Maisy ki tudjon egyenesedni. Óvatosan odaaraszolt, és ott látta meg középen a csapóajtót. A kés segítségével felfeszítette annyira, hogy az ujjait alá tudja csúsztatni, majd felrántotta.

Odalent koromsötét volt a bedeszkázott ablakok miatt, de amikor bevilágított az elemlámpával, a falnál egy mosogatót látott, egy régi asztalt pár székkal, és a sarokban egy matracot. Csupa mocsok volt minden, a dohos levegőtől és a rothadó szemet bűzétől Maisy elfogta az undor. A következő feladat a

lejtás volt.

Maisy nem vallotta be Grace-nek, hogy nem mászik valami ügyesen, és nem is elég bátor ahhoz, hogy aláereszkedjen, és csak úgy leugorjon abba a piszkos szobába. De tudta, hogy meg kell tennie, nincs más megoldás, és ha Duncan ott van valahol, akkor még a lábtörést is érdemes megkockáztatnia.

Újra a nyakába kanyarította a szerszámos batyut, a szájába vette a lámpát, leült a csapóajtó szélére, és a kezével támaszkodott meg rajta. Erősen megkapaszkodott, majd mély levegőt vett, nagyot lendült, és lehuppant a padlóra.

Az első dolga az volt, hogy megpróbálja kinyitni a hátsó ajtót. Azonban két zár volt rajta, és a kulcs sehol. Ugyanez volt a helyzet a bejárati ajtóval is.

Ez komoly akadálnak tűnt, és Maisy kezdett kétségbe esni. Szörnyű lenne, ha itt ragadna ebben a bűzös, koromsötét lyukban. De erőt vett a félelmén, és dörömbölni kezdett a hátsó ajtón, hogy odahívja Grace-t.

– Kintről lehet bezárva – kiáltotta. – És a bejárati ajtó is.

Egy ideig csönd volt, Grace nyilván először megemésztte a hírt, és kitalálja, mit tehetnének.

– Maradj nyugodt! – hallatszott Grace hangja tompán az ajtó mögül. – Van egy feszítővas a batyuban, próbáld azzal felfeszíteni az ajtót. Ha nem megy, akkor törd be az ablakot, és azon keresztül üsd ki a deszkákat.

– Körbenézek, hátha van pince is – kiáltott vissza Maisy.

Körbejáratta az elemlámpa fényét. Egyértelműen látszott, hogy valaki nemrég bevackolta ide magát: üres konzervdobozok, mosatlan edények, rengeteg cigarettacsikk a földön, az ablak melletti polcon egy egylapos kempingfőző állt, rajta kanna.

Egy másik szoba is volt egy matraccal, de Maisy pincébe

vezető ajtót nem látott.

Ebben a helyiségben hallotta meg a kiáltást. Nagyon gyenge volt, mint egy gyerek hangja.

– Te vagy az, Duncan? – kiáltotta Maisy. – Vagy Peter Reilly? Maisy vagyok. Válaszolj, ha hallasz!

Várt. Szinte levegőt sem mert venni, úgy fülelt.

– Mindketten itt vagyunk, Maisy – érkezett a válasz, és Maisy azonnal tudta, hogy Duncan az.

Örömkönnyek folytak végig az arcán. Grace-szel megtalálták a fiúkat!

MAISY, A PADLÓRA IRÁNYÍTOTTA az elemlámpa fényét, körbejártatta az egész szobában, és szemügyre vette a deszkázatot. A ház elülső szobájának ablaka alatt egy régi szőnyeget pillantott meg. Felemelte a sarkát, és egy csapóajtót talált alatta, amelyet két retesz rögzített.

Elhúzta mindkét reteszt, és felrántotta a nehéz ajtóra szerelt fémggyűrűt. Amikor kinyitotta, a felfelé áradó ocs-mány bűztől kis híján elengedte az ajtót, hogy az orra elé kapja a kezét. Széklet, penész és vér szaga vegyült hányingert keltőén, ami elárulta, hogy valami szörnyűség lapul odalent.

Nekitámasztotta a csapóajtót a falnak, és levilágított a lyukba. Két falfehér arc nézett fel rá. A két fiú egymás mellett hevert, és ugyan nem lehetett tisztán kivenni őket a félhomályban, Maisy tudta, hogy nagyon rossz állapotban vannak. A fiúk közelében három, nem, négy pár szem villant meg az elemlámpa fényében. Patkányok!

Megborzongott. Hogy fog oda lemenni?

– Grace is itt van velem, Duncan – mondta, és megpróbált higgadtan, kímérten beszélni. – Odakint vár, de az ajtók zárva vannak. A tetőn át jöttem be. Megpróbálom kinyitni itt fent az ablakot, hogy be tudjon jönni segíteni, de az is lehet, hogy el kell küldenem, hogy értesítse a rendőrséget és a mentőket. Még bírjátok ki pár percig.

A pincébe nem vezetett lépcső, de Maisy a szoba túloldalán meglátott egy oldalára fektetett falétrát. Először azonban friss levegőre van szüksége... Megpróbálta legyúrni

a hányingerét, és odasietett az ablakhoz. Az üveg már törött volt, ezért a maradékot is kiverte a feszítővassal.

Grace azonnal odasietett, tudni akarta, hogy Maisy mit talált odabent. A deszkázat résein át Maisy elmondta, hogy a fiúk lent vannak a pincében, iszonyatos bűzben és patkányok között. Beszéd közben mélyen beszívta a friss levegőt az ablakon át, és minden igyekezetével azon volt, hogy ne fakadjon sírva.

– Segítséget kell hívnia – mondta. – Egyedül nem tudjuk őket felhozni abból a pincéből. De megpróbálom lefeszégetni a deszkákat az ablakról, míg ön távol van.

– Nem fogsz félni nélkülem? – kérdezte Grace olyan gyengéden, amilyennek Maisy még sohasem hallotta.

– De fogok – ismerte el Maisy –, de minél előbb jön a segítség, annál hamarabb eltűnhetünk innen. Kopogtasson be valahova, ahol van telefon. Hiszen ez vészhelyzet.

– Rendben. Igazad van, ez a legjobb, amit tehetünk, de nem szívesen hagylak itt.

– Ó, Grace! – sóhajtott Maisy. – Úgy tudtam, elvileg egy erdei boszorka, akinek nincsenek érzései.

– Én is azt hittem mindaddig, míg meg nem ismertelek téged és Duncant – válaszolta Grace érzelemtől remegő hangon. – Most elbúcsúszom! Légy bátor, kedvesem!

Bizonyára futva ment vissza a furgonhoz, mert Maisy alig pár másodperccel később már hallotta is a felberregő motort, majd a gyorsan távolodó jármű zaját.

Bénító volt a tudat, hogy egyedül maradt a sötétben és a mocsokban a két súlyos állapotban levő fiúval, és úgy kellett erőt vennie magán, hogy mélyeket lélegezzon, és össze tudja szedni a gondolatait.

A régi létra olyan nehéz volt, hogy Maisy alig bírta odavonszolni a csapóajtóhoz. Ehhez le kellett tennie a lámpát,

de akkor a szoba olyan sötét lett, hogy szinte elveszítette a tájékozódóképességét. Apránként azonban mégiscsak sikerült odahúznia a csapóajtóhoz, majd elforgatta, hogy le tudja engedni.

Először levilágított, nehogy véletlenül a fiúkra ejtse, majd miután figyelmeztette őket, hogy mi következik, fokozatosan egyre lejjebb eresztette a létrát. Úgy érezte, a karja menten kiszakad a helyéről, annyira nehéz volt tartani a létrát, de az végül csak leért a pince padlójára, és ekkor Maisy a nyílás szélének támasztotta, hogy ne dőljön el.

Nem akart lemenni oda. Minden idegszála némán tiltakozott, és követelte, hogy várja meg a rendőrséget és a mentőautót. De az ott a testvére, aki a poklok poklát járta meg. Nem fogja idegenekre hagyni.

Még soha nem félt ennyire, mint most, ahogy lefelé mászott a létrán. Hallotta az imént látott patkányok neszezését, ahogy szétfutottak. Ez, és mellette a bűz és a sötétség, továbbá a tudat, hogy a fiúknak valószínűleg borzalmas sérüléseik vannak, olyan érzést keltett benne, hogy a pokolba ereszkedik alá.

– Mindjárt leérek – mondta a létra felénél járva, de inkább magát akarta bátorítani, mint a fiúkat. – Még fél óra, és kiszabadultok, és úton lesztek a kórház felé.

– Nagyon bátor vagy, hugi – mondta Duncan. – Az egyik nap mondtam is Peternek, hogy nem adod fel a keresésem. Végig éreztem, hogy rám gondolsz.

Hallani lehetett, hogy a fiú gyenge, mert csak nagy erőfeszítések árán tudott beszélni. Megpróbált felülni, de visszahanyatlott. Maisy leért a létra aljára, majd odament Duncanhez, letérdelt mellé, és hátrasimította a fiú haját.

– Most már ne mocorogj, ne beszélj – kérte, és próbált nem sírni. – Majd mindent elmesélsz, amikor jobban leszel.

A fiú arca nyúzott volt, és beesett, a tekintete űzött. A gyenge fényben nem lehetett kivenni, hogy vér vagy piszok van-e az arcán és az ingén. A ruha, amit viselt, nem a sajátja volt – sem a hosszú nadrág, sem a hosszú ujjú ing –, és a lába mezítelen.

Odalent a bűz még elviselhetetlenebbnek tűnt. Maisy valahol örült is, hogy nem lát tovább a lámpa fénykörénél, mert attól félt, ha ennél többet is lát, legszívesebben elrohanna.

Ekkor kinyúlt, hogy Petert is megvigasztalja. A fiú egy szót sem szólt, és még Duncan nál is gyengébbnek látszott, de Maisy úgy gondolta, az talán eljutott a tudatáig, hogy ki fogják őket szabadítani.

– Fel kell mennem, és meg kell próbálnom szabaddá tenni azt az ablakot – mondta. – Bírjátok ki még ezt a kis időt!

Akkora megkönnyebbülés volt felmenni a pincéből, hogy a kelletténél jóval nagyobb erővel veselkedett neki az ablaknak, tépte-cibálta a deszkákat. Aki felrakta, nagyon alapos munkát végzett: a deszkázat új volt, és erős, és csavarral rögzítették.

Ahogy küzdött a deszkákkal, az a kérdés zakatolt benne, hogy milyen vadállat készít ilyen börtönt kamasz fiúknak. A szeme előtt kibontakozó kép sehogyan sem illett össze az udvarias és elbűvölő Donald Graingerrel. Mindez felért egy rémfilmmel. A férfinak biztosan hasadt a személyisége, afféle modern Jekyll és Hyde.

Sikerült az egyik deszkát leszednie, és azonnal nekiállt a következőnek. Nagy zajt csapott, de ez már nem érdekelte. Remélte, hogy valaki hamarosan megjelenik és felajánlja, hogy segít, vagy legalább ott marad vele.

Amikor meghallotta a közeledő jármű berregését, lekiáltott a fiúknak, hogy jön a felmentő sereg, majd újult erővel folytatta az ablak lecupaszítását, részben azért, hogy

az illető tudja, merre jöjjön.

Hirtelen fény gyúlt: egy erős elemlámpa fénye ragyogta be a helyiséget. Maisy csak pislogott, próbálta kivenni a fénykörön túl az alakot, hogy lássa, rendőr-e vagy mentőorvos.

– Hála istennek, hogy megjöttek! – kiáltotta. – A fiúk a pincében vannak.

Ám hirtelen eljutott a tudatáig, hogy ez a valaki az ajtón jött be, ami azt jelentette, hogy van kulcsa. A hatalmas zajban meg sem hallotta.

Nem a felmentő sereg az. Hanem ő...

– Miért kellett szimatolnod utánam, Maisy? – szólalt meg a férfi. Csakugyan Grainger volt az. – Most téged is meg kell, hogy öljelek.

Maisy érezte, hogy megbicsaklik a térde a rémülettől, de ennek ellenére nekiugrott a férfinak a feszítővasat meglendítve. Mivel nem látta az erős fény miatt, egyszerűen nekirohant a falnak.

– Buta kislány – mondta a férfi, azzal elkapta Maisy karját, hátracsavarta, hogy kiessen a kezéből a hevenyészett fegyver. Grainger erős volt, egyik kezével Maisyt fogta, a másikkal az elemlámpát. Maisy vadul rúgkapált, nem adta magát olyan könnyen. Ennek ellenére nem tudott kiszabadulni a férfi szorításából. Grainger eltette a lámpát – talán a zsebébe –, mert gyengébb lett a fény. Maisy a következő pillanatban érezte, hogy a férfi összekötözi a csuklóját. Megint megpróbált belerúgni fogvatartójába, de az olyan erősen vágott bele az arcába, hogy Maisy a falnak tántorodott, majd Grainger kirúgta alóla a lábát, így a lány a földre zuhant.

A férfi gyors mozdulatokkal összekötözte a bokáját is.

– Tessék... Most már nem okozol több kárt.

– Jön a rendőrség, bármelyik percben itt lehetnek –

kiabálta Maisy. – A társam beült a kocsiba, és elment, hogy felhívja őket. Inkább meneküljön, amíg megteheti!

– Hazudsz – sziszegte a férfi, és az elemlámpával belevilágított Maisy arcába. – Egyedül jöttél ide.

Az izzó haragtól Maisy egészen felbátorodott.

– Ne legyen nevetséges, Burley túl messze van ahhoz, hogy gyalog jöjjen ide. A társam idáig követte a házatól még délután, aztán eljött értem. Különben hogy találhattam volna meg ezt a helyet? Nem reklámozza, hogy a semmi közepén egy kínzókamrárt tart fenn. És segítség nélkül mégis hogy kerülhettem fel a tetőre?

Örült volna, ha láthatja a férfi arcát, mert a hallgatása elárulta, hogy rájött, Maisy igazat beszél.

– Menjen, amíg lehet! – üvöltötte. – Mindjárt itt a rendőrség. Hosszú percekbe telne felhozni Duncant és Pétért a pincéből, és erre nincs már ideje.

Megint csend volt a válasz, majd a férfi kinyúlt, elkapta Maisy egyik karját, és úgy rántotta talpra a lányt.

– Lehet, hogy arra nincs időm, hogy őket felhozzam, de téged még elvihetlek... – vicsorgott Grainger. – 'T'e leszel a túszo.

Félig cipelve, félig vonszolva vitte ki Maisyt a Jaguarhoz, kinyitotta a csomagtartót, és betaszította a foglyát. Egy pillanatig habozott, majd felvett valamit – egy rongyot, zoknit vagy kesztyűt –, és betömte Maisy szájába.

– Keservesen meg fogod bántani, hogy beleavatkoztál a dolgomba – mondta vicsorogva, mielőtt rácsapta volna Maisyre a csomagtartó fedelét. Pár másodperccel később beindította a motort.

Nem sokkal később már suhantak is. Maisy hallotta a távolból a mentőautó szirénáját. Bár megkönnyebbült, hogy Duncan és Peter most már jó kezekben lesz, rettegve gondolt

arra, hogy rá milyen sors vár ezek után.

Grainger kétségbeesett. Ahogy száguldott Southampton felé, rájött, hogy erre az eshetőségre egyáltalán nem készült fel.

Amint a rendőrség és a mentő megérkeznek a kunyhóhoz, és meglátják, milyen állapotban vannak a fiúk, ő lesz a legveszélyesebb ember az országban, körözést adnak ki ellene, és nyolcvan kilométeres körzetben minden rendőr őt fogja keresni.

Haza nem mehet, hogy magához vegye a ruháit, útlevelét vagy pénzét, és nincs más hely, ahol elrejtőzhetne. Közúti ellenőrzések is lesznek. Amint eljut a sajtóhoz a hír, hogy a kamasz fiúkat gyilkoló pszichopata valójában Donald Grainger, a jól ismert southamproni jogász, neki annyi.

De nála van Maisy Mitcham. Mivel már semmi veszténivalója nem volt, meg akarta ölni a lányt – de mielőtt ezt megtenné, annyi fájdalmat okoz neki, amennyit csak lehetséges.

Grace-nek be kellett mennie egészen Wellow-ba, a közeli faluba, hogy telefonálni tudjon. Mivel a sötétben nem lehetett kivenni a telefondrótokat, kiválasztott egy grandiózus házat, ahol biztosan lesz készülék. A férfi, aki ajtót nyitott, hasonlóképp grandiózus volt, de elég értelmes ahhoz, hogy azonnal lássa, hogy igazi vészhelyzetről van szó, ezért azonnal az előszobában levő telefonhoz vezette Grace-t.

Miután végre kapcsolták a mentőszolgálat központját, Grace gyorsan felvázolta a helyzetet. Amikor megkérdezték tőle, mi a neve annak az útnak, amelyen a kunyhóig eljutott, azt mondta, sajnos nem tudja, de a lehető legrészletesebben leírta, és külön hangsúlyozta, hogy a fiúknak súlyos sérüléseik vannak. A központosnak megadta a címet, ahonnan telefonált.

Megkérték, hogy ha lehet, maradjon ott, hátha segíteni kell a mentősöknek eltalálni a helyszínt.

Mire letette a telefont, a bordó kardigános, tagbaszakadt, vörös arcú férfihoz csatlakozott a felesége is. A nő fiatalabb volt, annyi idős lehetett, mint Grace, csinos, sötétkék gyapjúruhát viselt, mintha vendégeket várna.

A szemük akkora volt, mint a malomkerék, annyira megdöbbentek a hallottakon. Grace megkérdezte, még valakit felhívhat-e, és használhatja-e a telefonkönyvet.

A házaspár nagyon segítőkész volt, így Grace hamarosan meg is találta Mrs. Mitcham telefonszámát. Amikor az idős asszony meghallotta, hogy ki hívja, gorombán ráripakodott, de Grace a helyére tette.

– Megengedné, hogy szóhoz jussak!? Csak mert nagyon fontos! – csattant fel hasonló stílusban. – Maisyvel megtaláltuk az unokáját, de nagyon súlyos állapotban van. A másik eltűnt fiú is vele van. Maisy ott maradt azon a helyen velük, és ott várja a rendőrséget és a mentőt. Ha jól sejtem, mindkettőnknek be kell majd mennünk a rendőrségre, úgyhogy nem tudom, Maisy mikor ér haza. De biztos vagyok benne, ha betelefonál a helyi őrre, akkor további felvilágosítást adnak. Ami azt illeti, az ön drágalátos jogásza, az a Grainger tette mindezt! De nehogy figyelmeztesse, mivel a rendőrség le akarja tartóztatni.

Letette a kagylót, és fáradtan rámosolygott a házigazdákra.

– Elnézést emiatt. Van, aki rosszul fogadja a jó hírt.

– Jól hallottuk, hogy Grainger, az a jogász felelős ezért a szörnyű bűncselekményért? – kérdezte az úriember.

– Így van. Remélem, hogy nem vele intéztetik az ügyeiket.

– Nem, de ugyanabba a társaságba járunk. – A férfi elborzadva nézett a feleségére. – Pedig olyan rendes fickónak

tűnt!

– A látszat néha csal... – jegyezte meg Grace.

Pár perccel később egy rendőrautó állt meg a ház előtt, hogy magukkal vigyék Grace-t, és elvezesse őket a kunyhóhoz. Azt szerették volna, ha Wellow-ban hagyja a furgonját, de mivel Toby bent ült a járműben, Grace azt javasolta, hogy inkább előremegy, és mutatja az utat.

Grace nyugtalan volt, mert Maisy szavaiból azt vette ki, hogy a fiúk súlyos sérülésekkel fekszenek a pincében, de azért mégis izgalom fogta el, ahogy ide-oda kanyar-gott a keskeny utakon, nyomában a felmentéssel. Maisyvel remek munkát végeztek: megtalálták Duncant és Pétért, és bebizonyították, hogy Grainger a tettes. Úgy gondolta, ezek után nem lesz nehéz bizonyítani, hogy a férfi ölte meg a többi hat fiút is.

Közvetlenül a kunyhó mellett állt meg, majd kiugrott, hogy bekiáltson Maisynek, hogy megjött a segítség, de ahogy odaért a hátsó ajtóhoz, látta, hogy az tárva-nyitva.

– Jaj, ne! – sikoltott, és érezte, hogy az ereiből kifut a vér. – Szent isten! Ugye nem vitte el Maisyt?

Visszarohant a rendőrautóhoz, amely épp akkor ért a furgon mellé.

– Azt hiszem, Grainger visszajött – kiáltotta. – Az ajtó zárva volt, amikor elmentem, most pedig nyitva!

A rendőrök erős elemlámpákkal felszerelve bementek, Grace pedig halálra váltan utánuk kóválygott.

Két rendőr lement a pincébe, de hamarosan fel is jöttek, hogy elmondják, mit találtak odalent.

– Duncan Mitcham és Peter Reilly az. Szörnyen néznek ki. Duncan azt mondta, Grainger nem sokkal korábban itt járt, hallotta, hogy a férfi megüti a húgát, és azt mondja, elviszi túsznak.

– Rendben! – A felettese azonnal átvette az irányítást, és

közölte, hogy innentől kezdve ez lezárt bűnügyi helyszín. Amint a fiúkat elszállítják a kórházba, ellenőrzik a pincét, hátha találnak arra utaló jeleket, hogy az azóta halott fiúkat is itt tartották korábban.

– Szerintem biztosan – jegyezte meg az a rendőr, aki már volt odalent. – Annyi az örülék és a vér, hogy az egy hadseregére elég.

Grace ekkor omlott össze. Úgy érezte, az ő hibája, hogy Maisy ennek a gonosz embernek a foglya lett, és ugyan mi akadályozná meg Graingert abban, hogy a lányt is megölje?

– Mit tehetek? – fordult a parancsnok felé. – Felhívtam Maisy nagyanyját, míg önökre vártam. Akkor úgy gondoltam, hogy Maisyval mindkettőnknek be kell majd mennünk az őrre vallomást tenni, ezért azt mondtam az idős hölgynek, hogy Maisy később fog hazaérni. De így nem megy haza, ugye? Ez az alak meg fogja ölni.

– Nem fogja, ha rajtunk múlik – mondta a rendőr, és vigasztalan Grace vállára tette a kezét. – De jobb lett volna, ha akkor értesít minket, amikor rátalált erre a helyre. Megfigyeltük volna, míg Grainger vissza nem jön. Miért nem ezt tette?

– Mert nem bíztam abban, hogy kijönnének – ismerte el Grace, és könnyek csorogtak végig az arcán. – És ne mondja azt, hogy de. Inkább engem tartóztattak volna le...

A férfiban legalább volt annyi, hogy elszégyellte magát. Kivezette Grace-t a rendőrautóhoz, hogy a kétségbeesett nő ott mondjon el neki mindent, amit csak tud.

Nem volt valami sok, csak annyi, amennyit Maisy mesélt neki arról, hogy megtalálta Duncan szandáljának csatját Grainger autójában, és látta Duncan biciklipumpáját a férfi garázsában. Aztán Grace kint várakozott a férfi háza előtt, és idáig követte.

– A többit már tudják – tette hozzá. – Az ajtót zárva találtuk, ezért Maisy felmászott a tetőre, és azon keresztül jutott be. Biztos lehet benne, hogy nekiment annak a szörnyetegnek, nagyon harcias, bátor teremtés.

Ahogy ültek a kocsiban, figyelte, amint a mentőtisztek kihozzák hordágyon az első fiút, és óvatosan behelyezik a mentőautóba. Nem sokkal később a második fiút is kihozták.

– Beszélhetek Duncannel? – kérdezte Grace.

– Szerintem jobb lenne, ha nem – mondta a rendőr halkán és együttérzően. – Mindkét fiú gyenge, és ha Duncan meglátja az ön riadt arcát, még inkább aggódni fog a húga miatt. Most már hazamehet a kutyájával. Tudjuk, hol keressük, ha szükségünk van önre.

– Értesítik Mrs. Mitchamet, hogy mi történt?

– Természetesen, ezt megígérhetem. És minden követ megmozgatunk, hogy megtaláljuk Graingert és Maisyt. De ez alkalommal bíznia kell bennünk!

15.

JANICE MINDEN LELKIEREJÉT összeszedte, mielőtt belépett volna a kórterembe, ahol a két fiút ápolták. Halálosan rettegett Maisyért, amióta Mrs. Mitchamet szombaton késő este értesítette a rendőrség, hogy Grainger túszul ejtette a lányt. Nem aludt, egy falat nem ment le a torkán, csak felle járkált, és várta, hogy a következő pillanatban megszólal a telefon, hogy elkapták azt a gazembert.

Am amikor meglátta, hogy rendőr áll a kórterem előtt, megint letaglózta a tudat, hogy Grainger szabadlábon van. Lehet, hogy mostanra már meg is ölte Maisyt, és a fiúk, akik így is annyi borzalmon mentek keresztül, még mindig veszélyben lehetnek.

Húsvét utáni első kedd volt. A fiúk olyan rossz állapotban kerültek a kórházba, hogy eddig nem engedtek be hozzájuk látogatókat. Peter mindkét lába és több bordája is eltört, és súlyos mellkasi fertőzést szedett össze. Duncan sebei is kezeletlenül maradtak, a testén cigaretta égette sebek éktelenkedtek, neki is több bordája eltörött, és szinte az egész testét befedték a zúzódások és penge ejtette sebek.

Az orvos, aki megvizsgálta őket, amint bekerültek a kórházba, azt mondta, hogy rendszeres ütlegetlésnek és nemi erőszaknak voltak kitéve, emellett éhezgették is őket. Az egyik rendőr azok közül, akik elsőként értek a helyszínre és mentek le a pincébe, azt mondta, hogy nincs szó arra, hogy milyen állapotban voltak a fiúk. Duncan be is vallotta neki, hogy már mindketten a halálukat kívánták, csak hogy véget érjen a

szenvedésük.

Mint Janice megtudta, Duncan azt is elmondta a rendőrségnek, hogy mielőtt Grainger elvitte volna őt és Petert abba a kunyhóba, és szó szerint belökte őket a pincébe, egy bedeszkázott házban tartotta őket több fiúval együtt. Ott volt fürdőszoba, amelyet használhattak, ételt is kaptak, bútor is volt. Duncan tudott arról is, hogy Grainger korábban két fiút meggyilkolt, de az nem derült ki számára, hogy mit tett a holttestükkel.

Miközben Duncan azon igyekezett, hogy tőle telhetően mindent elmondjon a rendőrségnek, az orvos jelezte, hogy meg kell szakítaniuk a vallomástételt, mivel a fiú rohamosan gyengült. Peter túl beteg volt ahhoz, hogy a kérdéseikre válaszolni tudjon.

A mai napra csak egyetlen látogatót engedélyeztek. Janice felajánlotta, hogy bejön Mrs. Mitcham helyett, mivel az idős asszonyt annyira feldúlták a történetek, hogy az orvosa attól tartott, bármilyen további megrázkódtatás agyvérzéshez vagy szívinfarktushoz vezethetne. A rá következő nap Alastair fog bejönni Duncanhez, és Petert is meglátogatják a szülei.

Janice egészen húsvétvasárnapig egyszer sem látta Mrs. Mitchamet sírni: ekkor jutott el a tudatáig annak jelentősége, hogy mi történt Duncannel, és hogy Maisyt elrabolták. Janice szemében a munkaadója érzelmi reakciója egyszerre volt megdöbbenő és kétségbeejtő. Az öreg hölgy csakugyan összeomlott, gyötörte a bűntudat, hiszen ő mutatta be Graingert az unokáinak, és végtelenül megrázta az is, hogy nem látott túl a férfi meggyerő modorán.

– Mindkettejüket cserbenhagytam – zokogta. – Ahogyan Alastairt is. Rossz anya voltam, és még rosszabb nagyszülő. Mindig is önző és rátarti voltam, és mindez ide vezetett...

Janice azt sem tudta, mit feleljen erre. Ha gonosz lett

volna, akkor egyet is ért vele – végül is Mrs. Mitcham igazat mondott. Ám Janice nem volt kegyetlen, ezért csak átkarolta az idős nő vállát, és azt mondta, nem teheti felelőssé magát más emberek bűnéért.

Janice belépett a parányi kórterembe, és a gyomra azonnal összeugrott. Peter, a másik fiú törött lábát sínbe tették, és az ágya felett lógó csigák és súlyok ijesztő látványt nyújtottak. A fiú aludt, és csak dús szalmaszőke haja látszott ki a párnák közül. Janice-nek mesélték, hogy szegény fiút mélységesen traumatizálták a vele történetek, és az orvosai attól tartottak, hogy az így szerzett lelki sebek sosem fognak meggyógyulni.

Ugyan a konzílium szerint Duncan jóval szerencsésebben megúszta, de ez nem látszott rajta. Annyi zúzódása volt, friss is és már halványulófélben levő is, hogy fel sem lehetett benne ismerni a hajdani pirospozsgás, szeplősödésre hajlamos fiút, aki egy évvel ezelőtt tűnt el. Úgy lefogyott, hogy a szemei szinte eltűntek a koponyájában. Szőke haja annyira megnőtt, hogy majdnem a válláig ért, és ugyan a nővérek igyekeztek alaposan megmosni a haját, az még most is koszosnak és rendezetlennek tűnt.

A fiú bal karja sínben volt, mert a csuklója megrándult, ezért az infúziót a jobb karjába vezették be, de Janice tudta, hogy a kórházi hálóing kék foltokat, vágásokat és égési sérüléseket rejt. Bár jobb, ha nem is látja, mert biztosan elsírná magát. Ami pedig a nemi erőszakot illeti – lehet, hogy sosem tér vissza az a vidám, nagylelkű és gondtalan fiú, aki valaha volt.

Duncan mosolyogva fogadta Janice-t, de a tekintete űzött maradt.

– Annyira örülök, hogy látlak – mondta, de még a hangja is gyenge volt.

– Ó, Duncan! – kiáltott Janice, és a szeme megtelt könnyel. – Volt, amikor azt hittük, soha többet nem fogunk viszontlátni. Annyira örülök neked, de nagyon rosszul nézel ki.

– Már gyógyulगतok. Vagyis csak gondolom, mert nem tudom biztosan. Szerintem nem leszek jobban, míg Maisy elő nem kerül – mondta, majd a látogató kezében levő szatyorra pillantott. – Remélem, süti van benne, meg mindenféle finomság, amit te készítettél.

Janice megérezte, hogy a fiú így akarja jelezni, hogy ne beszéljenek a külsejéről, ezért gyorsan kipakolt mindent az éjjeliszekrényre: csokoládétorta, húsvéti aprósütemény, egy csirkés-gombás pite, csokoládé, és egy kis üvegben a specialitása, a házi gyümölcsös-tejszínes rakott piskóta került elő a szatyorból.

– Megkérem a nővérkét, hogy csak apránként adagolja ezeket. Rosszul leszel, ha az egészet egyszerre befalod ilyen hosszú éhezés után, de azt akartam, hogy legyen miből választanod, amikor épp enni támad kedved – mondta Janice, és lehajolt megpusztilni a fiú homlokát. – Amikor már otthon leszel, úgy teletömlek, hogy moccanni sem tudsz majd.

Pizsamát, fogkefét, fésűt és mosdókendőt tett Duncan szekrényébe.

– Van valami hír Maisyról? – kérdezte a fiú, majd remegő hangon elmesélte Janice-nek, hogy inkább maradt volna a pincében, mint hogy Grainger elvigye magával a hűgát.

– A rendőrség épp házkutatást tart az irodájában, hátha találnak valamit, ami egy másik ingatlanhoz köthető, ahol fogva tarthatja Maisyt.

– Elmondtam nekik, hogy van egy háza Southampton másik végében. Elég hosszú ideig voltam ott a többi fiúval összezárva. – A tekintete felhős lett, de kinyúlt az egyik

aprósüteményért, és majszolni kezdte. – Isteni – mondta. – Megkérdezed Petert, hogy ő is kér-e?

– Alszik.

– Dehogyan alszik, csak úgy tesz. De kínáld meg étellel, azonnal kinyitja a szemét.

Janice odament a másik fiúhoz, aki üres tekintettel nézett rá, mint aki nincs teljesen jelen.

– Húsvéti süti, Peter – nyújtotta felé a kekszet. – Nektek készítettem.

Megfogta a fiú kezét, és beletette a süteményt. Peter lassan az orrához emelte, és megszagolta, majd olyan gyorsan falta be, hogy félő volt, hogy a torkán akad.

– Egyedül étellel lehet közel kerülni hozzá – suttogta Duncan, amikor Janice visszatért az ágyához. – A pincében azt sem tudtuk, éjjel van-e vagy nappal, és sosem tudhattuk, mikor kapunk ételt legközelebb. Volt, hogy napok teltek el, mire ennivalót hozott. Azt sem tudom, mennyi ideig lehattunk odalent, csak hetekig vagy sokkal tovább. Eleinte Peter még beszélt hozzám, történeket találtunk ki, meséltünk egymásnak a családukról, még a szorzótáblát is felmondtuk. De egyszer csak magába fordult. – Duncan elhallgatott, a szemébe kétségbeesés költözött, mintha megint mindent újra átélne. – Mesélj nekem Grace-ről! – folytatta pár másodpercnyi csend után. – A rendőrség szerint ő jött rá, hol vagyunk.

– Bizony. Bárcsak lenne mesélnivalóm... A jó ég tudja, azt hiszem, mindent neki köszönhetünk, de nem sok mindent tudok róla – Janice felsóhajtott. – Maisyvel együtt mentek oda kiszabadítani titeket, de nagyanyáddal nem is sejtettük, hogy Maisy elment otthonról, azt meg főleg nem, hogy megtaláltak titeket, és ez mivel járt. Szeretnéd, ha megkérném Grace-t, hogy látogasson meg?

– Igen, az jó lenne. Sokat gondoltam rá ott, azon a helyen.

Egy éjjel még álmodtam is róla. De mondd csak, a rendőrség mit tesz, hogy megtalálja Maisyt?

– Csak annyit tudok, amit már elmeséltem – mondta Janice szomorúan. – Grainger fényképét már le is közölték a lapok. Tegnap a híradóban is bemondták, mi történt, és ma is beszéltek róla. Valaki biztosan jelentkezik majd azzal, hogy látta.

– El sem hiszem, hogy régen jó embernek tartottam – mondta Duncan, és véreres szeme megtelt könnyel.

– Próbálj nem gondolni erre – javasolta Janice, bár érezte, hogy ilyesmit mondani épp akkora butaság, mint a dagálytól azt kérni, hogy ne jöjjön, vagy a szélről azt, hogy ne fújjon. – Holnap apád is bejön hozzád.

– Lehet, hogy rám sem bír majd nézni – suttozta Duncan megtörtén.

Janice megérezte, hogy a fiú a nemi erőszakra céloz.

– Ugyan már! – mondta hevesen. – Egyedül az a rettenetes alak a bűnös, aki ezt tette veled. Nehogy azt érezd, hogy bármiért te vagy a hibás.

– De Peter és én is csak azzal úsztuk meg, hogy megöljön minket, hogy engedelmeskedtünk neki – vallotta be Duncan, és ép karjával eltakarta a szemét, mintha védekezni akarna. – Ettől nem leszek én is ugyanolyan rossz?

– Dehogyan leszel! – jelentette ki Janice ellentmondást nem tűrően, és elhúzta Duncan kezét a szeme elől. – Azt tetted, amit a túléléshez meg kellett tenned. Emiatt senki sem fog téged megszólalni.

– Szerintem apám nem így fogja látni.

– Akkor meg fogsz lepődni. Beszéltem vele telefonon, másnap, hogy Maisy és Grace rátok talált. Majd' kiugrott a bőréből, hogy élsz, és minden haragja és undora Grainger ellen irányult. Mindannyian így vagyunk ezzel, Duncan, még

a nagyanyád is. Egyedül azért nincs itt, mert naponta csak egy látogatót engednek be hozzátok, és én azt mondtam, jobb, ha ma én jövök be hozzád. Még sírt is, Duncan. Még sosem láttam sírni. Öreg már, nem sokat tud a világi dolgokról, és ez az eset mélyen megrázta.

– Gondolni sem bírok arra, hogy Grainger mit tehet Maisyvel – fakadt ki Duncan váratlanul. – Egyszer mondtam, hogy lányokkal is csinálja, nem csak fiúkkal, és eldicsekedett, hogy nős. De Maisy nem tudja majd kicselezni. Grainger mindennél jobban élvezi a félelmet, és hogy fájdalmat okozhat.

Janice megborzongott. Nagyon is el tudta képzelni, egy férfi milyen borzalmas dolgokat tud művelni egy Maisyhez hasonló, csinos lánnyal. Valahol örült annak, hogy a képzelete Duncannel kapcsolatban kevésbé élénk, mert ha tudná, mi minden ment keresztül a fiú, képtelen lenne elviselni.

– A húgodat nem olyan könnyű megfélemlíteni – mondta Janice, remélve, hogy Duncan hisz neki. – Biztos vagyok benne, hogy meg tudja majd védeni magát valahogyan. Különben is, a rendőrség hamarosan megtalálja Graingert.

– Engem sem találtak meg. De az is lehet, hogy mire összeszedik magukat, Maisy már nem is él – jegyezte meg Duncan. A tekintetében olyan kétségbeesés tükröződött, hogy Janice úgy érezte, a fiú szíve máris kezd megszakadni. – Mondd, mégis mi oka lenne életben hagyni?

Janice-nek egy ok sem jutott az eszébe. Grainger egyedül még esetleg rá tud venni valakit, hogy segítsen neki kijutni az országból. Maisy csak hátráltatja.

– Gondoltam, hogy nem tudsz mit mondani... – húzta el a száját Duncan.

– Maisy sosem adta fel a reményt – közölte Janice határozottan. – Szóval te se mondj le róla! Törd a fejed, hátha

eszedbe jut valami, akármilyen apróság, ami alapján a rendőrség kiderítheti, az a gazember hova vitte a húgodat. Gondold át, mint mondott neked vagy valamelyik fiúnak.

– Már minden szavát újra és újra felidéztem, és hidd el, már hányingerem van tőle – mondta Duncan, és az arca egészen elkomorodott a dühtől. – Képtelen lennék másoknak, legfőképp neked elmondani azt a sok szadista, perverz és undorító dolgot, amit velünk tett. Soha többet nem fogom tisztának érezni magam. Bárcsak megölt volna!

Janice erre a megjegyzésre végképp nem tudott mit felelni. Még mindig szűz volt, a férfiakkal való tapasztalata csak a csórig terjedt. Mielőtt a szerelme meghalt volna a háborúban, Janice mindig arról álmodott, hogy szeretkeznek. Almaiban ez mindig gyengéd és csodaszép volt, és már a gondolattól is izgalomba jött. Mindig azt remélte, hogy Duncanre és Maisyre is rátalál majd az igaz szerelem, és átélhetik azt a boldogságot, ami neki nem adatott meg.

– Én nagyon örülök, hogy nem ölt meg – suttogta előrehajolva, hogy megpuszítja a fiú arcát. – Bárcsak tudnám, mit kellene mondanom, hogy jobban érezd magad... De csak annyit tudok mondani, hogy mindig is olyan gyerekekre vágytam, mint Maisy és te. Megszakad a szívem értetek. Imádkozom, hogy csoda történjen, és a húgod megmeneküljön.

Janice könnyek között hagyta el a kórházat. Sokkalta rosszabb volt, mint amire számított, és tehetetlennek érezte magát. Előző este fel kellett hívnia Mr. és Mrs. Ripley-t Brightonban, hogy elmondja nekik, mi történt Maisyvel. Nagyon rosszul fogadták, remegő hangjuk elárulta döbbene-tiiket és fájdalmukat. Ma már biztosan látták is az országos lapokat, és minden biztonnal épp olyan kétségbeesettek, mint ő.

De persze talán jó is ez a nagy hírverés – valaki biztosan jelentkezik, hogy látott valamit. De ez azt is jelenti, hogy megint előzőnlík a falut az újságírók, ahogyan akkor, amikor Sybil Leek szerepelt a televízióban, és bejelentette, hogy boszorkány. Janice megborzongott, amikor eszébe jutott, mit mondtak az emberek a firkászoknak Duncan eltűnésekor. Mekkora élvezettel mesélték, hogy milyen szívtelen az öreg Mrs. Mitcham, és még az egy szem fia felé sem mutatott soha semmi szeretetet és gyengédséget. Kijelentették, hogy miatta lett Alastair olyan hűvös és távolságtartó, hogy még a saját gyerekeivel sem törődik, és örületbe kergette a feleségét.

De most aztán tényleg van min csámcsognia a népnek... Donald Grainger nem egyszerű gyilkos: az iskola mellől rabolt el a fiatal fiúkat, bezárta őket, hogy rajtuk élje ki perverz hajlamait. És amikor már nem látta hasznukat, megölte, és a senki földjén ásta el őket. Ugyanolyan rémtörténet lesz ebből is, mint John Reginaid Christie-é, aki a negyvenes és ötvenes években összesen nyolc nőt ölt meg, és rejtette el a holttestüket a saját londoni otthonának különböző szegleteiben: ezt az esetet sem fogják soha elfelejteni.

Maisy reszketett, a karja lüktetett a fájdalomtól, miután Grainger a konyhóban teljes erőből hátratekerte. Attól tartott, hogy el is tört.

Fogalma sem volt arról, hova hozhatta a férfi, mivel már besötétedett, amikor kirángatta a csomagtartóból, ahol ki tudja, mennyi ideig tartotta.

Grainger mindig haladt valamennyit az autóval, aztán hosszabb időszakokra leparkolt. Maisy hallotta, hogy becsapja az ajtót, be is zárja, és őt otthagya. Kintről nem szűrődött be semmi hang, szóval lehet, hogy Grainger lehajtott az útról egy erdőbe vagy szántóföldre. De valahányszor a férfi elment,

Maisy azt hitte, hogy nem is fog visszajönni, és ő ott fog meghalni a csomagtartóban.

Végül Grainger idehozta, lehajította a csupasz betonpadlóra, mintha csak egy darab szemét lenne. És annak is érezte magát, mert a csomagtartóban bepisilt, és tudta, hogy most bűzlik.

Ám miután a férfi kiemelte csomagtartóból és idehozta, Maisy megérezte a tenger és a hínár illatát, és amikor a férfi maga után húzta, kavics csikordult a lába alatt. Látni azon-bán semmit sem látott, mert a férfi valamit a fejére húzott, sőt a szájából sem vette ki a rongyot. Maisy gyanította, hogy ez nem egy másik kunyhó, hanem valami betonbunker vagy a háború alatt használt tengerparti védelmi egység, mert visszhangzott.

Miután Grainger ledobta a földre, szabaddá tette Maisy arcát, majd vigyorogva rugdosta a lábát, karját, hátát és hasát, és válogatott szitkokat vágott a fejéhez. Maisy még csak sikoltani sem tudott, mert félt, hogy a szájában levő rongy miatt a végén megfulladna.

– Miért kellett mindenbe beleütnöd az orrod, te kis mocskos, büdös ribanc? Az a kibaszott nagyanyád azt mondta, hogy puhányok vagytok, és nem valami okosak, de honnan is tudhatta volna? Szerintem meg sunyi dögök vagytok, igazi kis szarkeverők, de ne félj, nem hagylak életben, hogy további gondot okozzál nekem!

Míg ütlegette, egyre csak becsmérelte, szidta, amiért „tönkretette a tervét”, és minden szónak egy-egy erőteljes rúgással adott nyomatékot. Maisy képtelen volt elhinni, hogy ez az őrzőgő, kegyetlen férfi megegyezik azzal a nyájas, kifinomult jogásszal, aki meghívta teára és süteményre, és az autóval hazáig vitte. Hogy fordulhat ekkorát egy ember?

Miután a férfi eltűnt, Maisy sokáig csak hevert a padlón,

és az egész teste sajgott. Valahogy sikerült kiköpnie a rongyot a szájából, és csak feküdt ott zokogva, mert a helyzete reménytelennek tűnt. Úgy érezte, a férfi úgyis visz-szajön, hogy megölje; ami azt illeti, ha Grainger nem ijedt volna meg annyira, hogy a rendőrség a nyomában jár, biztosan rég meggyilkolta volna.

Maisy agya azonban fokozatosan kitisztult, és minden fájdalma és féelme ellenére tudta, hogy muszáj megkísérelnie a szökést. Először is találnia kell valamit, amivel kiszabadíthatja a lábát és kezét a kötelék fogságából, majd kiutat kell keresnie. A könyvekben és a filmekben mindig akad a közelben egy éles tárgy, amihez a fogoly odaaraszolhat, és elvághatja vele a kötelet, de kétséges, hogy őt ekkora szerencse érné...

Ennek ellenére eltökélte, hogy nem adja fel, ezért a kevésbé meggyötört oldalára fordult, és hernyó módjára araszolva elindult a fal felé, hogy ott majd körbekúszik, és felméri a börtönét. Fájdalom hasított a karjába, ahogy próbálta összekötözött kezeit széjjelebb nyitni a háta mögött, de ügyet sem vetett rá, hanem tapogatózva kereste, hátha talál valamit, ami segítségére lehet.

Átfutott az agyán, hogy úgy mozog, mint egy foka a szárazföldön, és a helyzet komolysága ellenére elmosolyodott, ami erőt adott neki, hogy tovább folytassa.

Egy örökkévalóságig tartott, mire körbeért a koromsötét helyiségben, és ugyan nem talált semmit, amivel elvághatta volna a kötelekeit, azt megtudta, hogy ez egy téglalap alakú szoba, tíz lépés széles és tizenhat-tizenennyolc lépés hosszú lehet. Jó ideje nem járhatott itt senki. A levegő dohos volt, de nem undort keltően, szemét sehol, csak néhány üres zsák az egyik sarokban. Ez arra utalt, hogy Grainger mást korábban nem tartott itt, talán azért, mert nem biztonságos a hely, vagy

azért, mert emberek járnak errefelé.

Az ajtó fémből készült, alatta erős huzat áramlott be, ezért Maisy azt tervezte, amint felkel a nap, majd úgy fordul, hogy összekötözött lábával dörömbölni tudjon a fémlemezen. Hátha valaki meghallja.

Megint odaaraszolt az ajtóhoz, kitapogatta az alsó szélét. Ugyan elég élesnek tűnt, de nem volt alatta elég hely ahhoz, hogy összekötözött kezét alácsúszta, és elvágja a kötelet. Nagy nehezen átkúszott az ajtó másik oldalára, és legnagyobb meglepetésére és örömére a sarkán talált egy laza zsanért.

Nem volt könnyű úgy elhelyezkednie, hogy összekötözött csuklóját oda tudja dörzsölni a fémhez. A karja fájt, amikor feljebb akarta emelni, és az első próbálkozásnál el is vágta a fémlappal a kezét. Sokszori próbálkozás, és sokak pihenő után végül csak sikerült némi haladást elérnie, és meggyengítenie a köteléket.

Ehes volt, szomjas, félt, és mindene fájt – így nehéz volt folytatni. Az ajtó alatt beáramló huzat jeges volt, már alig tudta miatta mozgatni az ujjait.

– Csak húsz másodpercet bírj ki... – biztatta magát hangosan, és erőn felül igyekezett meghaladni ezt a célt. Nagy volt a kísértés, hogy visszamásszon a zsákokhoz, és befúrja magát közéjük. De tudta, hogy ezt nem szabad megtennie, hátha a férfi még aznap éjjel visszajön. Fel akart készülni a szembeszegülésre.

Egy terv öltött formát, ahogy ott feküdt összekuporodva, és nyiszálta a kötelet. Amikor a férfi kinyitja az ajtót, ő majd ott áll, készen arra, hogy rávesse magát, és kikaparja a szemét. Egy magazinban olvasta, hogy ez jó megoldás, ahogy az is, ha ágyékon rúgja a rá támadó férfit, mert azzal elég hosszú időre cselekvőképtelenné teheti, és elrohanhat. Erőt adott már a pusztá gondolat is, hogy a körmeivel megvakíthatja a férfit –

igenis keservesen szenvedjen azért, amiért Duncant bántotta.

Grace megint felvette a legjobb ruháját, hogy abban látogassa meg Duncant; gondolta, talán felvidítja a fiút, hogy ilyen elegáns látogatója érkezik. Amikor belépett a kórterembe, és meglátta, milyen rossz állapotban vannak a fiúk, azonnal tudta, Janice mit értett az alatt, hogy teljesen tehetetlennek érezte magát. Nincsenek szavak, amelyek enyhíthetnek a szenvedésen, nincs sem ajándék, nyaralás vagy új barátság, amely eltörölhetné az emlékét annak, amit az a vadállat tett velük. Duncannek valamiképp találnia kell magában valamit, amibe belekapaszkodhat, és segít túljutni a történteken. Grace képtelen olyan tanácsot adni neki, amivel segíthetné ebben a keresésben.

De legalább a fiú meleg mosollyal fogadta.

– Nem voltam benne biztos, hogy Janice megtalálja – szólalt meg Duncan.

– Találékony asszony – válaszolta Grace. – De akkor is eljöttem volna, ha Janice nem merészkedik be az erdőbe, hogy megkeressen. Hogy vagy?

– Már sokkal jobban – felelt a fiú, de a mosoly és a vidám hang nem tévesztette meg Grace-t. – Mindenem fáj, de már nem vagyok sem éhes, sem szomjas, melegben vagyok, és tudom, hogy nem lesz több verés. Elmeséli, hogyan találtak rám Maisyvel?

Grace nem volt dicsekvő természetű, ezért nagy öröme szolgált, hogy Maisyt fesse le a mentőakció hőseként. Még egy kicsit túlzott is a drámai hatás kedvéért.

– Bárcsak láttad volna ott fent a tetőn, ahogy a cserepeket dobálta félre! Olyan bátor volt. Nem könnyű egy ismeretlen, sötét helyre bemerészkedni. Biztosan nagyon megijedt, amikor rájött, hogy nem tud kijutni a hátsó ajtón.

– Remélem, az után is ilyen bátor maradt, hogy Grainger magával vitte – Duncan hangja megremegett. – Én egyáltalán nem voltam bátor. Ott, ahova először vitt, volt másik három srác is Peteren kívül – biccentett a szomszédos ágy felé. – Az egyikük, Ian, nem sokkal azután halt meg, hogy odakerültem, de a holtteste még három napig ott volt velünk abban a szobában, ahol aludtunk. Nem bírtam abbahagyni az üvöltést, amikor észrevettem.

– Szerintem bárki üvöltene ebben a helyzetben – mondta Grace. Odahúzott egy széket az ágy mellé, leült, és gyengéden megfogta Duncan sínbe tett kezének ujjait. – Sok könyvet olvastam olyanokról, akik a háború idején börtönben vagy koncentrációs táborban voltak. Mindannyian rémületet és haragot éreztek, amikor az első halottat meglátták, még azok is, akik később szinte közönyössé váltak a halál iránt. Attól, hogy elborzadsz, meg kétségbeesel, még nem leszel gyenge, Duncan. Grainger valószínűleg nagyfiúnak hiszi magát, pedig ő a gyenge, mert nincs meg benne az erő, hogy elforduljon a perverziótól és a kegyetlenségtől.

– Attól, amit velem tett, homoszexuális leszek? – suttogta Duncan.

– Dehogyan. Ami azt illeti, gyanítom, hogy azok után, amiken keresztülmentél, az életed hátralevő részében csak nőkkel akarsz majd együtt élni. De ha mégis másmilyen leszel, az azért van, mert ilyennek lettél megalkotva, nem azért, mert valaki azzá tett.

– Ez biztos?

Grace elmosolyodott.

– Igen, kedvesem, de el nem tudom képzelni, miért gondolod, hogy én értek ilyesmihez. Mindent, amit tudok, könyvekben olvastam, nem saját élettapasztalat.

– Mihez kezdek, amikor hazaengednek innen? Még akkor

is, ha hamar megtalálják Maisyt, és nincs semmi baja, nem hiszem, hogy képes lennék Londonban élni apámmal. Vagy épp nagyanyámmal, akármilyen kedves is Janice. Félni fogok, hogy az emberek úgy néznek majd rám, és mindenfélét gondolnak rólam.

Grace bólintott.

– Én is ugyanezt éreztem, amikor kiengedtek az elmeógyógyintézetből. Ami azt illeti, egészen addig így voltam vele, míg meg nem ismertelek, Duncan. – A fiúra mosolygott, amivel az ő arcára is mosolyt varázsolt. – Ha van kedved, nyáron lakhatsz nálam az erdőben. Míg úgy nem érzed, hogy megint emberek közé tudsz menni.

– Tetszik az ötlet – mondta Duncan, és ábrándosan tekintett a távolba. – De azt hiszem, minden azon múlik, Maisyt megtalálják-e. Nem is akarok élni, ha nem találják meg, vagy az a szemét alak megöli.

– Nem szabad erre gondolnod – mondta Grace határozottan. – Szent meggyőződése, hogy elég eltökélt ahhoz, hogy megszökjön.

Duncan megpróbált mosolyogni.

– Tegnap este róla álmodtam. Valami bunkerben volt, talán egy fészkerben, valahol a tengerparton. De az csak álom volt. Valószínűleg nem ilyen helyen van. – Rövid időre elhallgatott, mintha valamin nagyon töprengene. – Amikor kicsik voltunk, megérettünk dolgokat egymással kapcsolatban. Például, amikor rosszul lett éjjel... Bementem hozzá, és kiderült, hogy igaz. Egyszer otthon volt betegen, mert rubeolás lett, és hirtelen úgy érezte, hogy engem valaki bánt. Meggyőzte a házvezetőnőnket, hogy keressen meg, és ő meg is talált, épp, amikor egy idősebb fiú ütleget. Sokszor megpróbáltunk egymás gondolataiban olvasni.

– És sikerült?

– Valamennyire... néha. – Duncan elvigyorodott. – Általában, amikor ételre gondoltunk, mert mindketten éhesek voltunk. De tudunk egymásról dolgokat anélkül, hogy elmondanánk.

– És most mit érzel vele kapcsolatban?

– Azt, hogy még él, de fázik és éhes – érkezett a válasz. Duncan vállat vont, és elfintorodott. – De legyünk józanok, Grace... Eleve ezt gondolnám, nem? Hiszen velem is ez történt.

– Igen, de az is lehetséges, hogy tényleg megérzed, mi van vele. Azt hallottam, hogy az ikreket szinte telepatikus kapcsolat köti össze.

Látta, hogy a fiú tényleg hinni akarja, hogy képes ráhangolódni Maisyre, csak az esze azt súgja neki, hogy ez nem lehetséges. Grace azonban hitt benne, hogy az álom jelent valamit. Amikor bent volt az elmeegógyintézetben, és végképp elveszítette a reményt, rengeteget álmodott egy erdei házikóról. Megnyugtató álom volt, olyasmi, amitől elhitte, hogy egy napon az élete jóra fordul.

Nem is hitt a szemének, amikor Mr. Brady kivitte az erdőbe, és megmutatta neki azt a tisztást. Pontosan olyan volt, mint amiről annak idején, annyi évvel korábban álmodott. De nem mesélte el a férfinak, mert a végén azt hitte volna, tényleg bolond. De jelnek vette, hogy ez a hely neki rendeltetett. Oda tartozik.

Szóval, ha Duncan azt érzi, hogy a húga a tengerparton, valamiféle búvóhelyen van, akkor Tobyval meg fogják találni. Neki is kezd, amint kilépett a kórház kapuján.

Kinyitotta a táskáját, és elővett egy szalonnás-tojásos pitét, amit Brockenhurstben vásárolt egy puccos üzletben, meg egy üveg befőttet, amelyet a kertjében termett málnából készített.

– Az eladó hölgy valami elegáns francia nevet mondott

erre a pitére. De amikor megkérdeztem, mi van benne, közölte, hogy csak szalonna és tojás, szóval nálam ez lesz a neve. Fel kell erősödnöd, és a barátodnak is, szóval kínáld meg vele.

– Ha a nővérke megengedi, de szerintem Pcter nem fog meggyógyulni – suttogta Duncan. – Nemrég voltak itt a szülei, és fel sem ismerte őket. Hallottam, hogy az orvossal beszélgetnek, aki azt javasolta, hogy mielőbb vitessék be egy elmegyógyintézetbe. Az anyja sírt. Nagyon megsajnáltam őket.

– Van, amikor az agy egész egyszerűen lezár, mert túl fájdalmas egy emlék – mondta Grace. – Az idő viszont sok mindenre gyógyír, ezt tanúsíthatom. De most mennem kell, Duncan... Fontos teendőim vannak, és Toby már biztosan nagyon vár.

– Tényleg odaköltözhettek az erdőbe a kis házba, amikor kiengednek innen?

– Igen, persze,, ha még mindig azt szeretnéd. Sosem hittem volna, hogy egyszer majd vendéget hívok, de úgy látszik, ez a nap is eljött.

Amint kiért a kórházból, és beült a furgonba Toby mellé, Grace elővette a térképet, és tanulmányozni kezdte a déli partszakaszt, különösen azokat a helyeket, ahol a többi fiút megtalálták, és ahova korábban piros ikszet tett.

Az első Littlehampton, a második Southampton, a harmadik Portsmouth, ezek után Newhaven és Eastbourne következett. Később Grainger visszament Seafordba és Brightonba.

Duncant leszámítva, aki sehogyan sem illett a képbe, az emberrablás bizonyos mintázatot követett. Mind péntek délután történt. Aztán nyolc-tizenkét hét telt el a következő

esetig. Grace úgy vélte, Grainger biztosan hivatalos ügyben járt azon a környéken. Valamiért nem hitte, hogy a férfi az emberrablásokat gondosan előre kitervelte, és előtte hosszú időn át figyelte volna a fiúkat. Inkább úgy tűnt, hogy a friss hús iránti vágy hirtelen hatalmába kerítette, és biztonságosabbnak tartotta olyan iskolához menni, ahol még sosem látták. Amint megpillantott egy neki tetsző fiút, kényszert érzett, hogy megszerezze.

Grace mindent elolvasott a halott fiúkról, amit csak talált. A szülők elmondása szerint mind csendes, szégyellős gyerekek voltak, és ez a jellemzés Duncanre is illett. De elhangzott más is, szomszédok és tanárok szájából, ami arra utalt, hogy a fiúk családi élete nem volt valami példás. Mintha mindegyik fiú elszigetelődött volna – vagy a személyisége, vagy a szegénység, vagy az elhanyagoltsága miatt.

Egy Graingerhez hasonló férfinak nem eshet nehezére észrevenni ezeket a jellemvonásokat, hiszen órákat tölt a bíróságon az élet mocskosabbik felének megfigyelésével.

Mivel Duncan kivételével az összes fiú tengerparti településről származott, gyanítható volt, hogy Grainger ismeri a partvidéket. Sajnos azonban Gracc-re ez nem volt igaz. De mivel mindegyik holttestet nagyjából harminc kilométerre találták az emberrablás helyszínétől, Grace arra gondolt, a férfi talán kényszert érzett, hogy áldozatait hazai földön temesse el.

Duncan említette, hogy azzal a másik fiúval egy Southamptonon túli házban raboskodtak, úgyhogy lehet, hogy ez a kényszer magára Graingerre is kiterjedt. Nem tudott túl messzire menni a saját területétől.

A tengerparti helyeket részesítette előnyben, és Maisyt sem merné sem túl messzire vinni, mert tudta, hogy a rendőrség keresni fogja az autóját.

Oldalvást Tobyra pillantott, aki az anyósülésen összegömbölyödve hevert.

– Hát, Toby... most kiderül, mennyire jó a szimatod.

Attól a naptól fogva, hogy Toby kölyökként hozzá került, Apportírozni tanította az erdőben: fogta valamelyik holmiját, elrejtette, és a kutyának meg kellett keresnie. Toby nagyon ügyes volt, remélhetőleg most is szagot fog, és Maisy nyomára bukkan.

Grace a furgonban megtalálta Maisy kendőjét, és most elővette a kesztyűtartóból, hogy Toby megszimatolhassa.

– Majd a tengernél is szagolgathatod, mert szépen segíteni fogsz megtalálni Maisyt.

A kutya felnézett rá, sötétbarna szemei okosan csillogtak, a fülét figyelmesen hegyezte. Alig várta, hogy indulhasson.

– Lehet, hogy át is keresztellek Watsonra – mondta Grace, és megvakargatta a kutyus fülét. – Merthogy én leszek Sherlock.

Beindította a furgont, kihajtott Southamptonból Lynhurst felé, azzal a szándékkal, hogy Christchurchben kezdi a keresést. A furgon rakterében volt pár pléd. Amint besötétedik, hátramegy, és ott fog aludni, így amint a nap felkel, folytathatja a keresést.

DONALD GRAINGER ÉLETÉBEN most először nem tudta, mit tegyen.

Miután otthagya a lányt, kénytelen volt az autójáról is lemondani, mert tudta, hogy a rendőrség keresni fogja. Alig tíz font volt nála, és sem egy váltás ruha, sem borotvázószerszerezés. Buszra nem szállhatott, mert aznap reggel már ott virított az arca minden újság címlapján. Éppen ezért visszabandukolt a part felé, esőkabátja gallérját felhúzta, és a viharos esőzés esetére az autójában tartott tweedsapkát mélyen a szemébe húzta.

Gyaloglás közben sorra vette a barátait, hogy van-e közöttük olyan, aki ebben a helyzetben segítené neki. Sok hajóst ismert a Solent-szoros mentén, közülük nem egynek tett korábban szívességet, de kételkedett benne, hogy segítenének neki azok után, amit róla olvastak a lapokban.

Némelyik igazi képmutató – nem egy ugyanúgy szerette a kiskorú fiúk és lányok társaságát. Ezek nem is egyszer foadkoztak, hogy kiállnak majd mellette, ha esetleg bajba kerülne, és ez az ígéret kölcsönös volt. De Grainger tudta, hogy egyikükben sem bízhat meg. Amint letennék a kagylót, azonnal értesítenék a rendőrséget.

Találnia kell valakit, akit zsarolással rávehet, hogy segítsen neki.

Rengeteg ügyfelének voltak piszkos kis ügyletei – némelyik érdekében még hamis tanúzásra is vetemedett a bíróságon. De most valaki olyan kell, aki mindent elveszítene,

ha beárulná.

Egyszer csak eszébe jutott. Hugo Fairbanks.

Grainger gúnyos mosollyal idézte fel a férfi arcát: a neves magániskola hajdani diákja nemcsak a fiatal fiúkat kedveli, hanem megsemmisítette megboldogult felesége végrendeletét is, sőt talán a halálát is megsürgette egy kicsit. Mildred Fairbanks akkor jött rá férje kis gyarlóságára, amikor már rákbetegként haldoklott, és – mivel fel sem merült benne, hogy a jogászának ugyanaz az érdeklődési köre – felkereste a végrendelet megváltoztatásának ügyében.

Mildred pénzes családból származott, a nagyapja és apja acélból gazdagodtak meg, és mivel nem született fiúgyermek, akire a vagyonukat ráhagyatták volna, mindent a nő örökölt. Mildred fiatalon sem volt szépség, de ahogy a rák egyre terjedt, a nő fájdalmasan lesoványodott, és erős csontozatán csak úgy lógott a bőr. Aznap, amikor felkereste Graingert, Hugo vérét kívánta.

– Azt akarom, hogy egy árva pennyt se kapjon, mert undorodom tőle – mondta fintorogva. – Legyen hajléktalan és nyomorult, és ha megpróbálja megtámadni a végrendeletemet, azt akarom, hogy ön mondja el a bíróságon, hogy Hugó fiatal fiúkkal kéjeleg, ezért nem akartam, hogy megkapja a családom kemény munkával megszerzett vagyonát. Ugye megteszi?

Grainger természetesen mindent megígért. Összeállította a végrendeletet, amelyben a nő mindent az unokaöccsére hagyott, alá is íratta vele, az egyik alkalmazottja volt a tanú, majd az iratot betette a széfbe.

Mildred körülbelül egy hónappal később elhunyt... Hihetetlenül gyorsan ahhoz képest, hogy – mint maga mondta Graingernek – még egy éve van hátra. Az orvosa szerint túlادagolta a gyógyszert.

Hugo még mindig a hitvesi házban lakott, mert Mildred nem akarta, hogy megneszelje a tervét. Grainger valószínűnek tartotta, hogy a férfi adagolta túl azt a gyógyszert, mert nem bírt volna ki vele még egy évet. Eközben Mildred nyilván élvezettel gondolt arra, hogy a halála után az ura az utcára kerül. Lehet, hogy még reménykedett is abban, hogy a férfi megmérgezi, talán örült is volna neki, hiszen akkor még gyilkosságért is elítélték volna.

Hugo még Grainger mércéje szerint is ízléstelen sietséggel jelent meg nála az irodában, rögtön Mildred halála után. Kivette a végrendeletet a széfből, átadta a férfinak, hogy olvassa el, és figyelte, ahogy az özvegy arcából kifut a vér, amikor rádöbbsent, hogy Mildred a számára egyetlen elérhető módon akarta kegyetlenül megbüntetni.

Sokat elárult a férfi erkölcsi tartásának teljes hiányáról, amikor az első kérdése az volt, hogy ki tudott az új végrendeletről. Aztán minden köntörfalazás nélkül azt javasolta, hogy Grainger semmisítse meg az iratot, cserébe részesedést kap a vagyomból.

Grainger emlékezett rá, hogy úgy tett, mint aki felháborodik. Azonban néhány héttel később, miután Hugót kellő ideig hagyta főni a saját levében, úgy tett, mint aki megsajnálta, és azt mondta, akkor sem tehetne semmit, ha akarna, mivel a tanú tud róla, hogy új végrendelet készült.

Valójában a tanúk nem szokták elolvasni a végrendeletet, és nagy valószínűség szerint az adott tanú nincs is ott a végrendelet felolvasásakor, ezért könnyen megoldható az új eltüntetése és a régi felolvasása. Mildred azt mondta Graingernek, nem akar senkit sem beavatni abba, hogy megváltoztatta a végakarátát, még az unokaöccsét sem, aki hasznot fog húzni belőle. Előre élvezte, hogy mekkora döbbenetet fog okozni az új rendelkezése, és természetesen

megbízott Graingerben, hogy a kérése szerint fog eljárni.

Mildred azonban már nem élt, kiélvezhette Hugo elképzelt kétségbeesését, és Grainger amúgy sem kedvelte azt a nőt. Ő maga is kiélvezhette, hogy végignézi, ahogy az a nagyképű alak darabokra hullik. Hugo igaz barátjaként tetszelegve végül beleegyezett a csalásba, és a lelkiismerete megnyugtatócsúszásául csupán kétezer fontot kért. Igazság szerint zsebre akarta tenni Hugót, hátha egy napon kelleni fog tőle valami.

És ez a nap most eljött.

Hugo hajója Lymingtonban horgonyzott, és elég kicsi volt ahhoz, hogy észrevétlen maradjon. Pelhívja a lérfn, ráveszi, hogy találkozzon vele, hozzon pénzt és ételt, majd átvigye Franciaországba.

De mi legyen azzal a lánnyal? Nem engedheti el, mert a rendőrség azonnal Grainger után eredne, amim a lány kiszabadult.

Öld meg! – biztatta magát. Akár magunkkal is vihetem, a holttestét meg behajítjuk a tengerbe.

Míg Grainger Lymington felé tartott, Linda csatlakozott a keresőcsapathoz, amely Lyndhurstben állt össze Maisy felkutatására.

Míg a tömegben várakozott, és a rendőrség utasításait hallgatták, nagy meglepetésére észrevette, hogy Ste-ven és Alán is ott vannak.

A lányt annyira felkavarta, hogy Maisyt elrabolták, és talán már meg is ölték, hogy szüksége volt olyanok társaságára, akik szintén ismerték a barátnőjét. Odaszaladt a fiúkhoz.

– Úgy örülök nektek! Itt nincs senki, aki ismeri Maisyt... vagy legalábbis annyira, mint mi – tette hozzá, és a szeme

megint megtelt könnyel. – Nagyon sokat jelent nekem, hogy ti is csatlakoztatok a kereséshez.

– Annyira felkavart, amikor eltűnt a testvére – mondta Alan –, pedig őt nem is ismertem. De most Maisy... Kész örület. Annyira kedveltem, és én ökör, lemondtam róla... De most csak így mutathatom ki, hogy mennyire fontos volt nekem, és Steve-et is magammal hoztam.

Linda bólintott. Tudta, hogy a fiú miért szakított Maisyvel, és hogy ez mennyire feldúlta a barátnőjét. De ez már a múlt. Most minden szempárra szükség van a kereséshez.

– Mindenesetre örülök, hogy ti ketten szintén itt vagytok. Nem is tudtam, hogy hazajöttetek a húsvéti szünetre, mivel nem láttalak titeket.

– Ott ragadtunk a vizsgák miatt – mondta Steven. – Már nem lődöröghetünk, ha jó jegyeket akarunk. De hagyjuk az egyetemet! Nem fontos. Ez viszont az. Hihetetlen, hogy Donald Grainger rabolta el Duncant és a többi srácot! Hogy tudta ilyen sokáig titokban tartani? Szerintetek a felesége tudott róla?

– A szüleim többször is részt vettek azokon a fogadásokon és vacsorákon, ahol Grainger is ott volt – jegyezte meg Alan lehajtott fejjel, mintha szégyellné magát. – Nem is hagytam szó nélkül. A fejükhöz vágtam, milyen rossz emberismerők, hogy egy ilyen alakkal szóba álltak, közben meg ragaszkodtak ahhoz, hogy szakítsak Maisyvel, mert a családja „nem szalonképes”, ahogy apám mondta akkor. Aztán ma reggel hallottam, amikor anyám telefonált, még könnyeket is kipréselt a szeméből, amikor a barátnőjének azt mesélte, hogy a fia előző évben Maisyvel járt. Mekkora képmutatás!

Linda is hasonló reakciót tapasztalt az ismerősei körében, amitől undor fogta el.

– Hát remélem, többet nem fogadod el vakon azt, amit a

szüleid mondanak neked. Egy igazán különleges lányt vesztettél el, Alan. Én büszke vagyok, hogy még mindig a barátnőmnek tudhatom. Elképesztően bátran viselte Duncan eltűnését, és a végén csak az ő kitartása mentette meg a testvére életét. – Az ajka megremegett, és a szeme megtelt könnyel. – Csak azért imádkozom, hogy az az alak ne ölje meg...

Alan kinyúlt, és a lány vállára tette a kezét, hogy megnyugtassa.

– Mindannyian ezért imádkozunk, Linda. De ahogy nézem, kezdődik a keresés, szóval tartsuk nyitva a szemünk.

Linda örült, hogy a rendőrség az embereket egymástól négy lépés távolságban állította fel. A cél az volt, hogy nagyobb területet járjanak be és fésüljenek át alaposan, és így legalább nem beszélgettek, és valószínűleg semmi nem került el a figyelmüket. Lindát túlságosan felkavarta a gondolat, hogy mi lehet most Maisyvel, ezért nem is igen volt kedve beszélgetni.

Az édesapja egyik orvos barátja vizsgálta meg a fiúkat, amikor bevitték őket a kórházba, és Linda hallotta, amikor az apja elmesélte a feleségének, hogy mit hallott a kollégájától. Elképesztően barbár cselekedetnek tűnt, annyira sokkolónak, hogy Linda inkább befogta a fülét.

Amit hallott, az mélységesen felkavarta, és nem tudta kivenni a fejéből a képeket. Ugyan apjának nem árulta el, hogy hallotta a beszámolót, de később megkérdezte, hogy Duncan fel fog-e épülni abból, ami történt vele.

– Nehéz lenne megírni, életem – sóhajtott az apja elgyötörten. – A háború után kezeltem olyan férfiakat, akiket a japánok foglyul ejtettek, megkínóztak, megvertek és éhezettek. Voltak, akik talpra álltak, amint meggyógyultak, és senki sem mondta volna meg róluk, hogy ilyen borzalmakat

éltek át. De mások, bármennyire is bátran viselkedtek a táborban, nem tudták magukat túltenni rajt.a. Az emlékeik tovább gyötörték őket, képtelenek voltak újra olyan férfiak vagy apák lenni, mint a háború előtt. Volt, aki inkább öngyilkosságot követett el, csak megszabaduljon a kínoktól.

– Ó! – kiáltott fel Linda, – Hiszen ez rettenetes!

Az apja magához ölelte.

– Duncan még fiatal, ilyenkor sokkal rugalmasabb az ember – mondta. – Lehet, hogy ő is azon szerencsések közé tartozik, aki fel tud épülni. Reménykedjünk.

Linda már egy éve a Southamptoni Képzőművészeti Főiskolára járt, a diploma megszerzése után képzőművészetet szeretett volna tanítani. Amikor a minap visszagondolt a legutóbbi találkozására Maisyvel, rájött, mennyire önelégült módon viselkedett. A dadusmunkát megalázónak tartotta – annál rosszabbat el sem tudott képzelni, hogy más gyereket tanítsa meg kitörölni a saját fenekét, vagy hogy felvágja neki az ételt. Maisy alig keresett pénzt, egész nap dolgozott, és Linda abban sem bízott, hogy rendesen elismerik.

Most nagyon szégyellte ezeket a gondolatokat. Feltette magának a kérdést, hogy mégis mi értelme van képzőművészetből diplomát szerezni. Senkinek sem segít vele, a világot sem váltja meg, míg Maisy nem csupán egy évet töltött azzal, hogy egy másik nő gyerekeit szereti, hanem az életét is kockára tette, hogy megmentse a testvérét.

De persze nem ő volt az egyetlen, aki rosszul látta a helyzetet. Alan szülei sem kivételek, és valamennyire az ő szülei sem. Annak idején azt mondták, Duncan valószínűleg rossz társaságba keveredett, és elment velük, sőt nagy eséllyel Maisy tudja is, hol lehet, és utána fog menni, amint megszabadulhat a nagyanyjától. De legalább volt bennük annyi becsület, hogy most elismerték a tévedésüket.

Aztán ott voltak azok is, akik Grace Deville-t vádolták, amikor Duncan eltűnt. Az egész város a szájára vette, a forróbb fejűek még az erdőbe is be akartak vonulni, hogy felakasszák a nőt. De amióta nyomozómunka tekintetében túltett a rendőrségen, és egyértelművé vált, hogy se nem bolond, se nem gonosz, ugyanazok az emberek most azt hajtogatták, hogy ki kell büntetni, és a település utaljon ki neki egy szociális lakást. Milyen ostobák – hát nem értik, hogy Grace épp azért akart az erdőben lakni, mert nem akart ilyen szűk látókörű emberek közelében élni? Ami pedig a kitüntetést illeti – már amennyit Linda tudott Grace-ről –, semmit nem jelentene neki. Valószínűleg inkább sértésnek tartaná.

Linda megfogadta, hogy ha Maisy épségben előkerül, soha többet nem fog elhamarkodott ítéletet mondani senkiről, és kedvesebb lesz azokhoz, akik nála kevésbé szerencsések.

Alastair Mitcham idegesen lépdelt a kórterem felé. Ki nem állhatta az érzelmileg megterhelő helyzeteket, akár őt, akár mást érintett. Általában lezárta a tudatát, és amint tehetett, távozott. De most, hogy a saját lánya megmentette a fiát a halál torkából, aztán ő maga tűnt el, Alastair tudta, hogy többet nem bújhat el az érzései elől.

Még az anyja is, akit eddig képtelennek tartott bármilyen emberi érzelemre, zokogott, amikor elmesélte neki, Janice mit mondott Duncan állapotáról.

– Fiam, meg kell neki mutatnod, hogy szereted – mondta megtörten. – Tudom, hogy azért vagy ilyen távolságtartó, mert így neveltelek, de most nagyon szégyellem. De nektek még nem késő Duncannel. Meg kell mondanod neki, hogy az a sok szörnyűség, ami vele történt, semmi esetre sem az ő hibája. Csak akkor gyógyulhat fel teljesen, ha tudja, hogy

szeretik, és hogy mind felkészültünk arra, hogy meghallgassuk, és minden erőnkkel segítsük.

Alastair ott ült síró édesanyja mellett a pamlagon, és a karjaiban tartotta. Ő is sírt: az eltűnt lánya miatt, szegény fia miatt, magáért és anyjáért is, akikkel ilyen szörnyűségnek kellett megésnie, hogy beszélni tudjanak az érzéseikről. A férfi tudta, hogy eljött az idő, hogy felfedje az igazat a feleségéről. És talán a többi dolgot is, amit mindegyikük elől eltitkolt.

A kórteremhez érve minden lelkijerjét összeszedve fohászkodott segítségért és útmutatásért.

Amikor belépett a szűkös helyiségbe, és meglátta a lesóványodott, zúzódásokkal borított, elgyötört Duncant, nem is kellett gondolkodnia azon, hogyan mutassa ki az érzéseit, mert kirobbant belőle. Ösztönösen lehajolt, hogy megcsókolja fia homlokát, és érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe.

– Fel a fejjel, apám. Lehet, hogy rosszul nézek ki, de túl fogom élni – viccelődött Duncan, bár kissé gyengén.

– Tudom, hála istennek érte – válaszolta Alastair remegő hangon. – De rájöttem, hogy mostantól be kell bizonyítanom neked, és persze Maisynek is, amint visszakaptuk, hogy igenis sokat jelentetek nekem.

– Apám szerint visszakapjuk? – kérdezte Duncan.

– Nagyon remélem – mondta Alastair, és megpróbált mosolyogni. – És azt is nagyon remélem, hogy a két kezem közé kapom azt az aljas Graingert, és kiverhetem a fogát. Már gyerekként sem szerettem azt a kis görényt. Rajtakaptam, hogy egy macskát kínoz, és már akkor ki kellett volna lapítanom érte. De az ember hajlamos azt hinni, hogy a fiúk kinövik a kegyetlen hajlamaikat. Ezek szerint ő nem.

Duncant meglepte, hogy apja egy új oldalát mutatja, és szerette volna bátorítani ebben.

– Annyira örülök, hogy látom, apám – mondta. – Nagyon

féltem.

Alastair két kezébe fogta fia kezét, megszorította, és a szemébe nézett.

– Janice mesélte, hogy aggódsz, hogyan fogok reagálni arra, ami veled történt. De hadd mondjam el, fiam, nem kell szégyenkezned. Ebből semmi sem a te hibád.

Túl sok volt Duncannek, hogy az apja annyi év hűvös viselkedése után ilyen váratlanul ennyire gyengéd dolgokat mond. Amikor sírva fakadt, az apja fölé hajolt, és a karjaiba húzta.

– Szegény kisfiam! – sóhajtott, és vigasztalóan ringatni kezdte. – Annyi borzalmon mentél keresztül, és sem én, sem más nem tud olyasmit mondani, ami semmissé tehetné az emlékeket. De igyekezni fogok, segítséget szerzek neked, és talán egyszer rá tudod magad venni arra is, hogy mesélj róla, és ne zárd magadba ezt az egészet.

– Nem tudnám megfogalmazni... – suttogta Duncan. – Úgy értem, még sosem csókoltam meg lányt, ezért semmit sem tudok a dolgok megszokott rendjéről. És most Maisy miatt is rettegek, mert tudom, hogy Grainger a lányokkal is szereti...

– Amennyire emlékszem, Grainger mindig is riasztóan furcsa volt – mondta Alastair. – Véletlenül se kövesd el azt a hibát, hogy homoszexuálisnak hiszed. Tudom, hogy ez még mindig törvénybe ütközik, és vannak, akik bűncselekménynek látják, de voltak ilyen barátaim, és mind kedves, szerető szívű, jó emberek. Soha sem kényszerítenének senkit semmire, főleg nem egy gyereket. Öntsünk tiszta vizet a pohárba: Grainger pedofil. Lehet, hogy több szexuális kapcsolata volt nőkkel, de elsősorban a gyerekek érdeklik, és az ő esetében ez inkább fiúkat jelent. De súlyosbítja a helyzetet, hogy pszichopata is. Szeret fájdalmat okozni az áldozatainak, és élvezetet lel a

meggyilkolásukban... De te nem vagy olyan, mint azok a fiúk, akiket általában keres, valószínűleg ezért nem ölt meg. Sajnos épp akkor futottál össze vele, amikor új áldozatot keresett. Ha tudtam volna, hogy ennyire beférkőzik nagyanyád kegyeibe, amikor a jogásza lett, akkor eget-földet megmozgattam volna, hogy ezt megakadályozzam.

– Úgy látom, nagyon sokat tud Graingerről – jegyezte meg Duncan. – Csak nem apámmal is csinált valamit?

Alastair elborzadva nézett rá.

– Dehogyan! Idősebb és erősebb voltam, tudta, hogy nem kedvelem, és nem is bízom benne. De mindig volt benne valami visszataszító. Nem, a háború után tudtam meg ezt-azt az ilyen emberekről, amikor a kontinensen próbáltam segíteni az otthon nélkül maradiakat, a menekülteket és hasonlókat. Mindenhol káosz volt, a városokat földig rombolták, élelem alig akadt, és voltak emberek, akik teljesen elállatiasodva meg akarták bosszulni, ami velük vagy a családjukkal történt. A könnyebben megérthető bűncselekmények mellett, amelyek közül sok tényleg barbár volt, találtunk olyan perverzeket és pszichopátákat is, akik nemi erőszakot követtek el, élvezetből csonkítottak és öltek. Minden nemzetre igaz ez, Duncan, véletlenül se hidd, hogy csak a németekre. Az oroszok voltak a legrosszabbak, elvileg ők voltak a felszabadítók, de amerre mentek, ott fosztogattak és nőket erőszakoltak. De voltak lengyelek, franciák, románok és angolok is. Olyan dolgokat tudtam meg akkoriban, amit legszívesebben örökre kitörölnék az elmémből.

– A háború miatt lettek ilyenek? – kérdezte Duncan.

Alastair az ágy mellé húzott egy széket, leült, és az ágyra támaszkodott.

– A háború miatt? – mintha hangosan gondolkodott volna.

– Nem, fiam, szerintem nem csak erről volt szó. Azt hiszem,

sokakban megvan a csírája a kegyetlenségnek, de azt is megfigyeltem, hogy vannak bizonyos dolgok, amelyek ezeket az impulzusokat előhívják. Ha gyerekkorukban kegyetlenül bántak velük, esetleg a társaik valami miatt csúfolták őket. De az biztos, hogy a háború után mintha ez komoly szerepet játszott volna abban, hogy az addig normális emberek kisiklottak. Egy őrült világban találták magukat, nyoma sem maradt a törvénynek és a rendnek, és talán mélyen legbelül tele voltak dühvel, gyűlölettel és bosszúvágygal. Annyi kiszolgáltatott ember volt mindenütt, főleg gyerekek, hogy a legtöbbjüket könnyedén el lehetett csábítani egy vekni kenyérrel, és hirtelen minden erkölcsi gát átszakadt. Ezek az emberek az áldozataik szemében erősnek tűnhettek, de valójában gyengék voltak, mert hagyták, hogy a vágyaik vezéreljék őket.

Duncan rádöbbsent, hogy az apja soha ennyit nem beszélt hozzá egyszerre. Valamennyire megnyugvást jelentett, hogy az apja anélkül is érti, a fia min ment keresztül, hogy szavakba kellett volna öntenie.

– És van sejtése arról, Graingernél mi idézhette elő? – kérdezte.

– Valami titok övezte az igazi családját – válaszolt Alastair. – Elküldték Burley-be, hogy Constance nénikéjénél lakjon, és emlékszem, amikor a szüleiről kérdeztem, sosem kaptam egyenes választ. Az én szüleim sem tudtak semmit, és az apám sosem nézte jó szemmel, ha valaki mások dolgába üti az orrát. Janice egyszer mesélte, hogy véletlenül meglátta Donald hátát, ahogy egy forró nyári napon kint a kertben a locsolócsővel játszott. Azt mondta, tele volt sebhelyekkel, mintha korábban csúnyán elverték volna.

– De ha egyszer valakit vertek gyerekkorában, akkor csak nem akarna másvalakinek fájdalmat okozni!

Alastair összeszorította az ajkát.

– Attól tartok, Duncan, pont az ellenkezője az igaz. A bántalmazottból sokszor bántalmazó lesz.

– Apám tud róla, hogy Petert át kellett vinni az elmeógyógyintézetbe? – kérdezte Duncan az üres ágy felé pillantva. – Valamiért nem hiszem, hogy helyrejön.

Alastair megrázta a fejét. Fogalma sem volt, erre mit mondhatna. Eddig azt hitte, hogy mire 1948-ban visszatért Angliába, már minden szörnyűséget látott, amit csak ember a másikkal tehet. Most pedig itt van a fiával, és mindent újra átél. A lánya egy pszichopata markában, és egy kamasz fiú pszichiátriai kezelésre szorul, mert elborult az elméje.

– Most mi lesz, apám? – kérdezte Duncan félbeszakítva apja gondolatait.

– Hazaviszlek, ez lesz a következő lépés – felelte Alastair.

– A főnővér azt mondta, szerintem két-három nap, és hazaengednek. De Peter miatt ne aggódj... Minden esély megvan rá, hogy meggyógyul.

– Anyánk sem gyógyult meg – jegyezte meg Duncan.

Alastair már régóta tudta, hogy egyszer meg kell magyaráznia az ikreknek, mi történt az anyjukkal, de egyre csak halogatta, remélve, hogy a probléma így vagy úgy, de magától megoldódik. Most azonban eldöntötte, hogy őszinte lesz, kimutatja a szeretetét, és tudta, itt az idő, hogy ezt elkezdje.

– Attól tartok, sosem fog meggyógyulni. Biztosan emlékszel, mindig azt mondta, hogy a lovasbaleset okozta a betegségét... Nos, bizonyos tekintetben ez igaz is. Miután leesett a lóról, kórházba vitték, és akkor találtak nála valami mást is. Egy kis agytumort. Nem lehetett biztonságosan eltávolítani, de szerintem akkoriban nem is tudtak túl sok mindent az ilyesmiről. A sebész azt gondolta, talán a tumor

magától is felszívódik. Persze ez nem történt meg. A háború alatt és közvetlenül utána anyád még csak fejfájásra panaszkodott. Ami kor ti kerten háromévesek lettetek, nem sokkal az után, hogy hazajöttem Európából, elvittem egy szakemberhez, aki meg volt győződve arról, hogy el tudja távolítani a tumort, de a műtét nem sikerült. Édesanyád agyának az a része, ahol a tumor kifejlődött, megsérült. A fejfájások súlyosbodtak, anyátok kiszámíthatatlan lett, és rettegett elhagyni a szobáját.

– De apám erről miért nem mesélt sosem? – szegezte neki a kérdést Duncan.

– Nem találtam a megfelelő szavakat – vallotta be Alastair. Megint megfogta fia kezét, és az ajkához emelte. – Örök kudarcom, hogy képtelen vagyok a fontos dolgokról beszélni. Olyan világosan és tömören tudok jelentést írni, hogy bárki megérti, de a beszéd nem az erősségem, különösen, ha érzésekről van szó. Hogyan lehet elmagyarázni egy gyereknek, hogy az anyja agyában van valami, amitől undok lesz, nehezen kezelhető, és a végén egy biztonságos helyre kell vitetni, hogy se magának, se másnak ne árthasson?

Duncan bólintott. Így megfogalmazva már érthető volt.

– Igen, biztos nehéz volt. De jó lett volna, ha legalább megpróbálja valahogy elmondani, mert mi azt hittük, azért küldte el, mert belefáradt, hogy beteg.

Alastair a fejét rázta.

– Nem ez volt a helyzet. Nos, legalábbis addig nem, míg anyád erőszakos dühkitörései el nem kezdődtek, akkor muszáj volt cselekednem. Így azt tettem, amit a legjobbnak tartottam a ti szempontotokból, és elküldtelek titeket anyámhoz. Arra számítottam, ez elvonja a figyelmeteket anyátokról és a régi otthonotokról, hiszen szép helyen lesztek, és élvezhetitek a szabadságot. De édesanyátok állapota csak

tovább romlott a magánklinikán is. Nincs gyógymód, és nincs arra esély, hogy valaha is hazaköltözhessen, így muszáj volt beleegyezni, hogy biztonságos kórházba szállítsák, mert veszélyt jelentett másokra. Egyik éjjel felgyújtotta az ágyát, egy másik beteget pedig kint a kertben késsel megfenyegetett. Nem gonoszságból nem hagytam, hogy lássátok, nem is titkolózni akartam. Már engem sem ismer fel, Duncan. Titeket sem ismerne fel, és benneteket ez sokkal jobban felkavarna.

Duncan megborzongott, mert eszébe jutott Bertha Rochester, a *Jane Eyre*-világtól elzárt eszelőse.

– De mi lesz vele? – kérdezte.

– Újra meg újra súlyos felső légúti fertőzés alakul ki nála, nagy valószínűséggel nemsokára tüdőgyulladást kap, és abba belehal. Ez lenne a legkíméletesebb, Duncan. Semmit sem tehetünk érte, leszámítva, hogy etetjük, mosdatjuk, vigyázunk rá. Nincs csodaszer.

Duncan bólintott. Láta apja tekintetében a gyötrődést, és tudta, hogy a teljes igazságot elmondta neki.

– Jobb lett volna, ha ezt már rég elmagyarázza nekünk. Nem vagyunk már kisgyerekek, akiket óvni kell – mondta rosszallóan. – Mi még hagyján, de apámnak pokoli évei lehettek. Különösen úgy, hogy mindentől meg akart minket kímélni. Amikor Maisyt visszakapjuk, össze kell zárnunk, mint egy rendes családnak.

– Most be fogok menni a rendőrségre, és megkérdezem, történt-e bármi fejlemény – váltott témát Alastair. – Tudom, hogy ma megtalálták Grainger autóját egy félreeső helyen, és Lyndhurstben is keresés indult. Holnap ki akarják terjeszteni a kutatás hatósugarát a partok felé, és én is csatlakozom hozzájuk. Sőt Grace Deville-t is meglátogatnám, mert beszélni akarok vele... már amennyiben megtalálom. Nagyon sokkal tartozom neki.

Még egy ideig beszélgettek. Duncan elmajszolta a csokoládét, amelyet Alastair hozott neki, időnként letört belőle egy-egy darabot, és megkínálta az apját is. Alastair észrevette, hogy mindennek dacára, még úgy is, hogy a húga veszélyben volt, Duncan mintha jóval magabiztosabb lett volna, mint otthon, Londonban.

Talán Mr. Dove mellett változott meg így. Legutóbbi látogatásakor Alastair beszélt a tanárral, és érzékelte, a férfi mennyire kedvelte az ikreket; éppenséggel ki is jelentette, hogy a kedvenc diákjai, és egy ilyen értelmes ember bizonyára csupa jót hozott ki a gyerekekből. De persze az is lehet, hogy Duncan mindig is magabiztos volt, csak Alastair nem tudott róla, mivel sosem került elég közel hozzá ahhoz, hogy ilyesmi feltűnjön neki.

– Most már mennem kell. Muszáj beszélnem a rendőrséggel. – Alastair felállt, és összeborzolta fia haját. – Te csak arra koncentrálj, hogy visszanyerd az erőd! Szükséged lesz rá, amikor meglátod, milyen érzélgős lett a nagyanyád.

– Komolyan? – Duncan szeme egészen elkerekedett.

– Komolyan. Szerintem fennáll a veszély, hogy Mitchamék szentimentálissá válnak.

Duncan halványan elmosolyodott.

– Ha megtalálják Maisyt.

– Így van. Amennyiben megtalálják Maisyt. De hinnünk kell ebben!

HUGO MÁSNAP REGGEL nyolckor meg is jelent Graingerért a megjelölt helyen a Southampton Roadon, majd kocsival elvitte egy erdőbe, ott rákanyarodtak egy sáros útra, ahol senki sem láthatta őket. Amint megérkeztek, leparkolt, és Grainger felé fordult.

– Nézd, cimbora, együttérzek veled, de azon kívül, hogy adok neked egy váltás ruhát és egy kis lóvét, nem tudok segíteni. Hat srácot nyírtál ki, ketten kórházban vannak. És most elraboltad azt a lányt is. Ez már nekem is sok.

Grainger nem válaszolt azonnal, hogy amikor megszólal, annak nagyobb hatása legyen. Mindig is lenézte Hugót, megvetette nyárspolgári humorát, széles, pirospozsgás képét, húsos ajkait. Túlsúlyos volt, nyerítve nevetett a saját viccein, és a testszagával is gondok voltak. Ráadásul mindezeket nehéz felfogás tetézte.

– Mostanra már elég jól kellene ismerned ahhoz, hogy rájöjj, nem kértem volna találkozót anélkül, hogy valamit ne várnék cserébe tőled – közölte Grainger rövid szünet után, ragadozómosollyal. – És még csak nem is a tiszta ingre és egy pár zoknira gondolok. Hála nekem, egymilliót örököltél, ha nem többet. Tudom, hogy te nyírtad ki Mildredet, plusz egy-két privát összejövetelünkön is részt vettél, ahol átadtam neked a „vendégeimet”. Szóval igenis segíteni fogsz, Hugo, mégpedig úgy, hogy szépen átviszel a csatornán, különben köpni fogok.

– A hajóm nem elég erős ahhoz, hogy ebben az évszakban

átszeljem vele a csatornát. – Hugo hangja nyöszörgéssé vált. – Túl nagyok a hullámok, még a végén felborulunk, és a rendőrség megtudná, hogy én segítettem neked.

– Maximálisan megbízom a vitorlázóképességedben – jegyezte meg Grainger. – Nézzünk szembe a tényekkel, az utóbbi tíz évben nem sok egyebet csináltál, mint hogy tökélyre fejleszd. És a rendőrség miért kapcsolna össze minket?

– Mert te vagy a jogászom! – vinnyogta Hugo rémülten.

– Több száz ügyfelem van – mondta Grainger mézesmázosan, de azért fenyegetően. – Mindannyian a hampshire-i vagy dorseti régióban laknak, legalább a felüknek van vitorlása, és sokuknak olyan épülete, ahol elrejtőzhetnék. Mire a rendőrség mindet végignézi, addig elhajózhatsz Ausztráliáig és vissza.

– Jaj, ne kérj ilyet tőlem... – könyörgött Hugo. – Kész örület! Szerintem fel sem fogod, milyen veszélyes egy ilyen kis hajóval átjutni a világ egyik legforgalmasabb hajózási útvonalán.

– Elviszel a francia partokig, és soha többet nem hallasz felőlem – mondta Grainger. – A rendőrség egyelőre nem ellenőrzi a hajókat, mert még mindig azt hiszik, hogy valahol van egy kis rejtékhelyem. Ha valaki kérdezné, csak horgászni voltál. Mindenki tudja, mennyire szeretsz horgászni.

Grainger tudta, hogy Hugónak nincs más választása, kénytelen igent mondani, de azt is tudta, hogy hősiesnek szeretne feltűnni. Hasonló alkarnak voltak, bár Hugo közel sem ügyelt annyira a fittségére, kétségtelenül eszébe jutna belökni Graingert a tengerbe, így egy mozdulattal megszabadulhatna a zsarolójától, és megúszná az utat Franciaországig. Lehet, hogy még azt is hazudna a rendőrségnek, hogy Grainger fegyverrel kényszerítette, hogy vegye fel a hajójára. Természetesen azt állítaná, hogy kiütötte

Grainger kezéből a fegyvert, be a tengerbe.

– Tudod mit? Rendben – mondta Hugo, és a hangja hirtelen nyugalma elárulta, hogy Grainger joggal nem bízik benne. – Szóval mikor akarsz indulni?

– Még hajnalban... Az kevésbé gyanús, mint az éjszaka. Van egy kis fából készült móló nagyjából egy kilométerre Lymingtontól a sómezőn. Ismered?

Hugo bólintott.

– Onnan ugráltunk a tengerbe gyerekkorunkban.

– Akkor hozd oda a hajót hatra. Előtte még van pár elintéznivalóm. – Oldalvást lesett Hugóra, és mintha izgatottság villant volna meg a férfi tekintetében. Azt hiszi, hogy hamarosan megoldódik minden problémája.

– Ugye nem azon gondolkodsz, hogy elfutsz a rendőrségre, Hugo? Ugye felfogtad, hogy ha a zsaruk holnap reggel elkapnak, akkor mindent kitálalok rólad? Jó, én lógni fogok gyilkosságért, de te meg rács mögött fogod tölteni az egész életedet. Állítólag odabent a vén szivarok utálják azokat, akik gyerekeket molesztálnak.

Hugo nagyot nyelt.

– Dehogy köplek be, öregem. Az ilyesmi nem az én stílusom. Csak kicsit ideges vagyok a kihajózás miatt... Nem lesz egyszerű... De nem foglak cserbenhagyni.

Grainger másfél kilométerrel Lymington előtt szállt ki Hugo kocsijából. Ismert egy házikót, amely az egyik partnere nemrég elhunyt ügyfeléé volt. Azon a félreeső helyen senki sem fogja meghallani, ha betöri a hátsó ajtó üvegét, hogy bejusson. Muszáj kialudnia magát, mivel másnap nagyon észnél kell lennie. Hugónak azt nem árulta el, hogy Maisyt is magukkal viszik, mert úgy érezte, az már túl sok lenne a férfinak. Mostanra azonban a lány biztosan legyengült, hiszen sem enni, sem inni nem kapott, így nem valószínű, hogy

harcias lesz.

Eleredt az eső. Az időjárás-jelentés szerint másnap egész estig esni fog. Ennél jobbat nem is kívánhat: távol tartja a kutyát sétáltatókat.

Jó előérzete volt. Minden simán fog menni.

Maisynek azonban semmi sem ment simán. Rosszul volt, és fázott, az időérzékét elveszítette, mert reményeivel ellentétben a nappali fény nem szüremlett be a börtönébe, és a kötelékeitől sem sikerült megszabadulnia.

Az ajtó rugdalásával sem ért el semmit, de mivel nem látott fényt beszűrődni az ajtó széle körül, azt gondolta, talán van még egy ajtó ez mögött. Mindene fáj, megint bepisilt, és mivel hol melege volt, hol a hideg rázta, egészen biztos volt benne, hogy belázasodott.

Az éhség már nem gyötörte annyira, most, hogy legyengült, de a szomjúság egyre elviselhetetlenebb lett. Elfogadta, hogy Grainger mégsem jön vissza érte, miért is tenné? Meg kell ölnie, hogy elhallgattassa, és könnyebb, ha egész egyszerűen itt hagyja, és ezt a feladatot a természetre bízza.

Egyszer azt hallotta, hogy étel nélkül pár hétig ki lehet bírni, de csak három vagy négy napot ivás nélkül. Eleinte ezzel a gondolattal kínoztta magát. Nem tudta, hány napja van ezen a helyen, mivel fogalma sem volt arról, hogy a rárátelepedő álmoság miatt percekig vagy órákig aludt. Arra is sokat gondolt, ami az után történt, hogy Grace elment a kunyhótól, hogy értesítse a rendőrséget. Azt kívánta, bárcsak inkább kimászott volna a tetőn, és elrejtőzött volna a bokrok között a segítség megérkezéséig.

Most azonban már nem tudott tisztán gondolkodni. Időnként már azt hitte, csak képzelte, hogy megtalálta

Duncant és azt a másik fiút abban a pincében, és a fájdalom, éhség és szomjúság csak egy szokatlanul élethű rémálom. De akkor begörcsölt a lába vagy a karja, érezte a nadrágja nedvességét, a betonpadló keménységét, a csontig hatoló hideget, és tudta, hogy ez a valóság. Már csak abban reménykedett, hogy a halál mielőbb utoléri.

Csak egy dolog tűnt rosszabbnak a halálnál: az, hogy sosem fogja megtudni, Duncan és a másik fiú felépült-e. Ahogy azt sem, hogy Grace bajba került-e amiatt, hogy nem fordult a rendőrséghez, amikor gyanakodni kezdett Graingerrel kapcsolatban. Vajon a nagyanyja és az apja meg fogják gyászolni? Tudta, hogy Duncan igen, Janice és Mr. Dove is, talán még Linda is, de ilyen kevés gyászolótól meglehetősen értelmetlennek érezte az életét.

*

Grace aznap este elmélkedő hangulatban volt. Leparkolt a furgonnal. Megetette Tobyt, és most halat evett sült krumplival, míg a kutyus az anyósülésről figyelte. A három napja tartó keresés során egyetlen olyan helyet sem talált a part mentén, ahol Grainger elrejthette volna Maisyt. És Toby sem fogott szagot.

A derék eb egyforma lelkesedéssel szimatolta körbe az elhanyagolt, régi házakat, fészereket, istállókat és az újabb, elegánsabb épületeket is, de mindannyiszor csalódott képpel tért vissza hozzá, mintha azt akarná mondani: Maisy nincs itt.

Nem szívesen hívta volna fel magára a figyelmet kérdezősködéssel. Különbén is, minden újság a címlapon közölte Grainger fényképét, sőt még Maisy fotója is megjelent. A kávézóknak hallotta, hogy az emberek arról beszélgetnek, micsoda szörnyeteg ez a jogász; ha láttak volna bármit is,

biztosan értesítették volna a rendőrséget.

Kezdett elfáradni. Annyi kilométert legyalogolt, és nem aludt valami jól a furgonban. Haza akart menni megmosakodni és leülni a tűzhöz. Talán egy kissé túlzott volt az elvárása, hogy Toby megtalálja Maisyt, ha a rendőrségnek sem sikerült.

A maradék sült krumplit odaadta Tobynak, mert még az étvágya is elment az aggodalmaskodás miatt. Hogy fog Duncan felépülni Maisy nélkül? Valószínűleg az elszenvedett szörnyűségeken egyszer majd túlteszi magát, de élete végéig azt fogja gondolni, hogy ő a felelős azért, hogy a húga bajba került.

Figyelte, ahogy a nap lebukik a tengerbe, és eldöntötte, reggel korábban kel, és végigjárja a partot Lymington túloldalán is. Valahol azt olvasta, hogy ott vad és lápos a vidék, a madarak kedvenc helye, ezért kételkedett abban, hogy lenne ott bármi is, ahol Grainger Maisyt rejtegethetné. Csak három-négy órányi keresés, aztán hazamegy az erdőbe.

Az első fénypázmák még épp csak megjelentek az égen, amikor Grace másnap reggel felébredt, és meglátta, hogy esik az eső. A tagjai elgémberedtek, fázott, alig bírt kikászálódni a furgon rakteréből, és mogorván rángatta magára az esőkabátot és a sapkát. Pár percig csak állt, és figyelte, ahogy Toby izgatottan szaladgál, mindent megszagol, nyújtogatja a lábát, mintha az élete függne tőle. Megfordult a fejében, hogy inkább egyenesen hazahajt. Túl fáradt volt ahhoz, hogy folytassa.

De ezt árulásnak érezte; még három vagy négy óra nem fog megártani. Így hát kibújt a kényelmes cipőjéből, amiben vezetett, és felvette a régi csizmáját. Aztán fogta a botját és Maisy kendőjét, bezárta a furgont, odakiáltott Tobynak, majd elindult.

A bot közönséges sétatálcának nézett ki, de egy különleges kiránduló- és hegymászó kellékeket árusító boltban vette. Erős fémből készült, tüskében végződött, hogy az egyenetlen talajon is biztosítsa a stabilitást, de Grace ennél több mindenre használta: növényeket kotort ki vele, beragadt kaput feszített fel, és ezzel kapargatta a földet is, ha tudni akarta, mi van a felszín alatt. Még az elejtett nyulat vagy fácánt is erre lógatta fel, és úgy vitte haza.

A közelben senki sem járt, és úgy haladt át Lymington takaros utcáin, hogy egy lélekkel sem találkozott. Nyilván túl korán volt még ahhoz, hogy bárki is kimenjen a Wightszigetre tartó komphoz.

Lymington mellett a part jobbra is, balra is vad volt, és lápos. Látott pár rozoga kunyhót, ahol homokos volt a talaj, de ezek annyira szem előtt voltak, hogy megnézni sem találta érdemesnek őket. Odanyújtotta Tobynak a kendőt, hogy szagolja meg. A kutya elrohant, körbeszimatolta a kunyhókat, de azonnal vissza is tért, és úgy nézett fel a gazdájára, mintha új utasítást várna.

Megtettek még másfél kilométert, amikor a távolban, félig a homokdűne takarásában meglátott valamit, amire valamiképp ráillett Duncan leírása: „valami bunker, talán egy fészker.” Eszébe jutott, hogy a háború elején látott képeket ezekről az úgynevezett ágyúállásokról, amelyekkel a megszállásra készültek fel.

Azon túl egy kicsi, roskadozó mólót látott, az a fajta, amit a tengerhez közel lakók maguk tákolnak össze a hajójuk számára. Errefelé már nem látott házat, csak a szélben ringatózó füvet és néhány nagyobb bokrot, amely a homokból és a kavicsok közül nőtt ki. Az egész terület elhagyatottnak tűnt a szakadó esőben – mintha még a tengeri madarak is fedezékbe húzódtak volna –, de gyanította, hogy a napsütéses,

meleg napokon kellemes lehet errefelé a séta.

Továbbment, és amint pár méternyire járt a „búvóhelytől”, megint odaadta Tobynak a kendőt, hogy szagolja meg, és induljon keresni. A kutya először ide-oda cikázott a parton, vissza-visszanézett Grace-re, de egyszer csak eliramodott, egyenesen a bunker felé.

Grace szíve nagyot dobban; hirtelen elillant a fáradtsága is. Toby nyilvánvalóan megneszelt valamit, mert csaholva kaparta az ajtót. Grace szedni kezdte a lábát, és vissz-szahívta a kutyát, mielőtt odaért volna, hogy fegyelmezze, ha kell.

– Mi az, Toby? – kérdezte. A kutya felugrott rá, látszott, mennyire izgatott, hogy talált valamit.

Megint csaholni kezdett, most viszont egy férfira, aki feléjük tartott a parton. Még hat vagy nyolcszáz méterre lehetett, ilyen messziről nem tudta kivenni az arcát. De Grace a biztonság kedvéért csendre intette Tobyt, visszacsatolta rá a pórázt, majd megfordult, és tovább sétált fel a homokdűnén.

Amint a túloldalra ért, lehasalt, és úgy figyelte a férfit. Szorosan fogta Tobyt, mert érezte, hogy a kutyának valamiért nem tetszik az az alak. Lehet, hogy Grainger az?

A kutyasétáltatókon és fitneszőrülteken kívül ilyen korán reggel senki sem szokott a parton csatangolni. A férfi egyértelműen nem testedzést végzett, hiszen fekete, vízhatlan kabátot és viharkalapot viselt, ráadásul egy kisebb kézitáskát cipelt. A tengert fürkészte, mintha egy hajót várna.

Kétségbeejtő volt, hogy nem látta a férfi arcát, de persze nem is biztos, hogy felismerné Graingert, mivel eddig csak futólag, a furgonból látta, illetve az újságban közölt képeken. De bárki is ez a férfi, miért itt vár hajót? Lymingtonban van a kikötő.

Toby egyértelműen kiszagolt valamit. Sehol máshol nem reagált így. De persze nem biztos, hogy Maisy az. Lehet, hogy

csak csábító szagú szemét.

Ebben a pillanatban felbukkant egy kis vitorlás a tengeren, és a part felé közeledett. A várakozó férfi megtorpant, és úgy mozdult, mint azok szoktak, akikért végre megérkezett a várva várt fuvar.

Grace úgy döntött, hogy megkerüli a dűnét, majd elrejtőzik az ágyúállás mögött, hogy onnan figyelje, mi történik. Ahogy közelebb értek az épülethez, és nem láthatta sem a két férfit, sem a kis hajót, Toby megint izgatott lett, egész teste megfeszült, ahogy próbált odajutni.

Grace emiatt azt gondolta, talán mégiscsak Maisy lesz odabent, de szorosan fogta Tobyt, ráparancsolt, hogy feküdjön le, és hallgasson. Tudta, hogy előbb meg kell figyelnie a parton várakozó férfit, hogy lássa, miben mesterkedik.

Ha Grainger az, akkor alaposan át kell gondolnia mindent, mielőtt cselekedne, különben baja esik, és akkor nem tud segítséget hívni.

Amikor megint kikukucskált az épület mögül, látta, hogy a hajót épp a kis móló felé kormányozzák. Egy férfi szállt ki a vitorlásból, hogy beszéljen a másikkal, és Grace látta, hogy ez is fekete, vízhatlan kabátot és viharkalapot visel.

A két alak emelt hangon beszélt, mintha vitatkoztak volna, de a szavaikat Grace nem tudta kivenni.

Visszahúzódott az ágyúállás mögé. Tudta, hogy a két ember elindult a parton, pont az ő irányába, mert a hangjuk egyre erősebb és kivehetőbb lett.

– A lányt nem viszem el – hallotta az egyiküket.

– De igen, mert nincs más választásod – válaszolt a másik.

– Súlyokat köthetünk rá, és kidobhatjuk valahol. Probléma megoldva.

Grace-t kirázta a hideg. Most már semmi kétség, Maisyről beszéltek. De mit tehetne? Még azt sem tudta, melyikük

Grainger. Feltételezte, hogy az, aki először jelent meg, de amikor megint megkockáztatta, hogy gyorsan kilessen a fal mögül, és látta a két férfit együtt, ahogy felé közelednek, nem tudta okét megkülönböztetni az egyforma öltözék miatt. Hegyezte a fülét, hogy hallja, mit beszélnek, abban a reményben, hogy így kiderül, melyik Grainger.

– Kinyitom az ajtót, és kapd el, ha esetleg megszabadult a kötelékeitől.

– Nem bírom, nem akarom – nyöszörögte a másik.

– Megteszed, vagy megbánod. Csak az számít, hogy elmeneküljünk a hajóval. Most pedig elég a nyavalygásból!

Grace szíve olyan hangosan vert, hogy attól félt, a két férfi is meghallja. Kulcs fordult a zárban, az ajtó megcsikor-dúlt a köveken, ahogy elhúzták, majd az egyik férfi levegő után kapott.

Rémület hangja volt, amitől Grace megfélemedezett a félelméről, és mozgásba lendült. Elengedte Toby grabancát, két kézzel megmarkolta a botot, és kiugrott a takarásból, hogy szembeszálljon a gazemberekkel.

Toby egyértelműen fenyegetésnek tekintette őket. Ráugrott az egyikre, a földre döntötte, és nem eresztette. A másik férfi kővé vált, ezért Grace őrá támadott. Minden erejét összeszedve lesújtott a férfi koponyájára. Aztán hátrább lép-et, suhintott a bottal, a férfi fejét először az egyik, majd a másik oldalról ütötte meg.

Habár a férfi megtántorodott az ütésektől, a bot közel sem volt elég súlyos a-hoz, hogy komoly sérülést okozzon. A férfi a következő pillanatban nekiiramodott, végigrohant a parton, és beugrott a hajóba.

Grace megkönnyebbült, hogy a hajó tulajdonosa elment. Toby megharapta Grainger arcát, amely most egy cafatos húsdarabnak tűnt, és ugyan a férfi igyekezett letépni magáról

a kutyát, Toby nem eresztette.

Grace ekkor látta meg Maisyt.

A lány összegömbölyödve hevert az oldalán, összekötözött kézzel és lábbal, piszkosan, és szemmel láthatóan ájultam. Nem volt idő ellenőrizni a pulzusát, vagy megpróbálni beszélni hozzá. Lehajolt, karjába vette a lányt, kivitte a bunkerből, és letette a földre. Aztán gyorsan visszatért a férfihoz, berángatta a sötétbe a morgó Tobyval a nyomában, aki úgy acsarkodón, mintha ki akarta volna tépni a férfi torkát.

– Amit főzött, egye is meg! – vicsorgott rá Grace. Körbenézett a helyiségben, és észrevette a nedves foltot ott, ahol Maisy hevert, érezte, milyen hideg van odabent, és ráébredt, hogy a lány sem enni, sem inni nem kaphatott. – Lássuk, hogy tetszik a fogság! Gyere, Toby!

A következő másodpercben már ott sem volt. Magában fohászkodott, hogy ott legyen a kulcs a zárban. Hála istennek, Grainger elég óvatlan volt, így Grace bezárhatta a nehéz ajtót. A kis vitorlás már távolodott, és Grace végre szabadon lélegezhetett.

Letérdelt Maisy mellé, aki az arcára hulló esőtől lassan magához tért, de kába tekintete elárulta, hogy fogalma sincs, hol lehet.

– Én vagyok az, Grace – mondta. – Most levágom rólad a köteleket, és elviszlek innen. Most már biztonságban vagy. Megtalálalak.

– Grace?

Az elsuttogott kérdés hallatán Grace-nek gombóc gyűlt a torkába.

– Igen, én vagyok az. Várj, valahol van nálam egy kés.

Beletúrt a kabátzsebébe, és előhúzta a bicskáját.

– Bárcsak lenne nálam innivaló is, de nincs messze a város.

–Átvágta a köteleket Maisy csuklóján, és dörzsölgetni kezdte a lány kezeit, hogy a vérkeringése felélénküljön, majd a bokáin levő kötelekkel kezdett foglalatoskodni.

– Máris jobb – mondta, amikor végzett. – Hideg vagy, mint a jég, de mit gondolsz, ha lábra állítalak, tudnál gyalogolni?

Maisy nem válaszolt. Grace felemelte, átkarolta, úgy támogatta, és megpróbálta járásra bírni, de Maisynek annyi ereje sem volt, hogy megpróbálja. Grace ezért a karjaiba kapta, és elindult vele.

Grace erős volt, de mire megtett ötszáz métert, már nem bírta tovább cipelni Maisyt, ezért megint letette a földre. Fogalma sem volt, mitévő legyen. Félt otthagyni a lányt, hogy segítségért menjen. Különben is, Maisynek sürgősen orvosi segítségre volt szüksége.

Rövid pihenő után megint feltámogatta Maisyt, és ez alkalommal a vállán vitte, mint egy zsák krumplit. Nehezen haladt a kavicson és a homokon, de addig botladozott, míg el nem ért a Lymingtonba vezető ösvényig, ott legnagyobb megkönnyebbülésére meglátott egy fiatal nőt, aki a kutyájával épp feléjük közeledett.

– Kérem, hívja ki a mentőt és a rendőrséget! – könyör-gött.
– Ez itt Maisy Mitcham, ő az, akit elrabolt Donald Grainger, a gyilkos. Most találtam rá.

A fiatal nő arcára kiülő döbbenet akár vicces is lehetett volna, ha a helyzet nem lett volna ennyire komoly.

– Mi sem természetesebb – mondta a nő, azzal sarkon fordult, és viasszasaladt a városka felé.

Grace óvatosan leengedte Maisyt, fél karral szorosan magához ölelte, valahogy kikecmergett a kabátjából, és ráterítette a lányra, hogy melegen tartsa.

– Most már biztonságban vagyok? – hallotta Maisy

suttogását.

Grace szemébe könnyek szöktek.

– Igen, kedvesem. Most már senki sem bánthat.

18.

ALASTAIR MITCHAM SZÉLESEN mosolygott, ahogy a kórházi várón át az egyik széken ücsörgő, zilált, középkorú nő felé lépkedett, és megfogta cserzett bőrű kezét.

– Hogyan köszönhetném meg, hogy mindkét gyermekemet megmentette? – kérdezte érzelemtől remegő hangon.

– Nem kell megköszönnie – felelte Grace. A férfi viselkedése kissé nyugtalanná tette, és nem bírt a szemébe nézni. – Csak várom a hírt Maisyról, hogy jól van-e, aztán haza is megyek Tobyval. Hosszú, fárasztó három nap van mögöttem.

– Kérem, utána hadd vigyem el hozzánk, Nightingalesbe! – kérte Alastair. – Duncan és édesanyám nagyon örülne, ha láthatná, akár nálunk is tölthetné az éjszakát, vehetne egy forró fürdőt, finom vacsorát kapna, és gondoskodnánk önről. Természetesen Tobyt is szívesen látjuk. Úgy hallottam, valójában ő találta meg Maisyt.

Grace nagyra értékelte a meghívást, és szívesen meg is látogatta volna Duncant, de tudta, hogy csak feszengene a sznob nagymama társaságában.

– Igen, Toby talált rá. Megmutattam neki Maisy kendőjét, hogy szagot fogjon, és a földre szegezte Graingert, míg a kislányt kihoztam onnan. Köszönöm szépen a kedves meghívást, de amim megtudtam, Maisyvel minden rendben van-e, inkább hazamennék. Nem lennék valami jó társaság.

Alastair elszégyelte magát, mert eszébe jutott, amikor

Grace-t gyanúsították Duncan eltűnése miatt. A nőnek a poklok poklát kellett megjárnia, a kertjét feltúrták, a házat átkutatták, és a falusiak is őt rágalmazták csak azért, mert visszavonultan élt, és más volt, mint a többiek. Alastair örökre az adósa marad, amiért mindkét gyermekét megtalálta, és örült volna, ha most tehetne érte valamit, amivel kifejezhetné a háláját.

Mielőtt bármit is mondhatott volna, egy orvos lépett be a helyiségbe.

– Mr. Mitcham? – kérdezte Alastairre pillantva.

– Igen. Maisy hogy van?

Az orvos bátorítóan mosolygott.

– Sikerült a dehidratált állapotot visszafordítani, elláttuk a testén levő vágásokat és zúzódásokat. Az alkarja sajnos eltört, ezért be kellett gipszelnünk. De rendbe fog jönni. Nem kell más, mint egy kiadós alvás, meleg étel, és az, hogy viszontlássa a családját, és máris jobban lesz.

– De ugye nem érte... – Alastair képtelen volt kimondania azt, hogy „nemi erőszak.”

– Nem, dehogy. Úgy véljük, hogy a támadója csak azért verte meg, mert a nyakára hívta a rendőrséget. Maisy azt mondta, hogy amint a férfi bezárta oda, többet nem ment vissza hozzá.

– Meghalt volna, ha Miss Deville nem találja meg, ugye?

Az orvos Grace-re pillantott, és elmosolyodott.

– Igen. Minden tekintetben igazi hős volt, asszonyom. Nem hiszem, hogy Maisy még egy napot túlélte volna víz nélkül. De Maisy csak a fivéréről kérdezett. Az ápolószemélyzet, akik Duncanról, és most Maisyról gondoskodnak, nagyon megkönnyebbültek, hogy mindketten előkerültek. Most bekísérném önöket hozzá, de csak pár percet maradhatnak, mivel pihennie kell.

Alastair intett, hogy Grace menjen előre.

– Nem, menjen ön – mondta Grace. – Csak a családjára van szüksége.

– Biztos vagyok benne, hogy ön sokkal fontosabb Maisynek, mint a család, kérem, jöjjön be velem, és ne húzódozzon – Alastair Grace derekára tette a kezét, és finoman előretolta.

Maisy abban az oldalsó kórteremben volt, ahol korábban Duncan is, de az ő esetében elsősorban azért, hogy megvédjék a nem kívánt figyelemtől, amit a többi beteg, a látogatók és az újságírók szentelnének neki. Jobb karja gipszben, a bal karjába infúzió kötve, az arcán zúzódás, az arca olyan fehér, mint a párnája: végtelenül törekenynek hatott. De sikerült vidáman Grace-re mosolyognia.

– Azt hittem, csak álmodtam, hogy eljött értem Tobyval – mondta. – Mi történt Graingerrel?

– Bezártam oda, amint téged kicipeltelek – válaszolt Grace halvány mosollyal az ajkán. – Toby meg is marta a csinos kis pofiját. Most pedig pihenj, egyél meg mindent, amit adnak, és jobban leszel. Duncan már várja, hogy hazamenj.

– Ahogy én is – tette hozzá Alastair. Annyira megkönnyebbültem és megörültem, amikor a rendőrség odatelefonált Nightingalesbe azzal, hogy Miss Deville megtalált. Remélem, nincsenek nagy fájdalmaid, Maisy.

– Csak itt-ott sajog még – válaszolt. – De nem kellene visszatérnie szíve hölgyéhez, apám? Biztosan hiányolja már.

Grace összerezte, és hátrálni kezdett az ajtó felé, hogy távozzon. Nem szerette a családi viszályokat, nyugtalan lett tőlük.

– Igen, láttam magukat együtt a brightoni hotelnél – folytatta Maisy, és a haragtól piros foltok gyúltak az arcán. – Tudnia kellett, hogy ugyanabban az utcában dolgozom, csak

kicsit lejjebb, de mégsem szánt rá időt, hogy meglátogasson.

– En most megyek, Maisy – mondta Grace. – Majd találkozunk, amikor hazajöttél.

Kisietett a kórteremből, majd végig a folyosón, hogy kijusson a parkolóba, ahol az autót hagyta és benne Tobyt. Nem igazán lepte meg, hogy Alastairnek szeretője van, ez megmagyarázta, Maisy miért volt olyan rossz véleménynyel róla. Ám az kétségtelen, hogy a lány ma igen hamar a tárgyra tért – de persze Maisy heves természetű, nem szeret kertelni.

Amint kilépett a kórház kapuján a parkba, vakuk villantak, és három vagy négy újságíró csapott le rá.

– Miss Devill, elmondaná, hogy sikerült Maisy Mitcham nyomára bukkannia? Igaz, hogy Bournemouthtól indulva végigjárta az egész partot? Mi vette rá, hogy a keresésére induljon? Milyen kapcsolatban áll vele és az ikertestvérével?

Grace megrémült ezektől a kiabáló emberektől, egyik kezével eltakarta az arcát, átvágott közöttük, és elrohant a furgonja felé. A sajtó képviselői utánaeredtek, ezért beugrott a járműbe, elindította a motort, és elhajtott. Hadonászva jelezte a pióáknak, hogy jobb, ha elengedik.

Annyira örült, hogy megtalálta Maisyt. Élete legnagyobb eredményének tűnt, és míg a mentőt várta az ájult lánnyal a karjaiban, az anyai szeretethez hasonlót érzett iránta. Csodálatos, meleg érzés járta át, eddig nem is hitte, hogy valaha még egyszer meg fogja tapasztalni.

De most ezek az újságírók mindent tönkre fognak tenni, tudta jól. Levadásszák, megkérdőjelezzik az indítékait, és ha nem az általuk várt választ adja a kérdéseikre, akkor eszelősnek fogják bélyegezni.

A sors iróniája, hogy Duncan és Maisy kedves, ártatlan érdeklődése és barátsága vezetett oda, hogy Grace ismét emberek közé merészkedett, de azok után, ami a gyerekekkel

történt, az ő féltve óvott, békés, visszavonult élete most örökre odatesz.

Úgy érezte, nem biztos, hogy ezt el tudja viselni.

Maisy mérgesen nézett az apjára. Egész végig csendben hallgatta, ahogyan Duncannek, most neki is részletesen elmondta, milyen állapotban van az édesanyjuk. Ezt el tudta fogadni, ahogyan azt is, hogy ez mennyire nehéz lehetett az apjának, de felháborította a gondolat, hogy szeretőt tart. E fölött nem tudott napirendre térni.

– A házassági esküben az áll, hogy jóban, rosszban, egészségben, betegségben! – csattant fel. – Hanyag apa, hanyag férj, aki elárulta az anyánkat!

– Abban egyetérték, hogy nem voltam valami jó apa, de a védelmemben el szeretném mondani, hogy sokat dolgoztam, és emiatt rengeteg időt töltöttem távol a családtól. A normális házasságokban a szülők mindent együtt csinálnak a gyerekekkel, kirakodóvásárba mennek, és múzeumba, elutaznak a tengerpartra. Édesanyátok állapota miatt ezt nem tudtuk megtenni. Bárcsak nagyobb erőfeszítést tettem volna, hogy egyedül is megoldjam, de úgy tűnt, Duncannel csak egymásra van szükségetek.

Maisy összeszorította a száját. Az utolsó megjegyzés valószínűleg igaz is volt.

– Ez még nem mentség a hűtlenségre.

– Talán nem, de mindnyájunknak szükségünk van valakire, Maisy. El tudod képzelni, milyen az, ha valakinek sosem mondják azt, hogy szeretik, sosem csókolják meg, és nem veregetik háton? Nem volt senkim, akivel együtt nevettem volna, akivel megoszthattam volna a gondjaimat, akivel vacsorázni vagy moziba mehettem volna. Annyira magányos voltam, és akkor Jenny beállt hozzám titkárnőnek,

és ő értette, min megyek keresztül.

– Ebben biztos is vagyok – jegyezte meg Maisy.

– Ez az igazság, Maisy. A férje súlyosan megsérült a háborúban, és soha többé nem volt ugyanaz az ember. A kapcsolatunk csak két éve kezdődött, miután Jenny férje meghalt. Addigra annyira közel kerültünk egymáshoz, hogy nem tudtunk megálljt parancsolni az érzéseinknek. Lehet, hogy most még nem érted, de egy napon érteni fogod.

Maisy egy darabig csak ült és a jobb keze körmeit piszkálgatta, mert még mindig piszkosak voltak attól, hogy a börtönének ajtaját kaparta. Most, hogy hallotta a magyarázatot, meg is értette, és még sajnálta is az apját. De mivel annyi éven át nem beszélgettek semmiről, nem igazán tudta, mit mondhatna neki.

– Megpróbálhatnánk újraépíteni az életünket együtt, igazi családként? – kérdezte az apja.

A hangja olyan halk volt, és gyengéd, hogy könnyek szöktek Maisy szemébe.

Hirtelen az sem érdekelte, mit tett az apja és mit nem. Miután majdnem meghalt, letisztult benne, hogy mi a fontos és mi nem.

– Igen, apu – mondta, több mint tíz éve most először hagyta el a komor „apám” szót. – Szerintem meg kellene próbálnunk.

Alastair alig ért vissza Nightingalesbe, és ment be a nappaliba édesanyjához, Janice-hez és Duncanhez, hogy elmondja, milyen állapotban van Maisy, amikor meglátták a ház felé közeledő rendőrautót.

– Csak nem megint faggatózni akarnak? – morogta Violet Mitcham mogorván. – Már most többet tudnak erről a családról, mint én!

– Egy ilyen ügyben a nyomozás sokáig eltart, idő, mire a bűnöst bíróság elé állítják – magyarázta Alastair.

Janice rámosolygott a férfira, majd felugrott, hogy ajtót nyisson.

Amikor visszatért, egy tagbaszakadt, vörös képű rendőr jött vele, aki Williams őrmesterként mutatkozott be. Mint kiderült, ő vette át a nemrég nyugdíjazott, nyájas Fowler őrmester helyét. Miután megkérdezte Duncant, hogy érzi magát, és elmondta, mennyire örül, hogy Maisy végre biztonságban van, Williams őrmester Alastairhoz fordult, és megrázta a kezét.

– Nagyon sajnálom, hogy azok után, amin keresztülmentek, további aggodalmat kell okoznom, de a férfi, akit Miss Deville bezárt az ágyúállásba, nem Donald Grainger volt.

– Hogyan? – kiáltott fel Alastair. – Akkor kicsoda?

– Hugo Fairbanks. Bucklers Hard-i lakos. Mint megtudtuk, Grainger egyik ügyfele, és annak a hajónak a tulajaja, amellyel Grainger nagy valószínűséggel elmenekült.

– Én ezt nem értem. Mégis hogy történhetett? – kérdezte Alastair.

Williams őrmester vállat vont.

– Én még nem beszéltem Miss Deville-lel, de abból, amit a kollégáknak mondott el bent a kórházban, tudjuk, hogy mindkét férfi hasonló, fekete, vízhatlan kabátot és viharkalapot viselt, mert szakadt az eső, ezért nem látszott rendesen az arcuk. Ráadásul Graingert korábban csak futólag látta. Tudjuk, hogy egészen addig rejtőzködött, míg az elkövetők ki nem nyitották az ajtót, és az elmondása szerint, míg az egyik férfira rátámadt a botjával, a kutya nekiment a másiknak. Ekkor csak az érdekelte, hogy Maisyt kiszabadítsa. Azt feltételezte, hogy a férfi, akit a kutya megtámadott,

Grainger, és aki a hajó felé elmenekült, az a tulaj.

– Akkor Grainger hol van? – kérdezte Duncan.

Mindannyian felé fordultak, és látták, hogy a fiú halálsápadt lett. Janice leült mellé, és átkarolta.

– Nem tudjuk, fiam – felelte az őrmester. – Feltételezzük, hogy Franciaországban. Amint megtudtuk, hogy nem Graingert kaptuk el, értesítettük a francia rendőrséget. Remélhetőleg hamarosan hírt kapunk tőlük, hogy elfogták. De emiatt ne aggódj, Duncan! Úgysem mer visszajönni Angliába, de még ha nem is hajózott át Franciaországba, ezt a környéket meg sem fogja közelíteni.

– Mihez kezdenek ezzel a Fairbanks nevű fickóval? – kérdezte Alastair.

– Természetesen őrizetbe vettük. Orvost hívtunk hozzá, hogy varrja össze az arcán levő sebet, amit Miss Deville kutyája okozott, amikor rátámadt. Holnap meg kell jelennie a bíróságon, jelen pillanatban a vád egy súlyos bűntényben való segítségnyújtás és felbujtás. Gondoskodunk arról, hogy a tárgyalásig őrizetben maradjon. Állítása szerint Grainger megzsarolta, de nem hajlandó elárulni, hogy mivel. Amint ezt feltártuk, lehet, hogy további vádpontok is kerülnek a korábbiak mellé.

– Eddig az igazi detektívmunkát amatőrök végezték el – jegyezte meg Alastair gúnytól csöpögő hangon. – Reménykedhetünk esetleg abban, hogy most végre szakemberek dolgoznak majd az ügyön?

Az őrmester vörhenyes arca még vörösebb lett.

– Úgy tudom, hogy Sussex, Hampshire és Dorset egyesítette a rendőri erőit ez ügyben – mondta. – Grainger irodájában jelenleg is zajlik az alapos házkutatás. Most mennem kell, mert még fel kell keresnem Miss Deville-t.

– Nem hagyhatnák ma békén? – kérdezte Duncan

elgyötörten. – Biztosan kimerült. Nem tisztességes zargatni, miután így is annyi mindent tett.

– Attól tartok, ez nem lehetséges. Csak parancsot teljesítek – válaszolt Williams. – Köszönöm, hogy időt szántak rám.

– Nem szép dolog, hogy nem hagyják békén Grace-t! – fakadt ki Duncan, amint az őrmester távozott. – Az a kis erdei házikó volt a szentélye, rosszul fogja viselni, ha idegenek rontanak be oda. Ráadásul az őrmester mintha még őt hibáztatta volna, amiért a rossz embert vitték be! Csak van annyi eszük, hogy felfogják, milyen nehéz egy ennyi idős nőnek két ekkora emberrel egyedül szembeszállnia! Ha megáll, hogy megnézzé, melyikre támadt rá Toby, lehet, hogy sosem tudja kimenteni Maisyt.

– Teljesen igazad van – helyeselt a nagymama. – Bátor volt, és okos, és nem helyénvaló, hogy most elkezdik zargatni, mindazok után, amit tett. Én sem bírom elviselni, hogy állandóan a nyakamra jár a rendőrség és a sajtó, pedig én még nem is tartom magam... – Hirtelen elhallgatott, majd felkiáltott, és a kerti ösvényen fényképezőgéppel közeledő két alakra mutatott. – Nézzétek, már megint itt vannak!

Alastair felállt, és behúzta a függönyöket. Ügyet sem vetve a bejárat felől hállatszó dörömbölésre körbejárt a házban, és mindenhol összehúzta a függönyt.

– Ebből majd csak értenek – mondta, amikor visszatért a nappaliba. – De legalább késő délután van, és hamarosan besötétedik. Írok majd egy nyilatkozatot, hogy nincs mit mondanunk a sajtónak, és holnap ki is teszem a kapura.

– Megyek, és elkészítem a vacsorát – jelentette be Janice.

– Ma inkább a konyhában együnk, ott sokkal hangulatosabb – javasolta Violet. – És kevesebb vele a munkája, Janice.

Alastair elkapta Janice tekintetét, és felvonta a szemöldökét. Janice elnyomott egy kuncogást. Nem is emlékezett, mikor fordult elő utoljára, hogy a munkaadója ennyire figyelmes volt.

Janice a konyha felé igyekezve legszívesebben táncra perdült volna, amiért Duncan hazatért és Maisy is hamarosan otthon lesz. Előző este hosszasan beszélgetett a fiúval, aki egyedül a testvére miatt aggodalmaskodott, és csak egy vállrándítással intézte el mindazt, ami vele történt.

Szemmel láthatóan nem volt még túl rajta – kizárt, hogy valaki egy ilyen hosszú és rettenetes megrázkódtatást él át, és az ne sebezne meg a lelkét –, de ezen a délelőttön, amikor megtudta, hogy Maisyt megtalálták, Duncan annyira boldog volt. Szeretett volna maga bemenni a kórházba látogatóba, de még mindig nagyon gyenge volt.

Mrs. Mitcham is sokkal kedvesebb lett – egészen más, mint amikor Maisyt elrabolták. Akkor bezárkózott a hálósobájába, és nem volt hajlandó kijönni. Nyilvánvalóan gyötörte a bűntudat, amiért Graingert behozta a házba. Elismerte, hogy Alastair évekkorábban figyelmeztette, hogy Grainger nem megbízható, de akkor ezt ő a féltékenység számlájára írta, és ügyet sem vetett a fia érveire. Ám akár megbízható volt a jogász, akár nem, senki sem számíthatott arra, hogy egy perverz gyilkos. Mit érezhet szegény neje, tudva, hogy ilyen alakhoz ment feleségül?

Janice egyedül Mr. Dove-val osztotta meg a félelmeit. Most is a férfi volt a támasza, ahogyan korábban neki és Maisynek, amikor Duncan eltűnt. A mai napig elcsodálkozott, ha arra gondolt, a férfi nem keseredett meg a rokkantsága miatt, sem az után, hogy a felesége elhagyta. Jó és nemes szívű ember volt.

Janice csak abban reménykedett, hogy a hír, miszerint Grainger még mindig szabadlábon van, nem fogja visszavetni Duncan és Maisy gyógyulását.

– Ezek szerint Toby nem Graingert támadta meg? – kérdezte Grace Williams őrmestert. Amikor hazaért, tüzet rakott, és épp a melegben bóbiskolt, amikor a rendőr keresztülcsörtetett a bokrokon, és ezzel őrült csaholásra készítette Tobyt. – Nos, én azt hittem, ő az, és csak Maisy járt az eszemben. Különbözik pedig örülök, hogy Toby megcsócsálta kicsit a képét. Nyilván ő is nyakig benne volt, különben nem hozta volna oda a hajóját.

A rendőrt nem kínálta hellyel, azt akarta, hogy a férfi minél előbb távozzon.

– Nos, már mindent elmondtam, amit csak tudok, szóval volna olyan szíves, és most magamra hagyna?

– Be akarom vinni az őrre – közölte Williams. – Írott tanúvallomásra van szükségünk.

– Azt ma leshetik! – csattant fel Grace. – Fáradt vagyok, és éhes, és nem megyek sehova. Még nem felejtettem el, milyen gorombák voltak, amikor kijöttek ide, és gyakorlatilag azzal vádoltak, hogy megöltem Duncant, és elástam az erdőben. Úgyhogy bocsássa meg, ha most nem rohanok tanúvallomást tenni, és nem segítek többet.

– Őrizetbe vehetem a nyomozás hátráltatása miatt – figyelmeztette a férfi.

Grace szeme villámokat szórt, ahogy a vendég felé fordult.

– Na, csak azt próbálja meg, fiacskám! Én nem félek maguktól. Meglesz az a tanúvallomás, amint úgy tartja kedvem, de nem előbb. Most pedig kifelé!

Ha nem lett volna olyan fáradt, Grace nevetett volna azon, ahogy a túlsúlyos őrmester átbökladozott a kerten. A férfi

megcsúszott a sárban, és csak hosszas dülöngélés után nyerte vissza az egyensúlyát. Mielőtt eltűnt volna a bokrok közt, még riadtan visszalesett.

– Jobb is, ha tart tőlem! – kiáltott utána Grace. – Ha hihetünk a falubeli gyerekeknek, bármikor varanggyá változtathatom magát!

19.

DEIRDRE GRAINGER ZOKOGVA hevert az ágyán. A telefonkagylót félretette, kikapcsolta a bejárati csengőt is, de az emberek akkor is odajöttek az ajtajához, és bedörömböltek rajta.

Mindig azt mondták róla, hogy olyan, mint egy manöken hosszú, fényes, aranyló, vörös hajával, tökéletes 90-60-90-cs alakjával és azzal a csinos pofijával, de most úgy érezte, soha többet sehol nem mutatja az arcát ezek után.

Huszonkét évesen, tizenöt évvel ezelőtt ragadta magával a jóvágású Donald sármja. Igazi férjnek való férfinak tűnt: ambiciózus volt, keményen dolgozott, nagylelkű volt, és kedves, és amikor megkérte Deirdre kezét, ő boldogan mondott igent. Eleinte Southamptonban, egy kétszobás lakásban laktak, akkoriban a férfi még gyakornokként dolgozott, am hamarosan megszerezte a jogászi képesítést, és beköltöztek az első házukba. Igaz, hogy csak két emeleti szobájuk, és két földszinti szobájuk volt a sorházban, de Donald megígérte, hogy ez csak ideiglenes megoldás, és meg is tartotta a szavát: egy éven belül megvették azt a házat, amelyben most is laktak, majd felújították, és most igazi modern, csodaszép otthonban élnek.

Deirdre-nek ugyan nem kellett dolgoznia, mégis elvállalt egy délelőtti, részmunkaidős állást a közeli általános iskola titkárnőjeként. Donald azt szerette, ha készen várja a vacsora, mire hazaér.

Drága ruhákat és cipőket hordott, bőséges zsebpénzt

kapott fodrászra és manikűrösre, ezért Deirdre-nek semmi oka nem volt panaszra a házasságával kapcsolatban. Nos, leszámítva a férfi különös elképzelését a szeretkezésről. Mindig azt kérte a feleségétől, hogy vegyen fel diáklányos egyenruhát, és fonja be a haját. Általában nem bánta, de attól kiverte a víz, hogy a férje úgy tett, mintha Deirdre csak tizenkét éves lenne. Azt is utálta, amikor a férfi letérdeltette maga elé, és arra utasította, hogy vegye a szájába a péniszét. Ez sokszor fordult elő, és olyankor úgy tűnt, nem is érdekli, mi van a feleségével, annyira belefeledkezett a maga kis fantáziavilágába.

Azt azonban sosem gondolta, hogy valami komolyabb gond lenne a férfival – főleg olyasmi, amiről az újságok írtak. A legtöbb barátnője bevallotta, hogy a férjének vannak furcsa szokásai, bár azt nem árulták el, pontosan mik azok. Ahogy egyikük meg is jegyezte: „Mindaddig, míg veled akarja csinálni, nem kell más nők miatt aggódnod.”

Ám most úgy tűnt, Donald nem más nők után szaladgált, bármennyire tette is a szépet az ügyfeleinek, a barátok feleségeinek a golfklubban – ami azt illeti, gyakorlatilag bármilyen korú nőnek, akivel csak összeakadt. Habár most, hogy volt ideje alaposan átgondolni a múltat, és sorra vette, a férje elsősorban milyen nők iránt érdeklődött, az utolsó állítást inkább helyesbítette: bármilyen nőnek, akinek jelentős összegű pénz volt a bankszámláján.

De az egy dolog, hogy annyira elbűvölte a nőket, hogy azok pénzt vagy ingatlant hagyjanak rá, az viszont teljesen más, hogy fiatal fiúkat rabolt el, és megerőszakolta, majd meggyilkolta őket. Egy csirkefogó mellett még ki tud állni az asszony – még van is abban némi izgalom, hogy a zsákmányt hazahozza neki. De amit Donald tett, az egyenesen felfoghatatlan: aljas, gonosz és perverz.

– Ön is bizonyosan tudott róla – mondta neki az egyik nyomozó, amikor bevitték kikérdezni. De nem tudott róla. Nem is sejtette.

Azt elismerte, hogy a férje néha-néha furcsa időpontokban ment el otthonról, esténként vagy éjjel, minden elfogadható magyarázat nélkül. Azt is elismerte, hogy a férfi időnként nagyon szórakozott volt, mintha máshol járt volna gondolatban. De melyik nő ne mondhatna el ilyesmit az uráról?

Minden tulajdonuk a férfi nevéen volt, és Deirdre gyanította, hogy amint Donaldot elkapják, és bíróság elé állítják, mindenét elkobozzák. Vagyis neki nem marad semmije – sem otthona, sem megélhetése. Az iskola már fel is hívta, hogy ne menjen be többet dolgozni, és ezek után nem is tudna a környéken maradni. Nem tisztességes, hiszen ő nem tett semmit. Egyetlen barátnője sem kereste, hogy megnyugtassa, majd ő kiáll mellette – de persze jobban belegondolva, a baráti köre Donald barátainak és munkatársainak feleségeiből állt. A férfi már rég rávette, hogy szakítsa meg a kapcsolatot a lánykori barátnőivel, mondván, hogy mind kispolgári és unalmas nőszemély.

Felállt az ágyról, és kinyitotta a fésülködőasztala fiókját, amelyben az ékszereit tartotta. Donald vett neki jó néhány csodás darabot, de most már látta, hogy nem szerelemből, hanem csak azért, hogy megjátszhassa magát mások előtt.

Felötlött benne, hogy bevonatozik Londonba. Ezt itt mind eladhatná, kereshetne egy olcsó helyet, ahol meghúzhatja magát, és valami munkát, ahol senki sem tud róla semmit. Egyáltalán nem állt szándékában kiállni a férfi mellett. Ha rajta múlna, a férfi meg is rohadhatna ott, ahol van.

Miközben a felesége az ékszerek eladását tervezgette, Donald

Grainger visszagondolt a történetekre, és már bánta, hogy nem volt annyi lélekjelenléte, hogy kikapja azt a botot a rá támadó vén banya kezéből, hogy leüsse őt is meg a kutyáját is, majd átkutassa Hugo zsebeit, hogy elvegye tőle a pénzt, amit megígért.

Ehelyett azonban gondolkodás nélkül végigrohant a parton a hajóhoz. Amikor visszanézett, az öreglány épp akkor húzta ki Maisyt az ágyúállásból és zárta be Hugót. Csak akkor jutott el a tudatáig, mekkora slamasztikában van, amikor már elindította a hajót, és elindult a La Manche-csatorna felé. Meleg nyári napokon, a part mentén könnyen elboldogulna a hajóval, de a kiszámíthatatlan tengeren való átkelés sokkal nagyobb tapasztalatot igényelt. Talált egy kisebb köteg francia frankot a kabinban egy fiókban, valószínűleg Hugo legutóbbi franciaországi kiruccanásáról maradt meg, és mellette tízfontnyi készpénzt apróban. A szekrényekben étel is lapult, és néhány ruhadarab. De annyira nem volt ostoba, hogy azt higgye, elég Franciaország felé venni az irányt, és végül meg is érkezik oda. Az erős áramlások akár Belgium felé is sodorhatják a csatornán, vagy lefelé a Vizcayai-öböl irányában. Akárhogy is, abban sem lehet biztos, hogy van elég üzemanyag a tankban, hogy eljusson a partig.

Ezek alapján úgy érezte, egyetlen megoldás az, ha szorosan az angol partok mellett halad, le egészen Cornwallig. A francianyelv-tudása úgyis siralmas – Angliában legalább van némi esélye, hogy valakit rá tud venni, rejtse el, míg biztonságban ki nem tud jutni az országból.

Így a part mentén haladva zseniális ötlete támadt, legalábbis először annak tűnt: hátrahagyja a hajót, hogy úgy tűnjön, a partra sodródott. Ami azt illeti, ez többször is megeshetett volna, hiszen olyan magasak voltak a hullámok, de sajnos nem tudott eleget az áramlásokról, hogy akár csak

elképzelése is legyen arról, a rendőrség merre keresné a partra vetett holttestet.

Ledobta magáról a vízálló kabátot és a viharkalapot, majd az alatta viselt felöltőjét, ruháit és cipőjét egy műanyag zsákba gyömöszölte, mellétette a pénzt, némi levegőt fűjt bele, aztán szorosan összecsomózta a száját. Most már csak egy megfelelő helyet kellett keresnie, ahol kiúszhat a partra, és megvárhatja a sötétedést, mielőtt beugrana a vízbe a járó motorú hajóból.

A tenger jéghideg, és az biztos, hogy semmi kedve sincs egy szál alsóneműben beleugrani a vízbe. Az sem segített, hogy fogalma sem volt, pontosan merre lehet. Ezerszer járt már Cornwallban, de leszámítva az egynapos horgászkirándulást Ealmouthba, sosem látta a sziklás partokat a tenger felől.

Ahogy elnézett a part felé, még egy templomtornyot vagy hasonló jellegzetességet sem tudott kivenni, és a tenger felől nem tűntek ismerősnek azok a parányi falvak sem, amelyek mellett elhaladt. Azt sem sejtette, hogy ennyi apró öböl van errefelé. Attól tartott, ha éjszaka veszi célba az egyiket, a hullámok nekicsapják a szikláknak, amibe akár bele is halhat, mert péppé zúznák.

Folytatta az utat, végig jobb felé figyelt, hátha talál egy behajózható öblöt vagy fővenyt. Megint arra az eszelős erdei vén boszorkára gondolt. Minden az ő hibája. Ha nem üti bele az orrát, akkor soha senki nem gyanakodott volna rá. Nem kellett volna elrabolnia Maisyt, és Hugót sem kellett volna belerángatnia ebben az egészbe.

– Hogy rohadnál meg! – dörmögte. A rendőrség most biztosan sűrűfésűvel fogja átkutatni az irodáját, és még a kollégái is segíteni fognak, és ha elég mélyre ásnak, akkor sok rendellenességre fognak bukkanni, és eljutnak azokhoz a férfiakhoz, akik ugyanígy gyerekek iránt érdeklődnek.

Eltöprengett, vajon Deirdre hogyan viseli a csapást. Tökéletes feleség volt: elképesztően vonzó, melegszívű és közvetlen, de buta, annyira sötét, hogy azt sem vette észre, hogy a férje alig tartja többre, mint egy háztartási készüléket. Grainger nem igazán tudta, mit jelent a szerelem, de az biztos, hogy az asszonyba nem volt szerelmes. A szépsége miatt választotta, tökéletesen elterelte a figyelmet a valódi szexuális érdeklődéséről. Deirdre remek háziasszony, egész tűrhetően főzött, nem kérdezősködött sokat, és mindaddig, míg számolatlanul költhette a pénzt, sosem panaszkodott.

Végül megpillantott egy ígéretesnek tűnő, kis, homokos öblöt. A parton egy lélek sem járt, és házak sem voltak a közelben. Lassan haladt el mellette, figyelte a víz alatti sziklákat, és alaposan szemügyre vette az egész öblöt, hogy megbizonyosodjon afelől, senki sincs arrafelé. Majd megfordult, és visszatért.

A harmadik forduló lesz az utolsó. Miután jobban belegondolt, rájött, rossz ötlet, hogy sötétben akart beugrani a vízbe, ezért kijebb vitte a hajót a tengerre, hogy ne fusson zátonyra az öböl szikláin. Kibújt Hugo kabátjából, amelyet az után kapott magára, hogy a saját ruháit levette, majd behajította a kabinba. Borzasztóan hideg volt a szél, megrémítette a gondolat, hogy most bele kell ugrania a tengerbe, de nem maradt más választása. A motort nem állította le, fogta a műanyag zsákot, fellépett a taton az ülésre, és ugrott.

A víz annyira fagyos volt, hogy attól félt, leáll a szíve, de a zsákot maga előtt lökdösve gyorsan úszni kezdett. Visszaesett, de a hajó addigra már eltűnt. Most már minden erejével azon kell lennie, hogy kijusson a partra.

Távolabb volt, mint ahogy a hajóról sejtette, és amint a lába végre talajt ért, csak nagy nehézségek árán tudott

kievickélni a fövényre, annyira reszketett. A szél elől egy sziklaszirt alatt talált menedéket, majd kinyitotta a zsákot, kihalászott egy kis törölközőt, levette a vizes alsónadrágját, és gyorsan megszáritkozott.

Alig két perc alatt fel is öltözött. Olyan jó érzés volt újra meleg ruhát és cipőt viselnie, de most jött a neheze: keresni kellett egy helyet, ahol észrevétlenül meghúzhatja magát.

Közeledett a hét óra, hamarosan besötétedik. A sziklák között egy keskeny ösvényen indult el, és ahogy kapaszkodott felfelé, elgondolkodott, merre járhat, és milyen messze lehet a legközelebbi város. Az ideális az lenne, ha találna egy lakókocsiparkot. Elmúlt húsvét, ilyenkor sokan lehozzák a lakókocsijukat ide Cornwallba, hogy itt várják ki a nyári szezont. Az egyikei feltörheti, és bevackolhatja magát oda, míg kiterveli, mi legyen a következő lépése.

– Ó, az ég szerelmére! Már megint itt az a nyavalyás rendőr! – kiáltott fel Violet Mitcham, amikor kinézett a hálósobája ablakán.

Janice, aki épp a zsibvásárra szánt régi ruhadarabok átválogatásában segédkezett, odalépett mellé az ablakhoz.

– Duncannek és Maisynek nincs szüksége további faggatásra, sem arra, hogy megint Graingerről kelljen beszélniük – jegyezte meg. – Hála az égnek, hogy látogatóba mentek Grace-hez.

Egy hét telt el azóta, hogy Maisyt megtalálták, és három napja jött haza a kórházból. Az ikrek máris sokkal jobban érezték magukat, hogy újra együtt lehettek, és mivel az utóbbi pár napban szinte folyamatosan esett, örömmel maradtak a házban, így elkerülhették a kíváncsiskodókat és az újságírókat. A faluból többen is eljöttek, tortát, aprósüteményt vagy egytálételt hoztak, és ugyan kedvesnek tűntek, igazából

csak a gyerekeket akarták látni, és arra számítottak, hogy valami szaftos pletykával térhetnek haza.

Janice előző nap örömmel jelentette, hogy végre egyetlen újságíró sem látott a faluban, szóval reménykedhetnek, hogy a történet kezd veszíteni az érdekességéből.

Alastairnek még az este munkaügyben vissza kellett mennie Londonba, de mielőtt beszállt volna az autóba, búcsúzóul megölelte a gyermekeit, és azt mondta, nem szívesen hagyja őket itt. Ez mindennél többet jelentett az ikrek számára. Végre azt érezték, hogy igazi apjuk van, aki beszélget velük, kimutatja a szeretetét, és meg akarja őket érteni. Mindketten elmondták neki, hogy megértik, miért találkozgat Jcnnyvel, és valamikor talán majd meg is akarnak vele ismerkedni, habár Duncan titokban bevallotta Maisynek, még mindig úgy érzi, ez nem teljesen helyénvaló, míg él az anyjuk.

Amikor a következő nap felébredtek, az ég kéken ragyogott, ezért kikönyörögték, hadd mehessenek el Grace-hez, és a nagyanyjuk, bár kissé vonakodva, de megengedte nekik. Mivel Duncan csuklója még érzékeny volt, és Maisy karja is gipszben, nem mehettek biciklivel, de gyalog legalább lerövidíthették az utat azzal, ha átvágnak a földeken, és nem a falun át közelítik meg az erdőt.

– Azt hiszem, nem ártana lemennünk, és megtudnunk, mit akar a rendőr – morgolódott Violet. – Különben holnap megint visszajön.

Williams őrmester rögtön tudta, hogy nem látják szívesen, amikor nem invitálták beljebb. Az arca bíborszínt öltött, és mintha alig bírt volna megszólalni.

– Mi az? – kérdezte Violet ingerülten. – Bökje már ki, az ég szerelmére!

– Peterről van szó, a srácról, aki Duncannel volt... Ma

reggel meghalt.

– Szent ég, ugye nem! Milyen szörnyű lehet most a szüleinek! – kiáltott Janice. – Jöjjön be, nem állhat kint a küszöbön, amikor ilyen szomorú hírrrel jött. Pontosan mi volt a halál oka?

Williams levette a sisakját, és belépett a házba.

– Tüdőgyulladásnak gondolják, de még csak most lesz a boncolás. A szülei szerint szegény fiú eleve sem volt valami erős alkat. Sajnos elkerülhetetlen a tragédia, ha egy gyenge mellkasú embert nyirkos pincében tartanak.

Violet csak intett egyet a nappali felé, hogy menjenek be oda.

– Ugye nem azt tervezte, hogy ezzel rohanja le az unokámat? – kérdezte méltatlankodva. – Nem gondolja, hogy épp elég borzamat kellett átélnie?

A rendőr vállat vont.

– Úgyis megtudja valahonnan... Jobb, ha tőlem hallja.

– Ezzel nem értek egyet, szóval jobb is, hogy sem ő, sem Maisy nincs itthon. Majd alkalmas pillanatban elmondjuk neki. Most pedig, ha csak emiatt jött, nekünk más dolgunk is akad.

– Van még valami.

– Igen? És mi lenne az?

– Azt gyanítjuk, hogy Grainger Cornwallban van, nem Franciaországban.

– És ehhez egy teljes hét kellett, hogy rájöjjenek?

Janice kissé elfordult, mert legszívesebben elnevette volna magát Violet csípős megjegyzése hallatán. A szerencsétlen rendőr csak feszengett.

– Hugo Fairbanks hajóját ma hajnalban találták meg a sziklákön összetörve. A helyszínelők épp most nézik át, de egyelőre úgy vélik, hogy Grainger vagy partra sodródott,

vagy kiugrott.

– Ezek szerint nem tudják, hogy Grainger él-e vagy meghalt?

– Nem, Mrs. Mitcham. De szerintünk nagy valószínűséggel él, és valahol elrejtőzött.

– Szent isten! – kiáltott fel Violet. – Csak nem azt gondolják, hogy visszajön ide? Ugye szemmel tartják a feleségét?

– Nem látom okát, hogy visszajöjjön ide, senki sem segítene neki. Ami pedig a feleségét illeti, sokkot kapott, amikor megtudta, mit tett a férje. Az emberek szerint tudnia kellett róla, de az ő esetében én hajlok arra, hogy nem sejtett semmit.

– No igen, egy kicsit nehéz felfogású – mondta Violet. – Grainger egyszer elhozta ide teára, és a nő azt sem tudta, mire való a süteményesvilla. Úgy nézett rá, mintha a Marsról idekerült tárgy lenne. De én is azt gondolom, hogy nem sejtette, milyen ember a férje, hiszen Grainger engem is teljesen behálózott. Kedves, őszinte férfinak, példás jogásznak hittem. Ellenben ha Deirdre szereti, és biztos vagyok benne, hogy igen, akkor könnyen lehet, hogy a tettei ellenére segít neki.

– Én nem hinném. Froggatt nyomozó, aki hosszasan kikérdezte, azt mondta, hogy Mrs. Grainger magánkívül volt a haragtól és az undortól. Mindenesetre a biztonság kedvéért lehallgatjuk a telefonbeszélgetéseit, hátha olyan ravasz, mint a férje. A nyomozó arra kért, figyelmeztessem önöket, hogy legyenek óvatosak. Egy percre sem hiszi, hogy Grainger olyan ostoba lenne, hogy az önök közelébe menjen, de jobb mindenre felkészülni.

Janice mindezt rémülten hallgatta, már sajnálta, hogy elengedték otthonról az ikreket. Annak is jobban örült volna,

ha Alastair nem utazott volna vissza Londonba az este. Sokkal nagyobb biztonságban éreznék magukat, ha ő is itt lenne a házban.

– Nos, ha nincs több rémtörténete számunkra, akkor nem is tartóztatjuk tovább – közölte Violet. – Kérem, tolmácsolja szívből jövő részvétünket Peter szüleinek. Hálás lennék, ha megkaphatnám a címüket. Duncan biztosan szeretne írni nekik.

Miután Williams távozott, Violet bement Janice után a konyhába. A házvezetőnő legnagyobb meglepetésére az idős asszony sírva fakadt.

– Nem tehetek róla – mondta, ahogy csipkeszegélyes zsebkendőjével a szemét törölgette. – Elképzelni is szörnyű, hogy Duncan is lehetett volna. Akkor mihez kezdenénk?

— MONDD, DUNCAN IGAZÁBÓL hogy érzi magát? – kérdezte Grace Maisytől, amikor a fiú kiment a kertbe labdázni Tobyval.

Az ikrek már majdnem egy órája érkeztek meg Grace-hez, és habár Duncan vidám volt, és úgy tett, mintha soha semmi rossz nem történt volna vele, Grace-t nem tudta meglepíteni.

– Borzalmas rémálmai vannak. Janice mesélte, hogy egyszer egész éjszaka vele maradt, mert Duncan annyira rettegett, hogy nem merte lehunyni a szemét. Nem hajlandó beszélni arról, hogy min ment keresztül. Mr. Dove szerint az emlékei nem kezdenek el halványulni, míg nem beszél róluk. Azt javasolta, hogy ha Duncannek nehézséget okoz kimondani, akkor megpróbálhatja leírni... Nem feltétlenül azért, hogy valaki el is olvassa, inkább csak azért, hogy önmagának segítsen vele.

Grace bólintott.

– Jó tanács, és Mr. Dove tudja, mi az a rettegés. Megsebesült a dzsungelben, és két napig hevert ott, mire a társai vissza tudtak menni érte. Micsoda poklot élhetett meg!

Maisy megborzongott, elképzelte a kígyókat és hasonlókát, ahogy elkúsznak mellette, miközben ő a haláltusáját vívja.

– Duncan igazából ki szeretne ide költözni, és önnél lakni. A fejébe vette, hogy a favágás, az ásás és a ház körüli munkák jót tennének neki. Nem igazán akar beszélni, sem embereket

látni.

– Ezt nagyon is megértem – sóhajtott Grace. – De ha jól sejtem, a nagyanyátok nem engedné meg.

– Szerintem igen, ha én kérem meg rá – mondta Maisy. – De ön mit gondol? Biztos, hogy ezt szeretné?

Grace elmosolyodott.

– Volt idő, amikor inkább élve eltemettem volna magam, mint hogy bárkit is beengedjek a házamba. De ti ketten különlegesekek vagytok. És örülnék, ha rá tudnám venni, hogy mesélje el, mi történt. A kemény, kétkezi munka is jól tesz a gyötrődő léleknek... Visszajön tőle az étvágy, és segít jól aludni. Ráadásul ilyenkor a legtöbb a teendő a kertben, egy éjszaka leforgása alatt felüti a fejét a gaz, el kell vetni a magokat, új ágyásokat kell készíteni.

– Akkor amint hazaértem, megkérem nagyanyánkat.

– És veled mi a helyzet, Maisy? A zúzódásaid már halványulnak, de valószínűleg a félelem nem, amit akkor éreztél, amikor nem tudtad, mi lesz veled.

– Jól vagyok, tényleg nagyon jól. Közel sem mentem keresztül annyi borzalmon, mint Duncan. A gond az, hogy nem egészen tudom, most mit kezdjek magammal. Menjek vissza Brightonba, vagy maradjak itt Duncannel? Nem úgy értem, hogy most rögtön, hanem pár hét múlva.

– Míg le nem kerül a gipsz, nem sok hasznodat vennék a kicsi gyerekek körül. Szerintem Duncannek is egy ideig szüksége van arra, hogy a közelében légy. – Grace elmosolyodott. – De ha jól tudom, vár egy fiatalember Brightonban.

– Igen, vagyis volt valaki, de meg sem próbált kapcsolatba lépni velem. Ugyan nem adtam meg neki Nightingales telefonszámát, de biztosan ő is olvasta, hogy Duncant megtalálták, és engem elraboltak, szóval felkereshette volna

Mr. és Mrs. Ripley-t, hogy kérdezősködjön utánam.

– Igen, én is azt gondolom – bólintott Grace. – A fiatal férfiak, de ami azt illeti, a fiatal nők is szeszélyes teremtmények. Legalább különleges volt?

Maisy megrázta a fejét.

– Nem. Kedves fiú volt, de nem álmaim lovagja.

– Hm, álmaid lovagja milyen? – kérdezte Grace.

– Ezen még nem sokat gondolkodtam. Az számít, hogy az ember hogyan érzi magát a másik mellett. Régen, még az előtt, hogy Brightonba költöztem, megismerkedtem egy fiúval. Miatta megrogyott a térdem, és nagyon szerettem a társaságában lenni, de a szüleinek nem tetszett, amit a családomról tudtak. Különben is, már készült, hogy elköltözik az egyetem miatt.

– Nem úgy tűnik, mintha lett volna saját véleménye – jegyezte meg Grace.

– Talán akkor még túl könnyen megingatták a szülei nézetei, de a barátnőm, aki Lyndhurstben lakik, felhívott, amikor kijöttem a kórházból, és elmesélte, hogy a fiú részt vett a keresésemben, és akkor mondta neki, mennyire megbánta, hogy a családjára hallgatott. Később újra felhívta a barátnőmet, hogy elmondja, mennyire megkönnyebbült, amikor megtudta, hogy megtaláltak. Megkérdezte, hogy szerintem felhívhat-e Nightingalesben, de Linda azt válaszolta, hogy nem biztos benne, talán jobb lenne, ha megvárná, hogy előbb ő beszéljen velem.

– Értem... – mosolyodott el Grace. – Csak nem ezért mondtad, hogy most már jól vagy?

– Ez is segített – ismerte el Maisy. – Mostanra már visszament az egyetemre. De sosem tudni, lehet, hogy a nyári szünetben összefutok vele... Ha már a futás így szóba került, mennünk kell. Megkértek minket, hogy ne maradjunk el

sokáig, mert aggódnak.

Maisy kikiáltott Duncannek, hogy jöjjön be elkészönni.

A fiú hazafelé némán baktatott, és Maisy arra tippelt, hogy megint Grainger miatt komorodott el.

– Megígértem Grace-nek, hogy ma este megkérdezem nagyanyánktól, hogy kiköltözhetsz-e az erdei házba – szólalt meg Maisy. – Szerintem jót tenne neked.

Duncan egy pillanatra megtorpant, és Maisy felé fordult.

– Igen, szerintem is. Most már tényleg értem, Grace miért akart az erdőben lakni. Valahogy megtisztul tőle az ember. A csend, a nyirkos talaj illata, és amikor felnézek az égre a fák között, olyan kicsinek érzem magam, de mégis olyan, mintha védene minden.

Maisy felpillantott, és azonnal megértette, Duncan miről beszél. Senki sem figyeli az embert, nem ítélik felette, a vadvirágok, a fák, a gyomok, a rovarok, madarak és egyéb állatok mind összhangban élnek. A csend is jólesik, az ember elmerülhet a gondolataiban, és az agyát nem bombázzák hirdetésekkel, üres fecsegéssel és pletykával.

Ő maga nem szeretett volna az erdőben lakni, túl ijesztő lenne éjszakánként, de értette, hogy a fivére számára miért olyan vonzó. Olykor-olykor eszébe jutott Duncan arca, amikor levilágított a zseblámpával abba a pincébe. A szemében végtelen fájdalom és megalázottság tükröződött. Nem meglepő, hogy távol akart lenni az emberektől, és talán az erdő segítene – ha nem is felejteni, de legalább az agyának egy olyan rejtekébe úzná az emlékeket, ahova soha többet nem kell ellátogatnia.

A hazafelé vezető úton elbeszélgettek az édesapjukról és a barátnőjéről. Mint megtudták, a neve Jennifer Dottridge, harminckilenc éves, és a gyerekkori szerelméhez, Kennethhez ment feleségül még tizennyolc esztendősen, 1941-ben, amikor

a férfi eltávozáson volt, mielőtt elhajózott volna a hadtesttel Szingapúrba.

1945 karácsonyáig nem látta viszont a férjét, mert a férfit a japánok elfogták, amikor Szingapúr elesett, és sokadmagával együtt ő is hadifogolytáborba került. Alig volt több harminc kilónál, amikor a tábor felszabadították, a lábain a sebek elfekélyesedtek, és malária gyötörte. Az orvos, aki a tábor felszabadítása idején ellátta, már azon is csodálkozott, hogy egyáltalán életben volt. Ám Kenneth sosem épült fel teljesen, a malária vissza-visszatért, és komoly emésztőrendszeri gondok nehezítették az életét.

Alastair elmagyarázta az ikreknek, hogy Jennynek csak rövid nászút jutott az életerős, egészséges szerelmével, mert hamarosan Kennethnek el kellett utaznia, és amikor öt évvel később visszajött, a férfi csak árnyéka volt hajdani önmagának. Jenny volt a kenyérkereső, házvezetőnő, ápolónő, szervező, pszichológus és minden egyéb egy személyben, miközben Kenneth csak ült a székében a gondolataiba merülve, és néha még azt sem tudta, Jenny kicsoda.

– Most már látom a párhuzamot az ő és a szüleink házassága között – mondta Duncan eltöprengve. – Tényleg szerencse, hogy Jennynek nem született gyereke, különben talán ő is azt tette volna, amit apánk és mindenki más is, akik nem árultál el nekünk, hogy anyánk mennyire beteg. Apánk csak meg akart minket óvni, és mi csupa rosszat gondoltunk róla.

– Igen, sajnálom is, hogy annyira undok voltam vele Jenny miatt, mert ezt nem érdemelte meg.

– És Jenny sem. Biztos vagyok benne, hogy nagyon sok férfi jött haza a háborúból emberi roncsként. Milyen borzalmas lehet a családjuknak. Jut eszembe, miről beszélgetetek Grace-szel, míg én odakint voltam?

– Egy kicsit rólad is, és meséltem neki Alanról, a fiúról, akivel Bournemouthban találkoztam pont aznap, amikor te eltűntél. Most a Bristol Egyetemre jár.

– Ha már ez így szóba került, azt hiszem, nekem is ideje elgondolkodnom a karrieremről.

– Előbb jöjj rendbe teljesen! – mondta Maisy. – Én eredetileg azt terveztem, hogy Londonba megyek dolgozni, amint elvégeztem a Pitman esti iskolát. Mi lenne, ha együtt mennénk? Amúgy mit szeretnél csinálni? És ne mondd azt, hogy még mindig felfedező akarsz lenni!

Duncan felnevetett.

– No igen, ez volt a terv, nem? Mintha tíz év telt volna el azóta. Azt hiszem, szívesen lennék orvos, de túlságosan le vagyok maradva a vizsgatárgyakkal.

– Pedig megérné. Szerintem remek orvos lennél, és apu és nagyanyánk repesne az örömtől!

– A drága nagyfi nem szokott repesni semmitől – jegyezte meg Duncan gonosz mosollyal az arcán. – Inkább valami ilyesmit mondana: „Úgy véled, hogy megvan hozzá az eszed?”

Maisy felnevetett.

– Amikor hazajöttem, azt mondta, hogy legyek ambiciózusabb, ne elégedjek meg a titkárnással. De most, hogy tudja, Jenny apu titkárnője, valószínűleg azt fogja javasolni, hogy egy gazdag és okos nő embernek dolgozzak, aztán buzgón reménykedjek, hogy a felesége meghal.

– Most már azért ennél sokkal emberségesebb – mondta Duncan. – Azt nem mondanám, hogy szeretem, sem azt, hogy különösebben kedvelem, de tisztetem azért, hogy vállalja önmagát. Már egy-két hibáját is beismeri.

Amint beléptek a kertkapun, Janice már nyitotta is a bejárati ajtót. Nyugtalannak tűnt.

– Hála az égnek, hogy hazaértetek! Már kezdtem aggódni. Gyorsan menjetek be nagyanyátokhoz!

Az ikrek zavartan néztek egymásra. Valami egyértelműen történt, mialatt ők távol voltak.

– Azt hittem, már sosem jöttök haza! – kiáltott a nagyanyjuk. – Megtalálták a hajót, amelyen Donald Grainger elmenekült, ripityára tört a cornwalli sziklákon.

– És Grainger legalább megfulladt? – kérdezte Duncan. Próbált mosolyogni, mintha tetszene neki a hír, de tudta, hogy biztosan nem ez történt, különben a nagyanyjuk nem lenne ennyire feszült.

– Meglehet, de még nem találták meg a holttestét. Lehet, hogy kiugrott, és abban reménykedik, hogy mindenki halottnak hiszi majd.

– De ugye ide nem jön vissza? – kérdezte Maisy. Örült volna, ha a nagyanyjuk egy kicsit tapintatosabb. Duncan szörnyen elsápadt.

– A felesége itt él, lehet, hogy ő szerez neki pénzt, és megszervezi, hogy kijusson az országból.

– Én azt várnám, hogy feladja a rendőrségen, azok után, amit a férje tett – jegyezte meg Maisy. – Csak nem segítene neki?

– Sosem tudni, hogy az ember egy ilyen helyzetben hogyan reagál. De ti ketten egészen addig nem mentek sehova, míg nem vagyunk biztosak afelől, hogy nem jár errefelé.

Maisy tudta, hogy semmi értelme most megkérdezni, Duncan odaköltözhöz-e Grace-hez. Már ismerte a nagyanyjának ezt a szigorú pillantását, és tudta, hogy ez azt jelzi, nincs több vita.

Grainger arra ébredt, hogy valakik beszélgetnek a lakókocsi

közelében, amelybe előző éjszaka tört be. Lefeszítette az ajtón levő lakatot, és most csak a rozoga belső retesz nyújtott némi biztonságot.

Kilesett a függöny mögül, és egy törékeny, középkorú férfit látott, aki puhakalapot és vajszínű esőkabátot viselt, természetes feleségének platinaszőkére volt festve a haja. Pont úgy néztek ki, mint a tengerparton sorakozó plakátokon a kedélyes házaspár.

A nő épp arra biztatta a férjét, hogy szedje össze az erejét, és nyissa ki az ajtót.

– Nem, azt nem lehet, a rendőrség ujjlenyomatot akar majd venni. Jobb lenne, ha bemennénk a klubházba, és telefonon értesítenénk őket – mondta a férfi.

– Vagyis attól félsz, hogy még odabent van – korholta a feleség. – Nos, akkor siess, még a végén megfagyok idekinn

Grainger gyorsan felvette a ruháját és felhúzta a cipőjét. Dühös volt. Azt hitte, hogy pár hétig itt biztonságban lesz. Előző este a több mint húsz lcivilágítatlan lakókocsiból azért választotta ezt, mert közel volt a kerítés, amelyen túl az erdő kezdődött.

Megint kilesett: a férfi már elment, a nő cigarettára gyújtott, és egy kicsit arrébb sétált, talán beszélgetni valakivel. Két bőröndjük ott várakozott a fűvön.

Óvatosan elhúzta a reteszt, hogy ne csapjon zajt, majd felrántotta az ajtót, és kirohant. Minden erejét latba vetve futott az erdő kezdetét jelző kerítés felé, majd átugrott rajta, és eltűnt a fák között.

Hallotta a nő sikoltását, de nem fordult hátra, hogy megnézzé, mi történik, hanem futott, ahogy a lába bírta.

Amikor az oldala szúrni kezdett, megállt, és visszanézett – már nem látszott a lakókocsipark.

Összegörnyedve várta, hogy a szúrás elmúljon, de még

mindig erősen lihegett. Tudta, hogy ha a hajót megtalálták összezúzva a sziklákon, a cornwalli rendőrség már keresi – őt vagy a holttestét. Hacsak nem sült bolondokat rendelnek ki a lakókocsi átvizsgálására, azonnal tudni fogják, hogy ő járt ott. Haladéktalanul el kell tűnnie Cornwallból, mielőtt felállítják az útzárat, és elkezdődik a hajtóvadászat.

Azt tudta, hogyan lehet elkötni egy autót – a trükköt még a légierőnél tanulta meg –, ám ez azzal járna, hogy be kell mennie a városba keresni egy megfelelőt, és ott könnyen észrevennék. De talán akad egy autó valamelyik félreeső gazdaságban.

Az erdő mintha egyre sűrűbbé vált volna, és kezdte azt hinni, hogy sosem jut ki belőle, amikor traktor zúgása jutott el hozzá.

A fák közül kikandikálva egy földet látott, amelynek túlsó végében egy férfi szántott. Grainger átmászott a kerítésen, és olyan gyorsan sétált, amennyire csak tudott, le sem térve a földterület mellett húzódó keskeny fűsávról. Kilométereknek tűnt, de legnagyobb megkönnyebbülésére végül elért egy sövényhez, amely mögött út kezdődött. Amint kiért az útra, habozott, hogy merre is induljon el. De ha a nap a hátát süti, akkor kelet felé megy. Úgy legalább nem köt ki Penzance-ban.

Körülbelül tíz perce sétált a keskeny úton, amelyet sűrű, magas sövény szegélyezett. Háta mögött közeledő autó berregését hallotta, ezért hátralesett. Egy zöld Rover 90-es volt, egy aprócska, idős hölgy vezette, aki alig látszott ki a volán mögül. Grainger hirtelen ötlettől vezérelve feltartotta hüvelykujját, hogy stoppoljon.

Az autó megállt, az idős hölgy letekerte az ablakot, és erős cornwalli akcentussal megkérdezte, merre megy az úr. Ez meglepte Graingert, fogalma sem volt, merre jár, és hova visz ez az út.

– Alapvetően Dorchesterbe – mondta a legszélesebb mosolyával, mert általában ez levette a lábukról a jóhiszemű öregeket. – De megelégszem a főúttal is, hogy fel tudjam hívni a szerelőmet, hogy jöjjön el az autómért. Pár kilométerre innen lerobbant.

– Szegénykém – mondta a nő. – Ugorjon csak be! Telefonálhat tőlem is, csak másfél kilométerre lakom innen.

Grainger abban a pillanatban tudta, mit kell tennie. Nem akarta megtenni, kedvelte a rózsás arcú, csillogó szemű idős hölgyeket. De lehet, hogy a házban rokonok is vannak, esetleg házvezetőnő, vagy egy kíváncsi szomszéd, és különben is, neki az autója kellett.

Kinyitott a hátsó ajtót, hogy betegye a felöltőjét az ülésre, majd elindult, mintha előlről akarná megkerülni az autót, de egy mozdulattal felrántotta az ajtót, elkapta az idős asszony torkát, akinek még sikoltani sem maradt ideje, nemhogy kiszabadulni a szorításból.

Az asszony légzése másodperceken belül megszűnt. A szeme kiguvadt, a keze úgy maradt a levegőben, ahogy ösztönösen elhúzódva próbálta kivédeni a támadást. Aztán nem mozdult.

Grainger átrakta a nőt az anyósülésre, majd elhajtott. Alig száz méterrel odébb egy újabb erdős rész kezdődött. Behajtott a földes útra, fogta az asszonyt, átcipelte a kerítésen tátongó lyukon, be az erdőbe.

Nem lehetett több negyvenöt kilónál, de száz méter megtétele után még egy ilyen könnyű test is nehéz teherre válik. Grainger letette egy mélyedésbe, avart halmozott rá, hogy elfedje, majd visszament az autóhoz.

Az egyetlen veszélyt most az jelentette, ha valakinek feltűnik az autó, amikor lakott területre ér. De ez ellen semmit sem tehetett, csak remélhette a legjobbakat.

Grainger a következő útkereszteződésig nem is lassított. Előrefelé Truro, balra Trelisick és a komp át St. Mawesbe. Most már nagyjából sejtette, merre járhat.

Az autó tankja majdnem tele volt, és amikor félreállt, hogy megnézzze, mi van a bevásárlótáskában, amely az anyósülés előtt a földön pihent, megtalálta az asszony pénztárcáját is, benne több mint tizenöt fonttal. Egy kép is előkerült, az idős hölgy volt rajta és három szőke kisgyerek, valószínűleg az unokái. Végül előbukkant egy bádogdoboz, és benne pár szelet piskóta. Biztosan onnan hozta, ahol látogatóban járt.

Egy másodpercre lelkiismeret-furdalást érzett. Az ő nagynénje Burley-ben mindig piskótával várta, és szinte látta is lelki szemeivel, ahogy most rosszállóan rázza felé az ujját.

Igaz, a nagynéni csak kisebb csínytevések miatt fedtte meg, de most szinte hallotta, ahogy ezt mondja: „A lábánál fogva kellene fellógatni, és mindennap lenyisszantani belőle egy kis darabot.” Ezt akkor mondta, amikor John Christie-t bűnösnek találták több nő meggyilkolásának ügyében. A nagynéni azt is hozzátette: „Aztán két hét múlva le kell szedni, és felakasztani.”

Beleharapott az egyik piskótaszeletbe, élvezettel forgatta a szájában az édes falatokat. Amikor elkapják, őt is felakasztják, ami ijesztő gondolat, különösen úgy, hogy biztos volt benne, esélye sincs megúszni a büntetést. De most, hogy tudja, milyen vég vár rá, úgy gondolta, ezzel az erővel akár megtorolhat egy-két régi sérelmet.

Grace Deville lesz az egyik. Ha ő nem szaglászik annyit, sosem kapják el. Duncanre is fente a fogát, mert a fiú annyira büszke volt. Sosem nyafogott. Szembeszállt vele, egyszer sem tett úgy, mint a többi fiú, mintha tetszene nekik a móka, hátha akkor fogvatartójuk kíméletesebben bánik velük.

Duncan olyan, mint az apja. Alastair sosem tagadta meg

önmagát, tartózkodóan viselkedett, egyszer sem volt hajlandó részt venni a kis stiklikben, amikbe Grainger megpróbálta belerángatni. És nem is árulkodott. Ha beszélt volna, lehet, hogy a kis Donald Graingert szépen elszállítják egy javítóintézetbe. Szívesen móresre tanítaná Alastairt, amiért így lenézi a többieket. De ha elkapja a fiacskáját, azzal mindennél nagyobb fájdalmat okozhatna neki.

21.

— F_{EL} NEM FOGHATOM, miért szeretnél kiköltözni az erdőbe! Nem is értem, hiszen olyan kényelmesen élhatsz itt nálam – háborgott a nagyanyjuk. Az ablaknál ült, a bezúduló napfénynek háttal. Mintha mindig úgy helyezkedett volna el, hogy a napsütés miatt a beszélgetőpartnere ne láthassa az arcát.

Duncan fészkelődni kezdett. Ugyan nem látta nagyanyja arckifejezését, de ezt a hanghordozást nagyon is jól ismerte. Nem tiltotta meg az unokájának, hogy menjen, de dühös lesz, ha Duncan így dönt.

– Csendet szeretnék, ásni és ültetni, csirkéket etetni, és hogy senkivel se kelljen beszélnem – mondta. – Tudom, hogy furcsának tűnök miatta, de én csak így tudom feldolgozni a történeteket.

– Úgy véled, hogy ha azzal az őrült, vén tyúkkal laksz az erdőben, az megoldja mindazt, amit a legnevesebb pszichiáter, akihez apád küldeni akar, nem tudna megoldani? – mennydörögte a nő, teljesen elfeledkezve a kimért és higgadt modorról, amit eredetileg meg akart tartani. – Láttad a mai újságokat? „Erdei remetenő” néven írnak róla, és megint felemlgették, hogy éveken át volt elmegyógyintézetben, és talán ez az oka annak is, hogy nem kell neki a vezetékes víz és az áram. Ez mindent elárul róla. Igen, hálás vagyok neki, hogy megtalált mindkettőtöket, a jó isten a tanú rá, hogy csodálatosan helytállt, de külön nőszemély, és nem örülök, hogy a különbséget választod a normális helyett.

– Miféle normális helyett? – szegezte neki a kérdést Duncan, annyira felbosszantotta ez a bigottság. – Mondja el, nagyanyám, önnek mi a normális? Teljesen hiányzott önből az anyai ösztön, és emiatt apám épp olyan rideg lett, mint ön. Amikor Maisyvel idekerültünk, meg sem próbált megnyugtatni vagy vigasztalni minket. Janice viszont igen, ez a szent asszony, aki valami nevetséges okból még mindig önnek dolgozik, holott máshol sokkal jobban megbecsülnék. Mégis hogyan várhatja, hogy elfogadjam az ön véleményét, miszerint Grace örült, és messziről el kellene kerülnöm?

– Miért vonzóbb az, hogy nála lakj, mint hogy itt? – fakadt ki a nagyanyja érzelemtől remegő hangon.

– Mert ő megérti, min mentem keresztül, mert látja, hogy felnőtté váltam, míg fogságban voltam – kiáltott visz-sza Duncan. – Ön viszont észre sem veszi, azt hiszi, még kisfiú vagyok, akit meg kell védeni. Hát ez a vonat már elment, nagyanyám. Senki sem volt, aki megvédett volna, és mégis túléltem. Olyasmit tanultam, míg ott voltam, amit senki sem szeretne tudni vagy látni. Soha még nem csókoltam meg lányt, amikor elraboltak, ellopták tőlem az első testi érintkezés minden izgalmát és csodáját. Tizenhét éves vagyok, és rettegek, hogy soha sem leszek képes normális férfiként viselkedni. Valahogyan meg kell találnom a módját, hogy ez a rettegés elmúljon. Es szerintem Grace mellett meg fogom tudni találni.

– Ezzel egyetértek.

Duncan és nagyanyja is odakapta a fejét, amikor meghallották Maisy hangját. A lány ott állt mögöttük az ajtóban.

A szemében tűz égett, a szája egyenes, eltökélt vonallá feszült.

– Engedje el, nagyanyám. Grace rendes nő, olyanokat tud,

amit talán az ön drága pszichiáttere sem. Ha Duncan három hónap múlva is ugyanilyen nyugtalan lesz, akkor az orrunk alá dörgölheti, hogy igaza volt. De az összes pénzem rá merném tenni, hogy addigra visszatér a régi öreg Duncan.

Az idős asszony mintha a szemük láttára eresztett volna le. Az ablak felé fordult ültében, és úgy tűnt, menten sírva fakad.

– Az ég szerelmére, akkor menj... – mondta, és a fiú felé intett. – Agyon fogsz fagyni, és élve fálnak fel a férgek, de ne gyere ide vissza hozzám panaszkodni. És te, Maisy, ha felépültél, mehetsz is vissza dolgozni Brightonba, és befejezheted azt a gépíróiskolát!

Az ikrek összenéztek. Igyekeztek, hogy ne látszódjon rajtuk a megnyert csata felett érzett elégedettség, ezért sarkon fordultak, és egyetlen szó nélkül kimentek a kertbe.

Odakint minden csodaszép volt. A meleg, májusi napsugarak előcsalogatták a virágokat, és a cseresznyefa szinte roskadozott a rózsaszín szirmok súlya alatt. Leültek a gyepon egy padra.

– Köszönöm, hugi – mondta Duncan. – Nem kellett volna ilyen undokul beszélnem vele, de annyira felbosszantott!

Maisy egyetértően bólintott.

– Tudom, néha olyan felfoghatatlanul sznob tud lenni. De a maga módján azért törődik velünk, csak hát a nevelés ilyenné tette. Meg persze olyan makacs, és mintha karót nyelt volna.

– Visszamész Brightonba? – kérdezte Duncan.

– Igen – sóhajtott Maisy. – De nem rögtön, akármennyire is szeretném már látni a gyerekeket. Meg kell várnom, míg leveszik a gipszet a karomról, és akármilyen idegesítő is nagyanyánk, szerintem neki és Janice-nek is szüksége van arra, hogy egyikünk még egy darabig velük maradjon.

– Mert még mindig nem találták meg Graingert?

Maisy nem válaszolt rögtön. Komoly megrázkódtatás érte őket, amikor azt olvasták, hogy a cornwalli rendőrség egy idős asszony holttestére bukkant az egyik erdőben. Az asszony közeli barátja korábban egy férfit látott áthajtani a nő kocsijával Trurón, és a személyleírás, bár nem volt túl részletes, ráillett Graingerre, az időpont is egybevágt az idős asszony halálának hozzávetőleges idejével. Ráadásul bejelentés érkezett, hogy alig pár órával korábban látták Graingert a lakókocsiparkban, amely alig öt kilométerre volt a holttesttől.

Ez közel két hete történt, és ha a rendőrség azóta kapott is bejelentést, vagy megtalálták a Rover 90-est, nem adták ki a hírt a sajtónak. Janice azt hallotta, hogy Grainger házát éjjel-nappal figyelik, habár a pletyka szerint Deirdre, a feleség azt mondta a plébánosnak, amikor az meglátogatta, hogy soha nem segítené a férjének, és még a házba sem engedné be.

– Grainger igazi szörnyeteg, nem igaz? – kérdezte végül Maisy. – Egy autó miatt megölni egy idős asszonyt... Szegény férje tolokocsiban van, most kénytelen lesz beköltözni egy otthonba.

– Mitől lesz valaki ilyen? – kérdezte Duncan. – Vajon mindnyájunkban megvan a lehetőség, vagy csak pár embernek a fejébe kerül bele valami fura kis kórokozó? Vagy olyasmi okozza, ami a gyerekkorunkban történt?

– Ha a gyerekkorban átéltek okoznák, akkor sokkal több mániákus lenne – jegyezte meg Maisy. – Nézd meg, mi történt a gyerekekkel a háború idején, köztük velünk is, és mégsem lettünk gonoszak. Szerintem mégiscsak valami kórokozó lehet. Vajon most hol lehet Grainger?

– Szerintem elhagyta az országot – töprengett Duncan hangosan. – Az a fickó, akié a hajó volt, azt mondta, hogy ez

volt a terve.

– De kiderült, hogy ő is csak egy gazember – mondta Maisy. – Williams őrmester szerint beismerte, hogy megsemmisítette a felesége végrendeletét, és Williams azt is mondta Janice-nek, hogy az sem kizárt, hogy túlادagolta a feleségének a fájdalomcsillapítót. Aztán ott van Grainger többi ügyfele, akiket a rendőrség beidéztet kihallgatásra.

– Igen, ketten közülük jártak is ott, ahova Grainger először vitt minket. Örülök, hogy a fényképük alapján azonosítani tudtam őket.

Duncan néha úgy érezte, ez az ügy sosem fog lezárulni. Mintha pár napos időközönként mindig megjelent volna egy rendőr, hogy képeket mutogasson neki, kikérdezze valakiről, vagy elismételtesse vele az eredeti vallomása bizonyos részleteit.

– Úgy tűnik, igazi kis patkányfészket fedeztek fel – jegyezte meg Maisy. – De nagyon furcsa, hogy azóta egyikükről sem jelentettek semmit.

– Valószínűleg szereztek egy jó ügyvédet, aki betömte a sajtó száját, míg elő nem kerítik Graingert, és vád alá nem helyezik. De szerintem nem olyan hülye, hogy visszajöjjön ide. A helyében kimennék Wales vagy Skócia rengetegébe, ahol az emberek csak ritkán olvasnak újságot, és ott húznám meg magam.

Egy ideig némán ültek, és élvezték a napfényt.

– Szóval mikor is költözől ki Grace-hez? – kérdezte Maisy.

– Ma délután – vigyorodott el Duncan. – Mielőtt nagyanyánk újabb okot talál arra, hogy megakadályozza. De ugye azért néha meglátogatsz? Főleg mielőtt visszamennél Brightonba.

– Most legalább egy hétig békén hagylak – mondta Maisy mosolyogva. – Addigra majd sóvárogva vágysz a

társaságomra.

Duncan ragaszkodott hozzá, hogy aznap délután egyedül költözzön át Grace-hez. Egy régi málhazsákba összepakolt néhány viseltesebb holmit és egy pár csizmát, amiben lehet kint a szabadban dolgozni, és az egészszet feldobta a vállára. Janice bekészített egy nagy gyümölcskenyeret és némi lekvárt útravalóul, és Duncan a cekkert a kerékpár kormányára kötözte.

– Kérlek, ne aggódj miattam, nem lesz semmi bajom. – Csókot nyomott Janice arcára. A nagyanyja tüntetőleg ki sem jött elbúcsúzni tőle.

Maisy csak állt ott, és figyelte, ahogy testvére elkerekedik az úton a falu felé. Tiszta szívből remélte, hogy Grace meg tudja érinteni Duncan lelkében az elzárt részeket is. Maisy úgy érezte, képtelen lenne visszamenni Brightonba, vagy el Londonba anélkül, hogy tudná, Duncan szembenézett a démonjaival, és legyőzte őket.

Úgy döntött, hogy meglátogatja Mr. Dove-ot, ezért bekiáltott Janice-nek, hogy hova megy.

A férfi a házikója előtt a tolószékében ült a napsütésben, és egy könyvet olvasott. Mint mindig, a hiányzó lábát egy pléddel takarta le. Egyszer elmondta neki, hogy így segít az embereknek kezelni a fogyatékosságát, különben állandóan oda-odalesnének, ahol a lábának kellene lennie, és nem őt figyelnek.

– Micsoda kellemes meglepetés! – kiáltott a férfi, és az arca felragyogott az örömtől. – Már kezdtem azt hinni, hogy vagy úgy döntöttél, hogy nem is kedvelsz, vagy visszamentél Brightonba.

Maisy felnevetett.

– Ugyan már, persze, hogy kedvelem, és nem megyek

sehova. Sem Brightonba, sem Londonba, sem máshova, míg le nem veszik a gipszet. Duncan pont most ment el, hogy Grace-nél lakjon egy ideig.

– Szerintem az jót fog neki tenni – mondta Dove. – De te magányos leszel.

– Kibírom – mondta Maisy. – Mintha az emberek azt hinnék, hogy az ikreknek közös az agya és a szíve. De egész jól elboldogulunk külön is.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy felkészültél arra, hogy magányos leszel, ha Duncan boldogabban tér vissza?

– Igen, azt hiszem, fején találta a szöveget. Készíthetek magunknak egy csésze finom teát vagy valamit?

– A tea jólesne, de a konyha kész csatatér – ismerte el a férfi. – Ma este terveztem rendet rakni.

A férfi nem túlzott, a konyhában tényleg rendetlenség uralkodott, és Maisy még várta, hogy felforrjon a víz, felhalmozta a mosogató mellett a piszkos edényeket. Szívesen megtett volna többet is, de nehéz volt begipszelt karral szorgoskodni.

– Kész is van – mondta, és letette a kisasztalra Dove elé a gőzölgő teát. – Csak még visszaszaladok a sajátomért.

Először csak könyvekről és rádióműsorokról beszélgettek, de a tanár egyszer csak komoly arccal a lányra nézett: – Mi a baj, Maisy? Látom, hogy valami bánt. Az, hogy Duncan elment?

– Nem, az egyáltalán nem zavar – válaszolt. – Grainger nyugtalanít. Tudom, hogy butaság, de folyton olyan érzésem van, mintha valahol a közelben lenne, és engem figyelne.

Dove szeme elkerekedett.

– Meg kell mondanom, szerintem ez meglehetősen valószínűtlen. Itt ismerik a legjobban... Valaki biztosan észrevenné. De mondd, miért gondolod azt, hogy figyel?

– Mert főszerepet játszottam abban, hogy a rendőrség a nyomára bukkant, a házikónál is, ahol Duncant fogva tartotta, és később a tengerparton is. Talán móresre akar tanítani, amiért beleütöttem az orromat a dolgaiba.

Dove felnevetett.

– Nem hinném, Maisy. Grainger egyértelműen pszichopata, de attól még nem ostoba. Nem fogja kockára tenni a szabadságát azzal, hogy idejön leskelődni utánad. Ha mondhatok ilyet, kedvesem, kissé paranoiás vagy.

– Lehet – nevette el magát Maisy, de nem vidáman. – Inkább váltsunk témát. Vannak új tanítványai?

– Vannak, bizony. Két fiú, mindkettőt fel kell készítenem a vizsgájukra. És korrepetálok egy tizenkét éves lányt, akinek utol kell érnie a társait. Több mint egy évet töltött kórházban.

– Szegényke! Remélem, már jobban van.

– Mint oly sok gyerek, aki hátrányból indul, nagyon eltökélt. Nemcsak be akarja hozni a lemaradást, hanem túl is akarja szárnyalni az elvárásokat. De most inkább mesélj, mit tervezel, amint a karod meggyógyul?

– Nem is tudom. Szeretnék visszamenni a gyerekekhez Brightonba, de legalább azért, hogy befejezzem a gépíróiskolát. Viszont nem akarom magára hagyni Duncant, és különben is, a Ripley családnak már úgysem lesz rám sokáig szüksége. Arra gondoltam, Londonba megyek, hátha találok titkárnői állást, de az utóbbi időben mindennel kapcsolatban elbizonytalanodtam.

Mr. Dove rámosolygott, a szemében megértés tükröződött.

– Akkor egy időre tedd félre a terveidet! Várd ki, hogyan alakulnak a dolgok... Örülök, hogy azt látom, végre kezd igazi kapcsolat kialakulni édesapátok és köztetek. Meglátogatott, amikor eltűntél, és nagyon megkedveltem.

– Tényleg?

– Igen, Maisy. Nagyon érdekes ember. Hozzám hasonlóan imádja a könyveket és a történelmet. Mesélt egyet s mást a háború utáni európai felfordulásról, a sok menekültről és fedél nélkül maradt emberről. Sokan annyira gyűlölték a náciakat vagy az oroszokat, hogy kegyetlen bosszút álltak. Édesapád felelős pozícióban dolgozott azon, hogy helyreálljon a rend odaát. De erről biztosan nem tudtál.

– Nem – ismerte el Maisy. – Folyton kérdeztük, hogy mit csinál, amikor elutazik, de mindig csak homályos választ kaptunk, és őszintén szólva Duncannal azt liúttük, csak aktákat tologat.

– Azért nem mondott semmi konkrétumot, mert olyasmiknek volt tanúja, amikről nem beszélünk gyerekeknek. Ráadásul a frontvonalon teljesített szolgálatot, Maisy, nem aktákat tologatott. Olyan apa, akire büszkék lehettek.

Maisy szeme megtelt könnyel.

– Mi azt hittük, azért van olyan keveset otthon, mert nem szeret minket vagy anyánkat – mondta vékony, remegő hangon.

– A hősök nem mindig járnak fegyverrel vagy viselnek egyenruhát. Ráadásul nem ritkán annyira lefoglalja őket, hogy mások gondjait megoldják, például szállást, orvosi ellátást és ennivalót szerezzenek nekik, hogy a saját családjukat elhanyagolják. Alastair Mitcham sosem fogja szeretni az üres locsogást, az érzéseit sem fogja egykönnyen kimutatni, de amikor te eltűntél, és Duncan kórházban volt, láttam édesapádban azt a csendes bátorságot, ami azt mutatta, hogy az életét is odaadná értetek. Jómagam borzalmas csatákban jártam, Maisy, voltak olyan feletteseim, akikre felnéztem, de olyanok is, akikre nem. De az édesapád, habár nem katona, vezetésre termett. Ha ő lett volna a felettesem, vakon

követtem volna.

– Tényleg? – szipogott Maisy. – Ugye nem csak azért mondja, hogy jobban érezzem magam?

– Szoktam én csak azért mondani valamit, hogy jobban érezd magad? Mintha rémlene is, hogy egyszer féleszűnek neveztelek!

Maisy letörölte a könnyeit, és elmosolyodott.

– Tudom, hogy nem gondolta komolyan.

– Nos, ha velem kapcsolatban ennyire biztos vagy, akkor bízz meg édesapádban is. Tudom, hogy édesanyád állapota elkésérítő, de édesapád a lehető legjobban kezelte a helyzetet. Szerintem szeretné veletek újramezdeni, és valódi családként élni. Említette, hogy el akarja adni a régi házat, és olyan helyre költözni, ami neked és Duncannek jobban tetszene, esetleg Chelsea-be vagy Chiswickbe. Ha jól sejttem, az tetszene, igaz?

Maisy bólintott.

– Jó lenne mindent egy új otthonban újramezdeni, ahol nincsenek velünk a régi emlékek. Mr. Dove, hogyhogy mindig olyan bölcs és józan? Mogorvának és keserűnek kellene lennie, haragudnia az élet igazságtalansága miatt. Ehelyett ragyog az elégedettségtől.

– Nem vagyok száz százaléig elégedett. Kissé magányos vagyok, és időnként nagyon is idegesít, hogy nem tudok felugrani a buszra, kigyomlálni a kertet, és van még ezer apróság, ami bánt. De egészséges vagyok, a látásom jó,, az agyam rendesen fog, ülhetek itt a napsütésben, nézhetem és hallgathatom a madarakat. Azért nem keseredtem meg, mert láttam embereket az enyémnél sokkal súlyosabb sérülésekkel, és ha goromba lennék, nem volnának olyan kedves látogatóim, mint te.

– Bárcsak ne lenne magányos. Milyen jó lenne, ha találna egy Janice-hez hasonló, kedves nőt, még akkor is, ha csak

házvezetőnő vagy jó barát lenne.

Mr. Dove elmosolyodott. Maisy úgy érezte, a férfi kissé naivnak tartja.

– Egyetérték, Janice vagy egy hozzá hasonlóan kedélyes és kedves teremtés igazán jót tenne. Nagyon sokszor meglátogatott, és mindig örömmel láttam. De nem járok a fellegekben, Maisy. Nem sok nő tartana engem jó partinak, és sosem fogom megkockáztatni, hogy megalázzanak, amiért alamizsnáért kuncsorgok.

Maisy kuncogott.

– Milyen furcsa kifejezéseket használ. „Alamizsnáért kuncsorog”, ez olyan, mintha egy táblát tartana, amin az áll: „legyen a barátom”.

Dove is elnevette magát.

– Burley-ben nincs értelme „kuncsorogni”. Mindannyian összesúgnak a hátam mögött, és ujjal mutogatnak felém: „nézd azt a szerencsétlen fickót.”

– Rólunk meg azt suttoadják: „Violet Mitchamre rájár a rúd, egyik családi tragédia a másik után.”

– Mindaddig, míg tudunk nevetni az ilyesmin, nem árthatnak nekünk – jegyezte meg Dove.

– Most mennem kell – mondta Maisy. – Nagyon jó volt nevetni és beszélgetni egy kicsit. Amint lekerül a karomról a gipsz, visszajövök, és tavaszi nagytakarítást csinálok a konyhájában.

– A szavadon foglak – felelte a férfi.

*

Otthon, Nightingalesben Maisy elmesélte Janice-nek, miről beszélgettek Mr. Dove-val.

– Olyan kedves ember – sóhajtott Maisy. – Rossz

belegondolni, mennyire magányos, és mindennel egyedül kell megküzdenie.

– Ha netán itt elveszíteném az állásom, örömmel gondoskodnék róla – mondta Janice álmodozva. – A házikóra ugyan ráférne egy kis szerető törődés, de olyan helyes kis lak, és ahogy mondtad is, Mr. Dove kedves ember.

– Ohohó! – nézett rá Maisy hamiskásan. – Csak nem közel került a szívedhez?

– Ne beszélj csacsiságokat! – mondta Janice határozottan. – Ugyan már! Csak annyit mondtam, hogy szívesen dolgoznék neki, és nem több. Viszont holnap át kell ugranom Lyndburstbe pár dologért, szóval, ha van kedved velem jönni, mehetünk együtt busszal.

– Lehet, hogy bedobok egy levelet Lindának, és megkérdezem, mikor jön haza legközelebb – mondta Maisy. – Jó lenne viszontlátni.

– És azt a helyes fiút is, akiről meséltél, nem igaz? Azt hallottam, ő is részt vett a keresésedben.

– Ezt meg hol hallottad? – kérdezte Maisy. Janice eddig egyszer sem említette, hogy tudott róla.

– Azt csak észrevetted mostanra, hogy Violet Mitcham unokái a legújabb pletykatéma a környéken – kuncogott Janice. – Ebben a szent minutumban valaki biztos arról sutyorog, hogy kolbászt vacsorázol, és most irigyek rád.

– Ne butáskodj, Janice! – Maisy úgy tett, mint aki magas lóról beszél. – De ha szeretnél valami tényleg izgalmas pletykát továbbadni, elmesélheted, hogy holnap új melltartót tervezek venni Lyndhurstben.

22.

MR. DOVE FELPILLANTOTT a könyvéből, amikor Duncan belépett a kertjébe.

– Szevasz! Már azt hittem, sosem dugod ki az orrod abból az erdőből. Hetek teltek el.

Duncan csak nevetett.

– Tényleg szeretek ott lenni, de sajnos tudom, hogy hamarosan át kell gondolnom a karrieremet. Ezért vagyok itt. Ki szeretném kérni a véleményét.

– Nos, csak bátran, fiam – mosolygott Dove. – De mit szólnál előtte egy kis hűtött italhoz vagy egy csésze teához?

– Egy kis gyümölcsleves jólesne – mondta Duncan. – Hozhatok önnek is?

– Szeretem, ha a vendégeim kiszolgálják. A konyhapulton találsz egy üveg narancslevet. A poharak a tálcán, és igen, én is kérek.

Amint mindketten kényelmesen elhelyezkedtek az italukkal, Duncan megkérdezte, hogy Dove szerint mennyi esélye van arra, hogy orvos legyen.

– Nos, az biztos, hogy elég okos vagy hozzá – gondolkodott el Dove. – De muszáj leérettségizned, és felvételizni is kell. Valószínűleg különórákra lesz szükséged, hogy behozd a lemaradást, de szerintem könnyen veszed majd az akadályokat. Talán az is jó ötlet, ha kapcsolatba lépnék egy orvosképzővel, hogy megtudjuk, pontosan milyen vizsgákkal lehet bejutni.

– Megtenné a kedvemért? – kérdezte Duncan. – Szerintem

nagymam vagy apam szívesen fizetne önnek a felkészítésért.

– De ez azzal járna, hogy itt kell maradnod Burley-ben. Tényleg ezt szeretnéd?

Duncan eltöprengett.

– Alapvetően ez az egyetlen hely, ahol lenni akarok, de...
– hirtelen elhallgatott.

– Úgy gondolod, tanácsosabb lenne olyan helyen élned, ahova nem köt ennyi rossz emlék?

Duncan bólintott.

– Amikor ön ideköltözött, azt tapasztalta, hogy már nem gondol mindarra a rosszra, amely önrel történt?

– Ez nem annak köszönhető, hogy ideköltöztem. Foglalkoztam vele, alaposan átgondoltam az egészet, elővettem, nézegettem. Sokan követik el azt a hibát, hogy azt hiszik, az elköltözés megoldja a problémákat, vagy eltörli a rossz emléket. Persze az új kezdet, új otthon, munkahely vagy város segít, de ha az ember nem jön rá, hogyan teheti félre a rossz dolgokat, akkor újra meg újra felüti ocsmány fejét. A legutóbb azt tanácsoltam, hogy írd le, min mentél keresztül, de ha jól sejtem, nem tetted meg.

– Nem. – Duncan leszegte a fejét. – Egyszer megpróbáltam, de a szavak olyan csúnyák voltak, hogy abbahagytam. Elkezdtem elmesélni Grace-nek, de rájöttem, hogy ilyesmiről képtelen vagyok beszélni egy nőnek.

Dove várt egy kicsit, mielőtt megszólalt volna.

– De úgy gondolod, hogy egy másik férfinak el tudnád mondani? Esetleg nekem?

Figyelte, ahogy Duncan arca meg-megrándul, ahogy küzd azzal, hogy kimondja, amit akar, de nem tudja, hol kezdje, vagy nem találja a megfelelő szavakat.

– Kezdheted azzal, hogy elmeséled, hogy vett fel a kocsijába – javasolta Dove gyengéden. – Elszakadt a

szandálod, nem igaz?

– De. Leszakadt a csat, és anélkül a szándálom sehogy sem akart a lábamon maradni. A fűben keresgéltem az út mellett, hátha találok egy madzagot vagy mást, amivel felcsomózhatom, hogy haza tudjak menni, és Mr. Grainger akkor állt meg mellettem az autójával. Alig pár kilométerre jártam Burley-től. Mondta, hogy ugorjak be a kocsiba, és hazavisz. A bicajomat betette a csomagtartóba. De aztán azt mondta, előbb máshova kell mennie, én pedig szívesen tartottam vele. Amúgy sem volt semmi dolgom, a társaságát is szerettem, ezért beleegyeztem. Kedves volt velem. Még meg is állt, és vett nekem egy üdítőt és egy szendvicset. Jól éreztem magam.

– De aztán elvitt valahova, ahol rájöttél, hogy valami nem stimmel?

– Flát, akkor kezdtem el egy kicsit aggódni, amikor csak ment és ment, elhaladt Southampton mellett is, mert haza kellett volna érnem vacsorára. Aztán lehajtott a főútról egy mellékútra, és hirtelen eltűntek a házak. Átmentünk egy hatalmas, rozsdás vaskapun, és az út végén egy magas fákkal körülvett, nagy ház állt.

Duncan máris újra maga előtt látta a helyet, átélte az első benyomását, és hogy hirtelen mennyire megrettent.

A ház elhagyatottnak tűnt, az ablakok bedeszkázva, a bejárathoz vezető lépcső kövei között és az ereszben gyom nőtt.

– Haza akarok menni – mondta, de Grainger ránézett, és felnevetett.

– Ne butáskodj, Duncan. Haza foglak vinni, de előbb be kell mennem ide a holmimért. Tetszeni fog, ígérem.

Duncan kinyitotta a kocsiját, óvatosan kiszállt, mivel mezítláb volt, mert a jó szandálját is levette. Grainger egyszer

csak ott termett mellette, kezében egy hatalmas bevásárlószatyorral. Átkarolta Duncan vállát, és a ház oldalához, egy sokkal kisebb ajtóhoz vezette. Kulccsal kinyitotta, de azonnal visszazárta, amint beléptek.

Egy kicsi, üres szobában álltak. Dohos volt, és elhanyagolt, a tapéta csíkokban hámlott a falakról, és ahogy átmentek a folyosóra, Grainger ezt az ajtót is bezárta.

Duncan ekkor riadt meg igazán. A ház vészjósln vette körül. El nem tudta képzelni, miféle ügyei lehetnek itt Graingernek, és a kulcsra zárt ajtók börtönre utaltak.

– Zárva tartom, hogy a fiaim nyugalomban lehessenek – mondta Grainger, de ragadozóra hasonlító arckifejezése még jobban megrémítette Duncant.

– Milyen fiúk? – kérdezte. – Úgy érti, hogy valaki lakik itt?

– Igen, rendes nyári tábor – mondta Grainger, majd kinyitott egy újabb ajtót a széles folyosón, és Duncan hirtelen egy nagy, mocskos helyiségben találta magát, melyben több kanapé és karosszék állt elszórtan.

Amikor beléptek, négy fiú állt fel, még Duncannél is fiatalabbnak tűntek. Grainger sorra bemutatta őket: Michael, James, Ian és Peter, de Duncan soha ilyen furcsa bemutatkozást nem látott még, mert mind a négy fiú halálra sápadt és megdermedt a félelemtől. A helyiségbe nem jutott természetes fény, mert az összes ablakot deszka fedte. Később Duncan rájött, hogy nemcsak a kinti deszkázás az oka, hanem belülről fémspaletták is vannak az ablakokon, amelyet valahonnan a ház egyik szobájából irányítanak.

– Fogd a szatyrot, és tedd be az ételt a hűtőbe, Michael – szólalt meg Grainger, mire a fiú azonnal ugrott is, felkapta a szatyrot, és átsietett a szomszéd szobába.

– Fiúk, azt akarom, hogy gondoskodjatok Duncanról. Egy ideig velünk marad – jelentette be Grainger.

– Nem maradok – vágta rá Duncan dühösen fordulva a férfi felé. – Mégis mi a fenét művel maga itt? Mi ez a hely? – Elindult az ajtó felé. – Nyissa ki! – kérte. – Most azonnal!

Grainger csak újra rámosolygott azzal a ragadozóvigyorával, és Duncan azonnal tudta, hogy valami borzalmas helyre került, és nagy veszélyben van. Nekirontott a férfinak, mintha egy rögbimeccsen lett volna, hátha fel tudja dönteni, és elveheti tőle a kulcsokat.

Grainger azonban elkapta Duncan vállát, és még mielőtt a fiú védekezhetett volna, teljes erővel állon vágta, amitől Duncan azonnal összerogyott.

– Márpedig itt maradsz – sziszegte. – Most megyek... A fiaim majd elmagyarázzák, hogy mit várok el tőled.

Az ütés ereje, és az, hogy érthetetlen módon egy furcsa börtönbe cipelték, teljesen letaglózta. Grainger sietve elhagyta a szobát, és bezárta maga mögött az ajtót. Peter, egy kedves arcú, szőke fiú, odajött hozzá, hogy felsegítse.

– Azt kell tennünk, amit parancsol, különben megbüntet – magyarázta, és a szeme megtelt könnyel. – Én csak három napja vagyok itt, de Michael, James és Ian már ezer éve.

Duncan megdörzsölte az állkapcsát. Nagyon fáj, de a legkevésbé a sérülése aggasztotta. Egyszerűen nem értette, mi ez az egész.

– Miért hozott engem ide, és ti miért vagytok itt?

Michael, a fekete hajú, szeplős, gyászos tekintetű fiú épp most jött vissza a konyhából.

– A rabszolgái vagyunk, azt kell tennünk, amit parancsol, a szánkba vesszük a farkát, lehajolunk, hogy megdughasson minket, hagyjuk, hogy összevissza vagdosson.

Duncan egy pillanatig azt hitte, hogy ez egy durva és komisz vicc, de Michael felhúzta piszkos ingét, és előbukkantak a mellkasán a bemetszések.

– Ezt az első este kaptam, mert megpróbáltam szembeszállni vele.

Duncan azonnal tudta, hogy valami rettenetes dologba keveredett. Mint egy szörnyű rémálom – csak épp nem fog belőle felébredni és megnyugodni, hogy ez nem a valóság.

– Mindannyian? – kérdezte, és körbenézett a srácokon.

Bólintottak, és most, ebben a mesterséges, gyér fényben látta is, hogy milyen fásultak, soványak és nyúzottak mind.

– És nem próbáltatok megszökni? – kérdezte. – Sikerülnie kell, ha összefogunk.

– Mindent megpróbáltunk – mondta az alacsony, vörös hajú lan. – Mindnyájunkat megégetett a cigijével, amikor észrevette, hogy megpróbáltuk leverni az egyik lakatot. – Duncan felé nyújtotta a karját, amelyen tíz-tizenkét apró égésfolt éktelenkedett, mind gyulladt volt, és gennyedzett.

James leült az egyik kanapé karfájára. Magasabb volt a többiekénél, ő is szőke, de sokkal keményebb arcvonású.

– A mostohaapám is ezt csinálta velem, és amikor Don kedves volt hozzám, és azt ígérte, hogy biztonságos helyre visz, hittem neki. De ő még rosszabb. Időnként elhozza a haverjait is, hogy ők is szórakozzanak velünk.

Aznap este Duncan többet tudott meg bizonyos dolgokról, mint amit valaha is lehetségesnek tartott volna, nem beszélve arról, hogy mindez tizenhárom-tizenöt éves fiúkkal történt.

Graingert Donnak nevezték, és mind azt mondták, hogy egy kedves idegennek tűnt, amikor szóba elegyedett velük. Michaeltól azt kérte, mutassa meg, merre van egy közeli út, ezért a fiú beszállt a kocsijába, hogy odavezesse, hiszen úgyis arrafelé lakott. Jamest azzal állította meg, hogy orvos, és azért jött, hogy hazavigye a fiút, mert az édesanyja rosszul lett.

Mind a négy fiú elhitte, hogy Grainger igazi úriember, de amint egy kis utat megtettek az autóval, a férfi motyogott

valami kifogást, és mire észbe kaptak, az arcukra szorított egy rongyot, amitől elájultak. Mire magukhoz tértek, már itt voltak.

Ez már önmagában is épp ijesztő volt, de Michael azt is elmondta, hogy amikor megérkezett, lakott itt két másik fiú is, még hetekkel ezelőtt.

– Az egyikük John Seeward Portsmouthból, a másik Eric Jones Southamptonból. Szerintünk elvitte és kinyírta őket – közölte Michael, – Én leszek a következő, én vagyok itt a legrégebben.

– Minden rendben, Duncan?

Mintha nagyon messziről ért volna el hozzá a tanár hangja. Összerezzent, és visszatért a jelenbe.

– Nem kell folytatnod, ha nem akarod – mondta Dove. – El tudom képzelni, mennyire kimerített.

– Hangosan gondolkodtam? – suttogta Duncan. – Azt hittem, csak visszaemlékeztem.

– Igen, hangosan meséltél – Dove hangja megremegett, és amikor Duncan felnézett rá, látta, hogy könnyes a szeme.

– Amikor a többi srác elmondta, hogy mit tett velük, nem akartam elhinni – mondta Duncan, és a kezével eltakarta a szemét, mintha valamit ki akarna zárni a tudatából. – Leírni is szörnyű, sokkal rosszabb, mint amiről a japán hadifogolytáborokról szóló, vacak könyvekben olvastunk. De a többi fiú nem olyan volt, mint én, uram. Ők nem jó családból jöttek, nem voltak elég tanultak ahhoz, hogy tudják, milyen gonoszság ilyesmit művelni... Michael és James olyanok lettek, mint az állatok. Felmarkolták az ételt a konyhában, és mindenkit félrelöktek, ha azt hitték, ezzel nyernek bármit is. Mindent megtettek Graingernek, amikor megjelent, játszottak az izéjével... Ugye érti, mire gondolok? Szerintem azt hitték, ettől majd kivételezni fog velük. De nem. Láttam, hogy

Grainger megveti őket azért, amiért ilyen készségesek. Folyton verte és kínozza őket.

Egy pillanatra szünetet tartott.

– Peter, ő az a srác, aki mellettem hevert, amikor kiszabadítottak minket, gyenge volt, csenevész, olyasvalaki, akit a többi srác halálra szekál. Képtelen volt kiállni magáért, és Grainger imádta kínozni. Egyszer, amikor megjelent, elkezdett mindenfélét, üveget, dugóhúzó és ilyesmit feldugni a fenekébe. Peter csak üvöltött és üvöltött, ömlött belőle a vér, de minél hangosabban üvöltött, Grainger amúll jobban élvezte az egészet.

– Nem tudtatok volna összefogni és felülkerekedni rajta? – kérdezte Dove.

– Én javasoltam, de a többiek annyira féltek, hogy tudtam, nem állnának ki mellettem, amikor eljön az ideje. Amikor Grainger megérkezett, szólt, hogy a két fiú menjen ki a konyhába, és csukja be az ajtót. Mindig engedelmeskedtek neki. Egyik nap az ajtó mögé álltam, és az egyik konyhai hokedlivel fejbe vágtam, amikor belépett, de istentelenül megfizettem érte. Megkötözött, és Michaelt arra kényszerítette, hogy mindenfélét csináljon velem, ő pedig csak nézte.

– Nem kell folytatnod – mondta Dove, és szelíden megfogta Duncan alkarját. Megdöbbsentette a fiú hangjában remegő fájdalom, és az, ahogyan kezébe temeti az arcát.

– Szerintem de – mondta Duncan. – Az eset után kékre-zöldre vert. Napokig ennivalót sem kaptam. Azt mondta Michaelnek és Jamesnek, hogy megkaphatják az adagomat. Peter megpróbált adni nekem a sajátjából, de tőle is elvették. A legrosszabb az volt, amikor lan meghalt. Először azt hittük, csak alszik, de aztán lederengett... Legalább három napig ott volt velünk holtan, mire Grainger visszajött, és elvitte. Nem

tudom, mibe halt meg. Feltételezem, hogy ha a rendőrség megtalálja a holttestét, akkor ez is kiderül.

Dove tudta a választ. A barátja, Henry elmondta. Iannak eltört a gerince, olyan erő nehezedett rá, amikor megerőszakolták. De ezt nem fogja elárulni Duncannek, a fiú épp elég rettenetes emlékképpel kénytelen megbirkózni.

– Mennyi ideig voltál azon a helyen? – kérdezte inkább.

Duncan vállat vont.

– Mintha örökké tartott volna, de amikor nem látni a napot, és nincs természetes fény, az ember annyit alszik, amennyit csak bír. Senkinek nem volt órája, ezért még azt sem tudtuk, nappal van-e vagy éjszaka. Csak akkor láttunk pár másodpercig napfényt, míg Grainger belépett az ajtón.

Elgondolkodott, majd folytatta:

– Nem is akartam beszélni a többiekkel, legalábbis az első pár nap után nem. Péterrel beszéltem, de a többiek undokok voltak. Nagyon mocskos volt minden. A nagyszobán kívül volt egy konyha, egy fürdőszoba, és egy másik szoba, ahol matracok voltak a földön. Néha kitakarítottam, de leginkább azért, hogy csináljak valamit. Grainger hozott nekünk ételt, de csak szendvicset, húsos pitét és ilyesmit. Sosem kaptunk meleg ételt, kivéve, ha nagy ritkán hozott halat és sült krumplit. De napok teltek el úgy, hogy semmit sem ettünk. Ez is Grainger egyik trükkje volt. Mint a kutyaaidomítás: ha kaptunk finomságot, akkor jött a mutatvány. De én sosem kúsztam a lábainál. Úgy néztem rá, mint egy féregre, és azt hogy utálta!

– Emiatt nem büntetett meg még jobban?

– De igen. Megvert, káromkodott és kigúnyolt, de velem nem csinált annyi perverz dolgot, mint a többiekkel. Szerintem attól félt, hogy leharapom a farkát, ha beleerőlteti a számba.

Duncan elhallgatott, könnyek csorogtak le az arcán, és úgy zokogott, mint egy kisgyerek.

– Ennyi elég, ne mondd tovább... – kérte Dove. – Szerintem eleget meséltél, nem gondolod?

Duncan még sírdogált egy kicsit, de végül a könnyek elapadtak, és már csak szipogott.

– Azt mondtam Peternek, hogy sosem leszek képes erről beszélni, ha kiszabadulunk, és tényleg azt hittem, hogy így lesz.

– Szerintem a Graingerrel szembeni bátorságod mentett meg – mondta Dove szelíden. – Szóval megérte.

– Talán. Peterért is harcoltam. Egyik nap Grainger valahová el akarta vinni, biztos voltam benne, hogy őt is meg akarja ölni, ezért nekiugrottam, mivel mar csak ketten maradtunk. Ezek után vitt minket el abba a pincébe, ahol megtaláltak. Onnantól kezdve semmit sem tett velünk, szerintem azért, mert túl piszkosak voltunk. Csak ledobta az ételt, meg néha egy üveg vizet a lejárón. De előfordult, hogy napokig nem jött, és amikor láttam, Peter mennyire legyengült és beteg, nagyon megbántam, hogy azt követeltem, hogy maradjon velem.

– Nos, hála neked és Maisynek, Petert is kiszabadították, kapott ételt és gyógyszert, és nem fojtotta meg, nem temette el a senki földjén.

– Az lehet... – sóhajtott Duncan. – De nem vagyok benne biztos, hogy Peter eléggé magánál volt ahhoz a vége felé, hogy tudja, hogy megmentették. Talán jobban küzdött volna az életben maradásért, ha tudja.

– Nem szabad magadat hibáztatnod Peter miatt. Minden tőled telhetőt megtettél.

Duncan szeme tele volt fájdalommal és bánattal.

– El sem hiszem, hogy mindezt elmondtam önnek, tudott

arról, hogy egyesek ilyesmire képesek?

– Csak akkor hallottam róla, amikor jóval idősebb voltam, mint te most, Duncan – mondta Dove. – Azt hiszem, a hadsereg vonzza az erőszakos és perverz ízlésű embereket. De sose feledd, hogy az ilyenek igazából kisebbségben vannak. Amikor megnősülsz, és gyerekeid lesznek, nem szabad arra gondolnod, hogy a fiadat vagy a lányodat megtámadják. Tanítsd meg nekik, hogyan legyenek elővigyázatosak, hogy ne menjenek el idegenekkel, és hasonlókat, de mindig próbáld észben tartani, hogy több a jó és nemes lelkű ember a világban, mint a rossz.

– Mint ön, Grace és Janice – mondta Duncan. – Önök mind igazi példaképek.

Mr. Dove mosolygott a bók hallatán.

– Te pedig, Duncan, orvos leszel, még akkor is, ha a biológiakönyvvvel kell csapkodnom a fejed, hogy ne add fel a tanulást.

Május végén, néhány nappal az után, hogy Duncan beszélt Mr. Dove-val, lekerült a gipsz Maisy karjáról.

– Fogadni mernék, hogy csodálatos érzés volt, amikor végre levágták rólad – mondta Janice, és két kezébe vette Maisy alkarját, elkezdte gyengéden bedörzsölni krémmel, mert annyira száraz volt a lány bőre.

– Igen, újra szabad vagyok – bólintott Maisy. – Sok mindent megtanultam fél kézzel megcsinálni, de alig várom, hogy belemerüljek egy kád meleg vízbe, rendesen megmoshassam a kezem, és meg tudjak fordulni az ágyban anélkül, hogy valaminek nekikoppantanám a gipszet, mert attól mindig felébredtem.

Janice elmosolyodott.

– Örülök, hogy többet nem panaszkodsz, hogy mennyire

viszket, és nem kérsz meg, hogy vakarjam meg a karod a kötőtűmmel.

– Látod, milyen gyenge és satnya a másik karomhoz képest, ami már leburnult a napon? – Maisy egymás mellé tette a két karját. – Az egész megye felemás karú lányunk fog csúfolni.

– Ha szeretnéd, elkenhetek rajta egy kis gépzsírt – javasolta Janice. – De ha jól sejtem, legszívesebben biciklire pattannál, hogy meglátogasd Duncant.

– Holnapra terveztem – gondolkodott el Maisy. – Amikor múlt héten itt járt, sokkal nyugodtabbnak tűnt, nem igaz? És leburnult a napon. Az volt az érzésem, legszívesebben örökre ottmaradna.

– Mit gondolsz, kezd napirendre térni afelett, ami vele történt? – kérdezte Janice.

– Nem hinném, hogy valaha is el fogja nekem mesélni. A testvérem, de sok tekintetben apánkra hasonlít. Bájosan régimódi, szentül hiszi, hogy a hölgyeknek nem illik rossz dolgokról beszélnie.

– Én sem hinném, hogy tudnod kellene ilyen komisz dolgokról – mondta Janice. – Annyit változtál Duncan eltűnése óta. Leginkább jó irányban, de van pár dolog, ami aggaszt.

– Az ilyesmi miatt gyorsan felnő az ember – jegyezte meg Maisy komoran. – De mi az, ami aggaszt?

– Hogy talán újra fiatal lánynak kellene lenned, szórakozni, táncolni járni, szerelmesnek lenni. Néha úgy érzem, olyan lettél, mint egy anyatigris, aki veszélyt szimatol, és ugrásra kész. Nem tesz jót, hogy mindenre és mindenkire gyanakszol.

– Gondolom, míg Grainger szabadon kószál, és bármikor megtámadhat egy fiatal fiút, egy percig sem leszek nyugodt.

– Meggyőződésesem, hogy a felesége rejtegeti – mondta Janice. – Nem feltétlenül itt, a közelben, de minden gond nélkül felhívhatta az asszonyt, és találkozhattak valahol.

Maisy megrázta a fejét.

– Ez nagy butaság lett volna Mrs. Grainger részéről. Ha segít neki, akkor börtönbe kerül. Különben is, nem hiszem, hogy lenne nő, aki ilyesmit megbocsátana.

Deirdre Grainger a kétségbeesés határára jutott. Az égadta világon semmi rosszat nem tett, mégis mindenki úgy bánt vele, mint egy elvetemült gyilkossal.

Tehetetlen volt. Nem mehetett fel autóval Észak-Skóciába, sem egy távol eső helyre, mert a rendőrség minden lépését figyelte, és utánamenne. Az sem bizonyult életképes ötletnek, hogy az ékszereit Londonba vigye eladni – biztos volt benne, ha megpróbálna vonatra szállni, őrizetbe vennék. Mégis úgy érezte, ha egyeben nappal tovább marad idebent, a bámészkodók miatt behúzott függönyök mögött, abba beleőrül.

Még a közeli vegyeskereskedésbe sem tudott elmenni élelmiszert venni, mert nem voltak hajlandóak kiszolgálni, ezért autóval kellett átmennie Bournemouthba vagy Southamptonba, kendő és napszemüveg mögé bújva, és fohászkodva, hogy senki se ismerjen rá a napilapokból vagy a híradóból. Persze a rendőrség ilyenkor is követte.

Tényleg azt hiszik, hogy segítene Donaldnak azok után, amit tett?

A saját családja, a bátyja, a két húga és az édesanyja kitagadta. Mindegyikőjüknek írt, könyörgött nekik, hogy higgyék el, ő épp olyan áldozat, mint a többiek. De ők megkeményítették a szívüket, és a legrosszabb az, hogy sosem fognak megenyhülni, még akkor sem, ha Donaldot végre

elkapják és felakasztják.

A nappalok végtelennek tűntek, az éjszakák még hosszabbnak, és ő semmivel sem tudta kitölteni az időt. Kitakarított, rendbe tette a fiókokat, de a kertbe nem mehetett ki, mert a környékbeliek megdobálták. Sikerült még a ház hátsó traktusa felől is rátámadniuk, mert a sikátorból meg tudták közelíteni. A kerítését felgyújtották, a gyepre festéket borítottak, kutyapiszkot hajítottak az ablakának, gyomirtót locsoltak a bokraira és virágaira.

A kert most sok tekintetben azt tükrözte, ami az életével történt. Hajdanán ez volt az öröme-büszkesége, mintha egy kertészeti magazinból vágták volna ki a szépen nyírt gyepvel, halastóval, virágágysokkal, sehol egy szál gyom...

Most teljesen tönkretették: a növények elhaltak vagy haldokoltak, a tavacska tele szeméttel és döglött hallal, mert azokat is megmérgezték. A gyeppel most már inkább szeméttelre hasonlított, a behajigált törött üvegek és dobozok körül itt-ott nőtt csak fű.

Ugyanezt látta, amikor a tükörbe nézett. Az arcán vörös foltok éktelenkedtek, a szeme, amely korábban búzavirágkéken csillogott, most fakó volt és vérekes. Aranylós haja elvesztette a fényét és ruganyosságát. Ősz hajszálak bukkantak elő. Már nem volt az a fejedelmi nő, aki után mindenhol megfordultak.

Harminchét éves volt, és Donald nem csupán az életét és jövőjét pocskolta el, még az akaraterejét is elvette, hogy újra kezdje az életét. Azért ment hozzá feleségül, mert szerette – jóban, rosszban, ezt fogadta meg. Ha a férfi elveszítette volna minden pénzét, és albérletbe kellett volna költözniük valamilyen félresikerült üzleti vállalkozás miatt, azzal együtt tudott volna élni.

Amikor az esküvőn kimondta a szavakat, hogy jóban,

rosszban, álmában sem gondolta volna, hogy a „rosszbán” ilyen pokol is lehet. Éjszakánként ébren feküdt az ágyában, és az járt az eszében, amit a férjéről megtudott. Nemcsak megölte azokat a fiúkat, hanem megerőszkolta, megverte mindet. A halálukkal nem ér véget a tragédia – tönkretette a szülők, testvérek, rokonok és barátok életét is. Ha Donald most besétálna, Deirdre felkapná a konyhakést, és beledöfné a férfi gonosz szívébe.

De persze nem fog ide besétálni. Tudja jól, hogy egyetlen tisztességes ember szemébe sem nézhet bele soha többet, különösen nem a felesége szemébe.

Ő sem tudott senki szemébe belenézni. Mélyen, legbelül azt érezte, hogy a férje miatta lett ilyen – mert ő valamit tett vagy nem tett meg.

Felállt a kanapéről, odament a lépcső alatti szekrényhez, és elővette az összetekert ruhaszáritó kötelet, amelyet Donald bő egy éve ígérgetett, hogy kifeszít. Amikor a rendőrség átkutatta a házat, erről is megkérdezték. Ha nem lett volna még mindig az eredeti csomagolásában, rajta a helyi kereskedő nevével, valószínűleg magukkal vitték volna potenciális bűnjelként.

Deirdre a cserkészeknél sokféle csomó megkötését elsajátította, Donald sokszor meg is dicsérte az általa készített csúszóhurkot, amikor valamit oda kellett kötniük a tetőcsomagtartóra. Deirdre most meg fogja kötni élete utolsó és legjobb csomóját.

Egy órával később el is készült. A kötelet az emeleti lépcsőfordulóban rögzítette a korláthoz, pont annyira lógott le, hogy a célnak megfeleljen.

Levette a papucsát, a széket az ablak elé helyezte, és felállt rá. A sors fintora... Amikor eljöttek megnézni a házat, mielőtt megvették volna, annyira megtetszett neki ez a kis kuckó a

korlát mögött, épp akkora volt, hogy elfért benne egy kis könyvespolc és egy karosszék. Elegánsnak tartotta, de Donald mindig azt mondta, hogy csak a helyet pazarolja. Deirdre, mióta a négy fal közé szorult, gyakran üldögélt itt egy könyvvel, mert nagyobb biztonságban érezte magát.

Fogta az imént megkötött hurkot, kipróbálta, megfelelően csúszik-e fel és le, nehogy elakadjon. Aztán átbújtatta rajta a fejét, fellépett a korlátra és leugrott.

*

Alig múlt délután egy óra, amikor Grainger felhajtott a BSA motorbiciklivel a kis, hepehupás útra, be az erdőbe.

Önelégülten gondolt arra, milyen fondorlatosan sikerült olcsó közlekedési megoldást találnia, ami ráadásul senkinek sem tűnik fel. A szerencsének köszönhetette. Miután otthagya valahol a Rover 90-est, elkötött egy régi Fordot, és azzal ment végig a déli parton Eastbourne felé. Nem volt konkrét terve arra vonatkozólag, hogy hova akar eljutni, de a part menti nyaralók biztonságosabbnak tűntek, mert annyi idegen nyüzsgött ott a vakáció miatt.

Délután hat óra volt, szakadt az eső, amikor lefordult a főúttól Seaford Head felé, ahol gyerekkorában cserkészként nagyon sokszor táborozott. Emlékezett rá, hogy van ott egy parti őrség számára fenntartott, ósdi bódé, ahol talán meghúzhatja magát éjszakára.

A sziklaszirtre felvezető, meredek lépcső aljában nem parkolt egyetlen autó sem, és az egész környék kihaltnak tűnt, még magányos kutyasétáltató sem járt arra. Azonban a parkolóban egy BSA motorbicikli árválkodott.

Korábban, nagyon rövid ideig neki is volt egy ugyanilyen járgánya, ezért megállt, hogy szemügyre vegye. Amikor

felnézett, megpillantotta a motor tulajdonosát, egy húsz év körüli fiatalembert, aki régi bőrdzsekit viselt, amely túl nagy volt rá, és a kezében hozta a bukósisakot, ahogy jött lefelé a sziklák között.

Grainger messziről látta, hogy a fiatalember feldúlt. A szemét törölgette, és a vállát felhúzta.

– Mi a gond, fiam? – kérdezte Grainger, amint a srác közelebb ért.

– Minden – érkezett a válasz két szipogás között. – A barátnőm közölte velem, hogy adjam el a motoromat. Elege van abból, hogy mindig fázik és elázik mögöttem. Azt mondta, addig nem is akar látni, míg nem kocsival megyek érte.

Grainger egészen biztos volt benne, hogy a srác azzal az örült gondolattal mehetett fel a szirtre, hogy az egésznek véget vet, csak mire felért, meggondolta magát. Grainger képtelen volt rokonszenvezni valakivel, aki ilyen gyenge, hogy még az öngyilkosság is megfordul a fejében, mert a lány nem szereti a motorbiciklizést. De meglátta a kínálkozó lehetőséget.

– Nagyon sajnálom, de ha ennyire sokat jelet neked ez a lány, miért nem adod el a motort? – kérdezte.

– Körbekérdeztem már pár műhelyben, de csak harminc fontot ajánlottak érte, és ennyiért csak tragacsot lehet venni.

– Egy szenvedélyes motorbicikli-gyűjtő kell neked – mondta Grainger. – És milyen érdekes, én az volnék. Gondolkodás nélkül elcserélném az autót ezért a motorért.

– Tényleg? – A fiú végigmérte a Fordot, amely jó állapotban volt, majd visszapillantott a motorjára, onnan pedig Graingerre. – Komolyan beszél?

Grainger nem gondolta teljesen komolyan, de nem azért, mert nem kellett volna neki a motor, inkább azért, mert bárki,

akinek van egy kis sütnivalója, azonnal megsejtette volna, hogy ez csapda. De a fiú vontatott beszédéből arra következtetett, hogy nem lehet nagy lángész. Menni fog, mint a karikacsapás.

– Hogyne – válaszolt. – Amikor veled egyidős voltam, én is ilyenekkel jártam, és nagyon hiányzik. Egy szavadba kerül, és már meg is van a csere. Még az esőkabátomat is odaadom a dzsekidért cserébe. Aquascutum, kisebb vagyongba került. – Megmutatta a kockás bélésbe varrt címkét. Nem mintha ez a lassú felfogású srác meg tudna különböztetni egy drága esőkabátot egy olcsótól. – Már most odahajthatsz a kisasszony ablaka alá. Gondolj bele, mennyire lenyűgözi majd, hogy ezt titted érte... Sőt mondok még valamit – folytatta. – Írd fel a címed, és én feladom postán a forgalmi, amint este visszaértem Hastingsbe. Én is megadom a címem, és te is elküldheted a papírokat.

Az irattárcájából elővette Richard E. Wyatt névjegykártyáját, a hastingi üzletember több mint egy éve kereste meg valami jogi ügy miatt. Egy gépészeti vállalatot vezetett. Wyatt végül másik jogi iroda mellett döntött, de Grainger most nagyon szívesen bújt a férfi bőrébe.

A srác csak bámulta a címet, szemmel láthatóan jó hely lehetett.

– Nos, ha már így állunk, csapjuk is nyélbe az üzletet, mielőtt bőrig ázunk – sürgette Grainger, és átnyújtotta neki a noteszt.

A srác felfirkantotta a nevét és a címet, és Grainger mosolyogva olvasta el: a fiú egy Eastbourne-nel szomszédos kis faluban lakott.

– Add csak azt a bőrdzsekit... A barátnőd azt fogja hinni, hogy nyertél a lottón, amikor megjelenesz.

És ennyi. Grainger felvette a dzsekit és a bukósisakot,

beindította a motort, és elrobogott. Még csak vissza sem nézett, hogy a fiún hogy fest a kabátja – egyedül az érdekelte, hogy a kabát estére már Eastbourne-ben lesz. Hetekbe telik, mire a rendőrség rájön, mi történhetett: általában csak akkor találják meg a lopott kocsikat, amikor otthagyják valahol. Ez a Jennings gyerek annyira elégedett volna a cserével, hogy hetente fogja mosni és polírozni az autót – kizárt, hogy otthagyná valahol.

Az óta az este óta az időjárás kellemes volt, és ha nem félt volna attól, hogy egy útlezárásba botlik, Grainger akár boldog is lett volna. Jólesett végigsuhanni a kis falvak mellékutcaín, élvezte az arcát melengető napsugarakat. Már-már azt is kezdte megszeretni, hogy valóságos kaland éjszakára ágyat keresnie – hol egy lakókocsiban, hol egy csűrben talált hálóhelyet, és izgalommal töltötte el a feladat, hogy pénzt kerítsen. Az egyfontos bankjegy, amit a háziak a tejes embernek hagytak ott a lépcsőn, a templomi adománygyűjtő doboz – egyszer még egy nyitva hagyott konyhaajtón is beosont, és ellopta az asztalon hagyott pénztárcát. Jó kis zsákmány volt, mert a pénztárcában majdnem hét fontot talált.

Ugyan próbálta meggyőzni magát, hogy az orránál fogva vezeti a rendőrséget, de napnyugta után, amikor fázott és éhes volt, szembe kellett néznie a valósággal. Tudta, hogy ez nem tarthat örökké. Egyszer úgyis elkapják és felakasztják.

Újra meg újra elképzelte, milyen lehet. Nem akart tovább élni, ha csavargóként kell léteznie, mert már mindig ez lesz, ha nincs pénze ahhoz, hogy kijusson az országból, és új személyazonosságot szerezzen. De félt a börtöntől és a kötélig vezető úttól. Egyedül attól lenne könnyebb elviselni a gondolatot, ha nagy csinnadrattával távozna a színről: ha átverné a rendőrséget, és visszamenne arra az egy helyre,

ahova feltételezésük szerint sosem térne vissza.

Az újságban olvasta, hogy állandóan figyelik a házát, ostoba módon azt hitték, hogy még egyszer, utoljára meglátogatja Deirdre-t. Na persze! Másra nem volt jó, mint hogy főzzön, mosson és takarítson rá; magában Dinka Deirdre-nek hívta, mert a nő egyszerű volt, mint a faék. Dehogyan akart visszamenni hozzá! Burley és az erdő hívogatta.

Az ifjúsága javát ott töltötte – ott jól érezte magát, kalandok várták, ott tanult meg ezt-azt. Ami azt illeti, az első légyottja egy hozzá hasonló érdeklődésű férfival is ott esett meg, és utána több is.

Sikeres jogászként szinte mindennap áthaladt Burley-n, és azt kívánta, bárcsak ott lakna. Az első perctől kezdve, hogy szakmai minőségben felkereste Violet Mitchamet, azon törte a fejét, hogyan vehetné rá, hogy hagyja rá Nightingalest. Már-már azt hitte, elérte a célját, miután hónapokon át puhítgatta, hallgatta az idős asszony vitriolos kifakadásait, igyekezett elbűvölni, sőt még teázni is elvitte.

Ha nem lettek volna azok az átkozott ikrek, és az a minden lében kanál, bolond nő, akár még sikerrel is járt volna. Az is megfordult a fejében, hogy elcsábítja a lányt, hogy rátehesse a kezét az örökségére, amikor az öreglány meghal.

A legnagyobb hibát azzal követte el, hogy elrabolta Duncant.

A többi fiú mind számkivetett volt – nem túl okosak, rossz családból származtak, olyanok, akik éheznek a szeretetere. Könnyű volt igába hajtani őket, lesték minden szavát.

De Duncan! Nemcsak azért volt rossz ötlet, mert közel állt a családhoz, hanem azért is, mert nem is volt az esete. Nagyon intelligens, jó nevelést kapott gyerek, elvei voltak, inkább meghalt volna, mint hogy feladja azokat. Ez csodálatra méltó, ahogyan az is, ahogyan próbálta azt a nyamvadt Petert

megvédeni. Talán pont ezért nem ölte meg.

Az az eszelős erdei remetenő most a célpont. Fájdalmas és elhúzódo halált tervezett neki. Szenvedni fog, mert miatta ő is szenvedett. Már a gondolat is izgalommal töltötte el.

GRAINGER NEM TUDTA, Gracc kunyhója pontosan hol lehet az erdőben, de pár évvel korábban hallotta, hogy a nő a furgonját Enochnál tartja, vagyis a hely nem lehet túl messze onnan. Már június volt, és Grainger húsvét, vagyis egész pontosan április eleje óta bujkált, és ugyan már halálosan unta az állandó éberséget és a folyamatos mozgásban levést, jó érzés volt visszatérni az erdőbe.

Elhajtott Enoch háza mellett, eszébe jutott, hogy annak idején a barátaival mindig bezörgettek hozzá, aztán elrohantak. Enoch ilyenkor az öklét rázva jött ki, amit ők nagyon viccesnek találtak.

A ház mellett egy ósdi, kék furgon parkolt. Csak Grace-é lehetett, mivel Enoch nem tudott vezetni. Abból, amit a két emberről tudott, úgy gondolta, Grace és Enoch eszményi párt alkotnának. Mindketten remeteéletet élnek, bolondok és házsártosak. A New Forest mintha vonzaná a különcöket. Eszébe jutott, hogy amikor gyerek volt, a környéken legalább három nőről keringett a hír, hogy boszorkányok.

Egészen meglepett neki a gondolat, hogy ő is bekerül New Forest történelmébe. Vajon milyen nevet adnak majd neki? Késes jogász, véres kezű Grainger, a burley-i rém? Még az is lehet, hogy viaszbábut kap Londonban, Madame Tussaud panoptikumában.

Közvetlenül Enoch háza előtt állította le a motort, majd elindult a telek mellett húzódó ösvény erdő felőli szakaszán, letaposott növényzet után kutatva. Csak állatnyomokat látott,

de az egyik helyen mintha nemrég ember vágott volna át a bokrok között.

Melege volt a bőrdzsekiben, a mozgásban is zavarta, ezért visszament a motorhoz, és a dzsekit meg a bukósisakot elrejtette a közeli bokrok közt az esetleges tolvajok elől. A motort semmi értelme elrejteni, mert senki sem tudta, hogy az övé.

Sajtszagot árasztott, mert az utóbbi két napban sehol sem talált lehetőséget mosakodásra. A szakálla is megnőtt, és első osztályú álca lett volna, ha a rendőrség nemrég nem adta volna át a sajtónak a fantomképet arról, hogyan nézhet ki mostanra szakállal. Kinyitotta a motor csomagtartóját, és kivette a köteleket, majd átvette a nyakán, a lelógó végeket az övéhez rögzítette a vadászkésével egyetemben.

Óvatosan lépkedett, igyekezett a lehető legkisebb zajt csapni, hogy ne keltse fel az öreglány kutyájának figyelmét, ezért csak nagyon lassan haladt. Am füstszagot érzett, vagyis biztos lehetett benne, hogy jó irányba megy. Körülbelül negyedórával később a cserjék és a fák ritkulni kezdtek. Egy bokor ágain át kipillantva egy tisztást látott, és feltételezte, jó helyen jár.

Keresett egy pontot, ahonnan jobban beláthatta a tisztást, leguggolt, és elhúzott egy ágat, hogy kikémleljen.

Legnagyobb meglepetésére és örömeire úgy százméternyire ott volt Duncan, és a szikkadt földet ásta. Jól nézett ki, csak rövidnadrágot és bakancsot viselt, meztelen felsőtestét aranybarnára sütötte a nap.

Ahogy nézte a fiút, Grace Deville is megjelent. A nő tengerészkék, bő inget viselt, hasonlóan bő nadrágot és szalmakalapot. Mintha egy darab papírt mutatott volna Duncannek. A fiú a földbe dőfte az ásót, félresöpörte az arcába hulló, szőke hajat, ahogy a nő mondanivalójára figyelt. Sokkal

érettebbnek és erősebbnek látszott, mint amire Grainger emlékezett, és a férfi érezte, hogy a farka váratlanul életre kelt.

Feltételezte, hogy a papíron bevásárlólista lehet, mivel a nő kezében egy cekker volt, és amikor elindult, két ujját az ajkai közé tette, és füttyentett. A jelre egy fekete-fehér collie szaladt oda hozzá ugrándozva.

A nő eltűnt a bokrok között a tisztás túloldalán, a kutya is vele együtt. Ekkor Duncan újra kézbe vette az ásót, és folytatta a munkát.

Az, hogy itt találta Duncant, felért egy lottó ötössel. Egész eddig arról álmodozott, hogy megöli, hogy fájdalmat okozzon az apjának és a testvérének is, de azt hitte, esélytelen, hogy valaha is egyedül találja. De most itt van, az erdő közepén, védtelenül.

Kényelmesebben helyezkedett el, és átgondolta a lehetőségeket. Muszáj kitalálnia, hogyan kaphatja el Duncant úgy, hogy közben a környéket is figyeli.

Most nem csaphat le, míg a fiú kint van a tisztás közepén. A meglepetés erejével akkor élhet, ha egy olyan helyen rejtőzik el, ahova a fiú biztosan be fog menni.

Amennyire innen látszott, csak három ilyen hely volt: a patak, ahova a fiú inni vagy kezet mosni mehet, a budi, és a kunyhó, ahol az öreglány lakik. A patakot azonnal leszavazta, mert nem volt elég fedezék, és a kunyhóba sem tud észrevétlenül bejutni. De a budi jó megoldás lehet – elég nagy ahhoz, hogy elbújjon mögötte, miután Duncan bement, majd rávesse magát, amikor a fiú dolga végeztével kijön.

Grainger úgy döntött, hogy azonnal elfoglalja a helyét, de ha a tisztáshoz közel kúszik át a bokrok alatt, Duncan valószínűleg meghallja. Ezért visszament az út felé, ahonnan jött, majd amikor úgy gondolta, hogy hallótávolságon kívül van, átlósan átvágott a bokrok és szederindák között a kunyhó

túlsó oldalán álló árnyékszék felé.

Nehezen haladt, egyes részeken alig tudta átverekedni magát, de nem adta fel. Egész végig hallotta az ásás hangját, ezért tudta, hogy Duncan gyanúját nem keltette fel semmi.

Amint elért az illemhelyhez, és elrejtőzött a bokorban, leült, hogy ne fárassza magát feleslegesen, és töprengeni kezdett, hogyan ölje meg a fiút. Kése és kötele van, vagyis adja magát, hogy leszúrja vagy megfojtsa.

De egyik halálnemet sem érezte megfelelőnek. Túl gyors mindkettő; örömét akarta lelni a fiú fájdalmában.

Aztán eszébe jutott.

Élve felgyújtja. Ez még az ő mércéje szerint is brutális megoldás, de ha már ez a hatyúdala, akkor legalább legyen olyan, amiről hosszú évekig beszélnek majd.

Foglyul ejti a fiút, a száját betömi, odakötözi egy fához vagy póznához, majd tüzet gyújt alatta. Már a gondolattól is hevesebben kezdett verni a szíve, és a farka megint megmoccant.

Még jobb ötlete támadt. Mi lenne, ha a fiút egy fához kötné, és megvárná, míg az öreglány visszajön, és őt is megkötné, mégpedig úgy, hogy láthassák egymást? így nemcsak azt éreznék, hogy égnek, hanem azt is látnák, ahogy a másik ég.

Kilesett a rejtekhelyéről, és máris meglátta a célnak tökéletesen megfelelő fákat. Az egyik pont épp Duncan mögött lenne, a másik ötvenméternyire előtte, közel ahhoz a helyhez, amerre Grace távozott. Két erős, érett fa. Maga a tökély.

Amikor Grace visszajön, odarohan Duncanhez, hogy kioldozza, azt felételezve, hogy valaki kirabolta a kunyhót. Ekkor Grainger kiugrik a bokrok közül, elkapja a nőt, és szépen megköttözi.

Egyedül a kutya okozhat gondot. Grainger hallotta, mekkora csaholást tud csapni, amikor az a dög megtámadta Hugót, és nem szerette volna, ha vele is az történik. Az újságok azt írták, hogy Hugó arca eldeformálódott. Esetleg alkudozhatna Grace-szal, hogy nem bántja, és Duncant is elengedi, ha addig megköti a kutyát. Vajon megtenné?

Valamiért azt gyanította, hogy nem, ezért fel kell készülnie arra, hogy megöli az állatot.

Eltelt egy óra, és Duncan még mindig szorgosan dolgozott. Fagyökereket és nagy kődarabokat emelt ki a földből egy csákánnyal, majd kapával fellazította a talajt, mégpedig nagyon alaposan. Látszott, hogy kimelegedett, és egyszer oda is ment a patakhoz, és mohón ivott a kezéből, majd vizet fröcskölt az arcára és a hónaljára, de még mindig nem ment oda az árnyékszékhez.

Már délután három óra felé járt, és Grainger kezdett nyugtalankodni. Nem csupán nagyon éhes volt, hanem egyre nőit az esélye, hogy az öreglány hamarosan visszatér, és akkor kénytelen mára (eladni a tervét. Vagy visszajönni sötétedés után, és felgyűjtja a kunyhót benne a két lakójával.

Miközben ezen morfondírozott, Duncan hirtelen beledöfte a kapát a földbe, és elindult Grainger irányába.

Grainger ezt látva nesztelenül felállt, még a lélegzetét is visszatartotta. Hallotta, hogy a budi ajtaja kinyílik, majd a fiú pisilni kezd. Ekkor lopakodva megkerülte a tákolmányt, megállt ott, ahol a nyitott ajtó lesz, kezébe készítette a kötelet, és az övében ott várt bevetésre készen a kés is.

Az ajtó kinyílt, és kilépett a fiú. Grainger előreugrott, a kötelet átvette a fiú nyakán, és erősen meghúzta.

Duncan felkiáltott, ellenállt, vergődött, mindkét karjával hadonászott, rúgkapált, kétségbeesetten igyekezett kiszabadulni.

– Ne mocorogj! – figyelmeztette Grainger. – Kés van nálam, és habozás nélkül használok. – Megszúrta a fiú hátát, hogy értésére adja, nem csak üres fenyegetés volt. – Most pedig szépen menj vissza oda, ahol az előbb ástál. Csak semmi hősködés, nem akarlak bántani, csak válaszokat akarok kapni.

Azt gondolta, talán Duncan túlságosan megdöbbsen, hogy beszéljen vagy akár küzdjön, mert a fiú egész higgadtan lépkedett át a kerten; még a hadonászást is abbahagyta. De tudta, hogy a srác eszes, ezért nagy valószínűséggel épp valamit terve.

– Ahhoz a fához, és dőlj neki háttal – Grainger a fa felé kezdte taszigálni. Ekkor Duncan hirtelen megint ellenszegült, fél kézzel elkapta Grainger ingét, és ököllel belevágott az oldalába.

Az ütés fájdalmasra sikerült – a fiú a vártnál jóval erősebb volt, de Grainger előnyösebb helyzetben volt, hiszen Duncan mögött állt, a kötelet a fiú nyakára szorította, és a kötél végét a bal keze köré csavarva fogta. Még szorosabbra húzta, így Duncan nem tehetett mást, mint nekirogyott a fának, és ujaival kaparta a kötelet, hátha lazíthat rajta.

– El a kezekkel! – parancsolt rá Grainger, és megmutatta neki a kését. – Különböztet beléd mélyesztem.

Végighúzta a pengét a fiú lapos hasán, épp csak annyira, hogy a bőrt felkarcolja. Élénkpiros vércseppek buggyantak elő.

– Most pedig tedd a kezed magad mögé a fa törzsére, különben előveszem a farkad, és levágom.

Duncan engedelmessé vált. Grainger az egyik rövidebb kötéldarabot kivette az övéből, hogy a fiú kezét a fa mögött egymáshoz kötözze, majd egy másikkal a bokáit is szorosan összekötötte.

– Ugye nem is volt olyan rossz... – mondta gúnyosan,

ahogy visszament a fa elé. – Ha nem lettél volna olyan prűd ott a nagy házban, akkor minden másképp alakul. De bediliztem, ez valószínűleg feltűnt. Hivatalosan is pszichopata vagyok. Olvastam a *The Times*ban, szóval biztosan igaz... és nem érdekel, hogy mi lesz velem. De még egyszer utoljára kiszórakozom magam.

A zsebéből kihúzott egy gyűrött rongyot, és belegyömöszölte Duncan szájába, olyan erősen, hogy a fiú öklendezni kezdett.

– Így már jobb. Velem ne szórakozz! Most szépen leülök, és kivárom, hogy visszajöjjön az a vén szatyor.

Grace alig fél óra múlva fel is bukkant. Grainger már messziről hallotta a nő dudorászását, így elég ideje maradt elrejtőzni az egyik fa mögött. Aztán meghallotta a bokrok zörgését, majd a kutya kirohant, egyenesen Duncanhez, és vidáman ugrált körülötte.

Ez sokkal jobban alakul, mint ahogy Grainger remélte. Odament a kutyaához, aki még mindig lelkesen várta, hogy Duncan megsimogassa. Gyorsan egy kötéldarabot fűzött át a nyakörvén, és egy bokor mögé rángatta a rugdosó, csaholó, vergődő ebet.

Egyetlen késszúrás elég volt a kutya fejébe, és az állat azonnal holtan esett össze.

Megint elrejtőzött, és úgy várta Grace Deville-t.

Az asszony a cekkert cipelve lépett ki a bokrok közül. Azonnal meglátta Duncant, a földre dobott mindent, és odarohant a -fiúhoz.

– Ezt ki tette? – kiáltotta. Grainger hallotta, hogy a fiú a rongyon át fojtottan megpróbálja figyelmeztetni, de már késő volt. Előugrott a bokor mögül, elkapta a nő csuklóját, hátracsavarta a kezét, és megkötözte. Duncanhez hasonlóan a nő sem adta magát olyan könnyen, rugdosott, sőt

megpróbálta lefejelni és leköpni, de esélye sem volt. Grainger hamarosan odakötözte egy fához Duncannel szemközt, és egy ronggyal az ő száját is betömte.

Grainger már annyira izgatott volt, hogy úgy érezte, mindjárt felrobban. Odament a fáskamrához, egy ládát telepakolt rőzsével, majd egy-egy kis máglyát rakott a két foglya lábánál. Amikor odavitte a fahasábokat is, tüntetőleg lassan rendezgette el a rőzse tetején.

– Imádom a tüzet – mondta hol az egyikre, hol a másikra vigyorogva. – Tudtátok, hogy az égő emberi húsnak olyan a szaga, mint a sertéssültnek?

Az öreglány olyan rémültnek tűnt, mintha szívszélhűdés kerülgetné. A szeme majd' kiugrott a helyéről, az orrcimpája meg-megremegett, úgy nézett ki, mint az a tehén, amelyet egyszer végignézett, ahogyan a mézárszékre vitték leöltni. Tudta, hogy milyen sors vár rá. Grainger egér/cn biztos volt benne, hogy ha kivenné Grace szájából a rongyot, ő is ugyanúgy bőgne, mint az a tehén.

Duncan reakciója kiábrándító volt. Rendkívül higgadt maradt, egyáltalán nem küzdött, csak nézte az öreglányt, mintha néma üzenetet próbálna neki küldeni, hogy valaki úgymé meg fogja őket menteni.

Hogy tovább növelje a gyötrelmüket és félelmüket, előhozta a döglött kutyát, és letette kettejük közé.

Erre viszont már Duncan is reagált: a szeme elkerekedett, és mintha egy könnycsepp gördült volna végig az arcán. Ami pedig azt a vénséget illeti, úgy nézett ki, mint aki legszívesebben élve megnyúzná a kíznóját.

Grainger végül leült egy padra, hogy onnan figyelje őket. Ez volt eddig a legjobb: két ember szorosan megkötözve, halálra rémülten, és most addig élvezheti a kétségbeesésüket, ameddig kedve tartja. Később, amikor petróleumot locsol

majd a hasábokra, és meggyújtja a tüzet, az lesz élete legnagyobb és legszebb orgazmusa. Egyelőre azonban elég az is, hogy itt ül, nézi őket és fantáziái.

*

Maisy inkább Enoch házáig ment el biciklivel, mert az az út simább volt, és amúgy sem esett messze Grace kunyhójától.

Egy üveg dzsemet és tejszínes piskótát hozott magával, amelyet ő süített aznap reggel, és egy üveg bodzabort, amelyet Janice készített.

Amikor a biciklijét nekitámasztotta egy fának, észrevette a bokrok mellett álló motorkerékpárt, és azonnal gyanakodni kezdett. Eddig egyetlen motorost sem látott bejönni az erdőbe. Az utakon sokan motoroztak, meg is álltak a teázók előtt, de valamiért sosem tartotta a motorosokat olyanoknak, akik csak úgy sétálgatnak az erdőben. Valami nagyon nem stimmel.

Különben is, ha a motor tulajdonosa Enochoz jött látogatóba, akkor Grace furgonja mellett parkolt volna. Lehet, hogy egy gazember, aki hallotta a szöbeszédet, miszerint Grace különc és valószínűleg gazdag is, és eljött, hátha ki tudja rabolni?

Ugyan Maisy úgy gondolta, Grace-nek nemigen eshet baja így, hogy Duncan is ott van vele, azért mégiscsak óvatosan lopakodott végig az aljnövénnyel benőtt ösvényen. Pár perc elteltével feltűnt neki, hogy nagy a csend – túlságosan is nagy: Toby nem ugat, Duncan nem kiálto-zik, és még ásás, favágás vagy kapálás zaja sem hallatszik. Szaporábban kezdett verni a szíve.

Az ösvény a kunyhóhoz nagyon közel ért véget, de Maisy távolabb állt meg, és átlesett egy bokor ágai között, hogy lássa, mi történik. Valójában arra számított, hogy Duncan és Grace a

füvön alszanak, és még az a gondolat is megfordult a fejében, hogy ha így van, akkor jól rájuk ijeszt azzal, hogy a kunyhó falán függő, régi bádogteknőt megkongatja.

Azonban egy bozontos szakállú férfit látott, aki az egyik pádon ült. Kellett pár másodperc, mire felismerte, és akkor is csak azért, mert a férfi nagyon figyelt valamit jobbra tőle. Grace-t, aki egy fához volt kötözve.

Maisy hátán végigfutott a hideg. Grainger! De mit tett Duncannel?

Óvatosan oldalra hajolt, és ekkor meglátta a fiút egy másik fához kötözve. A látványt még rémisztőbbé tette, hogy egy-egy kisebb rőzserakás állt előttük. És Grainger mellett egy petróleumos kanna.

Egyenlő távolságra Grace és Duncan között ott hevert Toby, egyértelműen élettelenül, a pofáján és bundáján levő fehér foltok véresek voltak.

Maisy egy pillanatra úgy érezte, menten elájul. Lehajolt, hogy a vér visszamenjen a fejébe, majd megfordult, hogy segítségért siessen. De csak pár lépést tett meg, amikor eszébe ötlött, hogy Grainger bármelyik másodpercben meggyújthatja a gyufát. Legalább tíz perc eljutni az első telefonig, és a jó ég tudja, mennyi időbe telik, mire a rendőrség kiér ide.

Egyedül kell cselekednie. De egymaga mégis mit tehet? A férfi könnyedén felülkerekedne rajta.

Ekkor hirtelen eszébe jutott, hogy Grace-nek van egy vadászpuskája.

A kunyhóban, közvetlenül a bejárati ajtónál, egy polcon tartja. Egyszer említette Maisynek, hogy mindig csőre van töltve, hátha valaki megpróbálná bántani vagy kirabolni.

A bejárati ajtón azonban semmiképp sem juthat be a kunyhóba. Grainger azonnal meglátná. De hátul van egy ablak is.

Lábujjhegyen lopakodott, hogy véletlenül se lépjen egy ágra, ne zörgesse meg a bokrokat, és sikerült megkerülnie a kunyhót. Az ablak másfél méter magasan lehetett, sehol semmi, amire ráállhatna, ezért nagyobb köveket halmozott az ablak alá.

A szíve csak úgy zakatolt. Ha késlekedik, vagy a férfi meghallja, Grace és Duncan elevenen fognak megégni. Végül is Graingernek már nincs veszítenivalója.

Végre sikerült elérnie az ablakot, kifeszítette, majd bemászott rajta. Grace ágya az ablak alatt állt. Egy függönnyel kerítette el, amióta Duncan is vele lakott. A fiú a túloldalon, egy matracon aludt.

A kinti ragyogó napsütés után a kunyhó sötét volt, és nagyon meleg, mert Grace szünet nélkül táplálta a tüzet a főzéshez. Maisy átvágott a szobán a fegyverhez, magában fohászkodva, hogy meg tudja tenni, amire készült.

Még soha az életben nem volt fegyver a kezében, nemhogy lőtt volna. De Grace egyszer elmesélte, hogyan kell, ezért Maisy most azt remélte, hogy eleget tud hozzá. A lényeg, hogy tétovázás nélkül, egyenesen lőjön, és megölje Graingert. Egy kisebb sérülés nem elég. Mindent vagy semmit.

A kis oldalsó ablakon kilesve látta, hogy Grainger nem mozdult el. Háttal ült neki, és hol Duncanre, hol Grace-re pillantott, és a petróleumos kannával ijesztgette őket. Az, hogy Toby ott hevert köztük a fűvön, és a tudat, hogy a férfi megölte ezt a gyönyörű, okos kutyát, egész egyszerűen már sok volt.

Alig bírta magát visszafogni, legszívesebben kirohant volna az ajtón dühösen üvöltve a férfira. De mély levegőt vett, a vállához emelte a fegyvert, szilárdan megtartotta, és belenézett a célkeresztbe.

Meg kell húznod a ravaszt, mondta Grace annak idején. Ne kapkodj, célozz jigyelmesen, és finoman húzd meg a ravaszt.

– Vezesd a kezem, Grace – fohászkodott Maisy, ahogy kilépett az ajtón a verandára. Ott megállt a fegyverrel a vállán, belenézett a célkeresztbe, beállította, hogy Grainger háta pontosan a közepén legyen.

Lassan lement a három lépcsőfokon a fűre, és a szemét le sem véve a célpontról közelebb lépett.

Nem mert sem Duncan, sem Grace felé pillantani, de érezte, hogy ők meglátták, ezért próbálta magába szívni a felőlük érkező erőt.

Amikor tudta, hogy elég közel van már, megtorpant.

– Készülj a halálra, te szemét! – kiáltotta, mire a férfi hátrafordult ültében, így szembe került vele, amikor Maisy meghúzta a ravaszt. A fegyver akkorát rúgott a vállába, hogy majdnem elesett miatta, de még látta, hogy Grainger a földre hanyatlik.

Maisy összegörnyedt, és a földre rogyott – akkora sokkot okozott neki, amit tett, hogy képtelen volt felállni. De miután pár másodpercig feküdt a földön, a vér kezdett visszaáramlani a fejébe, magához tért, és újra talpon volt.

Először ellenőrizte, hogy Grainger csakugyan meg-halt-e, habár nem igazán tudta, erről hogyan lehet meggyőződni. A férfinak lyuk tátongott a mellkasán, és a vér lassan átáztatta az egész ingmellet. Egyértelműen nem lélegzett, nyitott szeme is üvegesen meredt a semmibe. Maisy először Grace-hez rohant oda, és kikapta a rongyot a szájából.

– Ó, Grace, mennyi ideig voltak itt így? – megpróbálta kioldani a csomókat, de az ujjai annyira remegtek, hogy nem sikerült.

– Volt nála kés – mondta Grace. – Azzal vágd el a köteleket!

Maisy átszaladt Duncanhez, és az ő szájából is kivette a rongyot, majd odament Graingerhez, hogy megkeresse a kését. Maisy pár másodpercig a férfi mellkasán keletkezett lyukra meredt, és ahogy a vér lassan vörösre festette az inget, azon gondolkodott, hogyan volt képes ezt megtenni.

A faggatózás és a háláikodás azonnal megkezdődött, amint Grace-t és Duncant kiszabadította.

– Fantasztikus voltál – mondta Duncan, és könnyek csorogtak az arcán. – Meg sem rezzentél. Figyeltelek, ahogy kijössz a kunyhóból, és a szívem a torkomban dobogott, nehogy elvétsd a lövést. Elmondani sem tudom, hogy

mennyire bátor voltál.

– Én el tudom mondani – jegyezte meg Grace, ahogy kitárt karra közeledett Maisy felé. – Te vagy a legbátrabb, legokosabb és leghiggadtabb ember, akit valaha is ismertem.

Maisy beleroskadott Grace verejtékes ölelésébe, és a feszültségtől sírva fakadt.

– Van pár elintéznivalónk – figyelmeztette őket Duncan. – Először is, hívni kell a rendőrséget. Ha itthagyhatlak titeket, akkor elmegyek telefonálni. Grace, készíts magadnak és Maisynek egy csésze teát. Gyorsan letakarom Tobyt, mielőtt elmegyek.

– Majd én – mondta Grace a feldúltságtól remegő ajakkal.

– Az én szeretett Tobym... Olyan hűséges és odaadó kutya volt. Nagyon fog hiányozni.

– Annyira szomorú vagyok, és rettenetesen sajnálom, Grace, tudom, hogy mennyire szerette – mondta Duncan. – Ma este tisztességgel eltemetjük. De most sietnem kell. Maisy, a bicajod Enochnál hagytad? Elvinném magammal.

Nem sokkal később Grace és Maisy kint ültek a kunyhó melletti padon egy-egy bögre teával a kezükben. Maisy még mindig remegett az idegességtől. Grace a kutyatakaróval fedte be Toby holttestét, de Graingert nem volt hajlandó betakarni.

– Hadd petézzenek rá a pöcelegyek, úgyis ezt érdemli – mondta. – Tudod, Maisy, mintha hallottam volna, hogy valaki közeledik Enoch háza felől. Fohászkodtam, hogy ne te legyél az, de aztán megszűnt a zaj, és azt hittem, csak képzelődtem... Duncant figyeltem, de láttam, hogy errefelé néz, ezért én is odafordultam, és akkor megláttalak a fegyveremmel. Veled voltam, amikor felkiáltottál, esküszöm, hogy én irányítottam azt a lövedéket. De a visszarúgástól nem fájdult meg nagyon a vállad?

– De, egy kicsit – ismerte el Maisy, és megdörzsölte a vállát. – Gondolom, holnapra szépen belilul. De beszélünk kell valamiről, mielőtt Duncan visszaér, mert az biztos, hogy ez mindent felkavar. Mondott már valamit?

– Keveset, de szerintem Mr. Dove-nak sokkal több mindent elmondott. Ha a rendőrség itthagya velem, szerintem most már a többit is elmeséli. Remek fiú, kivételes férfi lesz belőle. Örültem, hogy ittlakott velem.

Maisy a kezét Grace karja alá csúsztatta, és közelebb húzódott hozzá.

– Mi is örülünk, hogy az életünk része lett, Grace. Ki hitte volna? Emlékszik, hogy amikor először becsörtettünk ide a bokrokra, maga kiabált velünk?

Grace közelebb hajolt Maisyhez, és pusztit nyomott a homlokára.

– Az volt az érzésem, hogy nem azon az estén láttalak titeket utoljára. Bármennyire is undorodom attól, amit ez a vadállat tett, azt nem sajnálom, hogy minket hármunkat összehozott.

– Most már tiszteletbeli anyuka lett, Grace – nevetett Maisy. – Szerintem mostantól azon leszünk, hogy rávegyük, költözzön biztonságosabb helyre, ami melegebb télen, modern, és kényelmes.

– Lehet, hogy most már készen is állok rá – sóhajtott Grace. – Nem hinném, hogy ezentúl szívesen laknék itt azok után, ami történt, és Toby nélkül.

Maisy nem vetette fel, hogy szerezhetne új kutyát. Érezte, hogy ez most tapintatlanság lenne. Igazság szerint úgy érezte, hogy jelen pillanatban egyiküknek sem számít semmi: sem az, hogy mihez kezdenek majd az életben, hol lakjanak, kivel találkozzanak. Kétségtelen, hogy az érzés részben a soknak tudható be. Túl hosszú ideig éltek Grainger árnyékában, és

mindezt most a helyére kell tenniük.

Azzal is ki kell békülnie, hogy megölt egy embert. Jelen pillanatban nem is tűnt valóságosnak, mintha csak filmen látta volna. De az élete hátralevő részében tudni fogja, hogy mire volt képes. És ez kissé megrémítette.

– Ittmaradok Miss Deville-lel – ismételte Duncan kissé nyomatékosabban Williams őrmesternek.

Már este hét óra volt. Rengeteg rendőr érkezett, köztük egy orvos szakértő is, hogy megállapítsa Grainger halálát. Később a férfi holttestét minden lehetséges szögből lefényképezték, ahogy szegény elpusztult Tobyt és a máglyákat is, amelyekkel Grainger elevenen akarta megégetni őket. Végül elvitték a tetemet a hullaházba, a vadászfegyvert lefoglalták bűnjelként, Grace-től és Duncantól is vallomást vettek fel a történetekről.

Maisy még nem tett hivatalos vallomást, arra másnap délelőtt, a rendőrőrsön kerül majd sor.

Williams őrmester az utóbbi fél órában egyfolytában győzködte Duncant, hogy menjen haza Maisyvel Nightingalesbe.

– El kell temetnem Tobyt, és vigyázni akarok Grace-re – mondta Duncan olyan hangsúllyal, amelyből a rendőr megérthette volna, hogy ne üsse bele az orrát más dolgába. – Jobban szeretném, ha Maisy is velünk maradna, de ezt neki kell eldöntenie.

– Szívesen maradok – mondta Maisy dacosan a rendőrre nézve. Még soha ennyire nem akart a fivérével lenni. – Beugorhat hozzánk, hogy szóljon nagyanánk. Szerintem megérti majd, különben is, elég idősek vagyunk ahhoz, hogy egyedül döntsünk.

– Ez roppant szokatlan – morgott a férfi. – Amikor

felhívtam Mrs. Mitchamet, hogy elmondjam, mi történt, azt kérte, hogy siessenek haza.

– Ilyeneket az iskolás gyerekeknek üzennek! – csattant fel Maisy. – Nagymamának ott van Janice, és biztos vagyok benne, hogy egész este telefonon fog beszélni apámmal. Ő nem áldozat. Mi hárman viszont igen, és együtt kell maradnunk.

A rendőr kérdően pillantott Grace-re. A nő vállat vont.

– Hallotta, mit mondott. Én nem vitatkoznék egy olyan lánnyal, aki ilyen remekül lő!

Duncan kuncogva fogadta Grace megjegyzését, de Maisy elnézett oldalvást, hogy a rendőr ne vegye észre, hogy ő is mindjárt elneveti magát. Láta ennek az egész nyomozásnak a fonákját. A rendőrség alig tett valamit, hogy elfogja Graingert – mintha inkább a feleség után szimatoltak volna. Grace és Maisy végezte el a munka javát, és mindennek fényében nem is értette, hogy van bőr a képükön megpróbálni utasíthatni őket.

– Bizonyára tudja, Miss Mitcham, hogy vád alá helyezhetik Mr. Grainger meggyilkolása miatt?

Grace előrelépett, az arca kipirult a méregtől.

– Maga megőrült, vagy csak ennyire érzéketlen és ostoba? – sziszegte. – Igen, feltételezem, hogy a törvény szerint vádat kell emelni. De jelen pillanatban itt csak két gyerek van, akik hihetetlen bátorságot tanúsítottak, és elvégezték maguk helyett a munkát. Együtt kell maradniuk, szóval most azonnal tűnjön innen, és közölje a hírt a nagymamájukkal!

Williams őrmester és a többi férfi pár perccel később el is hagyták a tiszta, és az ikrek nevetésben törtek ki.

– Csodálatos volt, Grace! – mondta Duncan. – El sem hiszem, hogy azt mondta neki, hogy tűnjön el!

Grace nevetett, de a szemében valódi szomorúság ült. Az

ikrek tudták, hogy lesújtotta Toby halála. Hosszú ideje a kutya volt az egyetlen barátja és társasága, és nélküle nehéz lesz az élete.

– Megásom Toby végső nyughelyét, Grace – mondta Duncan gyengéden. – Jöjjön, és mutassa meg, hova szeretné temetni.

– Azt a helyet szerette, ott... – mondta Grace, és egy kisebb emelkedőre mutatott a tisztást körülvevő bokrok közelében. – Reggel pont odasüt a nap, és Toby szeretett ott napozni. De a melegebb délutánokon is mindig visszament oda, mert akkor árnyék esett rá. A mancsára tette a fejét, úgy feküdt, és onnan figyelte, ahogy dolgozom a kertben.

– Akkor oda fogjuk eltemetni – mondta Duncan. – Menjen csak be, míg én ások. Majd szólok, ha elkészültem.

Aznap este tízkor Grace gyertyákat gyújtott, és egy viharlámpát is. Tobyt már eltemették a labdájával és takarójával együtt, és mindhárman megsiratták a hant mellett állva.

Vacsorára parázson sült krumplit és kolbászt ettek, és csendben megiszogatták a bodzabort is, amit Maisy hozott magával aznap délután. Könnyedén lecsúszott még egy-egy nagy szelet piskóta is, miközben a délután történt eseményekről beszélgettek.

– Tényleg azt hittétek, hogy meg fog ölni titeket? – kérdezte Maisy Duncantól. – Vagy abban reménykedtetek, hogy valaki megment?

– Egy percig sem kételkedtem abban, hogy tényleg meg fogja gyújtani a fát – válaszolt Duncan. – Látnod kellett volna az arcát, élvezettel húzta az időt. Nem hittem, hogy bárki is épp most erre járna. Reggel találkoztunk Enoch-kal, említette, hogy busszal átutazik Southamptonba. De erre amúgy sem

jött volna, és ugyan az átfutott rajtam, hogy te megjelenhetsz, azt egy percig sem gondoltam, hogy meg tudnál minket menteni.

– Furcsa gondolatok futnak át az ember agyán, amikor fél. Nekem az ágy mellett heverő piszkos ruhák jutottak eszembe, hogy valaki bemegy és megtalálja – mondta Grace. – Kínosnak éreztem. Képzeljétek csak el!

Maisy szeretettel mosolygott az idősödő nőre.

– Az ilyen buta gondolatoktól vagyunk emberek – mondta. – Egy állat sosem jön zavarba.

– Szerintem Grainger halála felszabadított – jegyezte meg Duncan csendesén. – Ma este könnyebbnek érzem magam, mintha egy nehéz teher gördült volna le a vállam-ról. Amikor bezárva tartott, különösen az első időkben, amikor többen voltunk, úgy éreztem, azért választott, mert tudta, hogy gyenge vagyok, és kívülálló. Mert a többi fiú is ilyen volt. Amikor az egyikükkel szörnyű dolgokat művelt, a többieknek nézniük kellett. Duplán borzalmas volt annak, aki nézte, mert tudta, hogy egy-két nap, és ő lesz ebben a helyzetben. Akkor ő következik.

Grace és Maisy csak hallgatta, mindketten érzékelték, hogy most Duncan végre megnyílt, és nem lenne jó kérdésekkel vagy megjegyzésekkel félbeszakítaniuk.

– De még akkor is, amikor azt hittem, olyan vagyok én is, mint a többi fiú, nem voltam hajlandó elfogadni. Ezért szembeszálltam vele. Nem ütöttem meg vagy hasonlók, ahhoz nem volt elég erőm. De egyáltalán nem engedelmeskedtem, ahogy a többiek, akik előnyt reméltek ettől. Kimutattam az undoromat. Azt nem mondhatom el, hogy mire kényszerített minket, hogy vele vagy egymással mit tegyünk, ilyesmiről nőknek nem beszélünk. De azt elmondhatom, hogy a makacsságom mentette meg az életemet. Láttam, amikor

Michael és Jamest kivitte a házból, három hét vagy egy hónap különbséggel... Nem tudom pontosan, mert nehéz volt követni az idő múlását, de tudtam, hogy meg fogja ölni őket. Mindannyian tudtuk, és mind azt hittük, mi leszünk a következők.

Elhallgatott, többször is mély levegőt vett, mintha az émelygését akarta volna legyűzni. Grace és Maisy türelmesen vártak.

– Nagyon rám szállt. Abban reménykedett, hogy annyira kétségbeesek, hogy hajlandó leszek bármire. De időnként berúgott, és beszélt hozzám, olyankor majdnem megsajnáltam. Elmesélte, hogy szerelmes volt apánkba. De apu csúszómászónak nevezte. Többet nem mesélt erről, de az volt a benyomásom, hogy fiatalon ő is olyan lehetett, mint a többi fiú, akiket bezárt: gyenge, csúnya, nem tudott beilleszkedni, és most azért büntette őket, mert őt is büntették. Szerintetek ez logikus?

Grace-t és Maisyt annyira meglepte, hogy a véleményüket kéri, hogy először nem is válaszoltak.

– Igen, teljesen logikus – felelte Grace pár másodperccel később. – Hallottam róla, hogy az ilyesmi soha véget nem érő körforgás lehet, a bántalmazott gyerek később bántja a sajátjait, és így tovább.

– Kedves tőled, hogy megpróbálsz mentséget találni neki, Duncan – jegyezte meg Maisy.

– Ugyan, hisz meg akartam ölni. Istenem, annyira gyűlöltem. De olyan zavarodott volt. Szerintem nem is igazán a fiúkat kedvelte, hiába csinált ilyesmit. Aljas volt, de inkább az volt a lényeg, hogy hatalma van fölöttünk. Igazából ez keltett benne izgalmat. Ma délután is ugyanolyannak láttam. Azonnal meggyújthatta volna a tüzet, de azért nem tette, mert élvezni akarta a félelmünk és gyötrődésünk látványát. A

házban, ahol a többi fiúval voltam, tudtam, hogy az egyetlen esélyem a túlélésre az, ha szembeszegülök vele, undok vagyok vele, kimutatom, hogy nem adom meg magam neki. Annyi verést kaptam, hogy elmondani sem tudom, de megpróbáltam úgy tenni, mintha egy olyan japán hadifogolytáborban lennék, mint a *Híd a Kwai-folyón* című filmben, hogy össze kell fognunk, hogy életben maradjunk, és meg tudjunk szökni.

– De miért vitt át titeket abba a pincébe, ahol rátok találtunk? – kérdezte Grace.

– A többi fiú mind eltűnt, Peter nagyon beteg volt már, látszott, hogy ha így megy tovább, hamarosan meghal. Szerintem azzal a szándékkal vitt minket oda, hogy ott hagy meghalni, de nem tudta rászánni magát. Időnként visszajött, hozott ennivalót és vizet... sosem eleget, de legalább valamennyit. Nem hiszem, hogy tényleg meg tudott volna ölni. Legalábbis a saját kezével nem.

– De ma mégis elevenen meg akart égetni – jegyezte meg Maisy.

– Azt mondta, megőrült, és szerintem ez igaz is. Azt mondta, hogy ő lesz New Forest legendája.

Mindhárman hallgattak, és csak bámulták a tüzet, ahogy szürcsölték a bort.

Öt perc elteltével Grace szólalt meg.

– Holnaptól kezdve folytatnotok kell az életeteket. – Először Maisy-re, aztán Duncanre nézett. – Szerintem vissza kellene menned a nagyanyádhoz, Duncan, Maisyvel együtt.

– De akkor egyedül marad, Toby sincs már – mondta Duncan. – Jöjjön haza velünk! Tudom, hogy nagyanyánk szívesen adna egy szobát.

– Nem tudnék már más házában élni – mosolygott Grace.

– De talán keresek egy biztonságosabb, modernebb otthont. Lehet, hogy holnap át is megyek Enochhoz, és megkérdem,

tud-e valami jó helyet. De előttetek ott az egész élet, amit meg kell élnetek.

25.

Július

ALAN ODAÁLLT MAISY ELÉ, az arcára kiült az öröm, hogy újra találkoztak.

— Szia, Maisy! Egek, de jó újra látni téged!

Maisy elpirult. Majdnem két év telt el azóta, hogy Bournemouthban megismerkedtek, és másfél év azóta, hogy a fiú szakított vele a karácsonyi táncmulatság után. Alan valamennyivel magasabb lett azóta, az arca is elveszítette a kisfiús teltségét, és ugyan Maisy ezerszer megfogadta, hogy sosem fogja ugyanazt érezni a fiú iránt, mint annak idején, ahogy meglátta, azonnal tapasztalta azt a jól ismert gyomorremegést.

Reménykedett abban, hogy majd Lyndhurstban egyszer összefutnak – Linda említette, hogy Alan a nyári szünetet otthon tölti majd. Maisy inkább csak arról akart meggyőződni, hogy tényleg túljutott ezen a csalódáson. De talán mégsem.

– Én is örülök, hogy látlak – felelte Maisy. – Milyen az élet Bristolban?

– Hadd hívjalak meg egy teára, és közben elmesélem – mondta Alan. – Most, hogy sikerült újra rád találnom, nem akarok elengedni.

Ezt volt az a pillanat, amikor bátran mondhatta volna, hogy sürgős dolga van, vagy rosszabbra sem tud gondolni, mint hogy a fiúval teázzon, de egyik sem volt igaz.

– Jólesne egy kis tea – mondta. – Lindához készültem látogatóba, de úgyis csak négyre vár.

Alan a Copper Kettle teázóba vitte a High Streeten.

– Itt készítik a legistenibb csokis ekler fánkot – mondta, ahogy helyet foglaltak az ablak mellett. – Még álmodtam is róluk Bristolban.

Maisy felnevetett.

– Biztos vagyok benne, hogy az álmaid azért izgalmasabbak, mint a csokis ekler fánk. Én a tejszínes szeletjüket szeretem. Kicsit maszatolós, de fincsi.

– Mesélj el mindent, te mesterlövészek gyöngye... – mondta a fiú, miután a pincérnő felvette a tea- és süteményrendelést.

– Ezt ne! – szólt rá Maisy, és figyelmeztetően felemelte az egyik kezét. – Ezt már eleget hallottam. – Igazából nem haragudott. Az egyik újság aggatta rá a mesterlövészek gyöngye becenevet, és azóta sokan el is kezdték használni. Maisy időnként még viccesnek is találta.

– Rendben, azt hiszem, tényleg tapintatlan voltam, de lenyűgözött, amit tettél. Ahogy minden ismerőszámot is.

– Viszont nekem együtt kell már élnem ezzel – mondta Maisy. – Végre elejtettek ellenem minden vádat. Úgy döntöttek, hogy az önvédelem és az emberélet védelme felment a törvény előtt.

– A közvélemény fel is háborodott volna, ha tényleg perbe fognak! – jelentette ki Alan. – Hallottam, hogy a felesége öngyilkos lett. A szüleim felületesen ismerték is Graingeréket, találkoztak néhány társasági eseményen, de anyu szerint nem valószínű, hogy a nő tudott bármiről is, amit a férje tett.

– Szörnyű, hogy csak három héttel találtak rá... – jegyezte meg Maisy. – A rendőrség egészen Grainger haláláig figyelte a házat, és úgy tudom, a felesége minden lépését

kövezték, mégsem tartották különösnek, hogy egyszer csak nem jelent meg többet, és esténként nem égett a házban a villany.

– Rendőrnek kellene állnod – mondta Alán széles vigyorral. – Úgy látom, sokkal rátermettebb nyomozó vagy, mint akik a helyi erőknél dolgoznak. De most mihez fogsz kezdeni?

– Nem is tudom. Apu ma este jön le Londonból, szerintem a jövőnkről akar beszélni velem és Duncannel. Tudsz róla, hogy dadus voltam Brightonban? Nemrég visszamentem meglátogatni a gyerekeket, és Mrs. Ripley, az anyukájuk, beíratott egy kétnapos felzárkóztató gyors- és gépiró tanfolyamra. Le is vizsgáztam. Nem lett tökéletes, jót kaptam a pontosságra, a sebességre gyengébb jegyet adtak, de azért átmentem. Szóval talán kapok titkárnői állást, ha visszamegyek Londonba.

– Ezt szeretnéd? – kérdezte Alan.

– Nem igazán, de szerintem a titkárnői tapasztalat szinte minden karrierhez jól jön. És persze jó lenne távol kerülni az itteniektől, mert mindenki úgy kezel, mintha cirkuszi attrakció lennék.

– Nos, elképesztő volt, amit tettél. És az emberek csak csodálnak érte, nem akarnak kellemetlenkedni. Még Grace Deville-t sem tartják már a falu bolondjának. Tényleg, hogy van?

Maisy elmosolyodott.

– Ez a legjobb, ami kisült a dologból. Vett egy kis házikót Nightingaleshez egészen közel. Csak egy hálószobája van a tetőtérben, lent pedig egy nappali, a konyha és a fürdőszoba, de nagyon takaros kis ház. Úgy hívják, Robins, ami illik is rá.

– Egek, akkor nagy váltás lehet az erdőhöz képest. Hogy tudtátok meggyőzni, hogy költözzön el?

– Szerintem elsősorban azért döntött így, mert Grainger megölte a kutyáját, Tobyt. Gondolom, titokban annak is örül, hogy van fürdőszobája, rendes mosogatója és gáztűzhelye, de elsősorban a hatalmas kert győzte meg. Az egyik fele gyümölcsös és egy nagy zöldségeskert, a másik fele gyep és virágágyások sora. Tele van kifejlett fával. Méhészkedni szeretne, és persze magával viszi a csirkéit is. A kert ráadásul az erdő széléig tart, így a régi otthona minden előnye megmarad, de a hátrányai nélkül.

– Milyen kedves lány vagy, Maisy – mondta Alán, és az arckifejezése elárulta, hogy komolyan beszél. – Ekkora örömet okoz Grace új élete, és lefogadom, hogy a költözködésben is segíteni fogsz.

– Ez nem kedvesség, hanem hála és szeretet. Soha senki sem fogja igazán átérezni, mit tett értem és a testvéremért – mondta Maisy. – Duncan ma nem lenne ilyen jó kedélyű, ha Grace nincs. Lehet, hogy nem is élnénk. Olyan lett számunkra, mint egy családtag. És azt hiszem, mi is neki.

Duncant és Maisyt nagyon meglepte, amikor kiderült, hogy Grace-nek van annyi félretett pénze a bankban, hogy egy házikót vehessen, de lelkesen fogadták a hírt. Ezen a héten segítettek neki kifesteni és kitapétázni a házat, Duncan lenyírta a füvet, amely nagyon megnőtt, mióta meghalt Mrs. Merriot, az idős néni, aki eddig ott lakott.

A nagyanyjuk odaajándékozott néhány bútordarabot, amelyet évek óta az egyik használaton kívül álló szobában tartott, és egy csodaszép, régi, vörös-arany, rojtos Axminster szőnyeget is. A legnagyobb meglepetés Alastairtól fog érkezni hétfőn, mivel a férfi egy hűtőgépet vásárolt Grace-nek köszönetképp mindazért, amit a gyermekeiért tett.

Maisy el sem tudta képzelni, Grace mihez fog vele kezdeni – a hűtő a modern élet része, amely időközben elhaladt a nő

mellett.

A pincérnő kihozta a teát és a süteményeket, és a két fiatal tovább beszélgetett, de most már általánosabb témákról: könyvekről és filmekről. Alan azt is elmesélte, hogy elkezdett sziklamászással foglalkozni.

– De miért? – nevetett Maisy. – Mi értelme van?

– Az, hogy felérjek a hegytetőre – nevetett Alan is. – Nagyon jó! Izgalmas, félelmetes, és fittnek kell maradni, hogy egyáltalán sikerüljön. Szeptemberben elutazom Skóciába, és kipróbálom magam az ottani hegyeken.

– Még jársz táncolni?

A fiú elvigyorodott.

– Csak elvétve, kapatosan botladozom a táncparketten az egyetemi táncmulatságokon és bálokon. Manapság inkább mindenki jive-ot táncol, quickstepet már nem. Különben is, az egyetemen csak a te kedvedért mentem el pár táncórára.

– Komolyan?

– Bizony. Azt reméltem, hogy újra találkozunk, és addigra a szüleim mindent elfelejtenek. El sem hiszem, hogy hagytam, hogy lebeszéljenek rólad. Biztosan nagy fájdalmat okoztam vele.

– Igen, így van, de az eszemben úgyis folyton az járt, mi történhetett Duncannel. Borzalmas időszak volt.

– Mit gondolsz, újra megpróbálhatnánk? – kérdezte a fiú halkán, és az asztalon át kinyúlt, és megcirógatta Maisy arcát.

– Már amennyiben meg tudsz nekem bocsátani.

A fiú ujjainak érintése is elég volt ahhoz, hogy Maisy beleremegjen.

– Már rég megbocsátottam.

– Nos, eljössz velem szombaton a művelődési házba a táncmulatságba? – kérdezte egyenesen Maisy szemébe nézve.

– A kedvedért megpróbálok visszaemlékezni arra is, hogyan

kell keringőzni.

– Holnap fel tudnál otthon hívni? – kérdezte Maisy. Tudta, hogy úgyis elmenne a mulatságba, de hadd higgye a fiú, hogy egy kicsit még erőlködni kell. – Szerintem Duncan is szívesen menne, esetleg Lindával. Nagyon megkedvelte.

– Linda is őt. Szerintem ez egy igazi találka lesz. De azért mindenképp felhívlak.

Alastair aznap este pont vacsoraidőre érkezett. Fáradtnak tűnt, és azt mondta, hogy rettenetes volt a Londonból kifelé vezető úton a forgalom. De Maisyt és Duncant is megölelte, pedig ezt régebben sosem tette. Mostanra nagyon sok tekintetben megváltozott. Többször tett szemrehányást az édesanyjának, amiért olyan hűvös és kimért, sőt azt is megjegyezte, hogy gyakrabban lenne társasága, ha nem lenne olyan goromba az emberekkel. Most már őszinte érdeklődéssel fordult az ikrek felé, és mindkét gyerek érezte, az apjuk mennyire igyekszik, hogy behozza mindazt, amiről az évek során lemaradt. Alastair mókás történeteket is mesélt a munkatársairól, sőt még a háború utáni munkájáról is megosztotta az emlékeit.

Vacsora után bejelentette, hogy beszélni szeretne a gyerekekkel, és jelentőségteljes pillantást vetett az anyjára, arra célozva, hogy az ő társaságára nem tart igényt. Az idős asz-szonynak persze ez nem tetszett, de azért nagy dérral-dúrral átvonult a nappaliba, magukra hagyva őket az étkezőben.

– Azok után, amiken keresztülmentetek, nem könnyű elmondanom a következőt – kezdte. – De holnap szeretnék elvinni titeket meglátogatni édesanyátokat.

– De miért pont most, apu? – kérdezte Duncan.

– Mert már nem sokáig lesz közöttünk. A daganat tovább

növekedett, és már a tüdején és a nyirokcsomókban is megjelent néhány.

Maisy nagyot nyelt.

– Ez rettenetes.

– Az ő esetében ez akár áldás is lehet – ismerte el Alastair.

– Nincs élete. Már nem ismer fel senkit sem, állandóan gyógyszerzik a fájdalmai miatt. De szerintem meg kell látogatnotok, hogy ne érezzétek azt, hogy valamitől megfosztottunk titeket, és később ne bántson, hogy nem látogattátok meg, míg élt.

– Mi mentünk volna, csak apánk nem engedte meg – jegyezte meg Duncan kissé élesen.

– Tudom, fiam, de higgyétek el, hogy csak meg akartalak benneteket kímélni a gyötrelemtől. Édesanyátok már nem az az ember, akire gyerekkorotokból emlékeztek, ijesztően viselkedik, időnként még erőszakos is. Nagy eséllyel titeket sem fog felismerni, engem is mindig orvosnak hisz, amikor meglátogatom.

– Holnap hánykor akar indulni? – kérdezte Duncan. Így próbálta a beszélgetést számára kellemesebb téma felé terelni.

– Tíz órára gondoltam. Útközben megebédelhetünk valahol. Most mennem kell, hogy nagyanyátokkal váltsak néhány szót. Nem gond? Holnap a kocsiban folytathatjuk a beszélgetést.

– Vajon miről akar beszélni nagyanyánkkal? – kérdezte Duncan, amint Maisyvel felmentek az emeletre. – Milyen rejtélyes volt, nem gondolod?

– Nem. Szerintem csak magával ragadott a képzeleted. Biztos rólunk lesz szó, vagy vissza akar minket vinni Londonba, vagy megtudni, hogy nagyanyánk szeretné-e, ha maradnánk.

– Hiába vagyunk itt ilyen rég, még mindig nem tudom, hogy nagyanyánk kedvel-e minket – töprengett Duncan, majd belépett Maisy szobájába, és levetette magát az ágyra.

– Szerintem jobban szeret minket, mint bárki mást – nevetett Maisy. – Ez is valami. Szinte mindenkit utál.

– Gondolod? Az is lehet, hogy csak színjáték az egész. Nem lehet, hogy fiatalon azt gondolta, okosabb hidegnek és távolságtartónak lennie, aztán így maradt? Ha mindig ilyen volt, akkor nagyapánk hogy szerethette őt annyira?

– Lehet, hogy remekül csókolt? – viccelődött Maisy.

– Na, mars le az ágyamról, le akarok feküdni! Holnap fárasztó napunk lesz.

Duncan felállt.

– Az biztos, de annak nagyon örülök, hogy végre meglátogatjuk. Függetlenül attól, hogy milyen.

Lent a nappaliban Violet szeme dühösen villogott a fia felé.

– Hogy merészeled elkérni a végrendeletemet? Magánokirat.

– Grainger a jogásza volt. Ma már tudjuk, hogy arra a gazemberre semmit sem lett volna szabad rábízni. Milyen fia lennék, anyám, ha nem ellenőrizném, mit tett a birtokában levő ingó és ingatlan vagyonnal?

– Én ellenőriztem mondta a nő megmakacsolva magát. – Pontosan az van benne, amit kértem.

– Lehet, hogy anyámnak adott belőle egy példányt, de honnan tudhatjuk, hogy az eredetit nem változtatta meg, amit ön ellen fordított volna?

– Ha ez a helyzet, akkor sem tudsz meg semmit abból, ha az én példányomat nézed meg.

– Anyám, engem egy fikarcnyit sem érdekel, hogy kire hagyta a vagyont, ez a döntés önt illeti, de boldogabb lennék,

ha új végrendeletet íratna, de egy másik ügyvédi irodával. Bizonyára nem szeretné, ha ezek után bármi köze is lenne ehhez a bandához?

– Nem, természetesen nem szeretném. Rendben, megnézheted, de nem fog tetszeni. – Felkelt, átvágott a szobán a szekreteréhez, lehajtotta az asztallapot, és elővett az egyik titkos fiókból egy borítékot.

Alastair felnyitotta, és elolvasta az iratot.

– Most haragudni fogsz, amiért mindent Duncanre hagytam – mondta a nő mogorván. – De csak azért, hogy ne szórd el az egészet arra a klinikára, ahova Lilyt vitetted.

– Ez olyan kicsinyes – sóhajtott fel Alastair elgyötörten. – Lily a feleségem, és kötelességem gondoskodni róla. Nem az ő hibája, hogy agydaganata van. Ha anyám betegedett volna le így, azt szerette volna, ha apám egy patkányokkal teli bolondok házába dugja, mert nem akar fizetni, hogy a felesége nagyobb kényelemben legyen?

– Nos, nekem nem lett agydaganatom, szóval a kérdés értelmetlen – mondta az asszony összeszorított szájjal.

– De kezd öregedni. Mit szólna, ha egy rettenetes helyre vitetném, amikor már nem elég friss szellemileg, hogy tiltakozzon?

– Sosem tennél ilyet.

– Nem bizony, és azért, mert ön az anyám, és Lilyvel sem tennék ilyet. Ami pedig a pénze elkótyavetyélését illeti, ha akarnám, sem tehetném meg, mert Lily már haldoklik.

– Ó!

– Nyugodtan hüledezzen, és ha már itt tartunk, drága anyám, sosem bántam, hogy fizettem Lily ápolásáért. Leheletnyit sem érdekel, hogy mihez kezd a vagyonával, ez csak önre tartozik. De kérem, keressen fel egy másik jogászt, aki új végrendeletet ír, és égessen el minden levelezést azzal a

szörnyeteggel.

– Megteszem. Nagyon sajnálom, hogy egyáltalán beengedtem az életembe, és bemutatam az ikreknek. De te mindig nehezteltél rá, már akkor is, amikor még kisiú volt. De miért? Féltékeny voltál?

Alastair felnevetett.

– Féltékeny? Szent ég, dehogy! Csak sajnáltam, amikor még kicsi volt. Tudtam, hogy rendszeresen verik, és a közelmúlt eseményeinek fényében gyanítom, hogy rosszabb is történt. Nem. A kegyetlensége miatt vettem meg. Egyszer rajtakaptam, hogy felgyújtott egy macskát. Petróleumot locsolt rá, és meggyújtotta. Szegény állat elpusztult, mielőtt elolthattam volna a tüzet. Aztán kislányokat is molesztált. Háromszor is azon kaptam, hogy illetlen dolgokat művel. Még tizenkét éves sem volt akkor.

– De belépett a hadseregbe, és a légierőnél szolgált – mondta Violet. – Hősiesen viselkedett.

Alastair megrázta a fejét.

– Szemenszedett hazugság. Ha nem lett volna a háború, kihajították volna. Ne feledje, anyám, hogy szorosan a kapcsolataim a fegyveres erőkkal. Grainger sosem volt vadászpilóta, ahogy állította. Tartalékos volt, és bizonyíték van arra is, hogy élelmiszer-csempészésben vett részt. A háborút arra használta ki, hogy a saját zsebét megtömje, és kétségtelenül a préda egy részét arra használta, hogy fiatal fiúkat és lányokat rávegyen a mocskos kis céljaira.

Violet egészen elborzadt, és a szeme megtelt könnyel.

– Eddig ezt miért nem mondtad el? Ha tudok róla, akkor az ikreknek még csak a közelébe sem engedem.

– Ha visszaemlékszik, amikor apám meghalt, Grainger eljött ide, és beférkőzött anyám kegyeibe. Akkor figyelmeztettem, anyám. Mondtam, hogy Grainger egy

csúszómászó, akiben nincs egy szikrányi erkölcs sem, és ön cseppet sem érdekli, csak a pénze és az ingatlan. Mondtam, hogy addig fogja puhítani, míg a fiaként nem tekint rá, aki kedvesebb és gondoskodóbb, mint én voltam. De ön féltékenységgel vádolt, és azt mondta, azért irigykedem, mert Grainger jóképű, okos és ékesszóló, minden, ami én nem voltam.

– Ilyesmit nem is mondtam! – kiáltott fel Violet.

– De bizony mondtam, anyám, és abban igaza is volt, hogy Grainger jóképű. De a sima beszédét kedvességnek és nagylelkűségnek hitte. Ez az alak a tudását is csak ördögi tervek kieszelésére használta. E.n annál az emberi szemétnél sokkal intelligensebb vagyok, és mindig is az voltam. Ugyan nem állok elő sallangokkal, de az igazat mondom. Emellett lojális vagyok, amit szemmel láthatóan nem öntől örököltem.

– Ó, Alastair, hogy mondhatasz ilyeneket? – hápogott Violet. – Öregasszony vagyok már, és te vagy az egyetlen gyermekem. Miért fordulsz ellenem?

– Nem fordulok ön ellen, csak szeretném, ha elismerné a hibáit. Valami különös okból, amit elképzelni sem tudok, a gyerekeim megkedvelték önt. Valamiképp, dacára annak, hogy Lily szinte a születésük óta beteg, én pedig jobbára távol voltam, és zárkózott apaként viselkedtem, ők bátor, őszinte, jószívű és nagylelkű emberek lettek. Nagyon büszke vagyok rájuk, és az egyetlen dolog, amit sajnálok, hogy ebben nekem semmi részem nem volt. Szóval hagyja csak rájuk a vagyonát, áldásom rá. Csak szerezzen egy új jogászt, és írjon egy új végrendeletet.

Felállt, hogy távozzon, de elgyengült, amikor meglátta, mennyire összetört az anyja.

– Duncan és Maisy tényleg szeretik – mondta, és kezét Violet vállára tette. – Talán az ön szarkazmusa és

csökönýössége megedzette őket egy kicsit. Sokszor önt látom Maisyben. De inrentől kezdve fogjunk össze, mint egy rendes család. Szükségünk van egymásra.

A HAMBLETON HALL nem olyan volt, mint amire Maisy számított. Egy vörös téglás viktoriánus kórházszerűséget képzelt el, áltól sötétzöldre és vajsínűre festett belső terekben kellemetlen szag terjeng.

De nem ilyen volt. Hatalmas György korabeli vidéki kúria állt egy kiterjedt park közepén, ahova hosszú fasor vezetett.

– A háború idején kórháznak használták – mondta az apjuk, ahogy közeledtek a főbejáráthoz. A lenyűgöző oszlopcsarnokhoz lépcsőn lehetett feljutni. Mindenfelé cserepes muskátlik virítottak, ami eltörölte minden előzetes aggodalmukat, hogy odabent borzalmas látvány fog a szemük elé tárulni.

– A századfordulón ilyen helyeken élő családok megrogytak a nagy háború idején. Rengeteg munkásuk ment el harcolni, és sosem tértek vissza, a nők pedig azt tapasztalták, hogy többet kereshetnek a lőszergyárakban. Sokak szerint ez nagy kár, de az én személyes nézetem az, hogy nem volt helyes, hogy ilyen kevés ember kezében volt minden gazdagság, miközben tömegek nélkülöztek. A háború legalább elindította azt a folyamatot, mely során az élet igazságosabbá válhat, és olyan lehetőségek nyílnak meg, melyek ötven évvel korábban elképzelhetetlenek voltak.

– Anyánk tudja, hogy ilyen szép helyen van? – kérdezte Maisy suttogva. Félt. Attól is, amit látni fog, és attól is, hogy az édesanyjáról való kellemes emlékeit el fogja veszíteni.

– Eleinte tudta – válaszolt Alastair. – Ha épp jó napja volt,

amikor meglátogattam, akkor kiültünk a kertbe. Sajnos azonban a rossz napok egyre gyakoribbá váltak. Legutoljára tavaly tavasszal hoztam ki. Milliósza nyíltak a nárciszok az út mindkét szélén. Gyönyörű volt. Aznap eszébe jutott, amikor elvitt titeket a Hyde Parkba, szerintem három- vagy négyévesek lehettetek. Elmesélte, hogy le akartátok szedni az összes nárciszt a parkban.

Maisy gyanította, ez volt az utolsó alkalom, hogy az édesanyjuk emlékezett arra, hogy vannak gyerekei, mert az apja nagyon szomorúnak tűnt.

Egyenesen Kentbe jöttek, útközben csak azért álltak meg, hogy virágot vegyenek. Az apjuk azt javasolta, hogy inkább majd hazafelé egyenek, mivel akkor már nem kell sietniük.

A tágas előcsarnok vajszerűre volt festve, vörös mintás, vastag szőnyeg borította a fekete-fehér kőpadlót, és az egyik oldalon hatalmas, politúrozott sifonér állt, rajta egy óriási vázában virágcsokorral.

– Jó reggelt, Mr. Mitcham! – sietett feléjük egy kék egyenruhát viselő, csinos, fekete hajú nő. – Bizonyára ők az ikrek. Maisy és Duncan, ha jól tudom?

– Igen, ők azok, bár egy kicsit meg vannak illetődve. Hogy van ma a nejem? – kérdezte Alastair.

– Ne izguljatok – mondta a nő az ikreknek. – Az édesanyátoknak ma a szokottnál jobb napja van. Az ápolónő szolt neki, hogy ma meglátogatja a családját. De azt javaslom, ne maradjanak sokáig, nagyon felzaklatja, ha felborul a napirendje.

A nő felvezette őket az első emeletre, végig egy széles folyosón. Több kórterem mellett is elhaladtak, míg elértek a legutolsóig.

– Először bemegyek, hogy megnézzem, minden rendben van-e – mondta. Kulcsot vett elő, kinyitotta az ajtót, és bement.

Az ikrek épp csak egy pillanatra látták a kórházi ágyat, amelyet részben paraván takart, de nem kellett sokáig várniuk, mert az ajtó hamarosan kinyílt, és a nő intett nekik, hogy mehetnek.

– Franklin nővér majd kikíséri önöket, amikor végeztek – mondta, majd miután mindhárman bementek, becsukta mögöttük az ajtót, és hallották, hogy kulcsra zárja.

Alastair ment elől, a virágokat a mosdó melletti fiókos szekrénykére helyezte.

– Szia, Lily! – köszönt. – Az ikrek is eljöttek meglátogatni.

Az ágyban heverő személy egy cseppet sem hasonlított arra az édesanyára, akire Maisy emlékezett. Az arca csontossá fogyott, a szeme beesett, a haja szinte teljesen kihullott, épp csak pár szál maradt a kopasz foltok között. Ám a legrémisztőbb az volt, hogy sem Lily arcán, sem a tekintetén nem látszott, hogy felismerte volna őket. Mintha nem is látná a gyerekeit.

– Szia, anyu – először Duncan lépett oda az ágyhoz, és megfogta a takarón nyugvó csontos, karomszerű ujjakat. – Ugye mekkorát nőttem? Mindenki ezt mondja.

Maisy egy kicsit felbátorodott így, hogy Duncan megtette az első lépést, ezért átment az ágy túloldalára, és megfogta az anyja másik kezét. Már az érintéstől is ideges lett, annyira száraz és szikár volt a kéz, akár egy csirke lábfeje.

– Maisy vagyok – mondta. – Szép ez a kórház. Nagyon jó innen a kilátás.

A szoba két oldalán ablakok nyíltak, ezért csak úgy ömlött be a napfény. A spalettákat kinyitották, de Maisy gyanította, hogy ha édesanyjának épp rossz napja van, akkor visszahajtják az ablakokra. A helyiség kissé üres volt, csak két tájkép függött magasan a falon, nyilván azért, hogy ne lehessen őket elérni, de más tekintetben úgy hatott, mint egy

rendes kórterem. Az ágy mellett az éjjeliszekrényen azonban egy körülbelül hétéves, bekeretezett fénykép állt: Lilyt, Alastairt, Maisyt és Duncant ábrázolta, a gyerekek a szüleik előtt ültek. Maisy emlékezett is rá, hogy Shepherd's Bush egyik fényképész műtermében készült a fotó. Az édesanyjuk aznap jelenetet rendezett, talán mintha azért, mert nem jó kardigánt vett fel. Azonnal haza kellett menniük a fotózás után.

A karomszerű ujjak megmarkolták Maisy kezét, és a beesett, fakókék szempár a lányra szegeződött.

– Igen, Maisy vagyok – mondta. – Úgy örülök, hogy látlak, anyu.

– Túl idős vagy – Lily hangja olyan gyenge volt, hogy Maisynek közelebb kellett hozzá hajolnia, hogy hallja. – Te nem az én Maisym vagy.

– De az – mondta Duncan határozottan az ágy túloldaláról. – Csak nagyon régóta nem láttál minket. Duncan vagyok, ikrek vagyunk.

Az anyjuk szeme Maisyról Duncanre rebbent, majd vissza.

– Az én csodaszép kisbabáim – mondta. – Nem kettőre számítottam.

– Mindig ezt mondogattad – szólalt meg Alastair. – Valahányszor hazamentem, mindig azt mondtad, nem kettőre számítottál. Azt szoktam mondani erre, hogy ez jó is, így nem kell megint bajlódnod.

– Drága Allym! – mondta Lily, és megpróbált mosolyogni. – Hát visszajöttél.

– Persze hogy visszajöttem. Minden héten meglátogatlak, azóta, hogy beköltöztél ide.

A következő pillanatban az asszony szeme megtelt könnyel, és olyan erősen szorította meg Maisy kezét, hogy az megfájdult.

– Az ég oltalmazzon! – kiáltott fel. – Az ördög már megint a fejemben van!

– Azt hiszem, jobb, ha most mennek – közölte Franklin nővér. – Amikor az ördögöt kezdi emlegetni, az mindig egy újabb roham kezdetét jelzi.

Maisy elhúzta a kezét, és megcsókolta édesanyja arcát.

– Szia, anyu. Szeretlek.

Franklin nővér megfogta Maisy karját, ezzel téve egyértelművé, hogy távoznuk kell. Gyakorlatilag kitessekelte őket a kórteremből, és azonnal bezárta mögöttük az ajtót. Csak álltak ott kissé döbbenten a sietős távozás után, és a következő pillanatban üvöltés hallatszott.

Mintha nem is emberei hang lett volna, hasonlóan bögnek fel a tehenek, amikor először veszik el mellőlük a borját, csak épp ez hangosabb volt.

– Gyertek – mondta az apjuk. – Semmit sem tehetünk. Majd adnak neki valamit, amitől lecsillapodik.

Maisy csak akkor szólalt meg, amikor már bent ültek a kocsiban.

– Azért üvöltött, mert kiküldtek minket?

Elöl ült az apja mellett, mögötte Duncan. Alastair két kezébe vette lánya arcát, és pusztit nyomott az orra hegyére.

– Nem, kedvesem. Kezdett visszatérni a fájdalom. Most már mindig ez van. Pár rövid perc nyugalom, amikor tiszta a tudata, aztán jön a vihar, és minden alkalommal erősebb és tovább tart.

– Tudnak tenni valamit? – kérdezte Duncan remegő hangon.

– Nem, fiam, sajnos már mindent megpróbáltak. Most már csak idő kérdése, és megváltás lesz neki a vég.

Az ikrek a hazafelé vezető úton alig szólaltak meg. Arundel közelében megálltak egy fogadóban, hogy

megebédeljenek, de csak gépiesen belapátolták az ételt, szinte az ízét sem érezték.

– Sajnálom, hogy át kellett ezen mennetek – kezdett bele Alastair váratlanul, amikor már majdnem hazaértek. – Úgy gondoltam, látnotok kell, de most úgy érzem, nem lett volna szabad titeket elvinnem hozzá.

– Ne gondolja ezt – mondta Duncan. – Tudta, hogy kik vagyunk, még akkor is, ha csak rövid ideig tartott. De szerintem a legfontosabb számunkra az, hogy megtudtuk, apánk sosem hagyta magára.

Maisy hátrafordult a fiú felé, annyira örült, hogy testvére meg tudta fogalmazni azt, amit ő is gondolt, csak nem tudta kimondani.

– Igen, apu. Duncannek igaza van. Szégyellem, de ezt gondoltuk.

Alastair megrázta a fejét, és szomorúan mosolygott.

– Saját magam ellensége voltam, ugye? Ilyesméről sosem beszéltem nektek. Sosem kértem ki a véleményeteket. De most hadd mondjak valamit, azért vettem feleségül anyukátokat, mert szerettem, bármilyen ostobaságot ültetett is nagyanyátok a fejetekbe. És ti ketten ennek a szerelemnek a gyümölcssei vagytok. Ebben sose kételkedjete!

Maisy egész szombat délutánját kitöltötte a táncmulatságra készülődés. Kényelmesen kádfürdőt vett, megmosta a haját, majd feltekerte az újonnan beszerzett nagy hajcsavarókra. Az új, kék ruhájának ejtett derékvonala volt, és rakott szoknyája. Az üzletben a hölgy azt mondta, ez a tvisztruha, és Maisy a televízióban látott is lányokat, akik ilyet viseltek.

Míg azt várta, hogy a haja megszáradjon a hajszárítóra csatlakoztatott műanyag búra alatt, babarózsaszínre festette a láb- és kézkörmeit.

Duncan időnként bekukkantott hozzá, és nevetve figyelte a nagy készülődést.

– Minden lány ezt csinálja a randevú előtt? – kérdezte.

– Igen, legalábbis azt hiszem.

– Szóval szerinted Linda is épp csinosítgatja magát?

– Egészen biztosan, szóval te is csípd ki magad rendesen! – felelte Maisy. – Hadd nézzem a körmeidet!

Duncan már megszikálta a körmeit, és a körülötte terjengő Attar of Roses szappan illatából arra lehetett következtetni, hogy az egész testét is lecsutakolta.

– Jó lesz – bólintott Maisy.

A tervek szerint az apjuk elviszi őket Lindáékhoz, és Alan ott csatlakozik hozzájuk. Amikor fél hétkor indulásra készen lejöttek a lépcsőn, Alastair füttyentett egyet.

– Micsoda helyes pár! – fordult Janice-hez. – Felnőttek, és már-már veszélyesen szépek.

– Milyen csinos vagy – mondta Janice Maisynek. A kék ruha kiemelte a lány szemének színét, szőke haja fényes, laza hullámokban omlott a vállára. Az idős nő szerint Maisy olyan volt így, mint egy szépségkirálynő, és ha az az Alan gyerek nem szeret bele még ma este, akkor valami biztosan nem stimmel vele.

Duncan tengerészkék öltönyében, barnára sült bőrével, széles válllaival úgy festett, mint egy igazi tinibálvány. Egyetlen lány sem tudna ellenállni neki.

– Menjünk ki, készítsünk egy fényképet! – javasolta Alastair. – Hetek óta bent van a kocsiban a fényképezőgép, hátha készíthetek rólatok egy jó képet. Végre eljött a pillanat.

Több képet is készítettek a kert különböző pontjain, és amikor Violet kijött, hogy megnézze, mi folyik odakint, róla és Janice-ről is készült fotó.

– Most Janice fényképezzen le minket! – mondta Maisy. –

Kelleni fog családi fotó is, amikor már nagyon öregek leszünk, és a gyerekeink a nagyapjukról kérdezősködnék.

– Meg kell mondanom, csodálatosan néztek ki – ismerte el a nagyanyjuk, mielőtt elindultak volna. – Éreztétek jól magatokat a táncmulatságon! Apátok éjjel fél egykor ott lesz értetek. Ennyi idő bizonyára elég lesz az enyelgéshez.

– Enyelgés? – suttogta Maisy Duncan fülébe, amikor apjuk kihajtott Nightingalesből. – Ez ugyanaz, mint a smárolás?

– Azt hiszem, csak szebben hangzik – mondta Duncan.

– Remélem, jut belőle nekem is.

Maisy megszorította a kezét. Úgy érezte, ha a fivére már ki tudja mondani, hogy csókban reménykedik, akkor valóban gyógyulófélben van.

Ahogy beléptek az előcsarnokba Linda és Alan társaságában, Maisy gondolatai azonnal visszatértek az első báljára. Mintha ezer év telt volna el, és annyi minden történt azóta. Ám jó pár dolog megváltozott. Habár a díszítés jobbára ugyanolyan volt, a zenét egy fiatal, négytagú együttes szolgáltatta, akik Neil Sedaka-, Bobby Vee-, Elvis Presley- és Ricky Nelson-dalokat játszottak. Sokkal kevesebb volt az idősebb ember, talán azért, mert a szalontánc napja mostanra leáldozott.

Ám az érzés, amely átjárta, amikor Alan a karjaiban tartotta, ugyanaz volt: egész testében megborzongott, legszívesebben szorosan a fiúhoz bújt volna, és boldogság járta át, hogy kint lehet egy meleg, nyári éjjelen, és annyi minden várja még az életben.

Amikor Duncan és Linda felé lesett, látta, hogy ők is felhőtlenül szórakoznak, nevettek és bohóckodtak, ahogy együtt énekeltek Clarence „Erogman” Henry *I Don't Know Why I Love You But I Do* dalát.

Alan meglepően ügyes jive-táncosnak bizonyult, ahhoz

képest, hogy váltig állította, nem tud táncolni, sőt a tviszt is igazán jól ment neki.

Az este vége felé járt, amikor az együttes játszani kezdte Matt Monrótól a *My Kind of Girlt*. Alan magához ölelte Maisyt, és tánc közben a fülébe dúdolta a dalt. Maisy beleborzongott a gyönyörűségbe, és azt kívánta, bárcsak az éjszaka sosem érne véget.

Alan megígérte, hogy Lindát hazakíséri, miután Maisyért és Duncanért megérkezik az édesapjuk, de addig még volt fél órájuk, és azt csókolózással töltötték a templomkertben.

Maisy hallotta, hogy Duncan és Linda nevetgélnek, és mintha a sírkövek között bohóckodtak volna. Átfutott rajta a gondolat, hogy Duncan esetleg kicsit fél vagy szégyellős, végül is eddig sosem volt barátnője.

De Alan csókja minden ilyen gondolatot kivert a fejéből. Az édes, gyengéd csókoktól bizseregni kezdett legbelül, szinte pezsgett, akár a felrázott limonádé. Valahogy tudta, hogy ez a románc kiállja majd az idők próbáját; minden olyan tökéletesnek tűnt.

Sajnos Duncan hamarosan odakiáltott neki, hogy ideje visszamenniük a művelődési házba, mert az apjuk nemsokára itt lesz értük.

Ahogy sétáltak végig a főúton, Duncan megállt egy újságosnál kihelyezett hirdetőtábla előtt.

– Nézd csak, húgi – mondta. – Collie kölykök eladók.

– Tényleg pont kutyakölyökre van szükségetek... – viccelődött Alan.

Maisy azonban tudta, fivére mire gondol, és megnézte a cetlit.

– Ez az a gazdaság, amely korábban Bradyé volt, ott dolgozott a háború alatt! – kiáltott fel. – Nos, nem kérdés, Dunc, holnap el kell menni megnézni a kutyusokat.

– Ki dolgozott ott a háború alatt? – kérdezte Alán.

– Grace – vigyorgott Maisy. – Nincs is ennél tökéletesebb házszentelő ajándék a számára.

– Remek érzés, hogy egy kiskutya egy pillanat alatt kitörölte az együtt töltött csodás este emlékét – jegyezte meg Alan tettetett szomorúsággal.

Maisy odahajolt, és megcsókolta.

– Dehogy törölte ki. Életem legszebb estéje volt. De még előttünk az egész nyári szünet, amikor szórakozhatunk.

– De ma este már nem, mert itt van az apukád – mondta a fiú gyászosan.

– Holnap hívj fel – kérte Maisy, és körbenézett, hol lehet Duncan. A bátyja úgy csókolta Lindát, mintha az élete függne tőle.

– Kellemesen telt az este? – kérdezte édesapjuk.

– Nagyon! – mondták egyszerre, majd nevetésben törtek ki.

– Az enyém is csupa móka és kacagás volt – mondta a férfi. – Nagyanyátok ragaszkodott ahhoz, hogy végignézzünk egy doboznyi régi fényképet, és mindegyik hátuljára ráírjuk, hogy kit ábrázol. A ti kedvetekért.

– Köszönjük, apu, ez nagyszerű – mondta Duncan.

– A szarkazmus a szellemesség legalsórendűbb formája – felelte a férfi, mire mindhárman felnevettek.

– A kutyust a hűtőgép érkezése előtt vagy után visszük oda? – kérdezte Duncan hétfő reggel.

Előző nap ellátogattak a gazdaságba, ahol kiderült, hogy már csak két kiskutya maradt, de mindkettő aranyos. Az egyiknek fekete volt mindkét füle, és fehér a mellkasa: mellette döntöttek. Kifizették az árát a gazda feleségének, és megkérték, hogy hadd hagyják ott a kölyköt másnapig, mert

tudták, hogy nagyanyjuk háhorogna miatta, hiába olyan picike kutya.

Janice épp mosogatott, de erre hátrafordult.

– Most láttam a Tinkers villanyszerelőinek furgonját végighajtani az úton, szerintem már ott: is van a hűtőgép. Siessetek át, mutassátok meg neki, hogy hova kell bedugni. Amikor apátok ma reggel elment, kissé aggódott emiatt. A kutyust később is átvíhetitek neki. Remélem, Grace szíve bírni fog ennyi izgalmat egy napon!

Maisy és Duncan megfogadták Janice tanácsát, és milyen jól tették: amikor beléptek a házba, egy roppant tanácstalan asszonyt találtak ott.

– Nem értek én a hűtőgépekhez – mondta. – A férfi, aki hozta, azt mondta, tegyük a konyhába, de gondolom, mivel hidegen kell tartania az ételt, nem lehet a tűzhely közelében.

Megnyugtatták, hogy minden megfelelő hőszigeteléssel rendelkezik, de lesz jobb helye is, mégpedig a mosogatóval szemben, ahol egy konnektor is van. Betolták a helyére, és üzembe helyezték. Grace úgy kukucskált bele, mintha valami szokatlanra számítana.

– Csak beleteszi a tejet, vajat, húst, bármit, ami megromolhat – magyarázta Maisy. – Kezdjünk is neki. Ma kifejezetten meleg van, és a kamra nem elég hűvös.

Grace persze egyelőre nem sok mindent rakhatott bele, mert megszokta, hogy előre tervez, és még aznap megeszi a frissen főtt ételt, ezért bele fog telni egy kis időbe, mire meglátja a készülék előnyeit.

– Régen minden maradékot Tobynak adtam – mondta. – De ma reggel ki kellett dobnom egy kis sonkát, mert megromlott.

Időközben már elkezdte berendezni az új otthonát, de látszott rajta, hogy megbántódott, amiért a gyerekek közőlték,

hogymenniük kell.

– Azt hittem, segítetek pakolni és leteríteni a szőnyeget...

– Valamelyik nap visszajövünk – ígérte Duncan, és próbált nem nevetni az asszony arc kifejezése láttán.

– Ez nagyon gonosz volt – mondta Maisy, ahogy távolodtak a biciklijükön. Azt tervezték, hogy a kiskutyát egy kosárban felteszik Maisy kerékpárjára, és egy ronggyal gondosan betakargatják. Duncan talált egy régi piknikplédet, amin a kölyök aludhat, és a gazda felesége azt mondta, hogy ad nekik annyi élelmet, amennyi a következő pár napban kitart.

– Már is visszajöttetek? Ezek szerint mégsem volt jobb dolgotok – mondta Grace mogorván, amikor a gyerekek megint megjelentek az ajtóban.

– Különleges szállítmányt hoztunk – jelentette be Duncan.

– De ki kell érte jönni.

– Ugye nem egy újabb modern masina? – kérdezte. – Tudjátok, hogy szól a mondás, öreg kutyának nem lehet új trükköt tanítani.

– Csak jöjjön ki velünk – azzal Duncan kézen fogta, és kivezette az előkertbe, ahol a kerékpárokat hagyták.

– Van kedve új kutyának régi trükköket tanítani? – kérdezte, és felemelte a rongyot.

A kutyus mellső lábaival feltámaszkodott a kosár szélére, a fülei olyanok voltak, mint egy-egy kis bolyhos tojásmelegítő, ahogy hegyezni próbálta őket. De az ikrek nem is a kiskutyát figyelték, hanem Grace arcát.

Az asszony arca felragyogott, a szeme elkerekedett az ámulattól, és fülig ért a szája, úgy mosolygott.

A kutyus nyüszíteni kezdett.

– Vegye csak fel a kisfiát – mondta Maisy. – Meg kell

ismerkednie az új anyukájával.

– Nekem hoztátok? – kérdezte Grace elvékonyodott hangon.

– Bizony ám, szeretetünk és köszönetünk jeléül.

Grace kiemelte a kiskutyát a kosárból, és a bundájába temette az arcát. Sírni kezdett, de ugyanakkor örömében nevetett.

– Azt sem tudom, mit mondjak. A köszönöm itt nem elég.

– Lehet, hogy másképp látja majd, amikor a kutyus összepisilte az egész házat – mondta Duncan.

– Hoztunk neki egy régi plédet is, és elég ennivalót, ami kitart addig, míg be nem rendezkedett – tette hozzá Maisy.

Grace fél kézzel magához ölelte a kutyust, a másikkal pedig simogatta, és az ikrekre mosolygott. Hirtelen tíz évvel fiatalabbnak látszott, a szeme csillogott, a bőre ragyogott.

– Életem legjobb döntése volt, amikor beengedtelek titeket az életembe... – mondta.